

Giấc Mơng Giang Sơn

Contents

Giấc Mơng Giang Sơn	2
1. Chương 1: Xuyên Qua	3
2. Chương 2: Oan Mục	5
3. Chương 3: Hiểm Cảnh	7
4. Chương 4: Thị Nữ	9
5. Chương 5: Đoạt Bảo	13
6. Chương 6: Bắc Thần Thiên	15
7. Chương 7: Đánh Tráo	17
8. Chương 8: Sơn Hàng	19
9. Chương 9: Bàn Quan	22
10. Chương 10: Trợ Trận	24
11. Chương 11: Lập Uy	27
12. Chương 12: Hồi Triều	30
13. Chương 13: Âu Dương	32
14. Chương 14: Mua Vải Bó	35
15. Chương 15: Thương Nhân	38
16. Chương 16: Dự Tiệc (thượng)	41
17. Chương 17: Dự Tiệc	43
18. Chương 18: Dự Tiệc (trung)	44
19. Chương 19: Dự Tiệc (hạ)	46
20. Chương 20: Hai Mặt	48
21. Chương 21: Giải Quyết Hậu Quả	50
22. Chương 22: Sát Cục	52
23. Chương 23: Bình Tĩnh	55
24. Chương 24: Giao Dịch	58
25. Chương 25: Thiên Lang	61
26. Chương 26: Bơi Hồ	64
27. Chương 27: Bị Hành Thích	68
28. Chương 28: Tâm Cơ	71
29. Chương 29: Đốt Sông	74
30. Chương 30: Cờ Tướng	77
31. Chương 31: Đào Phạm	80
32. Chương 32: Đạo Phổ	84
33. Chương 33: Nhập Cuộc	87
34. Chương 34: Đông Phong (gió Đông)	90
35. Chương 35: Bình Biến	93
36. Chương 36: Giương Đông	96
37. Chương 37: Kích Tây	100
38. Chương 38: Ngoài Ý Muốn	103
39. Chương 39: Gian Tế	106
40. Chương 40: Công Chúa	109
41. Chương 41: Kế Vị	112

42. Chương 42: Năm Người	115
43. Chương 43: Từng Bước Thành Công	118
44. Chương 44: Đi Sứ	119
45. Chương 45: Uống Rượu	122
46. Chương 46: Sử Kế	125
47. Chương 47: Nhiều Mặt	128
48. Chương 48: Mã Tặc	131
49. Chương 49: Gặp Nạn	134
50. Chương 50: Nghênh Tân	137
51. Chương 51: Kinh Trận	140
52. Chương 52: Vị Khách Đêm Khuya	143
53. Chương 53: Tình Loạn	146
54. Chương 54: Nổi Gió	149
55. Chương 55: Đại Biến	152
56. Chương 56: Đào Thoát	156
57. Chương 57: Ác Quỷ	159
58. Chương 58: Qua Đêm	161
59. Chương 59: Uy Hiếp	164
60. Chương 60: Thiếp Thân	167
61. Chương 61: Âm Sát	170
62. Chương 62: Lâm Phong	173
63. Chương 63: Thủ Đoạn Độc Ác	176
64. Chương 64: Hồng Nhan Tâm Phúc	179
65. Chương 65: Hối Lộ	182
66. Chương 66: Trên Giường	184
67. Chương 67: An Tâm	187
68. Chương 68: Cống Tặng Nữ Hầu	190
69. Chương 69: Tự Phụ	193
70. Chương 70: Trúng Kế	196
71. Chương 71	199
72. Chương 72: Sánh Vai (Kết Cục)	202

Giác Mộng Giang Sơn

Giới thiệu

Nữ chính: Lâm Phong là một tuyệt sắc giai nhân, tự nhận là một tên tiểu nhân hèn hạ và độc ác hơn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mong-giang-son>

1. Chương 1: Xuyên Qua

Lâm Phong từ từ tỉnh lại trong bóng đêm.

Chung quanh ánh sáng mờ mờ, tầm nhìn của nàng lại mơ hồ, nghe được bên cạnh có tiếng người nói chuyện, tiếng nói thanh thúy nhẹ nhàng rõ ràng là của mấy nữ nhân, nàng không khỏi âm thầm chau mày. Làm sao thế không biết, xe chạy nhanh quá, bản thân rủi ro rơi xuống lại không bị ngã chết, nàng há chẳng phải là mạng quá lớn sao?

Chỉ nghe thanh âm Nhất Thanh dứt khoát nói: " Thái tử cũng quá nhân từ rồi, Phượng Phi bắt quá mới nhảy sông một lần, ngài lại hủy bỏ tội danh phản nghịch cho cả nhà nàng ta, điều này để người khác biết thì họ sẽ nghĩ như nào đây?"

Trong lòng nàng rung mình, Phượng Phi? Là ai vậy?

Lúc này tình huống như nào nàng chưa rõ ràng, cần phải cẩn thận. Lâm Phong không dám mạo hiểm cho người khác biết nàng đã tỉnh lại, chính là hí mắt nhìn lên, cảnh sắc xung quanh làm trong lòng nàng hít một hơi lạnh khí.

Giường huyền mộc, chấn tơ tằm, giường ười hai thước, phía trên có lớp lụa mỏng, kiến trúc cổ kính làm Lâm Phong cảnh giác, nàng đang ở đâu đây?

Nàng hiểu ra đây dù sao cũng không phải thế kỉ 21 rồi, chẳng phải nàng giống trong truyền thuyết đã... xuyên qua? Nhưng lúc này toàn thân Lâm Phong đau nhức, không biết đã xảy ra chuyện gì? Chỉ có thể thông qua mọi người xung quanh để hiểu rõ vấn đề thôi. Đã có chủ ý, nàng khẽ xoay người đi nhìn mấy nữ tử kia.

Nàng đứng ở một góc dĩ thường đen tối, những nữ tử kia không có thấy nàng nhưng bởi đầu giường sa màn trùng điệp nên nàng cũng không nhìn rõ bọn họ. Chỉ thấy một lục y nữ tử, một nữ tử khác mặc váy hoa hòe và một hoàng y nữ tử nữa, tất cả đều là trang phục thời xưa.

Lâm Phong trong lòng thầm hỏi, chẳng lẽ gặp điều quỷ quái? Âm thầm véo mình một cái nàng đau đớn thiếu điều nhảy dựng lên. Đau thế này không phải là mộng rồi, trong lòng kêu khổ, nàng chú ý nghe tiếp.

Hoàng y nữ tử nói: " Thái tử nghĩ thế nào chúng ta không nên để ý, trong mắt ngài, Lam Phượng này chỉ là một phi tử nhỏ nhoi, không là gì hết. Nhưng các tỷ tỷ, các người cũng biết, hôm qua Lý thái y tới chữa trị thương thế của nàng, rõ ràng nói là không cứu được, khí lực của nàng đã cạn, các người bảo hôm nay tại sao lại sống lại rồi? Ta nghĩ trong chuyện này tất có điều cổ quái."

Hai nữ tử khác thuận miệng phụ họa mấy câu, nói năng úp mở, tựa hồ đối với hoàng y nữ tử này vừa sợ vừa hận, ở trước mặt nàng lại rất khó nói gì.

Hoàng y nữ tử cười lạnh một tiếng, giọng điệu có chút tàn bạo: "Từ xưa hồng nhan họa thủy, nàng ta lớn lên xinh đẹp như vậy, rõ ràng chính là tai họa, nếu để cho nàng sống lâu dài trong cung, chẳng phải muốn phá hư Thiên Thành Quốc nghiệp lớn? May là thái tử diện hạ không cần sắc đẹp, đem nàng tới Trường Bàn Cung, hừ, thái tử ngài đối với Lam Phượng, nhiều nhất chỉ là một hỷ sự vì chính trị, làm gì có tình cảm đáng nói chứ!"

"Thái Tử Phi nói đúng, Lam Phượng cả người sát khí nặng, tỷ muội ta nên mau chóng rời đi thôi." Lục y nữ tử cười đáp, vừa kéo kéo nữ tử mặc váy hoa hòe, nữ tử kia không hẳn sợ hãi Thái Tử Phi, nói: " Dung tỷ, Triệu tỷ, chúng ta nên đi thôi, ta theo lệnh Vương huynh tới thăm Phượng Phi, nếu nàng đã thoát khỏi nguy hiểm, bình an vô sự, vậy chúng ta hay là mau rời đi cho an toàn."

"Hừ, yêu ma quỷ quái nơi nào tới chỗ này đây! Linh nhi, trở về thì thỉnh Quý Vu đại sư làm lễ giải trừ sát khí cho Trường Bàn Cung, nói là lễ vật của Thái Tử Phi!" Hoàng y nữ tử thần sắc ngạo mạn hừ lạnh một câu. Linh nhi nha đầu: "Dạ!"

Thái Tử Phi lúc này mới nói: "Dung phi muội muội, công chúa muội muội, chúng ta đi."

Một lúc sau, dưới sự phụng bồi của thái giám cung nữ, bọn họ đều rời đi.

Việc ba người vừa nói chuyện ban nãy đã cho Lâm Phong một sự trợ giúp lớn, thuận tiện hiểu được thân phận buồn cười của mình trong cái thế giới này.

Là nữ nhân của Thái Tử? Một tên thái tử chưa lên ngôi mà lại có nhiều nữ nhân như vậy, hẳn có thể làm thành đại sự sao? Nằm ở trên giường Lâm Phong không vội không hoảng hốt, cười lạnh.

Suy nghĩ cực kỳ nhanh về tình trạng của mình, Lâm Phong hiểu nhìn dáng dấp nàng tuyệt đối là sau khi chết hồn phách đã ly khai thân thể mà xuyên qua đến thế giới khác rồi, Thiên Thành Quốc gì đó ở trong lịch sử cũng không nổi danh, chắc cũng không thuộc Trung Quốc, nàng thậm chí còn không biết cái thời không này là dạng gì nữa.

Lâm Phong cũng không muốn tìm cái chết, trên thực tế nàng cho tới bây giờ không hề muốn chết, có thể là bởi vì ý chí sống của nàng quá mạnh mẽ mới tạo thành kết quả xuyên qua này? Hiện tại, thật vất vả mới có cơ hội sống sót nàng làm sao có thể cam tâm vứt bỏ? Cái thân thể Lam Phượng- Phượng Phi này đoán chừng chính là do hoàng y nữ tử kia là Thái Tử Phi hãm hại đến chết, thân ở chốn thâm cung bất cứ chuyện gì cũng phải cảnh giác, nhưng là nàng không có biết Lam Phượng này là nữ nhân như thế nào?

Nghĩ tới đây Lâm Phong híp nửa ánh mắt mở ra, nàng giả vờ ngủ say nửa ngày, chung quanh thật yên lặng cổ quái, coi như nàng ta là tội phi thế nào thì cũng là một phi tử cơ mà, ngay cả một cung nữ một thái giám cũng không có? Hơn nữa bốn phía lại bài trí đơn giản, không hề giống như trong hoàng cung, mới vừa nãy Thái Tử Phi nói nơi này là Trường Bàn Cung, chẳng lẽ đây không phải là trong hoàng cung?

Cũng đúng, chỉ có không ở hoàng cung thì Thái Tử Phi kia mới có lá gan hạ sát thủ, nếu Lam Phượng là phi tử ở trong cung đình mà bị hại chết thì nhất định sẽ xảy ra sóng gió không nhỏ.

Vừa nghĩ tới đây, một tiếng “Không tốt” nhất thời dâng lên trong lòng! Lâm Phong âm thầm kêu khổ, chẳng lẽ Thái Tử Phi thấy nàng chưa chết, giết một lần không đủ còn định tới giết lần hai?

Hừ hừ! Thái Tử Phi a Thái Tử Phi, người giết Lam Phượng lão tử không xen vào, người nếu muốn chọc ta. . .

Trong mắt hiện lên một tia hung quang, cũng rất khéo léo lập tức che dấu đi, Lâm Phong bất động thanh sắc nhảy dựng lên.

Hảo, xem ra Lam Phượng này thân thủ tốt, còn từng luyện qua võ công. Làm quen một chút với thân thể, so sánh với bản thân mình, nguyên lai là thân thể có nhiều thương tích này có sức lực thật tiềm tàng. Đáng tiếc chính là súng giảo thanh của mình không mang tới, nếu không chỉ bằng thân thủ thiện xạ của nàng, một phát súng là có thể cho Thái Tử Phi kia xuống địa ngục!

Buồn cười thật, nếu xuyên qua, làm sao không xuyên vào thân thể đàn ông chứ? Lâm Phong không có thói quen mặc trang phục nữ nhân, bất luận là cổ đại hay là hiện đại .

Chung quanh vẫn là sự yên lặng đáng sợ, Lâm Phong vốn rất am hiểu ẩn nhẫn trong bóng tối, nàng lặng lẽ dò cửa phòng, phát hiện bên ngoài cũng không có thủ vệ. Đang định nhảy ra, đột nhiên có một lực vô cùng lớn xông phá cửa phòng, nhanh chóng đi vào, thanh đại đao sáng loáng dưới sự ứng phó không kịp của nàng giờ đã kề trên cổ: “Không được nhúc nhích! Không cho phép lên tiếng!”

Thanh âm nam nhân trầm thấp mà có từ tính ra lệnh cho nàng, giật mình trong lòng, nàng nghe lời không lên tiếng, mắt liếc ngang quét qua tên nam nhân này.

Mắt phượng hẹp dài, ngũ quan tuần kiệt, trời sanh từ bên trong đã phát một cỗ khí thể vương giả mà bá đạo, tuyệt đối là cực phẩm mỹ nam tử thế gian hiếm thấy! Khá lắm! Lâm Phong đánh giá bề ngoài tên nam nhân này điểm cao nhất, con người đảo một vòng, ngoài mặt lập tức làm bộ như nhìn hấn đến thất thần.

Nam tử nhìn lại một cái, thấy nàng biểu lộ vẻ mặt như thế, không thể vì nàng xinh đẹp mà thay đổi chủ ý, cũng là hừ lạnh một tiếng: “Người nếu muốn toàn mạng thì biết điều một chút nghe lời của ta, chờ ta bắt được thái tử Trường Bàn Cung, tự nhiên sẽ thả người.”

Lâm Phong không khỏi ở trong lòng cười lạnh, thả nàng? Loại chuyện ma quỷ lừa gạt này đem đi lừa gạt nữ nhân khác ở thời đại này còn có thể, còn nàng một chữ cũng không tin! Chỉ bằng cỗ khí tức bá đạo trên

thân nam nhân này, hắn cũng không thể bỏ qua cho nàng.

Một vương giả, từ nhỏ đã nắm giữ quyền sinh sát trong tay, nào đâu sẽ quan tâm đến tánh mạng của một nữ tử, cho dù là nữ nhân đó xinh đẹp đến thế nào, nếu là thời đại chiến loạn, lưu lại bất cứ địch nhân nào cũng là mầm mống của tai hoạ! Lúc này hắn không có động thủ, bất quá là bởi vì phía ngoài tình hình chiến đấu còn không rõ, mà nàng vừa nhìn y trang đất tiền của hắn đã nghĩ có thể hắn là nhân vật chủ chốt, cầm năng làm con tin thôi.

Lâm Phong hiểu rõ hắn đang suy nghĩ gì, bởi vì Lâm Phong cũng là loại người lòng dạ độc ác, nếu như muốn nàng tráo trở, nàng làm được tuyệt hơn. Chẳng qua là hiện tại không nên cùng đại soái ca này trở mặt. Thầm nghĩ nên như thế nào thoát thân, nàng vừa thuận miệng “Dạ” một câu, làm bộ như tin lời của hắn.

Ngoài cửa tiếng binh khí giao nhau càng lúc càng vang dội, Lâm Phong cũng cảm thấy hô hấp càng ngày càng gấp gáp, nhìn tuyệt thế mỹ nam bên cạnh, đột nhiên trong lòng nảy ra một kế.

2. Chương 2: Oan Mục

Mỹ nam tử này muốn giết nàng, chỉ cần nàng không chết chính là thắng lợi lớn nhất, nàng bây giờ hiển nhiên vô công không thể là đối thủ của đại soái ca, từ chỗ nàng mới vừa ẩn núp đi tới cửa đã bị phát hiện là có thể nhìn ra, cho nên không thể liều mạng được.

Như vậy, như thế nào mới có thể làm cho hắn buông lỏng cảnh giác đây?

Trong mắt tinh quang chợt lóe lên, Lâm Phong đột nhiên cúi người xuống, hai chân lão đảo, quay cuồng trên mặt đất tay chân đều run run, bộ dáng nhìn qua trông thật giống bệnh nặng tái phát.

Mỹ nam tử nhướng mày rõ ràng ngăn ra, tiếng hừ lạnh vang lên, cặp mắt hẹp dài trở nên lạnh lẽo sắc bén rất nhanh, bỗng dừng một kiếm đâm vào phía sau nàng, Lâm Phong không tránh không né, chịu đựng bị đâm một kiếm này, thậm chí cũng không rên rỉ tiếng nào liền “té xỉu”.

Mỹ nam tử thấy vậy sự lạnh lẽo âm u trong ánh mắt từ từ rút đi, thấy nàng vẫn không động đậy mới buông lỏng cảnh giác chút ít, nhất kiếm vừa rồi hoàn toàn là thử dò xét, đâm vào không sâu, không có chảy bao nhiêu máu cả, tiện tay điểm chung quanh mấy chỗ huyệt đạo liền không có gì đáng ngại. Thấy nàng ngất đi, vị nam tử khiêng nàng phi thân vọt nhanh ra ngoài cửa.

Lâm Phong đang âm thầm nguyện rửa hấn đến chết, hiện tại vẫn chưa yên tâm được, nam tử này thật là đáng sợ! Nếu không phải cảm nhận được từ nam tử này sự nguy hiểm mãnh liệt, nàng cũng không muốn tự tổn thương thân thể mình, bất quá vì tạm thời bảo toàn tánh mạng, chỉ đành phải làm như vậy.

Đánh nhau đã ngừng, mỹ nam tử khiêng nàng chạy đến một trạch viện rộng lớn, chung quanh binh khí lân lân có tiếng không ngừng, đã có nhóm lớn binh lính đi tới bên cạnh bọn họ, ngay sau đó có hai gã nam tử khác phi thân đến.

Lâm Phong lập lại chiêu cũ, hí mắt quan sát, chẳng qua là lúc này đang nằm trong tay vị nam tử nguy hiểm này nên cần phải cẩn thận một chút.

Bọn lính vây quanh ba người rồi chào theo nghi thức quân đội, sau đó lui về phía sau ba bước dừng chân bất động, nhất định là người của bọn họ rồi.

“Thiên, Thiên Thành Thái Tử Lôi Nhiên đã rời khỏi Trường Bàn Cung, thời gian ước chừng là quá trưa, chúng ta bắt được một tiểu cung nữ, nàng bị dọa cho bể mật gần chết, điên điên khùng khùng mãi, chúng ta gắng hỏi một hồi mới ra.” Nam tử bạch y phiêu phiêu nói.

Thấy mỹ nam tử đang khiêng một đại mỹ nhân là Lâm Phong, một thanh y nam tử khác ngạc nhiên nói: “Chủ thượng, nàng là?” Mọi người đều biết chủ thượng không gần nữ sắc, chẳng lẽ nhìn thấy cô nương tuyệt sắc này cũng sẽ động tâm?

“Nửa đường bắt trở lại, không biết tại sao nàng một thân một mình ở trong cung, bắt quá Lôi Nhiên nếu lưu lại nàng, tin tức Lam Phượng công chúa được Lôi Nhiên sủng ái sâu sắc nhất định là giả dối, chúng ta đã xem thường thái tử này rồi!”

Mỹ nam tử một tay ném Lâm Phong xuống mặt đất, lạnh lùng nói: “Nữ tử này một đời hồng nhan họa thủy, là Ân Tang mỹ nữ nổi danh, bắt quá nàng chỉ là một nữ tử chốn thâm cung, giữ lại là dụng ý gì? Nếu như không phải là không muốn để ưu kế của Lôi Nhiên được như ý, mà nữ nhân này hiện tại quả là nhỏ yếu, ta vừa thấy nàng liền giết nàng!”

Thanh y nam tử vội vàng nói: “Chủ thượng không thể, nàng tạm thời không thể giết, Bắc Thần Quốc gần đây cùng Tập Lan có giao chiến, nàng có lẽ đối với Lôi Nhiên cũng không trọng yếu, nhưng là tin Lôi Nhiên hoang dã vô đạo, sủng hạnh Phượng Phi thiên hạ đều có nghe thấy. Lưu lại nàng, có thể kiềm chế Lôi Nhiên, dù sao, hắn bây giờ còn đang giấu tài, sẽ không hưởng nước ta khai chiến.”

Mỹ nam tử gật đầu, khí phách mười phần hai mắt quét qua mọi người: “Lôi Nhiên nghĩ dùng nữ nhân này làm cớ tìm chúng ta khai chiến, đúng là giết không được. Dem Lam Phượng giam lỏng, chờ Lôi Nhiên tới để thương nghị.”

Lâm Phong nằm trên mặt đất giả chết, thuận tiện đem tổ tông mười tám đời của tên mỹ nam tử kia ra thăm hỏi. Người cảm thấy ta nhỏ yếu không được việc thì dứt khoát thả ta ra để ta tự sinh tự diệt a, giam lỏng ta làm gì? Thật không đỡ được a!

Nhưng trong nội tâm nàng cũng khẽ kinh ngạc, cái tên Lôi Nhiên đó là người ra sao? Thật không vì Lam Phượng xinh đẹp thế này mà thay đổi?

Vị mỹ nam tử này có phong thái bộ dáng của bậc đế vương, là đại tướng tài tình cũng đúng thôi, đáng về Lôi Nhiên kia chắc là tâm kế thâm trầm rồi. Hắn cố ý đem Lam Phượng lưu ở chỗ này, dùng nàng làm lợi thế lấy lui làm tiến. Khó trách hắn đối với sự sinh tử của Lam Phượng cũng không quan tâm, nếu như người cùng quốc giết chết Lam Phượng thì đó là do tranh đấu. Mà Lam Phượng lúc trước đã chết, cũng hoàn toàn có thể giao cho tên mỹ nam tử, đến lúc đó vẫn có thể đạt được mục đích! Cho dù Lam Phượng chưa chết, cũng sẽ phai người ẩn núp theo dõi, âm thầm khống chế Lam Phượng, hắn căn bản hoàn toàn đem phi tử này trở thành công cụ thăm dò trước khi hành động, thật là một nam nhân độc ác a!

Dưới loại tình huống này, thời đại này vốn không có chuyện tín nhiệm tuyệt đối được, bất kỳ quốc gia nào cũng trăm phần trăm là có gian tế.

Lâm Phong thầm than, đều nói hồng nhan họa thủy, thật ra thì nữ nhân xinh đẹp còn không phải như vậy nữa, những người này trước mặt chẳng qua là nói đến giá trị lợi ích, cũng chỉ là quân cờ mà thôi. Bất quá, những quân cờ này tương đối đặc thù.

Chỉ tiếc, tính kế lâu dài, trời cao lại chơi đùa Lôi Nhiên thật lớn, lúc này Lam Phượng cũng không phải là Lam Phượng, mà là từ thế kỷ hai mươi mốt đi tới thời đại này là Lâm Phong ta a~~.

Lúc này Lâm Phong nghe được tiếng binh lính đông đảo rung trời hô to: “Vâng! Chủ thượng!” Tâm như treo cao cuối cùng cũng an định lại, vô luận như thế nào mỹ nam tử này tạm thời sẽ không giết nàng, ngược lại còn có thể bảo vệ nàng, cho đến khi Lôi Nhiên xuất hiện mới thôi. Chỉ tiếc một khi lâm vào cục diện này, muốn có cơ hội thoát thân cũng khó.

Ba ngày sau, nàng rốt cục nằm trong xe ngựa trắng lệt đã mở mắt, ngoài cửa xe cảnh sắc sơn dã mĩ lệ, Lâm Phong nhìn thấy thật tiêu dao tự tại. Giả bộ bệnh nằm ba ngày, nói là thân thể suy yếu, lúc này nếu không đứng lên, sợ rằng sẽ để ý nam tử kia hoài nghi.

Vừa mở mắt, chung quanh nha đầu đều giật mình, đợi Lâm Phong ngồi dậy, hương la trưởng lặng lẽ mở ra, nha đầu kia sợ hết hồn, vội vàng luôn miệng nói: “Nô tỳ đáng chết!” dập đầu ba quỳ chín lạy tạ tội nàng.

Con người đảo một vòng, Lâm Phong cười lạnh một tiếng: “Người thực đáng chết, dám mạo phạm bốn phi, phải bị tội gì đây?”

Nàng ba ngày nay cũng không phải là hoàn toàn hôn mê, mấy nữ nhân thị vệ đến đây nhìn nàng mấy lần, thanh y nam tử nọ cũng tới một lần, mỉm cười hướng nàng nói rõ tình huống, Lâm Phong chỉ ngắm cảnh sắc, không có để ý tới.

Thanh y nam tử phân phó, cuộc sống hàng ngày của Lam Phượng hết thảy theo như cấp bậc của phi tử, nếu có chậm trễ, tùy thời giáng tội.

Tiểu nha đầu thực bị dọa cho sợ, liên tục run rẩy: “Nô tỳ là nhìn thấy ngài thật đẹp, nô tỳ biết sai lầm rồi, Phượng Phi nương nương tha mạng.”

Gật đầu, Lâm Phong cười âm áp nói: “Việc rất nhỏ đúng là không cần bị mất mạng.” Tiểu cung nữ mừng rỡ, đang muốn tạ ơn, lại nghe nàng thanh âm lạnh lùng nói: “Bất quá, người gây chuyện thị phi, giữ lại có ích lợi gì?”

Tiểu nha đầu nghe ra trong đó sâu xa khó hiểu, quá sợ hãi khóc rống nói: “Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng a...”

Lâm Phong hừ lạnh nói: “Nha đầu này có một đôi con mắt thô tục quá mức khó coi, bổn phi không thích, người đâu, ở chỗ này khoét cặp mắt kia ra! Bổn phi cũng muốn biết, nàng như nào lại dùng cặp mắt kia để nhìn ta!”

Thì ra là thiếu nữ này tuy là thấy vẻ đẹp nàng liền ngây người, nhưng lại là một bộ dáng khinh bỉ, Lâm Phong đời này không thích nhất nhìn thấy loại ánh mắt này, nhất là ánh mắt của nàng lại còn có ý ghen tỵ.

Thấy mọi người lo lắng đề phòng, đôi mắt nhìn nhau mà không người nào đáp ứng, Lâm Phong lại cười lạnh: “ Thanh sứ giả Dư Quang không phải là cũng đã nói, bổn phi ra lệnh như hoàng phi, các người muốn làm tập thể tạo phản sao, thế là thế nào? Nếu như hiện tại không khoét mắt, đợi một chút bổn phi có thể tự mình nói với Dư đại nhân, các người cũng đồng tội!”

Cũng bị khoét mắt a! Cái này không ai dám không nghe rồi, bởi vì Phượng Phi này thủ đoạn thực âm trầm, không có nửa người dám vì nha đầu kia cầu xin tha thứ. Tiểu nha đầu bị làm cho sợ đến nói gì cũng không dám nói, chẳng qua là không thể ngừng khóc, Lâm Phong nhàn nhã đem tay để ở đầu giường, vị tuyệt thế mỹ nhân này có thể nói là phong tình vạn chủng, bất quá lúc này nào ai dám trực tiếp nhìn nàng?

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, đôi mắt máu chảy đầm đìa hiện lên trước mặt Lâm Phong.

Lâm Phong lúc này cực kỳ giống ác ma, hài lòng mỉm cười dùng tiểu đao lật lật con ngươi dính đầy máu đỏ lôm. Binh sĩ cầm khay đựng đôi mắt đó và tất cả các binh lính khác đều nhắm hai mắt lại, bọn thị nữ nơm nớp lo sợ, không dám nhìn Lâm Phong, sợ người tiếp theo sẽ là mình. Im lặng một chút, tựa hồ nhìn đủ rồi, Lâm Phong lười nhác phát tay một cái rồi ra lệnh: “Đi xuống đi, đem đi xử lý.”

Tiểu nha đầu đã sớm đau đớn đến hôn mê, thị vệ đem nàng ném xuống bãi cỏ để nàng tự sinh tự diệt, các binh sĩ ở bên cạnh không dám nói gì, vị Phượng Phi của Thiên Thành Quốc này hạ thủ thực tàn nhẫn, khó bảo toàn rằng mục tiêu kế tiếp của nàng sẽ không phải là mình.

Đám thị vệ trong lòng rét lạnh đem việc xử lý đôi mắt kia ném cho binh lính, gọi hần đi xử lý, binh lính nhìn lên thấy cặp mắt kia thật giống như sống sờ sờ đang nhìn mình lom lom suýt nữa thì buồn nôn, vội vàng đem đôi mắt từ trong khay ném ra ngoài, tiểu nha đầu bên cạnh thì rửa sạch cái khay đem trở về. Bởi vì Phượng Phi muốn mọi vật phải thật sạch sẽ ngăn nắp, không muốn dính khí ẩm mốc bẩn thỉu của tiểu nha đầu kia .

Dưới sự kích thích cực độ của mùi máu tanh không ai phát hiện ra, loan đao ngắn nhỏ ban nãy dùng để khoét mắt trong lúc vô tình đã không biết biến mất ở đâu...

3. Chương 3: Hiểm Cảnh

Thế thân của Lam Phượng (tức Lâm Phong) theo Bắc Thần Quốc Bắc thượng đã được bảy ngày, vốn là ở biên giới của Thiên Thành Quốc, bọn họ lúc này đã đi qua mấy tiểu quốc gia, lúc này đến gần biên giới Bắc Thần Quốc, không khí cũng vô hình chung trở nên rất khẩn trương.

Đến gần Bắc Thần cũng có nghĩa là đến gần Tập Lan, hai nước đang xảy ra khai chiến, mặc dù thủ hạ hồng y nam tử kia cũng là tinh binh lương tướng, nhưng cũng chưa chắc đã chịu nổi đại quân đánh sâu vào. Lực lượng rất khác biệt, chất lượng cũng không thể cứu vãn được.

Lâm Phong lại biết, bản thân mình có cơ hội, một cơ hội rất tốt, nếu như Tập Lan đánh tới, trong lúc hỗn loạn nàng có thể chạy trốn, tỷ lệ thành công là rất lớn.

Ngày thứ ba bắt đầu, Lâm Phong đảo con mắt, uy hiếp mấy thị nữ một cách khéo léo nhằm moi ra một chút thông tin tình báo, nàng mới biết được, thì ra đây là vùng lãnh thổ có tên là Ân Tang. Thì ra là Ân Tang vừa giáp với Thiên Thành vừa giáp với Bắc Thần.

Thiên Thành thái tử Lô Nhiên vốn say đắm mỹ nữ, hoang dâm vô đạo, thực là làm bại hoại cơ nghiệp của tổ tông, Bắc Thần thái tử Bắc Thần Thiên, túc trí đa mưu, am tường binh pháp, vẫn nuôi hi vọng trở thành bá chủ Ân Tang Quốc. Hắn là mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ, vô số thiếu nữ trong lòng coi hắn như ý lang quân. Lâm Phong còn hỏi nữa, mới biết hắn chính là mỹ nam tử toàn thân khí phách nguy hiểm mà nàng đã gặp.

Thị nữ nói chưa chắc đã là thật, phần lớn chỉ là lời đồn đại, sai lầm lớn nhất chính là Lô Nhiên không hề vô đạo, mà là giấu tài. Về phần Bắc Thần Thiên, trực giác mách bảo Lâm Phong nên rời hắn đi, cách khá xa xa!

Bất quá, nói hắn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, cũng không phải sai, xem ra khuôn mặt lừa người này nhất là đem lừa những cô bé không hiểu thế sự thì không thể tốt hơn được nữa.

Suy nghĩ một chút, nàng đang định thám thính chung quanh thì đột nhiên có một trận tiếng động lớn truyền tới làm cho nàng cau mày, Lâm Phong lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Chung thị nữ vô cùng sợ nàng tức giận, vội vàng cẩn trọng nói: “Đó là cung nữ duy nhất của Thiên Thành Quốc còn lưu lại, hiện tại nàng ta điên điên khùng khùng thần trí bất minh, cho nên mới mạo phạm Phụng Phi. . .”.

Lâm Phong trong lòng âm thầm kỳ quái, đang yên lành lại đi lưu lại một nữ tử bị điên, Lô Nhiên tâm kế nặng như vậy sẽ không để cho người khác bắt được nhược điểm, chẳng lẽ là hắn cố ý? Lập tức phân phó: “Đem nữ nhân điên kia dẫn vào trong xe, dầu gì cũng là thị nữ của nước ta, ta muốn nàng có gì không thể sao?”

Thị nữ nào dám nói không, gật đầu lia lịa đáp: “Vâng, phải ạ.”

Nói đến buồn cười, thân thể của Lâm Phụng này bất quá cũng mới chỉ là một thiếu nữ mười bảy tuổi, bằng tuổi Lâm Phong ba năm trước khi nàng xuất đạo, dung mạo quả có chênh lệch khá lớn, nhưng cũng đồng dạng là cô gái xinh đẹp tuyệt đại. Bất quá, Lâm Phong ở thời đại kia, nàng có thể che dấu diện mạo rất khá, thậm chí cơ hồ không người nào gặp qua “lưu sơn chân diện” của nàng (nhìn rõ bộ mặt thật), mà thời không này người nào cũng biết có một nữ tử Lâm Phụng nghiêng nước nghiêng thành.

Thị nữ đi xuống một lúc lâu nhưng không thấy trở về, Lâm Phong nhăn lông mày, biết thị nữ này sợ là không về được, không biết từ lúc nào, binh sĩ ở chung quanh cùng thị vệ tất cả đều rút lui.

Lâm Phong đột nhiên có cảm giác xấu, tình huống này cùng tình huống mấy ngày hôm trước quả thực giống nhau như đúc!

Đem chuỗi tiểu đao đã trộm giấu đi cầm ở trên tay, đi tới trước xe, nhìn thấy có một thị nữ mặc quần áo nha đầu, liền hỏi: “Mới vừa rồi ta phái một thị nữ đi ra, nàng ta đâu?”

“Hồi Phụng Phi, tỷ tỷ kia không biết đi nơi nào.” Tiểu cô nương khả ái đáp, Lâm Phong vốn nhạy cảm, cảm nhận được từ trên người nàng có một tia mùi máu tươi, trầm giọng hỏi: “Bắc Thần Thiên đâu? Ta muốn gặp hắn.”

Tiểu cô nương khả ái cười khanh khách nói: “Phụng tỷ tỷ sợ là bị choáng váng rồi, ngay cả thanh âm của ta cũng nghe không ra?” Thiếu nữ ngẩng đầu, gương mặt cực kỳ thanh tú, thậm chí còn cùng Lâm Phụng có mấy phần tương tự.

“Phụng tỷ tỷ, tỷ muội chúng ta là người một nhà, mặc dù không phải là cùng mẫu thân, nhưng dường như rất giống nhau, yêu cùng một người, đáng tiếc chính là người quá mức mềm yếu, thái tử nhìn trúng ta mà không nhìn trúng người!”

Nhìn trúng nằng? Lâm Phong lắc đầu cười lạnh, cái tên Lôi Nhiên này sợ là bất kỳ ai cũng không nhìn trúng, thì ra tiểu cô nương này là muối muối của mình. Là Lam Phượng thật đối với Lôi Nhiên thâm tình, bất quá hiện tại đứng ở chỗ này chính là nằng Lâm Phong mà không phải Lam Phượng!

“Bắc Thần Thiên kia, hiện tại sợ rằng tự thân khó bảo toàn, ta dẫn binh lính Tập Lan xông lên tấn công bọn họ, bây giờ nói không chừng hần đã chết.”

Cảm giác có vài phần không đúng, Lâm Phong chớp mắt một cái, nhất thời ở trong lòng mắng to Bắc Thần Thiên này quả là một lão hồ ly, nguyên lai là như vậy!

Bắc Thần Thiên làm sao không đoán ra Lôi Nhiên sẽ để lại một thị nữ kì quặc, chỉ là không có nói toạc ra, mà là đem nằng dẫn dụ tới vùng phụ cận Tập Lan, nếu như nằng bị giết, tội danh này được giao cho Tập Lan, một hòn đá hạ hai con chim! Chẳng những quảng cho nằng cái phiền toái này, cũng không cần đối với Lôi Nhiên mà rút tay lại.

Bất quá điều này cũng ngoài ý muốn là đã đem đến cho Lâm Phong sự tự do, nếu như có thể thoát thân, nằng cũng không cần giả đồ Lam Phượng Phi chết tiệt này nữa.

Nghĩ đến đây, Lâm Phong mắt lộ ra hung quang, lạnh lùng tới gần: “Muối muối” .

Lam Nhu chưa từng ngờ ở trong mắt Lam Phượng lại nhìn thấy sát ý nồng đậm đến vậy, cũng chưa từng thấy qua nằng lộ ra vẻ mặt dữ tợn, trong lòng bỗng cả kinh, có chút sợ hãi, bất quá trong dĩ vãng Lam Phượng luôn nhẫn nhục chịu đựng, chỉ sợ là tánh mạng bị uy hiếp mới trở nên như thế, lập tức quát lên: “Đúng. Lôi Nhiên muốn người chết !”

Lam Phượng yêu Lôi Nhiên, vì Lôi Nhiên nằng có thể chết đi, đúng là nằng biết Thái Tử Phi đã yếu hại nằng nhưng nằng lại vẫn cam tâm đi lên con đường kia, hết thấy cũng là vì Lôi Nhiên.

Cô gái trước mắt cúi đầu, nửa quỳ dưới đất, bộ dáng rất là thê lương, Lam Nhu hừ cười lạnh, nằng cho là mình thắng, thắng được người tỷ tỷ này, vì nếu so sánh với tỷ tỷ xinh đẹp, nằng hữu dụng hơn!

Song loại ý nghĩ này nằng chỉ duy trì không tới ba giây, một thanh đao lạnh lùng hung hăng đâm một nhát vào lồng ngực nằng!

Loan đao vừa rút ra, đau đớn liền truyền đến, Lam Nhu sợ hãi nhìn Lâm Phong rút ra huyết đao, nằng sai lầm rồi! Ở chính giữa đôi mắt của Lâm Phong là hung quang sắc bén như muốn đoạt tánh mạng người. Nằng không cần cái gì quang minh chánh đại, nằng không phải là Lam Phượng, nữ nhân này, nữ nhân này.

. .

Lam Nhu giãy dụa, lộ ra nụ cười lạnh: “Đừng. . . Đừng tưởng rằng người có thể đi. . . , nơi này, đã bị Tập Lan. . . bao vây, người cũng sẽ. . .” Nằng cố vận một hơi nhưng khí đã tuyệt, Lâm Phong lạnh lùng đem máu tươi trên chùy thủ lau đi, trong lòng thâm suy tư, nếu như Lam Nhu nói là sự thật thì quả là nằng đang gặp nguy hiểm.

Lâm Phong suy nghĩ một chút, quyết định hành sự tùy theo hoàn cảnh, bất kể vùng phụ cận nhiều nguy hiểm, lập tức nhảy khỏi xe gấm.

Lâm Phong thấy một trận lạnh lẽo truyền vào óc! Thật nguy hiểm, may mà không bị phát hiện, Lâm Phong cảm thấy mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống.

4. Chương 4: Thị Nữ

Nguy hiểm! Nguy hiểm!

Trực giác trong nhiều năm lẫn lộn nguy hiểm nói cho Lâm Phong biết có sự không ổn, nằng không nghĩ tới nhanh như vậy, người của Bắc Thần Thiên vừa rời đi không tới hai canh giờ, quần Tập Lan đã tới rồi!

Lâm Phong vội vận chân khí, thanh loan đao cùng trường kiếm trên không trung giao nhau mãnh liệt, nằng bị đụng phải lao đảo lui lại mấy bước, mặc dù mấy ngày nay nằng trăm phương ngàn kế làm quen với thân thể xa lạ này, nhưng là nắm giữ thứ chẳng bao giờ tiếp xúc qua, nói hợp lại đâu có dễ dàng? Nằng thông minh, nhưng võ thuật rất tinh diệu sâu xa, không thể tùy tiện là có thể tự thông hiểu được.

Lâm Phong hiện tại nhiều nhất chỉ có thể miễn cưỡng điều phối sử dụng chân khí ngăn cản, về phần cái gì kiếm khí, cái gì chưởng lực nàng cũng không hiểu được.

Thân thể của Lam Phượng thật là khiến người hoài nghi, nàng mấy ngày nay cơ hồ có thể khẳng định, Lam Phượng chẳng những biết võ, hơn nữa còn là một cao thủ tương đối lợi hại. Bên trong thân thể của nàng ta có nội lực khá cao, không phải là chuyện đùa, nàng hôm đó hơi có hoảng thần, vào thời điểm uống nước nội lực tự động phát ra tập trung trên tay, chỉ là một cái đưng nhẹ, chén sứ đã trở thành một bãi phần vụn. . .

Thấy rõ người, là một nam tử tướng mạo đường hoàng, anh khí bức người, một thân áo tơ gấm rên, tuổi tầm hai mươi đến ba mươi, trong tay bảo kiếm sắc bén lóng lánh, nhất định không phải là phàm phẩm. Lâm Phong nhìn trên tay mình là binh khí ngắn nhỏ đã có vết nứt vỡ, chém thêm nữa chỉ sợ là sẽ hỏng.

Nam nhân này thân thủ mặc dù không tệ, nhưng rõ ràng không phải cùng một loại người với Bắc Thần Thiên cùng Lôi Nhiên, hẳn ngơ ngẩn bởi dung mạo khuynh thành của Lam Phượng, Lâm Phong trong lòng kêu to cơ hội tốt đây, liền vội vàng bỏ trốn mất dạng, nhanh chóng trốn vào một phủ đệ to lớn. Long xa (xe vua đi) dừng lại ở trước một mảnh viện, trong là các đình viện hợp với nhau, nếu tiến vào bên trong chỉ sợ người ở đó cũng sẽ choáng váng.

Lúc này vì chạy trốn chết, Lâm Phong không kịp nghĩ nhiều như vậy, liền nhảy vào trong sân, đi xuyên qua nhiều gian phòng, cũng không biết mình đến địa phương nào nữa, người nam nhân kia bởi vì đình viện quá nhiều khó tìm được người nên không có đuổi theo, lúc này nàng mới thở phào một cái.

Gần như ngay lập tức, nàng liền phát hiện ra có vấn đề, chung quanh đây phòng ốc cơ hồ đều giống nhau như đúc, nàng cũng không phải là người cổ đại, sao phân biệt được nơi nào? Ở loại địa phương này mà lạc đường, tuyệt đối là trí mạng!

Một thân trang phục như vậy nếu như bị người ta phát hiện, thân phận căn bản là ẩn giấu không được, nàng có một trăm cái mồm cũng không thể không thừa nhận nàng là Lam Phượng, không thể nói mình là một du hồn, đột nhiên xuyên qua đến thân thể của người khác đi? Cái loại chuyện ma quỷ này, tin rằng không phải là không có mà là của những người thần kinh có vấn đề mới tin!

Việc cấp bách bây giờ là đổi trang phục khác, không thể để cho người khác dễ dàng nhận ra mình.

Nhanh chóng nấp vào bóng tối, Lâm Phong che giấu hơi thở của mình, một mặt tìm kiếm đường đi, mặt khác tìm kiếm xem có địa phương nào có tiếng người.

Rốt cục sau nửa canh giờ, nàng phát hiện một đại đình viện, so với những tiểu viện nàng mới đi qua thì tráng lệ hơn nhiều lắm, đình viện bốn bên đại trụ mạ vàng, trên có khắc Phượng Hoàng, mái nhà còn có chữ lớn: “Thanh Diệu Các”. Sảnh thiết kế cũng rất có khí thế, Lâm Phong đoán định trong này là nơi ở của người có địa vị, bên trong các tiếng cười mơ hồ, có người, hơn nữa còn là nữ nhân.

Tung mình leo lên đại trụ, nàng mặc dù không có võ công quá cao thâm, nhưng chỉ cần giữ vững, dụng nội lực vận đến dưới chân, nhảy được cao chút ít thì không thành vấn đề, nguyên lai đây chính là cái gọi là khinh công a...

Bên trong sảnh chỉ có ba bốn nha đầu và một tiểu cô nương xinh xắn y phục hoa lệ, tầm tuổi mười ba mười bốn tuổi, bên cạnh nàng các nha đầu cũng sáng sủa, ngày thường cũng là xinh đẹp.

Lâm Phong cẩn thận xác định hạ xuống, chung quanh cũng không có người, mấy nha đầu bên cạnh tựa hồ cũng không có vũ khí, thị vệ có lẽ đã bị điều đi đuổi giết đám người của Bắc Thần Thiên. Nơi này đến gần bên trong viện rồi, không có ai dẫn đường nói vậy không vào được, coi là nàng vận khí tốt mới có thể lợi tới nơi đây.

Sự tình đã rõ, nàng ổn định lại tâm tư, âm thầm cười nói, các người cũng chớ có trách ta, ai bảo ta Lâm Phong lúc này gặp chính người, ta không muốn chết, không thể làm gì khác hơn là để các người chết!

Lâm Phong vẫn tin tưởng một câu danh ngôn, thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để cho người thiên hạ phụ ta! Cho nên tới hiện tại, những chuyện thương thiên hại lý nàng làm không ít.

Nàng cũng tin tưởng một câu nói nữa, người tốt không sống thọ, độc ác sống ngàn năm! Người gặp qua ác nhân nào chết sớm? Bình thường ác nhân luôn sống đến cuối cùng, chỉ có bậc trung lương chí sĩ là chết sớm

hàng loạt.

Thật đáng tiếc, Lâm Phong vạn phần không muốn làm một bậc trung lương, cho nên đương nhiên là một tên ác nhân rồi.

Nghĩ đến liền làm, Lâm Phong trong mắt hung quang nổi lên, lặng lẽ phục đến phía sau giường, nâng một tay xông lên đã hạ hắc đạo bang phái, hơn nữa trở thành nhân vật nổi tiếng một thời, hàng thật giá thật. Hiện tại nàng không sử dụng hoàn toàn tất cả các phương pháp cổ đại, Lâm Phong xuất thần từ phía sau giường lao ra, loan đao nhỏ chẳng biết lúc nào đã ra tay, vừa một đao đã đem cắt cổ hai người thị nữ, các nàng ngay cả kêu cũng không kêu được một tiếng.

Tiểu cô nương y phục hoa lệ muốn mở miệng kêu cứu, Lâm Phong xoay người đá một cước, nàng ta liền bị đá đến té đại, quay cuồng ngã trên mặt đất, hạ ngục trật khớp, một chữ cũng không kêu được, sắc mặt thống khổ không ngừng giãy dụa, phát ra mấy thanh âm ô ô...

Trong phòng còn lại hai nha đầu, Lâm Phong đứng ở trước cửa phòng mặt lạnh lùng tuyên bố cái chết của các nàng, một người trong hai nha đầu đột nhiên cắn răng một cái, từ trên đầu rút xuống một cây trâm cài tóc dài nhọn, xoay qua phía...thị nữ hầu phía sau, cây trâm xuyên thủng yếu hầu thị nữ đó. Cây trâm sắc nhọn rút ra, máu cơ hồ phun đến cả người Lâm Phong, nha đầu kia không thể tin được nhìn lại một cái, hai mắt co quắp ngã xuống đất.

Nực cười nhìn thị nữ vừa ngã quy, Lâm Phong hiểu chuyện gì xảy ra, cười nói: “Người cảm thấy ta sẽ bỏ qua cho người sao?”

Nha đầu kia mặc dù có sợ, cũng rất trấn định: “Tiểu Thúy tự nhận có chút công phu, mặc dù so ra kém cô nương rất nhiều, nô tỳ không muốn ở lại chỗ này, nếu như cô nương nguyện ý để cho Tiểu Thúy một con đường sống, Tiểu Thúy tự nguyện theo hầu cô nương.”

Lâm Phong lạnh lùng cười một tiếng: “Ta nào dám muốn người hầu hạ? Người hôm nay có thể giết nàng, chẳng lẽ ngày mai sẽ không giết ta?”

Tiểu Thúy trấn định nói tiếp: “Nếu như là cô nương, ta nghĩ ta sẽ không có cơ hội kia.”

Nhú nhú mảy, Lâm Phong có chút do dự, Tiểu Thúy này không thể nghi ngờ là một nữ tử thông minh, linh hoạt đa dạng, hơn nữa nàng mới tới Ân Tang, có rất nhiều chuyện cũng không rõ ràng, vạn nhất xảy ra chuyện gì còn có thể tìm người chết thế.

Bất quá vấn đề Tiểu Thúy thông minh lại làm nàng nhức đầu, sợ là bị nàng ta đâm một đao từ sau lưng nàng, Lâm Phong không thích lúc nào cũng phải đề phòng người khác, không bị khống chế bởi thủ đoạn của nàng, nàng không muốn mạo hiểm.

Thấy Lâm Phong trầm mặc, Tiểu Thúy biết tánh mạng của mình đang ở cảnh chuông treo mảnh chỉ, tim đập bang bang, Lâm Phong mới vừa tới tuyệt đối là một cao thủ, nếu như nàng muốn giết mình, còn không phải là dễ như trở bàn tay?

Đang giằng co, đột nhiên nghe thấy cạnh cửa có một trận tiếng động, Lâm Phong sắc mặt trầm xuống, thuận tay đè chặt cửa như muốn bị mở ra, sau đó một cước đá tiểu cô nương muốn kêu cứu kia lộn mấy vòng, ngã trở về chỗ cũ, lúc này mới nhớ tới, nha đầu kia còn chưa giết chết, con người đảo một vòng, nàng cười đến cực kỳ âm lãnh.

“Tiểu Thúy, người đã có lòng, ta Lâm Phong cũng không phải là người vô tình, ta tạm thời thu người làm nha hoàn của ta. Bất quá, ta ghét nhất là người không biết nghe lời, muốn giữ lại cũng vô dụng, tựa như người này. . .”

Lâm Phong mỉm cười đi lên trước, loan đao nhọn nhanh-mạnh-chuẩn vừa vung lên, bốn đạo huyết quang chọi lóe, trong phòng xuất hiện hình ảnh tiểu cô nương bị gạt nhanh chóng trở thành nhân côn, đã sớm không chịu nổi đau đớn mà hôn mê.(nhân côn: gậy người, tỷ ấy chặt hết chân tay biến người ta thành cây gậy).

Tiểu Thúy nhìn nụ cười hài lòng của Lâm Phong, toàn thân lạnh như băng phát run, còn “không phải là người vô tình”, căn bản người này là điển hình của một ác ma! Vốn là nàng còn có tâm tưởng chạy trốn,

lúc này thì nửa điểm phản kháng cũng không dám có, nếu như bị nữ nhân này bắt được rồi gọt thành nhân côn, chẳng thà chết đi cho xong.

Bất quá Tiểu Thúy rốt cuộc cũng từng trải qua huấn luyện, qua chốc lát liền trấn định trở lại, kinh hãi nói: “Tiểu Thúy biết rồi, tạ ơn cô nương. . .”

Lời nói chưa dứt âm, ngoài viện có thanh âm binh lính đang lục soát truyền đến, chắc là đến tìm Lâm Phụng .

Tiểu Thúy vội vàng ý bảo Lâm Phong không lên tiếng, mình ra mở hé cửa sổ, phía ngoài thấy không rõ bên trong, cao giọng hô: “Người đâu! Có thích khách! Có thích khách!”

Lâm Phong trong lòng giật mình, nhưng ngay sau đó trấn định lại, nàng cũng muốn nhìn một chút xem Tiểu Thúy muốn làm cái gì.

Nghe thấy thanh âm của Tiểu Thúy, rất nhanh chóng, một đội binh lính đã tới.

“Thích khách, thích khách ở đâu, tiểu cô nương?”

Tiểu Thúy lo lắng nói: “Mới vừa rồi thích khách kia muốn hành thích công chúa, nghe thấy thanh âm các người tới, liền phi thân qua bên kia, các người còn không mau đuổi theo, Tam hoàng tử còn ở đằng kia!”

Binh lính vừa nghe, không nghi ngờ gì, rồi rít bỏ qua cung vàng điện ngọc hướng về phía kia mà đuổi theo.

“Người cũng rất cơ trí.” Lâm Phong nửa thật nửa giả cười một tiếng, Tiểu Thúy cúi đầu nói: “Cô nương quá lời rồi.”

Chẳng qua là trong lúc bất chợt, thần sắc Lâm Phong lại trở nên cực kỳ lãnh băng: “Bất quá, người mặc y phục đó có dính máu nếu bất chợt có một trận gió lớn thì có thể làm cho phía ngoài nhìn thấy được, đáng tiếc là hôm nay trời trong nắng ấm, không làm cho người khác phát hiện ra, dưới mắt ta lại dám làm chuyện mờ ám? Người thật đúng là không đem Lâm Phong ta để vào trong mắt a!”

Nghe thấy lời ấy, Tiểu Thúy kinh hoảng ngã quỵ, sợ hãi nói: “Tiểu Thúy không dám nữa, cô nương thông minh tuyệt đỉnh, Tiểu Thúy nhất định trung thành, vì cô nương làm việc.” Nhưng thấy Lâm Phong lạnh lùng đưa mắt nhìn bộ dáng của nàng, Tiểu Thúy khẽ cắn răng, kẹp chặt ngón tay nhìn trời thề, cả đời không phản bội Lâm Phong. Lâm Phong ở trên đường có nghe qua một chút tin đồn, Ân Tang tối trọng thần linh nhất là trời, nếu như nhìn trời thề, tuyệt đối không thể phản bội, nhìn dáng dấp tiểu nha đầu này đúng là bị nàng hù chết mà.

Vung tay áo, sắc mặt nàng hòa hoãn chút ít: “Trước tiên, chúng ta đi giải quyết chút, tìm cho ta một bộ nam trang, một thanh bội kiếm, nơi này nếu là gian phòng của công chúa hẳn là có chút nữ trang châu báu, có tiền mặt nữa thì mang theo chút ít, chúng ta phải nhanh chóng nhân lúc này mà rời đi thôi.”

Tiểu Thúy đáp: “Y phục không khó tìm, chỉ là ở trong phòng công chúa không có vũ khí, cũng không có bội kiếm.”

Lâm Phong ngẫm thấy cũng đúng, liền phân phó Tiểu Thúy đi thu xếp đồ đạc, trên mặt đất lại có thanh âm ô...ô...truyền đến, là Tiểu công chúa đau quá tỉnh lại, lúc này không muốn hành hạ nàng, Lâm Phong dứt khoát một đao đoạt đi tánh mạng nàng.

Trên thế giới, nếu không giết người, thì ta phải chết, trên đời sự trùng hợp nhiều lắm, ai biết sau một khắc vì nữ nhân này không chết mà phát sinh sự tình ngoài ý muốn? Đạo lý này Lâm Phong rất hiểu , không thể do dự, càng không thể không đề phòng lòng dạ đàn bà, đây là kinh nghiệm bốn năm hành tẩu nàng có được.

Lâm Phong đổi y phục nam tử, Tiểu Thúy khôn khéo sửa sang một cái bọc nhỏ, hai người rời Thanh Diệu Các, Tiểu Thúy dẫn đường, từ từ tiếp cận gần chỗ ở phía dọc.

Dọc theo đường đi Lâm Phong hỏi chút ít vấn đề, Tiểu Thúy nhất nhất trả lời, thì ra Tiểu Thúy cũng không phải là người Tập Lan, mà là gian tế của Tiền Thang, Tiền Thang hoàng thất trước đó không lâu đã bị không chế, trên danh nghĩa, gian tế cũng đã chết, Tiểu Thúy một mực ở cạnh Tập Lan Thanh công chúa, không người nào điều động đi.

Bất quá trong chuyện này có bao nhiêu có thể tin, Lâm Phong không rõ ràng lắm, nàng chỉ cho là nói đùa nói, một chữ cũng không thật. Bất quá nàng lúc này thật đúng là lòng tiểu nhân, Ân Tang Quốc dân kính thiên, Tiểu Thúy này dù thế nào cũng không ngờ là đã nhìn trời đại tuyên thệ, tự nhiên cũng sẽ không lừa gạt nàng, bất quá trong đó còn có chút giấu diếm thôi.

Mặt khác, Tiểu Thúy còn kể lại tình huống trước mắt của Tập Lan, bọn họ cùng Thiên Thành Quốc đã thành nhất trí, cùng nhau chặn lại quân đội của Bắc Thần Thiên, trong chuyện này đương nhiên là có thật có giả. Thiên Thành là bức bách Tập Lan, lúc này Tập Lan đang cùng Bắc Thần Quốc khai chiến, mà Bắc Thần một đời chiến thần, Tập Lan chính là lợi dụng khi Bắc Thần Thiên không có ở đây mới dám hưng binh, nào dám để lúc Bắc Thần Thiên trở về?

Bọn họ huy động mười vạn binh lính giữa đường chặn lại, nhưng phủ phục vô ích, sau khi Bắc Thần Thiên tặng một lễ xe tới trước, quay về biệt uyển riêng ở ngoài. Bên trong thành không có người nào, chỉ có hoàng thất Tập Lan, Tam hoàng tử đi thăm dò lễ xe, mấy hoàng tử khác truy tìm Bắc Thần Thiên, nhưng Bắc Thần Thiên thật giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian rồi, tìm mãi cũng không ra.

Lâm Phong cũng thấy kỳ quái, đám người Bắc Thần Thiên rõ ràng là chờ bọn họ ở nơi này, chẳng lẽ thật có thể tìm không thấy?

Đột nhiên trong tâm chấn động, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, khó trách mới vừa rồi đội binh lính đi lục soát nhìn thấy cửa phòng công chúa khí thế quỷ dị nhưng không có một chút ý tứ muốn vào bên trong lục soát, chẳng lẽ. . .

Đột nhiên, phía trước một trận binh khí giao nhau tạo tiếng truyền đến, Lâm Phong biết lúc này còn chưa thoát hiểm, lá gan cũng lớn lên, phát tay phân phó Tiểu Thúy: “Đi xem một chút!”

5. Chương 5: Đoạt Bảo

Dẫn Tiểu Thúy từ từ đến gần nơi phát ra âm thanh, Lâm Phong sử dụng chút bản lãnh ẩn nhẫn của người hiện đại ẩn nấp trong bóng tối, Tiểu Thúy thất kinh. Lâm Phong chính là một cao thủ, Tiểu Thúy một mực cung kính với nàng, không dám có chút ác niệm nào. Lâm Phong trong lòng cười đến vỡ bụng, mặt ngoài lại tỏ vẻ rất nghiêm trang như có chuyện nghiêm trọng vậy.

Phía trước hai người có cao thủ hay không Lâm Phong không rõ ràng lắm, mặc dù thực sự có bia đỡ đạn là Tiểu Thúy, nhưng thủ hạ này mới vừa thu phục được, nhanh như vậy đã bị mất đi thì rất đáng tiếc. Cho nên hai người không dám tới quá gần, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh hai người kia đang đánh nhau trên không trung.

Lần đầu tới thế giới này Lâm Phong liền rõ ràng Ân Tang cùng thời cổ đại không sai biệt lắm, bất quá không là Trung Quốc cổ đại, mà là ở đâu đó trên thế giới.

Nếu lúc trước Lâm Phong không hề tin có loại sự tình hoang đường này, chẳng qua là chuyện cho tới bây giờ không tin cũng không được, nhất là làm sao ở thế giới này mà sinh tồn, Lâm Phong nhất định phải quan tâm.

Tiểu Thúy từ nhỏ đã qua huấn luyện, võ công không thấp, sẽ không theo sau ảnh hưởng nàng, điểm này Lâm Phong coi như là hài lòng. Bất quá cũng vẫn phải đề phòng Tiểu Thúy sau lưng đâm nàng một đao, mặc dù nàng ta đã thề với trời nhưng theo nàng mà nói, ai sẽ quản cái lời thề chết dẫm ấy chứ, nếu là nàng thì khẳng định nàng sẽ đổi ý, dĩ nhiên cũng phải xét rõ tình huống.

Hai người ẩn nấp ở phía sau hòn giả sơn, hai nam tử kia đánh nhau càng lúc càng đến gần, dần dần đã có thể thấy rõ diện mạo.

Tiểu Thúy thấy hai người kia thần sắc liền ngăn ra hướng Lâm Phong phía sau nhẹ giọng nói: “Chủ tử, hai người kia, một người là đại tướng của Bắc Thần Thiên tên là Ngô Việt, người kia là tam hoàng tử Diệp Lan của Tập Lan, võ công cũng không yếu, không biết tại sao Ngô Việt lại ở chỗ này, bọn họ như thế nào lại đánh nhau?”

Tại sao phải đánh nhau? Lâm Phong trong lòng sáng rõ, âm thầm đoán, tình huống hiện tại, Bắc Thần Thiên còn đang ở lân cận chỗ này, Ngô Việt là vận bất đắc dĩ mới đi ra ngoài ứng chiến, bảo hộ cho đám người Bắc Thần Thiên trở về Bắc Thần Quốc. Từ tình huống nhìn ra, Ngô Việt kia cũng không phải là đối thủ của tam hoàng tử Tập Lan, hiện tại đã sắp thất bại, chỉ có thể chống đỡ không hề hoàn thủ lại.

Tình huống bây giờ chỉ sợ là Tập Lan tam hoàng tử có khả năng nhìn thấu kế nguy trang của Bắc Thần Thiên, nếu là như vậy, chung quanh sẽ có trọng binh tuần tra, nàng muốn thoát ra ngoài thì sao được đây?

Tiểu Thuý tựa hồ cũng hiểu điểm này, ở phía sau gấp gấp nói: “Chủ tử, nô tỳ sợ chúng ta đã bị bao vây, nếu như cận vệ quân đi lục soát, tin tức công chúa đã chết liền không thể dấu diếm.”

Lâm Phong gật đầu tỏ vẻ biết rồi, nàng tức giận, chuyển liếc trông mắt hung ác nói: “Nếu đã không làm thì thôi, nếu làm thì đem tên hoàng tử này over luôn, đến lúc đó khẳng định hỗn loạn, chúng ta muốn chạy trốn ra ngoài cơ hội cũng lớn hơn nhiều.”

“Nga, nha...” Tiểu Thuý còn không hiểu rõ ý tứ, Lâm Phong khoa chân múa tay một hồi mới hiểu được, bất quá lúc này nàng cũng không lấy làm kì quái, Lâm Phong ngay cả công chúa cũng trực tiếp giết, giết thêm hoàng tử cũng chẳng lớn tội lên bao nhiêu, vội vàng nhắc nhở: “Chẳng qua là tam hoàng tử võ công cao cường, không dễ giết như vậy.”

Nhìn lại tam hoàng tử cùng Ngô Việt, hai người này càng đấu dữ dội, Ngô Việt lúc này đánh cuộc tính mạng, vận chân khí, tứ phía cát bụi tung bay, tam hoàng tử ứng đối bình tĩnh, song chưởng như hồ điệp nhanh nhẹn vung lên hoá giải chưởng lực như muốn kết liễu tính mạng của Ngô Việt.

Ngô Việt lúc này rất khẩn trương, quân đội của Bắc Thần Thiên đang rời đi, nếu hắn có thể giữ chân tam hoàng tử thì thành công, nếu không Bắc Thần Thiên nhất định chịu tổn thất lớn.

Ngô Việt đánh cuộc, thành linh rút ra từ sau lưng một thanh bảo kiếm sáng chói, phía trên có khắc đại ấn màu vàng, kiếm quang sóng nhiệt bức người, Lâm Phong trong lòng run lên, biết đây là bảo vật tốt.

Tam hoàng tử thấy vậy, thần sắc bỗng khẩn trương kêu lớn: “Bắc Thần Thiên lại đem bảo vật hộ thân giao cho người? Xem ra bốn hoàng tử hôm nay phải nhận lấy phần đại lễ này rồi.” Vừa nói, hắn vừa lộ ra binh khí là một thanh hàn đao lỏng lẻo, ước chừng dài 3 thước, gãy thành tam đoạn cầm ở trên tay, thoạt nhìn trông giống như một món trang sức nhưng lại là một bảo khí.

“Thiên Hoang Nhẫn! Chủ tử đó là bảo vật trấn quốc của Tập Lan, lần này Bắc Thần Thiên cùng Tập Lan khai chiến đích xác là muốn thôn tóm Tập Lan, mặt khác cũng muốn đoạt lấy bảo vật này.” Hơn nữa, có tin đồn rằng nếu người nào có trong tay tám bảo khí sau này sẽ thống nhất thiên hạ. Thanh hoàng kim Ngô Câu trên tay Ngô Việt cũng là một trong tám loại bảo khí này, chuyện này mọi người ở Ân Tang đều rõ, cái gì không cần nói Tiểu Thuý cũng chưa nói đến.

Có lẽ đây chính là vận mệnh, nếu như nàng ta có nói, theo tính cách của Lâm Phong không muốn chuốc phiền toái vào người sẽ không dấn động đến hai bảo khí đó nhưng Tiểu Thuý cũng không nói gì.

Lâm Phong nhìn hai bảo khí, lại nhìn trên tay thanh loan đao tựa như sắt vụn, nàng nheo mắt, trong mắt hiện lên hung quang, ý đồ giết người đoạt bảo đã rất rõ ràng.

Ngô Việt lúc này đánh cuộc tánh mạng, Ngô Câu vung lên, trong phạm vi vài mét binh khí đều bị nó hút lấy, Lâm Phong cũng cảm thấy một trận nhiệt thật khó ngăn chặn, cây đao nhỏ bé mà uy lực, giờ mới hiểu binh khí này quả thực tốt, cũng không biết dùng phương pháp gì luyện chế mà thành, mà Thiên Hoang Nhẫn cũng thật có công hiệu.

Lần này, hai người cơ hồ là công kích đối phương chí mạng, càng đấu tạm thời là không phân thắng bại, tam hoàng tử nóng nảy, còn đấu nữa khẳng định là quân Bắc Thần Thiên đã chạy mất rồi, thủ hạ của Bắc Thần Thiên kia chưa xứng là đối thủ của hắn, hắn nhất định bị làm cho đầu óc rối loạn rồi.

Tam hoàng tử dùng lực, bàn tay phát ra, một cỗ hấp lực dâng lên, Ngô Việt trầm nghĩ không tốt, nhưng cũng không có chút tránh né, lập tức cùng tam hoàng tử tiếp chiêu, nội lực hợp đấu.

Nhìn thấy hai người đấu nội công đang lơ lửng trên không, Lâm Phong trong lòng kêu lên, cơ hội đến rồi! Nàng không chút nghĩ ngợi liền xông ra, loan đao vung lên tiêu sái đem đầu hai người họ chặt xuống, mà

chính thanh loan đao vì chống đỡ nội lực của hai người họ mà đã gãy vụn rồi.

Lâm Phong cầm Thiên Hoang Nhẫn lên, bẻ gãy tam đoạn mang vừa trên tay, rồi nhặt lấy Ngô Cầu, lúc này Tiểu Thúy mới phản ứng kịp, tim nàng ta hãy còn đập thành thịch.

Mình đã đi theo chủ tử gì đây? Vừa mới giết chết hai vị hoàng thân, giết luôn một vị đại tướng quân, mặt không hề đổi sắc ngược lại rất bình tĩnh, còn đi cướp luôn hai bảo khí của Ân Tang, bảo nàng lá gan không lớn là không thể. Lâm Phong thực là nhân vật nguy hiểm, trong lòng Tiểu Thúy rất rõ ràng, nàng giống như cây đầu rừng đón gió, nếu có sự gì kẻ chết đầu tiên sẽ là mình, cho nên vô luận thế nào cũng không thể để sự kiện như này phát sinh.

Lâm Phong trong lòng nghĩ gì Tiểu Thúy biết, Tiểu Thúy trong lòng nghĩ gì, Lâm Phong cũng tự nhiên biết rõ. Mỗi quan hệ này cũng tốt, hai bên đều có lợi.

Được rồi, không muốn lãng phí bảo bối, Lâm Phong lục tìm trên người hai cổ thi thể được mấy tấm lệnh bài, một thanh trường kiếm, một con dao găm, còn có mấy khối ngọc bội. Vũ khí cho Tiểu Thúy, thứ đáng giá thì đeo ngoài thân, lúc này mới bỏ mặc hai thi thể, theo hướng Tiểu Thúy chỉ dẫn mà rời đi.

Đợi đến giữa trưa hai người mới thoát ra khỏi vòng vây, trọng binh tới lui kiểm tra tương đối nghiêm khắc, nếu như không có sự ngoài ý muốn, cơ hồ một con ruồi cũng khó bay qua.

Ở trong thành một mảnh tĩnh mịch, tựa hồ là do đám người của Bắc Thần Thiên gây nên, bọn hắc bấy giờ cả binh lính cũng không phái vào, giả là nơi đây tường đồng vách sắt, may là Lâm Phong thông minh đa mưu túc trí, lúc này không thực hiện kế hoạch nào cả.

Bất quá cũng không phải là không có hi vọng, hiện tại chỉ chờ tin tức tam hoàng tử bị giết lộ ra ngoài, thừa dịp binh lính hỗn loạn liền tìm chỗ chạy, Lâm Phong rất có lòng tin, liền cùng Tiểu Thúy ở bên tường chờ đợi.

Đang yên tĩnh đột nhiên có một cánh tay đặt lên bả vai Lâm Phong, bàn tay rộng lớn rõ ràng là của một người đàn ông!

Nơi này còn có người ở! Nội tâm Lâm Phong cơ hồ dựng lên, tay nắm chắc Thiên Hoang Nhẫn, nếu gặp phải người không nên gặp, liền lập tức giết chết!

Nàng quay đầu nhìn lại, nhất thời bị dọa không nhẹ, đao cũng không vung lên nữa: “Bắc Thần Thiên!”

6. Chương 6: Bắc Thần Thiên

“Bắc Thần Thiên.” Lâm Phong lạnh lùng thốt lên, ánh mắt sắc bén một khắc cũng không rời khỏi nam tử nguy hiểm này, người được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử. Chẳng qua lúc này, đối với nàng dung mạo của hắn có thể nào đi nữa nàng hoàn toàn không muốn quan tâm. Lâm Phong trong lòng không ngừng suy tư, vì sao Bắc Thần Thiên vẫn chưa rời đi.

Chẳng lẽ nơi này có bí mật gì?

Sẽ không đâu, nếu quả thật có bí mật gì thì ngay từ khi trước khi rời đi hắn đã làm xong, hắn hoàn toàn có năng lực giải quyết, với lại Lâm Phong cũng không tin Bắc Thần Thiên vì thủ hạ mà một mình ngăn cản ở phía sau, chỉ có người ngu mới làm ra sự tình như thế.

Chẳng lẽ Bắc Thần Thiên trở lại là vì tìm cái gì đó? Mà hiện tại hắn lại bị vây ở chỗ này...

“Chủ tử, hắn có thể là tới lấy Ngô Cầu.” Tiểu Thúy tựa hồ nhìn ra Lâm Phong đang suy nghĩ gì, lập tức tiến tới phía sau nàng cúi đầu nói, bảo khí này được xưng là thiên hạ thần binh, Bắc Thần Thiên chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua. Mặc dù hắn cũng không tin chỉ dựa vào cái này có thể thống nhất thiên hạ nhưng Ngô Cầu, đích xác là bảo khí hiếm có!

Nghe lời nhắc nhở này, lòng mảy Lâm Phong khẽ dựng lên nhưng không để lại dấu vết, vẻ kinh dị đã được che dấu đi rất nhanh không người nào phát hiện ra.

Ngô Câu, tên tướng quân Ngô Việt kia! Nói cách khác bởi vì hắn cầm lấy Ngô Câu cản ở phía sau mà vẫn chưa thấy đuổi theo đội quân của mình, Bắc Thần Thiên sốt ruột quay lại, mà phía ngoài kia quân Tập Lan vây quanh nơi này nguyên nhân cũng không chỉ là do Tam hoàng tử qua đời, rất có thể còn vì món vũ khí trên tay nàng -Thiên Hoang Nhẫn!

Như vậy, hai thứ vũ khí này tuyệt sẽ không là binh khí bình thường, Lâm Phong mặc dù đã bắt đầu có chút hoài nghi, nhưng là đối mặt Bắc Thần thiên, nàng dĩ nhiên không thể nói ra.

Bắc Thần Thiên ở đối diện nhìn thấy một thân y trang nam tử anh tuấn tiêu sái của Lâm Phong, trong lòng bỗng giật mình, trong ấn tượng của hắn thì nàng là vật hy sinh, lúc này sớm đã là người chết, tại sao giờ đây nàng có thể hoàn hảo đứng ở chỗ này? Hơn nữa phía sau còn có một nha đầu cơ trí đi theo, chẳng lẽ là người Lôi Nhiên cố ý phái tới gây rối loạn trận địa của bọn họ?

Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên cứ lạnh lùng nhìn nhau, thật giống như muốn tìm được trong ánh mắt đối phương sự mất tự nhiên, để nhìn ra điều gì đó.

Song hai người cùng thất bại, vì đồng dạng là loại người dối trá, khả năng che giấu cực kỳ lợi hại nên bọn họ không thể từ trên người đối phương nhìn ra cái gì.

Lâm Phong cuối cùng mở miệng, hơn nữa khẩu khí rất khoái trá, thậm chí hơi châm chọc: “Có phải người đang suy nghĩ, vừa thấy ta liền giết ta?”

“Giết hay không giết người đối với ta mà nói không có gì khác nhau, chẳng qua là... Ta hoàn toàn không nghĩ tới, Lam Phượng lại là nữ nhân như vậy, lời đồn quả nhiên không thể tin được.” Bắc Thần Thiên dường như có vẻ mệt mỏi, khẩu khí lộ ra khí tức vương giả bá đạo: “Tương truyền Lam Phượng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, đa sầu đa cảm luôn hướng thiện, chung tình với Lôi Nhiên, ưa chuồng cổ cầm, trời sanh tính nhu nhược nhất gan, nhẫn nhục chịu đựng, thuyết pháp rất nhiều, chỉ là hiện tại ta nhìn thấy người, tựa hồ không phải như vậy, chẳng lẽ là bề ngoài gạt người?”

Khẽ mỉm cười, ánh mắt Lâm Phong chuyển động tựa như có thâm ý: “Người làm sao biết ta chính là Lam Phượng đây?” Nếu quả thật có nữ nhân như vậy, cũng thật quá đáng sợ đi. (vâng, có mỗi tỷ không đáng sợ. 0_0)

“Nga? Vậy người là ai?” Bắc Thần Thiên tò mò hỏi, trong mắt hiện lên ý rõ ràng là không tin, trong thiên hạ thật có hai người giống nhau đến thế? Hơn nữa còn danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?

Lâm Phong thật giống như không nhìn thấy, cũng không né tránh suy đoán đó: “Ta là Lâm Phong.”

“Lâm Phong, Lâm Phong...” Bắc Thần Thiên nhẹ thốt ghi nhớ cái tên này, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một tia cười kỳ dị, trong đôi mắt hẹp dài tuyệt mỹ lóe ra hung quang nguy hiểm: “Nếu như người thật sự là Lâm Phong, thì nhất định là một nữ nhân đáng sợ!”

Lâm Phong nói: “Đáng sợ hay không hiện tại người không cần biết, người chỉ cần hiểu, nếu như người tạm thời nghe ta phân phó, chúng ta có thể an toàn rời đi.”

Tiểu Thúy nghe tới đây, mắt lộ ra kinh ngạc: “Chủ tử đã có biện pháp rồi sao?”

Bắc Thần Thiên cũng không nghi ngờ, nhưng biết điều kiện của Lâm Phong: “Điều kiện là Ngô Câu?”

“Thông minh!” Lâm Phong mỉm cười, lần này là tự đáy lòng khen ngợi.

Bất kể ra ngoài sau này ra sao, bọn ta tuyệt sẽ không tái ngộ Bắc Thần thiên, Ngô Câu nhất định có giá trị rất lớn, nếu không Bắc Thần Thiên cũng không một mình mạo hiểm quay lại. Hơn nữa tình huống bây giờ Bắc Thần Thiên nhất định đã sớm hoài nghi là nàng giết tướng quân cướp lấy Ngô Câu, chẳng thà dứt khoát thừa nhận luôn rồi .

Bắc Thần Thiên hạ thanh âm: “Là người giết thủ hạ của ta?”

Lâm Phong tự nhiên sẽ không ngu mà đi thừa nhận, quyền chủ động bây giờ đang ở trong tay nàng, dù sao tên Ngô Việt kia cũng đã chết, nàng tùy tiện nói sao cũng được.

“Người cho là ta có khả năng đó sao? Hơn nữa người cho rằng người yếu ớt như ta có thể là đối thủ của hắn?”

Nghe nói tam hoàng tử Tập Lan năng lực cũng không dưới cơ Bắc Thần Thiên, chỉ tiếc hắn sinh ra ở Tập Lan, lãng phí khả năng một cách vô ích rồi. Bắc Thần Thiên hiểu rõ năng lực của hắn, nếu là Ngô Câu bị đoạt, người thứ nhất có thể nghĩ tới là tam hoàng tử Tập Lan mà không phải là nữ nhân này.

Bất quá, tam hoàng tử Tập Lan đã chết.

“Như vậy, là người giết Tam hoàng tử?” Giọng nói cơ hồ khẳng định, Bắc Thần Thiên nghĩ tới đây đã âm thầm cảm giác được áp lực, một áp lực không nên có từ một nữ tử.

“Sau lưng bị đâm một đao cảm giác nhất định không tốt.” Lâm Phong mỉm cười, nhìn Tiểu Thúy một cái.

Nếu như là trực tiếp đối mặt với tam hoàng tử thì không có phần thắng, chẳng qua là nếu có người ra ám chiêu, như vậy là chuyện dễ dàng không gì sánh nổi, Bắc Thần Thiên đã dần dần tin tưởng lời nói của Lâm Phong..., nhưng có một vấn đề lớn nhất, sắc mặt hắn âm trầm lạnh lùng hỏi: “Người đến tốt cùng là người thế nào? Đến từ đâu, mục đích là gì?”

Lâm Phong cuối cùng không cười nữa, nhàn nhạt nhìn hắn, trong thanh âm phẳng phất lắng đọng một loại tang thương: “Ta đến từ phương xa, một nơi không hề giống địa phương Ân Tang, mục đích...chỉ là sinh tồn.”

Đúng vậy, nàng chỉ vì sinh tồn, bất luận là trước kia hay là hiện tại, bất luận là những năm tháng bóng tối ở giới hắc đạo, hay là tương lai, mục đích chỉ có sống sót. Nàng không muốn tìm cái gì tình cảm thiên định, nàng khinh thường quyền lực, bất luận người khác có tin tưởng hay không, nàng chỉ cần sinh tồn.

Lâm Phong đối với mình đã từng nói, bất luận dùng phương pháp gì ta cũng phải sống, người khác đều muốn nàng chết, nàng càng phải sống sót, hơn nữa sống sao cho so sánh với bất luận kẻ nào cũng đều tốt hơn, sinh tồn, chính là mục đích duy nhất của nàng.

“Hợp tác sao?” Bắc Thần Thiên đột nhiên có một loại cảm giác, nữ tử trước mắt này trong tương lai sẽ trở thành đối thủ cường đại đáng sợ nhất, chẳng qua là hiện tại hắn không có lựa chọn nào khác.

Lâm Phong cũng biết hắn không có lựa chọn nào khác, bởi vì Bắc Thần Thiên vốn tánh mạng không chỉ là của mình, tánh mạng của hắn là Bắc Thần Quốc, là của mọi người dân Bắc Thần Quốc, nếu như hắn chết, như vậy Bắc Thần Quốc cũng sẽ sụp đổ, cho nên hắn tuyệt đối không thể chết được. Mặt khác, nàng còn cảm nhận được trên người Bắc Thần Thiên một loại tư vị giống mình: mùi vị —— cực đoan.

Hắn đáp ứng, tâm tình Lâm Phong càng thêm vui sướng, sắc mặt hơi trầm xuống, đi lên mấy bước nhích tới gần Bắc Thần Thiên, bên tai hắn nàng nhẹ giọng nói: “Bất quá hiện tại có một việc cần giải quyết, chỗ này có quý!”

7. Chương 7: Đánh Tráo

Lâm Phong ở bên tai Bắc Thần Thiên nhỏ giọng nói: “Chỗ này có quý!” Bắc Thần Thiên nhất thời giật mình, biết nữ nhân này sẽ không ăn nói lung tung, vội vàng vận dụng chân lực lục soát một vòng nhưng không có kết quả gì, cũng hạ thấp thanh âm: “Quý gì cơ? Chẳng lẽ có thể ăn được Bồn vương?”

Nhú nhú mày, Lâm Phong thản nhiên nói: “Dù người không muốn nhưng hiện tại cũng đã tin ta rồi.”

Bắc Thần Thiên không tức giận còn cười theo: “Sao lại không tin? Bản lãnh của người ta rất tin tưởng, bất quá với công lực của ta cũng không xảy ra vấn đề gì đâu, nếu có người thì hắn sẽ được ném sự lợi hại của ta.”

Giọng nói này lộ ra sự ngạo mạn, quả nhiên không hổ là vương gia! Lâm Phong lúc này còn vô ý ở Ân Tang không làm đại sự gì, tán thưởng hắn rất tự nhiên.

“Bắc Thần vương gia người hoàn toàn xứng đáng.”

“Quá khen quá khen, bất quá nhớ lại lúc trước không phát hiện ra bản lãnh của người thực là xấu hổ, ban đầu ta đâm người một kiếm cũng là do người cố ý sắp đặt.”

Không cùng hần hàn huyền chuyện trước kia nữa, tay đập bả vai hần, Lâm Phong lặng lẽ nói: “Bắt lấy Tiểu Thúy.”

Bắc Thần Thiên mặc dù không biết nàng đang mưu tính cái gì, nhưng tin tưởng Lâm Phong lúc này không thể nào hại hần, nàng nếu muốn ra ngoài mà không có tá trợ từ lực lượng của hần thì không thể thành công, hai người coi như là đứng ở cùng thuyền, người nào hại đối phương thì bản thân mình cũng phải té xuống.

Không chút nghĩ ngợi, Bắc Thần Thiên vận khởi một cỗ hấp lực trên tay hướng về phía Tiểu Thúy! Tiểu Thúy tựa hồ phát hiện động tác của hần, vội vàng muốn chạy trốn nhưng lập tức bị Bắc Thần Thiên tóm trở lại, Lâm Phong nhìn thấy không khỏi hít một hơi lạnh khí, thì ra võ công của Bắc Thần Thiên cũng không phải là nói đùa, mạnh tới mức này cũng thật sự ít thấy.

Cười lạnh đi lên trước, Lâm Phong một cước đá vào ‘nơi nào đó’ phía dưới bụng “Tiểu Thúy”, () người nọ hét thảm một tiếng, không thể giả bộ nữa, hần dĩ nhiên là nam!

“Thị nữ của ta đâu?”

Người nọ run rẩy nói: “Người... Làm sao người phát hiện ra, ta thiên diện tử Nghiêm Bách Diện tự nhận là đệ nhất thiên hạ về thuật dịch dung, không thể nào có sơ hở!”

Lâm Phong không để ý tới hần, chậm rãi nói: “Người dịch dung đúng là ta nhìn chưa ra, mới vừa rồi người ở phía sau nhắc nhở ta Bắc Thần Thiên là tới lấy Ngô Câu, ta không có chú ý. Hiện tại đột nhiên nghĩ đến, Tiểu Thúy vốn sợ hãi ta, trên đường đi theo ta cũng không dám lại gần ta quá phạm vi ba thước, làm sao người lại gần cận ta đến thế? Trong đó tất nhiên có quỷ, duy nhất có cách giải thích là trên đường người đã bị đánh tráo, quan trọng nhất người là nam nhân, dấu giày cùng Tiểu Thúy hoàn toàn bất đồng, người xem trên mặt đất dấu giày này vẫn chưa rõ sao?”

Người nọ bị Bắc Thần Thiên giam cầm không chút nào nhúc nhích được, trong tim nghĩ tới căn đầu lưỡi, Bắc Thần Thiên dùng tay cùng Lâm Phong dùng chân cơ hồ đồng thời “hôn” lên cầm hần, tên đáng thương chẳng những đầu tiên là miệng trật khớp, còn bị Lâm Phong dùng lực mạnh đá ột phát.

“Hừ, người mặc dù miệng không thể nói nhưng tay có thể động, viết đi, nơi này có bí đạo gì, đỡ phải chịu thống khổ.” Lâm Phong vốn thừa thủ đoạn đều do Hắc bang công nhận, nàng thậm chí có thể nghĩ biện pháp đem xương ngón tay người này một phát là toàn bộ nát bấy! Dưới tay nàng chưa từng có phạm nhân nào dám không chịu nhận tội. Lúc này nàng cùng Bắc Thần Thiên đều cho rằng người này nhất định là đang từ từ suy ngẫm xem tiếp theo nên làm thế nào.

Vậy mà hần tính tình cũng thật cứng rắn, không nói gì cả làm Lâm Phong tức giận nghĩ muốn học máu.

Bắc Thần Thiên tựa hồ biết hần sẽ không nói, chẳng qua là kinh ngạc nhìn thủ đoạn hành hạ người thực kinh khủng của Lâm Phong, suy nghĩ một chút, hỏi: “Người thị nữ kia thì sao? Quan trọng không?”

Lâm Phong lắc đầu: “Tiện tay thu nhận thôi, không có tình nghĩa gì đáng nói, bất quá nàng ta cũng cơ trí, hiện tại chỉ sợ đã giả chết ra đến bên ngoài rồi.”

Nhìn mặt Nghiêm Bách Diện, Lâm Phong đột nhiên khẽ mỉm cười: “Ta nghĩ ra biện pháp đi ra ngoài rồi, có quân phục Tập Lan không?”

Bắc Thần Thiên nhìn thấy trong ánh mắt của nàng lóe ra thần thái không hề tầm thường, gật đầu đáp: “Có, nhưng là bọn hần sẽ không cho ai đi ra ngoài, bất luận có là quân nhân hay không cũng sẽ kiểm tra.”

“Không cho ra, chẳng lẽ không để vào? Nói vậy còn phải dựa vào cao chiêu của Bắc Thần thái tử- người có tiếng tăm sét đánh không kịp bưng tai.” Lâm Phong nhận lấy quần áo từ Bắc Thần Thiên, thần nhiên cười, trong phút chốc, muôn hoa thất sắc...

Đại tướng quân Dịch Bắc Phi của Tập Lan trấn thủ ở ngoài cung, chờ tam hoàng tử đi ra ngoài, nhưng mãi vẫn không có chút tin tức nào, binh lính Tập Lan lập tức rơi vào hỗn loạn, có chút vô lực, đi trên đường cũng cúi đầu, con mắt uể oải không phấn chấn. Hết lần này tới lần khác hần phái người vào trong đó dò thăm tin tức của Nghiêm Bách Diện mà hoàn toàn không có, tình huống này chắc chắn là có cao thủ ở bên trong!

Đột nhiên binh lính báo lại: “Bên trong phòng có một tử thi bị đột nhiên ném ra! Tựa hồ là Nghiêm tiên sinh, sau đó lại truyền đến một tiếng kêu to, đã có binh lính xông vào trong bắt người.”

Dịch Bắc Phi kinh hãi: “Cái gì! Có bắt được người không?”

“Tướng quân, Lôi đầu quân không bắt được ai đã lui ra rồi.”

Dịch Bắc Phi trong tâm nhất thời như rơi mất cái gì, thanh âm tựa mất mát nói: “Trong đó lại không có người?!”

“Lôi đầu quân dẫn binh lính lục tìm một vòng, vẫn không có dấu vết người nào cả.”

Dịch Bắc Phi vỗ bảp đùi, giọng căm hận nói: “Hừ! Để cho bọn chúng chạy thoát rồi! Cái tên Lôi đầu quân đáng chết này, sao hắn không chịu lực soát nhiều lần chứ? Mau gọi binh lính phong tỏa mọi con đường, không cho bất luận kẻ nào thông qua Dương thành!”

“Này... Khóa thành...chỉ sợ hoàng thượng không cho phép.”

“Dù thế nào cũng không thể để cho Bắc Thần Thiên đi qua! Người lấy cớ tam hoàng tử bị giết ra là hoàng thượng tất nhiên đáp ứng chuyện khóa thành, mau!”

“Dạ!” Tên lính quèn lên tiếng trở ra, Dịch Bắc Phi suy nghĩ một chút rồi gọi đội binh lính để kiểm tra quân số, nhất là đội binh tiến vào Ngũ Linh Cung, phát hiện quả nhiên thiếu người, hơn nữa còn là hai người. Hắn cho phong tỏa mọi con đường, lại không thu hoạch được gì, trong lòng càng thêm lo âu, chỉ hận Bắc Thần Thiên trí mưu hơn người.

“Giả đánh tráo! Bắc Thần Thiên nếu không phải vương, thiên hạ người nào xứng danh vương a...” Dịch Bắc Phi mặc dù trung thành với chủ, lúc này cũng không khỏi dâng lên tiếc nuối cùng bất đắc dĩ trong lòng.

Song hắn nào đâu biết rằng, kế này không phải là của Bắc Thần thiên, mà là của một nữ tử cơ trí.

Lúc này, Bắc Thần Thiên đã cùng Lâm Phong hai người chạy ra khỏi Trường Bàn Cung, hơn nữa lúc bỏ chạy còn tìm hiểu được đường nhỏ có thể tránh xa quan binh đuổi bắt. Lâm Phong vốn là muốn vừa ra khỏi Trường Bàn Cung liền không cùng Bắc Thần Thiên dây dưa, dự định một mình lên đường, bất quá mắt thấy truy binh rất nhiều thậm chí không buông tha bất kỳ một người dị quốc nào, dung mạo mình mà bị trông thấy nhất định là không xong rồi!

Cho nên, chỉ đành phải tạm thời cùng Bắc Thần Thiên đi cùng đường, hướng về phía Bắc Thần Quốc. Mà Bắc Thần Thiên thế nhưng không nói gì, Lâm Phong mặc dù không biết hắn đang suy tính gì nhưng cũng ngầm đề phòng hắn.

8. Chương 8: Sơn Hàng

“Hương Sơn thực đẹp, cảnh mưa ở Hồng Diệp Cốc cũng thực thú vị, lá cây rụng lác đác, cảnh sắc có thể nói đẹp không sao tả xiết nha!” Lâm Phong buồn cười nhìn Bắc Thần Thiên trên đường đi từ từ ngắm cảnh, nàng cũng không gấp, chậm rãi phụng bồi hắn cùng trên thân ngựa, mặc dù tuyệt thế mỹ nam tử này ngồi ở phía sau mình, nhưng nàng cũng không muốn liếc mắt nhìn hắn.

“Làm sao, ta là rắn độc hay là mãnh thú, liếc nhìn ta một cái cũng khó như vậy?” trong lời nói của Bắc Thần Thiên có vài phần tán dục, dọc theo con đường này, thật ra hai người đều cảm thấy có dấu chân theo dõi ở phía sau, mấy lần suýt bị phát hiện mà đối thủ vẫn khéo léo cố sức che giấu đủ thấy hắn cũng không kém, đối với đối phương cũng không khỏi có chút bội phục.

Lâm Phong khâm phục Bắc Thần Thiên võ công cao cường, cơ trí hơn người, quả là thời đại nào cũng có người tài ba, không hổ là vua Bắc Thần.

Bắc Thần Thiên đối với Lâm Phong có rất nhiều hiếu kỳ cùng bội phục, dù sao những chuyện Lâm Phong thể hiện ra cũng thực sự quá kỳ quái, nàng thế nhưng không biết vùng Hương Sơn nổi tiếng thiên hạ, hơn nữa đối với Ân Tang rất nhiều địa phương phía đông tây cũng không nắm rõ. Mặc dù lúc trước nàng đã nói không phải là người Ân Tang, nhưng nàng đến từ nơi nào lại không chịu nói, mỗi lần đều là giả bộ ngu ngơ từ chối mở lời.

Lâm Phong tức giận nói: “Nhìn mặt ngươi ta thấy thực phiền phức, đã từng nghe qua câu nói này chưa? Hồng nhan họa thủy!”

“Vậy hử là nói ngươi.”

“Không phải ta đã che đi rồi sao?”

“Nhưng mặt của ngươi như cũ sẽ không biến đổi, dưới khăn che mặt này là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ.”

Lâm Phong không tranh luận với hử, lại nói: “Nếu như ngươi suốt ngày đều phải đối mặt với độc trùng mãnh thú, ta tin tưởng rằng ngươi cũng không còn hứng thú đi thưởng thức thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử.”

Bắc Thần Thiên cười khổ: “Ta cũng vậy, không có cách nào, con đường này vòng qua Tập Lan, hung hiểm dị thường, cũng chỉ có con đường này mới có thể đột phá phòng thủ của quân lính Tập Lan thôi. Tên tướng quân Dịch Bắc Phi là một người tương đối khó dây dưa, đầu óc linh hoạt, tin rằng chúng ta như thế nào thoát khỏi Trường Bàn Cung hử cũng biết rõ.”

Lâm Phong tự nhiên biết không thể giống như trong tiểu thuyết, coi người cổ đại là ngu dốt mà YY (tự sướng) được, ai bảo thời cổ đại không có người thông minh? Chỉ bất quá thời đại của Lâm Phong tri thức vượt quá bọn họ, cho nên nàng mới lộ ra vẻ thông minh hơn người, thật ra bàn về quân sự cùng đầu óc mưu trí Lâm Phong biết mình vô luận như thế nào cũng là kém Bắc Thần Thiên.

“Vậy hử cũng có thể biết chúng ta đi đường này?” Lâm Phong khẽ chau mày, lại biết sự việc này Bắc Thần Thiên hử là cũng suy nghĩ rồi.

“Coi như có đến cũng đuổi không kịp, hử không dám đem binh tấn công Hồng Diệp Cốc.” Bắc Thần Thiên nói chắc như đinh chém sắt, cùng người thông minh nói chuyện thật tốt chính là không cần nói những lời thừa, hiển nhiên Lâm Phong đối với lời của hử có thể ngầm hiểu, không cần hử giải thích dài dòng. Hai người đều giống nhau, lời của Lâm Phong hử căn bản cũng biết toan tính ngầm rõ, cho nên trong thời gian dài hai người nói chuyện với nhau chỉ có mấy câu, người ngoài nghe thì không giải thích được, chỉ có hai người cùng tự hiểu.

Nhưng đại đa số thời gian, Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên vẫn là đối chọi nhau gay gắt. Lúc này Lâm Phong vẫn không hiểu rõ tốt cùng về thời đại này, từ trước đến giờ là nàng cơ trí luôn dùng ánh mắt “hiểu rõ thế sự” diễn kịch cho hử xem.

Nàng không tự mình đi tìm hiểu một vòng quanh Ân Tang, nàng sẽ không dễ dàng tin tưởng bất luận lời nói của ai cả!

Cũng may Lâm Phong cũng không phải là cô gái quen được nuông chiều, đường đi khó khăn thế nào nàng cũng không thấy cực khổ, bất quá nàng cũng không muốn Bắc Thần Thiên dạy nàng công phu, đối với hử mà không đề phòng nàng thực sự thấy bất an. Lâm Phong tìm hiểu thân thể này xem có hòa hợp được không, thân thể tiềm năng này có thể là một cao thủ đánh thắng những người bình thường khác, nếu như xuất hiện bất kỳ sự tấn công nào, thêm vào Bắc Thần Thiên thì bọn họ cũng nắm được phần thắng.

Nhưng Lâm Phong vẫn chưa nắm rõ tình trạng hiện thời, nàng biết, với thân phận không bình thường này mà muốn sinh tồn thì nhất định phải trở nên cường đại hơn nữa!

“Ngươi nói xem, Hồng Diệp Cốc rốt cuộc là địa phương thế nào, ngay cả Dịch Bắc Phi cũng không dám tự tiện xông vào?” Lâm Phong không muốn hàn huyên những chuyện nhàm chán vô ích, tình huống trước mắt tương đối trọng yếu, hiện tại mạng nhỏ của nàng còn chưa an toàn, làm gì có thời gian suy tư chuyện thiên hạ?

“Hồng Diệp cốc chủ cả đời là võ tướng, mấy chục năm lập công to lớn cho Cách Thương Quốc “công cao đắp chủ” (sự nghiệp lẫn lút chủ nhân => là mối nguy hại) cả nhà bị ám toán hãm hại, cốc chủ dẫn gia quyến cùng quân đội vạn người tới Hồng Diệp Cốc, dựng trại, một lòng muốn trả thù.”

Bắc Thần Thiên nói tới đây thở dài một tiếng: “Cách Thương thực không biết dùng người, Ân thị cả nhà trung thành lại bị bọn họ hãm hại như vậy, thật sự là làm nguội lạnh lòng người, sau đó Cách Thương bị Thiên Thành Quốc tiêu diệt, Hồng Diệp Cốc cũng không truyền ra chút tin tức nào, có thể là đã nản lòng thoái chí.”

Lâm Phong gật đầu, thầm nghĩ, các người chẳng lẽ cũng không phải như thế? Một quốc gia cường đại nếu như muốn chân chính yên ổn, có thể không giết hết những người này sao? Công cao đáp chủ, đây là điều cấm kỵ từ thiên cổ bất di bất dịch, bất quá Cách Thương Quốc chủ thực kém cỏi, tìm thời điểm giết người quả là sai lầm, ta không tin nếu như là người thì người sẽ lưu lại bọn hần.

Bắc Thần Thiên nhìn nàng một cái, khẽ mỉm cười: “Nếu như là ta, ta tự nhiên sẽ lưu lại bọn hần, người nghĩ xem, đó là kết cục của Ân thị nhất tộc do công cao đáp chủ, nếu có ta ở đây, bọn họ có thể có cơ hội đó sao?”

Lâm Phong không ngạc nhiên khi hần nhìn thấu tâm tư của mình, nàng cũng không hề giấu diếm, nếu như đoán không ra thì hần cũng không là Bắc Thần Thiên. Nàng trợn mắt nhìn hần, lạnh lùng nói: “Đại ngôn bất tâm.”

Trong lòng thầm đồng ý với ý kiến của hần, nam nhân này cũng không phải là kiêu ngạo, lời nói không hề làm bộ chút nào, làm người khác trực tiếp cảm thấy hần là người không tầm thường, cũng thật đúng với khẩu vị của Lâm Phong.

Trong lòng thầm than, nếu như Bắc Thần Thiên có năng lực làm cho nàng tin tưởng như thế, bọn họ có thể trở thành bằng hữu cũng không tệ .

Đột nhiên nàng lại thấy buồn cười, hần sớm muộn cũng sẽ trở thành hoàng đế Bắc Thần, trở thành bằng hữu ư? Chuyện cười này cũng thực quá vớ vẩn đi.

Đột nhiên Bắc Thần Thiên biến sắc, nghi ngờ nói: “Kỳ quái, tại sao Hồng Diệp Cốc lại phái người xuống núi, bình thường chỉ cần không phải là người Thiên Thành thì khi đi qua nơi này sẽ không bị ngăn trở.”

Lâm Phong cười lạnh: “Chả lẽ người không nghĩ tới chuyện này, trên đời làm gì có chuyện gì vô nghĩa, Hồng Diệp Cốc chủ với Thiên Thành có lui tới hay không, người thật không biết?”

Bắc Thần Thiên bị nàng nhìn rõ tâm tư nhưng không đỏ mặt, khẽ mỉm cười: “Điều này có gì không tốt? Có lẽ Lôi Nhiên đang ở trong cốc?”

Lâm Phong đầu óc đã quay vòng ba trăm sáu mươi độ, ước đoán Bắc Thần Thiên chắc hẳn có dụng ý, hần không thể nào không nghĩ tới Hồng Diệp Cốc cùng Thiên Thành có liên lạc, ngày đó Thiên Thành tiêu diệt Cách Thương, Hồng Diệp Cốc khẳng định cũng có tham gia bàn bạc báo thù, khi đó thiếu nợ Thiên Thành một món nợ lớn.

Lần này bọn họ từ Tập Lan chạy thoát, Bắc Thần Thiên lại cố ý cho ngựa đi rất chậm, chính là vì muốn bọn họ có thời gian báo cho Thiên Thành, để Thiên Thành kịp liên lạc với Hồng Diệp Cốc.

Đây hết thấy đều là Bắc Thần Thiên đã sắp xếp xong xuôi! Nghĩ đến đây, Lâm Phong không thể không thừa nhận nam nhân này thật lợi hại, tâm kế sâu xa, từng bước từng bước nhưng toàn bộ cũng rơi vào tính toán của hần, chẳng qua đối phương là Lôi Nhiên, đâu dễ dàng đối phó?

“Người lại thật thà tin rằng ta thả chậm tốc độ chỉ vì ngắm phong cảnh, tránh gió sao?” Bắc Thần Thiên bất động thanh sắc hỏi lại, Lâm Phong nghe vậy trừng mắt một hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười.

“Bắc Thần Thiên a Bắc Thần Thiên, không nghĩ tới, thật không nghĩ tới, thời đại của ta không có người nào hiểu ta, quen biết người mới không tới nửa tháng, thế nhưng người lại rất hiểu ta, xem ra ta muốn không bội phục người cũng không được.”

“Đâu có đâu có, ta cũng vậy, ta cũng không nghĩ tới người đã xem thấu mọi hành động của ta.”

Hai người này tựa như hai con hồ ly gian trá, người tới ta đi nói năng giống như một phen ‘minh tranh ám đấu’ (tranh đấu gay gắt), bất quá Lâm Phong thấy hơi kinh hãi, lại thêm một tên Lôi Nhiên, sợ rằng đấu đá lần này thật như ‘thiên hôn địa ám’(trời đất u ám).

“Lên núi theo ý ta mà hành động, ta và người ngồi cùng một thuyền, hôm nay đánh bại Hồng Diệp Cốc là sinh, nếu không được chúng ta đều phải chết.” Bắc Thần Thiên cũng không uống trực tiếp đem vấn đề lợi hại nói rõ ràng, Lâm Phong dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết rằng Bắc Thần Thiên khẳng định từ lúc trước đã nhìn trúng Hồng Diệp Cốc rồi, hôm nay chuyện này bất quá là ngồi nổ mà thôi, suy tư một chút,

nàng đáp: “Ta sẽ hành động theo cách thức của mình, ta sẽ không phá hư kế hoạch của người nên người tạm thời không cần để ý tới ta.”

Bắc Thần Thiên biết nàng tâm kế không kém gì mình, mỉm cười đáp: “Tốt, bất quá đây chỉ là một trò chơi, người cũng không cần quá khẩn trương.”

Lâm Phong ngẫm nghĩ chết kẻ điên này, cảm thấy mạng của mình làm trò chơi ư, bất quá nghĩ đến chính mình ở giới hắc đạo cũng luôn như thế, suốt ngày hành động nguy hiểm còn không phải là trò chơi bán mạng? Không nghĩ tới khi xuyên qua cũng vẫn phải đối mặt với nguy hiểm như thế này, nàng không khỏi lắc đầu, trong mắt hiện lên tia lạnh băng tàn khốc, hành động của nàng rất đơn giản bất quá không nắm chắc phần thắng tuyệt đối nàng sẽ không dễ dàng động thủ, hết thấy phải nhìn Bắc Thần Thiên đến tận cùng giằng trận như thế nào.

Bắc Thần Thiên, hi vọng người không để cho ta thất vọng, nếu không lấy kỹ thuật giết người của Lâm Phong ta, cho dù không có nội lực, việc giết người với nàng không thành vấn đề!

Lâm Phong nhếch khóe môi, thần sắc lạnh băng thậm chí có mấy phần hưng phấn.

9. Chương 9: Bàn Quan

Phía trước có một đội người ngựa đang đến đây, nói dễ nghe là tới “xin” người vào cốc, nói trắng ra thì là “trói” người vào cốc, Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên không nói hai lời, phát mông ngựa đi ở giữa những người kia.

Bắc Thần Thiên vừa đi vừa rắc xuống đường cái gì đó, động tác nhanh nhẹ khiến mọi người chung quanh không phát giác ra, chỉ có ánh mắt sắc bén của Lâm Phong đã nhìn thấy hết thấy, trong lòng hiểu rõ. Tâm tư đã có chủ ý, hai người theo đội người ngựa đi vào trong Hồng Diệp Cốc.

Trong cốc có rất nhiều cơ quan bí mật, nếu đi đứng không cẩn thận thì không phải bị mũi tên nhọn đâm chết cũng là rớt xuống hầm bị chôn sống.

Những người dẫn đường này đều như cô tình thị uy, không cẩn thận đụng phải mấy bẫy rập, sau đó cười cười, nói không cẩn thận mà đi lầm đường.

Lâm Phong thấy vậy ngán ngẩm, loại mảnh khoke này cũng lấy ra làm trò sao? Không thấy người khác kinh hãi thì buồn phiền chắc?

Nếu không phải Bắc Thần Thiên đã có kế hoạch khác, theo tính tình của nàng, người như thế sống cũng dư thừa, nàng chỉ sợ sớm đã một đao giết sạch bọn chúng.

Nghĩ đến Bắc Thần Thiên cũng không thể hại nàng chết, thời điểm rời Tập Lan nàng sớm đã đem Ngô Câu đưa cho Tiểu Thúy mang đi, Bắc Thần Thiên chắc không ngờ tới điều này. Mọi sự dù sao cũng phải lưu lại một con đường thoát cuối cùng.

Trên mặt nàng hiện lên vẻ mỉm cười, Bắc Thần Thiên hơn phân nửa cho rằng Tiểu Thúy là bị Nghiêm Bách Diện tráo đổi, thật ra Lâm Phong phỏng chừng giữa vạn nhất có chuyện gì xảy ra đã sớm đem đồ giao cho Tiểu Thúy, cho nên thời điểm Nghiêm Bách Diện nói đến Ngô Câu nàng liền giả vờ hoài nghi điều này, ai ngờ vận khí của nàng lại tốt đến vậy, đụng trúng Bắc Thần Thiên.

Cho dù hẳn biết là thị nữ của nàng lấy đồ đi chẳng nữa thì lấy thân thủ của Tiểu Thúy mà nói, chỉ cần không phải tướng quân lợi hại thì dù có là nhân vật nào cũng không thể vây bắt được nàng ta. Trời đất bao la, chỉ cần nàng rời khỏi Bắc Thần Thiên là được, nhưng đi tìm một người như vậy cũng tương đối khó khăn.

Mặc dù Lâm Phong cũng không hoàn toàn tin tưởng Tiểu Thúy, nhưng chỉ cần một ngày nàng ta còn giữ Ngô Câu, tìm không được nàng thì Bắc Thần Thiên ngày đó không dám động đến nàng, mục đích của nàng tự nhiên cũng đạt được.

Đây cũng là nguyên nhân duy trì mối quan hệ vi diệu giữa hai người, trên thực tế hai người đều phần nào hiểu, bất quá cả hai đều không nói ra, chẳng qua là đang âm thầm so sánh tiềm lực đối phương, cuối cùng còn phải hợp tác để tránh rơi xuống nước.

Lâm Phong không hài lòng, Bắc Thần Thiên hiển nhiên cũng rất không hài lòng.

Hắn là bậc vương giả, tôn nghiêm cao quý, thế nào lại để cho người khác tùy ý điều khiển? Một trận lãnh ý truyền đến, dung mạo anh tuấn của Bắc Thần Thiên hiện lên vẻ lãnh khốc! Thanh đoản đao trong tay giương lên, “Phanh!” một tiếng, đập vào một tảng đá, tảng đá vỡ ra, đúng lúc tại đó một cơ quan ngầm xuất hiện cuốn lấy thân người, người nọ chưa kịp hừ một tiếng đã trực tiếp rơi vào thạch trận, bị loạn thạch đập thành một đồng thịt nát.

Bắc Thần Thiên lạnh lùng nhưng đôi mắt hẹp dài lóe tinh quang lên, cười lạnh: “Dùng phải cơ quan ngầm mới giác ngộ được cái chết, sự an nguy của Bồn vương nếu có vấn đề gì, các người nghĩ thoát tội sao?”

Đôi mắt lạnh lẽo quét quanh bốn phía, áp lực nhàn nhạt làm ọi người chung quanh không tự chủ được mà cúi đầu, ngay cả Lâm Phong cũng muốn vì hắn vỗ tay khen hay rồi, chiêu uy hiếp này rất tuyệt vời, vừa có thể thị uy với những tên vô pháp vô thiên ngu ngốc này, lại có thể ngáng đầu ngang nhiên trên thân ngựa đi vào không chút chật vật, xem ra, Bắc Thần Thiên thật có mấy phần khí khái của bậc đại trượng phu.

“Là, tiểu nhân không dám.” Tên dẫn đường luôn miệng nói, hiển nhiên là bị thủ pháp của Bắc Thần Thiên hù dọa, người nào lại không biết, Bắc Thần vương giả Bắc Thần Thiên, số người chết ở dưới tay hắn đã không đếm hết được bao nhiêu nữa, người nọ không dám lỗ mãng, biết điều một chút liền dẫn đường.

“Ta đột nhiên phát hiện người có chút đẹp trai nga~~” Lâm Phong đột nhiên nói giỡn.

“Ta từ trước đã phát hiện người rất xinh đẹp.” Trên gương mặt tuấn tú của Bắc Thần Thiên lại xuất hiện nụ cười thưởng ngoạn, Lâm Phong liếc hắn một cái, không cùng hắn so đo nữa.

Đợi đến trên núi, một lão đầu mang theo mấy nam tử trung niên tiến lên đón tiếp, thấy phía sau Bắc Thần Thiên còn có một cô nương che mặt đi theo, tuy là che mặt nhưng dung mạo tuyệt sắc không thể che dấu hết được. Không khỏi cảm thấy kỳ quái, nam nhân này nổi danh là khinh thường nữ sắc, chẳng lẽ Lôi Nhiên là giấu tài, mà hắn là giả bộ?

Bất quá Bắc Thần Thiên dùng ánh mắt lạnh lẽo quét qua chung quanh, nhóm người này liền biết nam nhân này tuyệt không phải là hư danh, lập tức theo cười lên.

“Điện hạ tới lần này, Hồng Diệp Cốc sao dám chậm trễ nghênh đón, trong dĩ vãng đã có chỗ nào đắc tội điện hạ, hôm nay thỉnh ngài cho ta nhất định hảo hảo bồi đáp lại, xin mời điện hạ ở Hồng Diệp Cốc nghỉ chân vài ngày, thưởng thức phong cảnh Hồng Diệp Cốc.” Lão đầu bên ngoài cười nhưng tâm không cười, Lâm Phong ở phía sau trừng đôi mắt lạnh. Nàng chính là chán ghét loại giả bộ này.

Nói nghe thật hay, sợ là chờ sau khi diễn ra chiến sự, nhìn tình hình chiến đấu, Hồng Diệp Cốc sẽ tái phát vung kiếm bản lãnh ‘phong sử đà’, như vậy hai bên cũng không đến nỗi đắc tội.

Lập tức thấp giọng cười lạnh: “Nghe nói, đây chính là cả nhà trung lương? Cũng không tránh khỏi thiên hạ quá thối phồng đi?”

“Lúc ấy Cách Thương có thể dễ dàng xưng vương bất quá là vì vị vương giả chân chính của Ân Tang còn chưa có xuất hiện, người nói bọn họ thật có bao nhiêu lợi hại?” Bắc Thần Thiên cũng đang âm thầm cười nói.

“Vậy cũng được, thiên hạ sẽ chờ nam nhân vừa tự đại vừa cuồng ngạo là người tới chinh phục.” Dù sao Lâm Phong đối với Lôi Nhiên cũng không có cảm tình gì, nàng cảm thấy Bắc Thần Thiên dường như thích hợp làm một vị vương giả thành công hơn.

“Không dám không dám, một người không thành được đại sự, chẳng qua nếu như có nữ nhân như người hỗ trợ, ta nghĩ việc đó sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Ý tứ của Bắc Thần Thiên rất rõ ràng, Lâm Phong lại giả ngu không biết, ngáng đầu nhìn trời.

Thấy nàng không đáp lại, Bắc Thần Thiên biết tâm tính nữ nhân này từ trong xương tủy giống hần rất mực kiêu ngạo, đều tâm kế cao sâu, mọi sự cầu mình không cầu người. Cho nên, nàng sẽ không dễ dàng trợ giúp người khác, nghĩ vậy mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng tài tình che dấu xuống, hần dạo bước lên phía trước cùng những người kia khách sáo mời rượu.

Lâm Phong giống như sát thần lạnh lùng đi theo phía sau Bắc Thần Thiên, không nói lời nào cũng không phản ứng gì, Bắc Thần Thiên cố ý che chở nàng, chung rượu nào kính nàng toàn bộ đều bị hần uống đỡ.

Một lát sau, khi Bắc Thần Thiên đã uống đến “say mềm”, Lâm Phong từ đầu đến cuối cũng thờ ơ lạnh nhạt, hai người bị “xin” trở về phòng nghỉ ngơi. Người bên cạnh chỉ nói là bởi vì chú ý tình hình có chút không tốt, mặc dù cũng có cảnh giác, nhưng là chung quanh thủ vệ nghiêm ngặt lại không có biện pháp liên lạc với bên ngoài, mặc dù hần là Bắc Thần Chiến thần thì sao? Còn không phải là thúc thủ vô sách?

Ăn lão đầu vẫn chưa yên tâm, vừa suy nghĩ vừa sai sử thêm người thủ vệ ở ngoài gian phòng của hai người, sợ không nắm tình hình Bắc Thần Thiên để khai báo Lôi Nhiên.

Đến lúc nửa đêm, ngọn đèn dầu bên trong gian phòng vẫn sáng trưng, ba thủ vệ đi trước kiểm tra phòng, đợi đi vào trong phòng thì không thấy một bóng người nào bên trong cả, hai tên liền lập tức hô to gọi người. Đột nhiên, tên còn lại một tay vỗ vào hai người phía sau, hai người kia nhất thời như bùn lầy đồng loạt té xuống, người ở giữa diện mạo tuấn lãng, trong mắt lộ ra vẻ âm hiểm ngoan lệ, ánh mắt như rắn độc quét quanh kĩ gian phòng từng góc nhỏ một.

“Ba! Ba!” Không đợi hần nhìn xong, có một người từ trên nóc nhà nhảy xuống, rơi vào cửa, vị mỹ nam tử anh tuấn mang vài phần khí phách mỉm cười, không phải là Bắc Thần Thiên thì còn ai nữa?

“Ta cũng biết ngươi nhất định không yên lòng tin cậy Hồng Diệp Cốc, quả nhiên vẫn phải tự mình tới.”

Lâm Phong lúc này một tay chỉ đầu nằm ngang ở trên xà nhà, nàng lười tiếp tay hần làm việc xấu, nhàn nhã tự tại, thờ ơ lạnh nhạt, đánh giá hai nam nhân này, một âm hiểm xảo trá, một cơ trí ngạo nghễ, hoàn toàn là hai loại nam nhân bất đồng, tuy nhiên có điểm giống nhau là cùng có khí độ vương giả.

“Ta cũng biết ngươi sẽ không an phận đợi ở chỗ này, lính của ta đã sắp đến!” Người này khẳng định chính là Lôi Nhiên rồi, hần giễu cợt cười lạnh một tiếng, “Người ta đều nói Bắc Thần Thiên ngươi dụng binh như thần, thủ hạ tướng sĩ cũng chỉ tới mức này thôi.”

“Ai thắng ai thua còn chưa biết được, ngươi cho rằng ta thật ngu ngốc như vậy sao?” Bắc Thần Thiên không muốn cùng hần tốn thời gian nói nhiều, tung một chưởng đánh. Trong truyền thuyết Thiên Thành thái tử Lôi Nhiên thực vô dụng thể nhưng hần thực chất là cao thủ võ học, chưởng phong quét qua cái bàn võ tung, hần cùng Bắc Thần Thiên đấu chung một chỗ thể nhưng không rơi vào thế hạ phong.

10. Chương 10: Trợ Trận

Suy tư một chút, Lâm Phong lập tức ở trong lòng mắng to, hai nam nhân này thật là gian trá nham hiểm, họ coi trọng địa phương Hồng Diệp Cốc này, cùng giả bộ cái gì cũng không biết, lừa Ân gia chẳng biết sự tình thực chất ra sao.

Người nào chiến thắng tự nhiên sẽ chiếm lĩnh được địa bàn trọng yếu này, về sau muốn tiến công nước khác, đối phương muốn phòng thủ cũng không dễ dàng chút nào. Hai nam nhân này đều hiểu nhưng ai cũng không nói ra, lợi dụng Hồng Diệp Cốc chủ không muốn bị cuốn vào vòng thị phi mà lợi dụng, trong thì tiến vào nơi này thăm dò ngoài thì ứng biến tiến công. Phải đấu lại bọn họ hai mặt trong ứng ngoài hợp, Hồng Diệp Cốc tất sẽ thất thủ, còn về phần rơi vào trong tay ai, còn phải xem binh mã của ai lợi hại hơn.

Phía dưới Bắc Thần Thiên cùng Lôi Nhiên tranh đấu khó phân, hai người họ cũng không vội phân thắng bại, ước chừng đều đợi chờ binh mã của mình lên núi.

Con người Lâm Phong đảo một vòng, có chút hiểu tâm tư của Bắc Thần Thiên, lấy công phu của hần cho dù nhất thời không thắng được, muốn thoát thân còn không dễ dàng sao?

Tốt! Nam nhân này cũng thật giỏi lợi dụng người khác, tại sao hắn biết được mình nhất định sẽ giúp hắn? Bất quá suy nghĩ một chút, có lẽ chính vì hắn hiểu rõ mình, biết nàng Lâm Phong mặc dù không thích gây chuyện, nhưng cũng không phải là người có thù không báo.

Ai bảo Hồng Diệp Cốc chủ muốn hại nàng, Lôi Nhiên muốn giết nàng? Vậy thì cũng không thể trách nàng! Lâm Phong khẽ mỉm cười, thầm nghĩ sau này nhất định phải nhớ ân tình này với Bắc Thần Thiên.

Nàng lặng lẽ từ trên xà nhà nhảy xuống, từ cửa sổ phi ra.

Phía bên ngoài, thủ vệ sớm đã bị Lôi Nhiên thu thập gọn ghẽ thần không biết quỷ không hay, nàng chạy một đường tới tiền sảnh của Hồng Diệp Cốc, quả nhiên thấy cả nhà Ân gia đương tề tựu bên trong thương nghị đối sách, bọn họ lúc này còn chưa biết có binh mã hướng nơi này tấn công, thảo luận xử trí vấn đề Bắc Thần Thiên như thế nào.

Mấy người này cũng rất có tính toán, chung quanh thủ binh trùng điệp, nếu như cứng rắn tấn công nơi này, sợ rằng sẽ đối đầu Ân gia, ngày sau có thể mang cho Bắc Thần Thiên phiền toái, chẳng trách hắn muốn mình ra tay. Lâm Phong đại khái biết ý tứ Bắc Thần Thiên, đem Ân Môn lão tướng điều cách khỏi nơi này, dễ dàng tấn công núi sao?

Đi ngang qua một tên nam đầy tớ hướng bên trong đưa trà, Lâm Phong đem Thiên Hoang Nhẫn khê ra tay, bịt miệng hắn vứt qua một bên xử lý gọn gàng, sau đó nhanh chóng thay quần áo, đi vào đưa trà.

Bắc Thần Thiên đã từng đề cập giới thiệu mấy Ân gia võ tướng này, bọn họ võ công không tính là quá cao, nhưng Lâm Phong cũng không dám mạo hiểm trực tiếp giết người, mà là dùng lời nói dẫn dụ một người đi ra ngoài: “Lão gia tử, mới vừa rồi tiểu nhân đưa trà cho điện hạ, bên kia đột nhiên truyền đến thanh âm, không biết có vấn đề gì, đã có người nào báo tin cho ngài?”

Ân gia mấy người lúc này đã như chim sợ cành cong, vừa nghe thấy thế lập tức kinh ngạc.

Lão Tam đứng lên nói: “Gia gia không cần kinh hoảng, đợi Tôn nhi trước tiên đi xem một chút.”

Hắn đứng dậy đi ra ngoài, Lâm Phong cũng lặng lẽ chậm rãi đi theo phía sau hắn, hắn đi gấp rút hoàn toàn không nhìn đến gã sai vặt đương cúi đầu phía sau.

Lâm Phong vừa khéo lợi dụng lòng người, lúc này phía sau Ân lão tam đề phòng quả thực là ít ỏi.

Khi mở cửa phòng dĩ nhiên là khối thi thể! Ân lão tam há hốc mồm, lưng đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, quay đầu lại kinh ngạc nhìn đôi mắt lóng lánh hàn băng, là người đàn bà kia! Hắn giãy dụa muốn nói cái gì đó, nhưng không nói ra được, nữ nhân này thực đáng sợ! Đây chính là ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn trước khi chết.

Lâm Phong rút đao, lau máu, lẳng lặng ẩn núp trong đêm tối đợi chờ.

Bên trong viện yên lặng quỷ dị, Lôi Nhiên cùng Bắc Thần Thiên không biết ở đâu mất, chỉ chốc lát sau, Ân gia lão đầu mang theo mấy nhi tử cùng tôn tử toàn bộ đến nơi đây. (nhi tử: con trai; tôn tử: cháu trai)

“Gia gia! Đây là. . .”

Ân lão đầu có mấy phần hiểu ra, dù sao chuyện cũng vừa mới xảy ra, lập tức cảnh giác:

“Hồng rồi! Đích thị là Bắc Thần Thiên đem binh mã tới trong núi rồi!”

“Làm sao được, Hồng Diệp Cốc cơ quan trùng điệp, căn bản không thể nào có người vào được trong cốc!”
Mấy tôn tử còn chưa tin.

“Các người làm sao cùng ta mang tiền vào, bọn họ cũng vào bằng cách ấy.”

Đột nhiên, ngoài viện xuất hiện một đám người xông vào, bao vây chung quanh bọn họ, người dẫn đầu dĩ nhiên là bạch y nam tử mà Lâm Phong đã gặp ở Trường Bàn Cung!

Thanh âm ngạo nghễ của Bắc Thần Thiên truyền đến, một vị hồng y mỹ nam tử cất bước đi tới, nụ cười chiến thắng đọng ở trên môi. Mà sao lại không thấy tung tích của Lôi Nhiên?

Ăn lão đầu còn không biết là chuyện gì đương xảy ra đã bị binh mã của Bắc Thần Thiên chế ngự, lúc này hần mới hiểu được, thì ra Bắc Thần Chiến thần cũng không phải là hư danh nói chơi.

Lúc này, Lâm Phong âm thầm đi ra, người chung quanh nhìn thấy nàng đều rớt kinh ngạc, điện hạ từ khi nào lại đem cô nương đó theo bên người? Chẳng lẽ không sợ là cái bẫy của Lôi Nhiên sao?

Lâm Phong không để ý tới nghi vấn của bọn hần, đi thẳng tới trước mặt Bắc Thần Thiên hỏi: “Người còn để bộ hạ ở đây?”

“Đuổi theo Lôi Nhiên đi.” Bắc Thần Thiên cười đáp, tựa hồ nhìn thấy Lâm Phong thì tâm tình tốt lên rất nhiều.

Bạch y công tử đến gần Bắc Thần Thiên, không khỏi nhăn lông mày, bọn họ thân cận đối với vị Chiến thần này cũng không tránh khỏi xa chút ít, Bắc Thần Thiên từ trước đến giờ không gần nữ nhân, làm sao lại đột nhiên đổi tính rồi? Hai ngày trước còn đối với Lam

Phượng muốn giết muốn đập, hôm nay thái độ lại tốt kỳ lạ.

Dưới chân núi có tiếng nổ lớn, Lâm Phong tận mắt nhìn thấy một tràng phong vân khói súng, tiếng la hét, tiếng kêu rên, tiếng trống, thanh âm binh khí rền vang, giống như nước lũ bất ngờ bộc phát.

Mà mặt những người này, như đương ở chỗ nhàn nhã thông thả ngắm nhìn, mặt không đổi sắc. Bọn họ cùng nàng giống nhau, không để tâm tánh mạng người khác ở trong lòng, nhân mạng đối với bọn họ mà nói, chỉ là mấy con số mà thôi.

“Người đuổi theo hần có ích lợi gì, đuổi được thì sao? Hần cũng không dễ gây sự.”

Bắc Thần Thiên hí mắt, cười nói: “Vây người cũng nói một chút đi, người đến tốt cùng biết được bao nhiêu? Nói ra, lần này chiến công cũng có phần của người, nếu người không dẫn dụ bọn họ tới nơi này, ta cũng không thể hạ thủ, trở về ta sẽ trọng thưởng người hậu hĩnh. Những người này dù sao cũng chết, không bằng để cho bọn họ làm quỷ mình bạch, như thế nào?”

Ăn gia vừa nghe quả thực hồi hận tới xanh cả ruột rồi, ngàn lần không nên vạ lần không nên, bọn họ không nên đem Bắc Thần Thiên lên núi. Nhưng là trong đó chi tiết cụ thể thế nào cũng rất mơ hồ, bọn họ ngay cả việc Bắc Thần Thiên như thế nào đột nhiên tiến công Hồng Diệp Cốc cũng không biết.

Lâm Phong băng lãnh nhìn hần một cái, biết hần hôm nay là nhất định bắt nàng phải thể hiện, mà mục đích của hần cũng rất rõ ràng —— lập uy! Tránh khỏi sau này bị những người này xem thường.

Lâm Phong thở dài: “Ta chưa từng nói giúp người.”

Bắc Thần Thiên có chút kinh ngạc: “Người ngay cả điều này cũng đã nghĩ đến? Quả nhiên thông minh, bản thân ta càng ngày càng muốn người.”

“Ta Lâm Phong luôn luôn tin tưởng một câu nói, đạo bất đồng, bất tương vì mưu.”

“Làm sao rồi?”

“Ta đối với tranh danh đoạt lợi không có hứng thú, mà người, hiển nhiên là muốn tranh đoạt cả thiên hạ, không phải sao?” Trong lòng ẩn chứa toan tính đã hiểu rõ, Lâm Phong thâm nghĩ nam nhân này thực lợi hại.

Bắc Thần Thiên càng hứng thú nhìn nàng: “Ta nhớ là người đã nói, mục đích của người là vì sinh tồn?” Lâm Phong gật đầu, tỏ vẻ xác định.

“Vây ta hỏi người, nữ nhân như người, dưới thời thế loạn lạc này, người cảm thấy sinh tồn dễ dàng sao? Không dựa vào ta, người cũng phải dựa vào những thế lực lớn khác, dung mạo của người sẽ trở thành mục tiêu đầu tiên của những tên tham tiền đồ háo sắc, nếu là tài chủ, du côn bình thường có lẽ người có thể ứng phó được nhưng đụng tới cường quyền quan lại, người ứng đối như nào?” Bắc Thần Thiên dừng một chút, ánh mắt nghiêm túc lên: “Người chẳng lẽ không biết, ở Ân Tang quyền lực là hết thảy? Vương quyền chí thượng, người hiểu?”

“Này. . .” Lâm Phong suy nghĩ một chút, quả thật như thế, nơi này cũng không phải là địa cầu cho nàng có thể điều động hết thủy người của tổ chức ra tay hỗ trợ, mà hiện tại, nàng đã tha hương tới địa phương của hắn. Đúng như lời Bắc Thần Thiên nói, vương quyền chí thượng, nếu không phải đi cùng hắn, với năng lực của nàng, sớm muộn cũng sẽ cùng một...thế lực khác, đến lúc đó Bắc Thần Thiên há chẳng phải là địch nhân của nàng?

Địch nhân? Không phải nàng sợ hắn, chẳng qua là bản năng không muốn làm hại chính mình, Bắc Thần Thiên sợ cũng là như thế, hai người bọn họ đối địch, e rằng cũng không phải là chuyện tốt gì.

Cho nên, thật ra đáp án vừa bắt đầu cũng đã quyết định rồi, nếu như nàng không nên, kết quả chỉ có một chữ.

11. Chương 11: Lập Uy

Nhưng Lâm Phong đâu dễ đùa bỡn như vậy, nàng cười lạnh, dứt khoát đáp ứng: “Được, ta đi cùng ngươi, bất quá ta có yêu cầu.”

“Nói nghe một chút?” Bắc Thần Thiên tuyệt không để ý, tựa hồ sớm đoán được nàng có điều kiện.

“Thứ nhất, ta không phải là nữ nhân của ngươi, cho nên ngươi không cần cấp ta bất kỳ danh hiệu nào, ta chỉ đi theo bên cạnh ngươi, ngươi cho ta cơm ăn cho ta quyền lực, ta giúp ngươi bày mưu hiến kế, ngươi là BOSS ta là công nhân, ta chỉ đi làm!” Mặc dù trong giọng nói có chút từ ngữ làm người khác không thể hiểu được, Bắc Thần Thiên vẫn biết đại khái ý tứ, gật đầu nói: “Được!”

“Thứ hai, ta cũng không phải là thuộc hạ của ngươi, nếu như ngươi dùng phương thức sắp xếp nhân lực đối đãi ta, vậy thì tự cầu phúc ỉn đi!” Lâm Phong nói những lời này cũng không giống đang nói đùa, nàng có lợi thế, Thiên Hoang Nhãn cùng Ngô Cầu cũng ở trên tay nàng, Bắc Thần Thiên muốn giết nàng cũng còn phải suy tính. Mà Bắc Thần Thiên cho dù có đề phòng nàng, nàng cũng không hoài nghi mình có năng lực và biện pháp ám sát hắn!

Lúc này nam tử mày rậm phía sau Bắc Thần Thiên trừng mắt cười lạnh: “Ngươi cho rằng ngươi là ai! Quá được voi đòi tiên rồi!”

Lâm Phong ánh mắt còn lạnh lùng hơn, trong đôi mắt đẹp hàn quang mãnh liệt: “Ngươi là cái thá gì, ta và chủ tử ngươi đang nói chuyện, ngươi có tư cách ở chỗ này hô to gọi nhỏ sao?!”

Người nọ vừa nghe đã giận dữ, vốn cho rằng nàng đẹp mắt, ai biết được vừa nhìn thấy ánh mắt nàng lãnh khốc cực độ, lập tức một cỗ lãnh khí từ sống lưng truyền tới, toàn thân cũng nổi lên một tầng nổi da gà. Này... Nữ nhân này quả thực không phải là người! Không có người nào lại có bộ dáng lãnh khốc, hoàn toàn không đem bất kỳ tánh mạng người nào đặt ở trong mắt, nàng chính là một ác ma!

Nam nhân này còn có một loại cảm thụ khác, đó là hắn thấy nữ nhân này phong phạm hòa khí chất, thế nhưng lại ở gần Bắc Thần Thiên! Trong nháy mắt liền sợ hãi, chỉ sợ nỗi sợ này cũng là đến từ nỗi sợ đối với Bắc Thần Thiên.

“Ta từ sớm cũng không đem ngươi trở thành thuộc hạ, điểm này ngươi có thể yên tâm.” Bắc Thần Thiên đáp, trong lòng lại có chút buồn cười, Lâm Phong như vậy là vị trí gì? Suy nghĩ một chút, ước chừng chỉ có hai chữ bằng hữu mới có thể giải thích? Bắc Thần Thiên chưa từng có bằng hữu, Lâm Phong này thật đúng là may mắn.

“Thứ ba...” Lâm Phong lạnh lùng liếc mọi người một cái, lãnh ngạo bất luận kẻ nào cũng không coi vào đâu, khí chất lập tức áp bách người tới không thở nổi: “Ta không hi vọng bộ hạ của ngươi giống như đầu ngựa theo dõi ta.”

“Hôm nay ngươi nói những lời này, bọn họ nếu còn theo dõi ngươi, ta sợ rằng vậy thì thật là chán sống rồi.” Một mặt nói cho Lâm Phong biết chuyện này phải dựa vào diễn thuyết của nàng lúc này, mặt khác còn cho thấy thái độ đả kích người họ, Lâm Phong không phải dễ động vào, nếu chọc nàng, không cần thận có thể sẽ mất mạng!

“Tốt, người đã đáp ứng, từ giờ ta bắt đầu giúp người, trước tiên nói một chút về tình huống chuyện hôm nay.” Lâm Phong nói đến đây đột nhiên chuyển sự chú ý tới đám người kia, đem cảm xúc bất bình tình tế bộc lộ, quả nhiên là không thể xem thường nữ nhân a! Bạch y nam tử nhìn Bắc Thần Thiên máy mắt, gật đầu.

Bắc Thần Thiên nhất thời nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười làm nữ nhân trong thiên hạ điên cuồng, tỏ vẻ nàng có thể nói tiếp.

Lâm Phong làm bộ như không nhìn thấy, mặc dù nàng không thể không thừa nhận Bắc Thần Thiên đích xác rất có sức hút mê đảo nữ nhân, nhưng nàng cũng không phải là nữ nhân bình thường, một chút đẹp dễ nhiều nhất chỉ là sức tưởng tượng, vào hoàn cảnh sống chết trước mắt thì có thể có tác dụng gì?

Suy tư một chút, sắp xếp lại một chút đầu mối, Lâm Phong bắt đầu chậm rãi nói: “Cả câu chuyện ta nghĩ là người ở Trường Bàn Cung lúc trước cũng đã bày mưu rồi, những người phía sau người được sắp xếp ở Trường Bàn Cung ngày đó bắt Lôi Nhiên không có kết quả, song chiến sự ở Tập Lan càng ngày càng khẩn trương, cộng thêm người cũng biết Hồng Diệp Cốc sớm đã cùng Lôi Nhiên có liên quan, nghĩ đến bọn họ sợ rằng có động tĩnh khác thường, kềm nén không được, cho nên người mới chú ý tới bọn họ.” Ngừng lại một chút, ánh mắt lạnh lẽo quét qua Ân Môn vô tướng, thấy thân thể Ân lão đầu run lên, biết mình không đoán sai, lãnh ngạo cười một tiếng, tiêu sái đi xuống.

“Vốn là ta không nghĩ tới chuyện liên lạc, nhưng ở chung một chỗ với người, lại trước hết nghĩ đến tình huống Tập Lan, người vừa vào Tập Lan liền giả dạng bộ dáng bị đả kích, ta đã cảm thấy có cái gì không đúng. Cho dù người binh lực ít hơn đi nữa, người là Bắc Thần Chiến thần cũng không thể không có một chút phản kích, trừ phi — đó là kế hoạch dựng trước!” Lâm Phong âm lãnh liếc nhìn Bắc Thần Thiên, phát hiện hắn đang mỉm cười gật đầu, nàng nói tiếp:

“Ở Trường Bàn Cung, người để cho bộ hạ của người đi trước một bước tới vùng phụ cận Hồng Diệp Cốc để ẩn núp, thuận tiện phái mấy đội binh mã giả dạng đi tới, mục đích là ‘báo cho’ những người đó biết, người đại khái có thám thính qua Hồng Diệp Cốc, sau đó ở Tập Lan giết chết Tam Hoàng tử rồi sau sẽ vào bên trong Hồng Diệp Cốc, lúc này Lôi Nhiên khẳng định cũng có động thủ, tất coi trọng địa thế Hồng Diệp Cốc, cho nên người mượn gió bẻ măng, tính toán đem Lôi Nhiên cùng nhau đấu ở trong Hồng Diệp Cốc.”

“Đáng tiếc, người đã tính sai một bước, chính là Ngô Câu cầm đi làm mồi nhử lại không cẩn thận rơi vào trong tay của ta, hơn nữa người đã đánh giá thấp Lôi Nhiên, Lôi Nhiên phái người dẫn toàn bộ binh lính Tập Lan tới, còn vấn đề nhử đầu nữa là đại tướng Dịch Bắc Phi.”

“Vị Tập Lan tam hoàng tử chết oan uổng, quốc bảo thì không biết tung tích, Tập Lan nhất định sẽ giao cho Nghiêm gia điều tra việc này, nếu không phải ta đây xuất hiện ngoài ý muốn, chỉ sợ người mặc dù không đến nỗi bị vây khốn ở bên trong thành, nhưng đi ra ngoài cũng không dễ dàng gì.”

“Đúng là tình thế của Hồng Diệp Cốc người biết rõ ràng nhưng bản lãnh của Lôi Nhiên cũng không nhỏ, nếu như hôm nay không phải là ta ở chỗ này giúp người, người cho rằng người có thể dễ dàng dẫn người phế bỏ cơ quan Hồng Diệp Cốc sao? Còn có, người phái người đuổi theo Lôi Nhiên, nói không chừng cũng không phải bởi vì hắn là Lôi Nhiên, Bắc Thần Thiên nếu tự danh Chiến thần, chính Lôi Nhiên người sợ rằng cũng không coi hắn là gì.”

Lâm Phong nói đến đây liền nhìn quanh Hồng Diệp Cốc một vòng, mọi người chung quanh đều hiện lên ánh mắt kinh ngạc, ai cũng không nghĩ ra, một vòng toan tính lớn phức tạp làm người ta choáng váng đầu óc. Suy nghĩ logic, hợp lý lại đến từ mỹ nữ đệ nhất thiên hạ vốn chỉ biết ca múa cầm kỳ.

Tên thủ hạ mới vừa hướng nàng mắng mánh liệt giờ hắn đã nói không ra lời, nhìn dáng dấp thật như bị lời nói hù dọa.

Thủ hạ Bắc Thần Thiên chính là người Ân Tang, hắn chưa bao giờ suy đoán được ý nghĩ trong lòng Bắc Thần Thiên. Bình thường Bắc Thần Thiên đem công việc giao phái cho thủ hạ, hơn nữa không để cho các người bọn họ liên lạc xâu chuỗi mọi chuyện, người chân chính biết hết sự tình tiền căn hậu quả thế nào thật sự không có bao nhiêu. Bắc Thần Thiên cũng không thích nói ra kế hoạch của mình, xem ra tình huống thế này, ước chừng chỉ có bạch y nam tử lúc đầu dẫn người mai phục tại chung quanh Hồng Diệp Cốc là biết.

Mà nữ nhân này, thế nhưng thuận miệng nói mấy câu lại đúng cả! Bắc Thần Thiên còn có chút gật đầu thường thức!

“** Cũng đúng gần hết rồi, ngươi quả nhiên rất thông minh.”

“Quá khen quá khen, chính xác là kế hoạch của ngươi tương đối sắc sảo.” Lâm Phong cũng cười.”Còn phần phía sau nha, vậy thì ngươi tự mình bổ sung đi.”

“Không sai, trước đó vài ngày ta nhận được tin tức, trong Hồng Diệp Cốc có một trong tám đại thần binh, Tàn Thương.” Đột nhiên toàn thân Bắc Thần Thiên tản ra một cỗ khí lãnh ngạo, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy sắc thái vương giả: “Ta Bắc Thần Thiên tương lai nhất định xưng bá thiên hạ, thần binh, về lý chúng ta nên lấy đi. Bất quá ta cũng biết, muốn bọn họ giao ra thần binh chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy, cho nên ta phái người điều tra tất cả những gì có liên quan tới Hồng Diệp Cốc, sau đó phát hiện ra bọn họ cùng Thiên Thành từng có liên quan.”

“Họ cùng Lôi Nhiên có quan hệ, vậy thì tốt, dù sao ta Bắc Thần cùng Thiên Thành có mâu thuẫn cũng không phải là ngày một ngày hai. Cho nên ta bẩm báo phụ vương xin lệnh tiến tới Trường Bàn Cung, lấy cớ đuổi bắt Lôi Nhiên, trên thực tế mục tiêu là Hồng Diệp Cốc. Ngươi nói Xuy Tuyết bọn họ đi sau là không sai, nhưng trước kia ta đã sớm phái người mai phục chung quanh Hồng Diệp Cốc, nếu không Xuy Tuyết bọn họ thế nào lại không một chút kinh động đến tướng quân ở trong cốc?”

Lúc này, đám người Ân gia sắc mặt đã sớm tái xám, thì ra ngay từ lúc vừa bắt đầu người ta đã tính toán bọn họ, mà bọn họ lại còn vui vẻ nhảy vào cái bẫy này, Lâm Phong cũng hít một hơi lãnh khí, nguyên kế hoạch là ở Trường Bàn hấn đã sắp đặt hết thủy, nào biết Trường Bàn chẳng qua là một thủ đoạn mê hoặc người. (thật là kế hoạch cao siêu L, táo tợn mãi mới hiểu T____T)

Trong lòng không khỏi bội phục, nam nhân Bắc Thần Thiên này ngày sau chắc chắn rạng danh cả Ân Tang đại lục!

Lạnh lùng cười một tiếng, Lâm Phong hai tay ôm ở trước ngực: “Ta đây bây giờ là không còn việc nữa? BOSS tiên sinh?”

“Không nên dùng từ kỳ quái gọi ta, người bên cạnh ta trực tiếp gọi ta là Thiên.” Bắc Thần Thiên lộ ra một nụ cười mê người nói.

“Thiên?” Lâm Phong vô ý nhún vai: “Hay là gọi Thần Thiên đi, dễ nghe hơn chút.”

Trong mắt Bắc Thần Thiên không khỏi hiện lên một tia dị thường, nữ nhân này thật đúng là bất đồng với người khác, đối mặt hấn nàng cũng có thể nói nói cười cười, có nữ nhân nào thấy hấn lại không tỏ thái độ thấy người sang bắt quàng làm họ, liều mạng lấy lòng mong muốn trèo cao? Điều này làm hấn tán dương, cảm thấy trên người nữ nhân này có cỗ khí chất đặc biệt, hấn cũng không nói lên được.

Bất quá Bắc Thần Thiên rất tin tưởng năng lực của mình, đợi một thời gian, hấn nhất định có thể tìm hiểu được từ chính miệng Lâm Phong!

“Tốt, ngươi muốn gọi thế nào thì cứ như vậy đi.” Bắc Thần Thiên đối với cách xưng hô thường không để ý, lại rất để ý một chuyện khác: “Xuy Tuyết, lục soát toàn bộ Hồng Diệp Cốc chưa? Tìm được Tàn Thương không?”

Bạch y nam tử lắc đầu ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Phong, Lâm Phong lúc này im lặng không nói, thật ra thì nàng làm việc theo dự tính, hôm nay giúp đỡ Bắc Thần Thiên, nếu như Bắc Thần Thiên không có năng lực, ngày sau nàng nghĩ muốn làm phản cũng làm được.

“Quái lạ, chẳng lẽ Lôi Nhiên đã lấy được?”

Lâm Phong phiền não, không khỏi cười lạnh: “Trí thông minh đâu rồi? Ngươi chẳng lẽ không biết rõ ràng Hồng Diệp Cốc là địa phương thế nào? Nơi này dù sao cũng là đất của người, nếu như Ân tướng quân không để chúng ta tìm kiếm, chúng ta làm sao có thể tìm được?”

Một câu nói nhắc nhở Bắc Thần thiên, xem ra muốn Tàn Thương, thực sự phải hạ thủ từ người Ân gia.

Lâm Phong nói làm không ai cảm thấy không ổn, Bắc Thần Thiên đã ngầm đồng ý rồi, bọn họ còn dám nói gì nữa? Huống chi Lâm Phong mới vừa diễn thuyết một phen, thần thái không phải người bình thường nào cũng có thể làm được, bất giác ở trong lòng họ uy tín đã tăng thêm nhiều phần, lúc này Lâm Phong nói chuyện rất có phân lượng, đã tăng thêm cấp bậc cùng với Bắc Thần Thiên.

Ý tưởng của Bắc Thần Thiên chợt phát, cười một tiếng: “Vậy ngươi có biện pháp gì khiến bọn họ mở miệng nói ra tung tích của Tàn Thương?”

Hắn chính là muốn xem bản lĩnh của Lâm Phong, mặc dù bản lĩnh của nàng hắn đã chứng kiến không ít lần, nhưng đến tận cùng nàng còn có thể cho hắn bao nhiêu ngạc nhiên nữa, đây mới thật sự là động không đáy, Bắc Thần Thiên cảm giác hắn có chút rơi vào trong trò chơi, ra không được nữa rồi, nhưng là, nữ nhân Lâm Phong này làm cho người ta cảm thấy tò mò, càng muốn đi sâu tìm hiểu, nàng đến tận cùng là dạng nữ nhân gì.

Vốn cho là nàng sẽ lạnh lùng cự tuyệt, vậy mà Lâm Phong lại khẽ mỉm cười: “Chuyện này có khó khăn gì?”

12. Chương 12: Hồi Triều

Lâm Phong không thích ăn nói mạnh mẽ, Bắc Thần Thiên biết tính cách của nàng, lại rất tò mò, Ân gia lão đầu tính tình vừa thối lại vừa cứng, nàng thật có biện pháp có thể bắt bọn hắn mở miệng sao?

“Ngươi cứ thẳng tay, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm.” Trong đôi mắt đẹp, ánh mắt lộ ra tia cười lạnh nhạt toan tính đưa mắt nhìn, nữ nhân này thật là khiến người ta kinh ngạc.

Lâm Phong mang theo nụ cười quỷ dị không nói hai lời tiến lên hai bước, Thiên Hoang Nhấn cầm ở trên tay, đột nhiên ánh đao chợt lóe, nàng tiến tới Ân Môn lão gia tử lúc này đang được bảy con cháu vây quanh bảo hộ chém bay tứ chi, chọc mù hai mắt, cả người ông ta đã biến thành một cây nhân côn. (nhân côn: gãy người)

Lúc này đám người Bắc Thần Thiên vốn quen thuộc chém giết cũng không khỏi toát ra một tia lạnh thấu xương từ đáy lòng. Trời ạ! Lần này Điện hạ mang về một nữ nhân đến tận cùng là cái dạng gì a! Vừa đâm máu vừa ngoan lạnh, không biết trong óc đang suy nghĩ cái gì, dĩ nhiên bọn họ đã âm thầm coi Lâm Phong là “Ác ma”, cho nên cũng không dám hỏi nàng rút cuộc có dụng ý gì.

Bắc Thần Thiên nhếch lông mày, hắn vốn tưởng rằng Lâm Phong sẽ khuyên nhủ thuyết phục họ, ai ngờ Lâm Phong lại ngại phiền toái, so với tưởng tượng của hắn còn tàn nhẫn độc ác hơn, thật là một người nguy hiểm!

Mà mục đích của Lâm Phong hiển nhiên cũng không phải là để Ân lão đầu mở miệng, điểm mấu chốt là: người biết sự tình khẳng định không phải chỉ có mình hắn, nhi tử cùng tôn tử của hắn không thể nào không biết gì, Lâm Phong muốn mọi tin tức, dĩ nhiên là từ trên người bọn họ.

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì! Gia gia, gia gia!” Mấy đứa cháu Ân gia sinh ra muộn, cũng không tự mình trải qua gian khổ nơi chiến trường, cái chết đối với bọn họ mà nói là bóng ma tương đối lớn, Ân gia lão đầu thống khổ lẫn lộn trên mặt đất, máu nhuộm đầy đất, mấy tôn tử không dám lại gần hắn.

Lâm Phong lạnh lùng tung cước đạp một cái, lúc này rốt cục có hai tên tiểu tử dám nhào lên cạnh gia gia, nhưng bọn hắn trừ khóc lớn ra cũng không biết làm gì, còn có một người dùng đôi mắt hung ác tàn bạo nhìn chòng chọc vào nàng, dường như tùy thời cũng muốn đoạt đi tánh mạng nàng.

Lạnh lùng cười một tiếng, tình huống như vậy Lâm Phong thấy đã nhiều lắm, trước kia theo người hắc đạo đi thu nợ, lần nào không phải là tình trạng huyền não dính mùi máu tanh, nàng sớm hiểu rõ trong lòng những người kia nghĩ gì.

Lại thêm một cước đạp nữa, Ân lão gia tử bị đá, nói không ra lời.

“Các ngươi nếu muốn để hắn chịu thống khổ ít đi một chút thì mau nói cho ta biết đồ cất giấu ở nơi đâu.”

Nhi tử của Ân gia lão đầu khóc lóc, hồi lâu nói không ra lời, Lâm Phong biết không thể chỉ nhìn bọn họ thôi. Ân lão đầu đã sớm đau đến ngất đi rồi, người thiếu niên dùng ánh mắt cừu hận nhìn nàng đột nhiên mở miệng.

“Ta biết ở nơi đâu, gia gia nói cho ta biết!” Hắn là hậu duệ nhỏ nhất Ân gia, cơ nghiệp Ân gia cũng sớm gánh nặng ở trên vai hắn, mặc dù hắn ít tuổi nhất, nhưng lại là người trưởng thành nhất. Cho nên sau cái chết của phụ thân, gia gia của bọn hắn mới sẽ đem chuyện toàn bộ nói cho thiếu niên này.

Đám người Bắc Thần Thiên vốn là bàng quan, lúc này ánh mắt nhất loạt hướng người thiếu niên kia, thiếu niên đó nói: “Các người đi tới chính sảnh, ở giữa hướng trái ba phần, lên trên ba phần có một khối đồ sứt trên đá, dịch chuyển tảng đá sang bên trái, một ống con đựng bút xuất hiện thì nhắc lên, trong cơ quan đó đúng là Tàn Thương!”

Nam Cung Xuy Tuyết theo lời thiếu niên đó mà lục tìm, không lâu lắm đã tìm thấy Tàn Thương, Bắc Thần Thiên cười bỏ vải bố quần quanh ngân cung ra nhìn, gật đầu nói: “Không tệ, chính là Tàn Thương.” Lại nhìn Lâm Phong: “Thủ đoạn của ngươi thật đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người, có lẽ người bên cạnh nằm mơ cũng sẽ không ngờ tới, người có thể đặc ý vì không giống nữ nhân khác, thế nhưng người lại tàn độc không giống người.”

Lâm Phong hướng về phía Bắc Thần Thiên làm một dấu tay OK, đảo ánh chớp lóe trực tiếp lấy mạng Ân lão đầu, sau đó lại giống như một tử thần vừa phục sinh, mọi người bên cạnh kinh ngạc cùng bội phục, còn có sợ hãi nàng. Về sau, nhắc đến Lâm Phong là nhắc tới vị máu tanh, ước chừng cũng là bắt đầu từ sự kiện này.

“Nhân từ với địch là tàn nhẫn với chính mình.” Ánh mắt Lâm Phong đảo qua đối đáp lại, Bắc Thần Thiên tựa hồ hiểu ra cái gì đó liền gật đầu, sau đó phân phó về chiến sự dưới chân núi, những binh sĩ đuổi bắt Lôi Nhiên cũng toàn bộ lui về.

Đã chiếm được Tàn Thương, Bắc Thần Thiên không cần phải giám sát Hồng Diệp Cốc, hắn phái một đội binh mã đóng quân ở nơi này, những người còn lại thì chuẩn bị lên đường, hắn rút cục nên khai hoàn trở về triều.

“Tướng quân, ba tên này xử lý thế nào?” Một hán tử đi tới hỏi, tên con trai thứ ba của Ân Môn khóc lóc hôn mê bất tỉnh, một tên khác còn đang ôm thi thể Ân lão gia tử bên cạnh run rẩy không ngừng, còn có một tên oán hận nhìn chòng chọc vào Lâm Phong, bọn họ nhất thời không biết ý tứ của vị tướng quân.

Bắc Thần Thiên suy nghĩ một chút, cười hỏi Lâm Phong: “Trở về sẽ ban thưởng thêm cho người, chuyện này người giải quyết luôn đi.”

Lâm Phong suy nghĩ mỉm cười, nàng luôn không vì người khác có thân thể đáng thương mà tha cho họ, thế giới này vốn là nhược nhục cường thực (mạnh nuốt yếu, cá lớn nuốt cá bé) nhưng nàng lại biết lúc này nàng ở Ân Tang đích xác là hoàn toàn không có thế lực. Nhưng nàng đối với ba tên này hắn là cừu nhân hãm hại cả gia đình họ, nàng dĩ nhiên sẽ không ngu đến nỗi đi bồi dưỡng thế lực để phản lại mình.

Nhìn ba người kia, nhất thời nàng cảm thấy Ân Môn tử tử xác thực là nhân tài, bằng thủ đoạn của nàng lấy hai vị huynh đệ của hắn làm con tin, cũng không sợ không khống chế được hắn, nắm dao nắm đằng chuôi, cho nên đáp ứng nói:

“Mang ba người bọn hắn đi, chờ khi trở về Bắc Thần chính ta tự mình xử lý.”

Mấy người lính lập tức đi lên, đem kéo ba người thiếu niên xuống, Tàn Thương nếu rơi vào trong tay Bắc Thần Thiên, Lôi Nhiên cũng sẽ không phí sức tấn công Hồng Diệp Cốc, ngày kế, đã nghe nói Lôi Nhiên lặng lẽ rút lui, trở về Thiên Thành.

Bắc Thần Thiên tựa hồ muốn lưu Lâm Phong làm con át chủ bài, giấu diếm sự tồn tại của nàng, ban ngày phái ba thị nữ, hai thị vệ, muốn nàng đổi một thân y phục trắng. Lâm Phong cũng làm như hắn mong muốn, thoát nhìn nàng tương đối ôn hòa, thật giống như một tiểu thư khuê các, nếu không phải ngày hôm qua nhìn thấy thủ đoạn âm tàn đẫm huyết, người khác thật đúng là coi nàng là một nữ tử nhu nhược.

Ba tên thị nữ làm thiếp thân nữ tỳ cho nàng thái độ bắt đầu có chút ngạo mạn, thầm nghĩ nữ nhân này có quyền hạn gì mà Bắc Thần điện hạ lại vài phần kính trọng nàng ta? Sau lại thấy hai thị vệ khác luôn bên

cạnh Bắc Thần Thiên cũng đối với nàng một mực cung kính, rồi họ mới đối xử với Lâm Phong bằng thái độ kính cẩn.

Hai thị vệ không phải là ai khác, một người là Hán Thanh, chính là nam tử tối hôm qua bị Lâm Phong trừng mắt liếc, người còn lại gọi Trương Trác, cũng là một thủ vệ tài ba, tận mắt nhìn thấy Lâm Phong đáng sợ thế nào, còn ai dám đối nàng nửa chữ?

Hán Thanh đối với nàng càng bội phục càng sợ hãi, lúc này quả thực đối đãi nàng vô cùng phục tùng, chỉ sợ nàng có gì đó không hài lòng sẽ tự làm bản thân mình “vô cơ mất tích” rồi.

Người bên cạnh Bắc Thần Thiên, tư tưởng cũng coi như là tương đối cởi mở, Bắc Thần Thiên thuở nhỏ bái một vị sư phụ rất có tiếng tăm, vị sư phụ này tính tình nổi danh cổ quái, làm cho hiện tại Bắc Thần Thiên cũng giống hần tính tình có phần phóng túng không kềm chế được đối với thời đại này lễ giáo quan niệm thật sự là thiếu quy củ.

Chỉ cần nữ nhân nào gặp qua Bắc Thần Thiên, cơ hồ cũng sẽ mê mẩn, coi trọng dung mạo anh tuấn có một không hai của hần, còn có thân phận sang quý cao cao tại thượng và danh xưng Chiến thần.

Nhưng là Bắc Thần Thiên thật sự không gần nữ sắc, hần năm nay mới vừa qua hai mươi tuổi, không có bất kỳ một phi tử, một thị thiếp nào cả. Ở thời đại này hần là trường hợp có một không hai trong đám vương tôn công tử! Kinh đô của Bắc Thần chính là Phàn thành, có vô số các công chúa mỹ nữ đều mơ mộng hần, nhưng nhiều lần đều bị cự tuyệt.

Bất quá Lâm Phong xem ra cũng chỉ là cái cơ là nữ nhân thấy người sang bắt quàng làm họ thôi, nam nhân nào có thể không có nhu cầu? Rất giỏi là hần không đem bản thân và hần lúc lên giường cùng nữ nhân làm thành một người thôi. . .

Đang nghe ba nữ tử kể chuyện về Bắc Thần Thiên, bên ngoài bỗng có động tĩnh: “Lâm chủ tử, điện hạ đã sai người chuẩn bị xe ngựa tốt.”

Lâm Phong lên tiếng: “Biết rồi!” Sau đó đem theo ba thị nữ, lại một lần nữa ngồi bên trong trường màn xa hoa.

Lần này lúc nhìn lại Bắc Thần Thiên, trang phục lúc khải hoàn trở về là một thân áo giáp thể hiện vẻ khí khái của bậc nam tử, tóc đen dài được ghim gọn thành cột đuôi ngựa, đôi mắt như hùng ưng sắc bén, tuấn mỹ. Cả người tương hợp ngay cả Lâm Phong cũng không khỏi than thở, như vậy còn quá cả kịch truyền hình cổ trang đi, các đại minh tinh nhìn qua còn không bằng một nửa phong thái của vị nam tử trước mắt này, quả thật là hàng giả không bằng hàng thật a~~?

Ra lệnh một tiếng, cả đội ngũ chậm rãi đi tới, không có bất kỳ ngăn trở nào.

Lâm Phong mặc dù cũng muốn cưỡi ngựa, nhưng biết rằng nếu muốn giấu diếm nhất định là nàng không thể lộ mặt rồi, chỉ có thể lách đầu cảm thán đáng tiếc, đội ngũ đi phía sau từ từ hướng tới vương đô của Bắc Thần.

13. Chương 13: Âu Dương

Ân Tang đại lục cùng Trung Quốc cổ đại không có gì khác nhau, Lâm Phong trước kia cũng không tin vào chuyện xuyên qua thời không, lúc này tự mình thử nghiệm lại làm bản thân đỡ khó đỡ cười, nói thực, nàng tới Ân Tang mặc dù chưa đầy một tháng tuy nhiên thật giống như người dân Ân Tang chân chính, đối với hoàn cảnh chung quanh cũng dần dần hình thành thói quen.

“Lâm chủ tử, hôm nay Thiên điện hạ sẽ tham gia một buổi yến tiệc, hơn nữa cố ý phân phó muốn ngài cùng đi.” Buổi sáng hôm đó Lâm Phong vừa đứng lên rửa mặt xong thì thị nữ liền thông báo.

Bắc Thần Thiên tặng nàng ba thị nữ, tính cách các nàng không giống nhau, Cẩm Y là nữ nhân xinh đẹp, lương thiện hiền lành, trong lòng có điều không thích thì nói thẳng ra, tương đối dễ dàng chung sống. Cẩm Lan, tương đối hoạt bát, hơi đánh đá, tâm tưởng nhỏ bé đơn thuần, giỏi dùng ám khí. Cẩm Tử thích thuyết giảng đạo lý, bất quá bản tính cũng không hung dữ, vốn dĩ Lâm Phong không thích ba người này, nhưng

mấy ngày chung sống cũng cảm thấy tốt lên rất nhiều, trong lúc nói chuyện thần sắc cũng hòa hoãn không ít.

Ba thị nữ này cũng biết một chút công phu, ở trong phủ của Bắc Thần Thiên người không biết võ công cũng rất ít, cho nên thời điểm vị mỹ nữ “nhu nhược” Lâm Phong đi vào biệt viện của thái tử, mọi người đều dùng ánh mắt không hài lòng mà nhìn nàng.

Ba thị nữ đó thật ra cũng có ý tứ với Bắc Thần Thiên, nhưng bởi vì sợ làm diện hạ không vui nên các nàng không dám mở miệng, khi thấy Lâm Phong đối với Bắc Thần Thiên có vẻ không để ý, dịch ý của các nàng đã tiêu tan không còn một mống.

Dù sao, Lâm Phong muốn tài hoa có tài hoa, muốn võ học có võ học, bề ngoài mỹ lệ vô song nhưng vẫn không tương xứng với đầu óc cực kỳ thông minh của nàng, bộ dạng một vị đại tỷ, làm cho người ta không muốn bội phục cũng không được.

Ba thị nữ cũng chưa từng nhìn thấy bộ dạng ác độc của Lâm Phong, lúc này đều muốn nàng trở thành bạn tốt của họ, Cẩm Lan còn thường gọi to “kẻ điên tỷ tỷ”, làm cho Hán Thanh cùng Trương Trác sợ đến mồ hôi lạnh chảy ra nhiều như thác nước, chỉ sợ Lâm Phong trong cơn nóng giận là không thể vãn hồi. Nhưng là Lâm Phong lại không có thái độ gì, người hiện đại nha, tư tưởng cũng không thể giống như người cổ đại phong kiến như vậy?

“Nga? Hôm nay tham gia buổi yến tiệc này có những ai?” Lâm Phong không để ý tới, thuận miệng hỏi.

Cẩm Y đáp: “Yến tiệc hôm nay là do hoàng thượng chúc mừng điện hạ thắng lợi trở về, các vị quân cơ đại thần cũng có mặt, còn có cả Đại điện hạ cùng Nhị điện hạ cũng sẽ tham gia.”

Lâm Phong cầm chén nước trên tay bỗng dừng lại: “Còn có Đại điện hạ cùng Nhị điện hạ? Như thế Thần Thiên chẳng phải là lão Tam ư?”

“Vâng, Lâm chủ tử.”

“Không phải là trưởng giả vi tôn sao? (ở đây ý nói người nhiều tuổi nhất phải được suy tôn vị trí) Như vậy chức vị thái tử này về lý nên để Đại hoàng tử làm mới phải, chẳng lẽ Thần Thiên đảm nhiệm chức vị thái tử không có ai phản đối sao?”

Cẩm Y còn chưa trả lời, thanh âm oang oang bên ngoài đã truyền đến: “Không phải là không ai phản đối, mà là ngày đó Thiên đoạt được năm tỉnh sáu quận rồi thống trị hùng mạnh, Đại điện hạ tự biết bản thân năng lực tuyệt đối không kịp Thiên, cho nên đem thân phận thái tử cam tâm tình nguyện nhường lại, cả triều văn võ không một ai phản đối, đây cũng là mệnh lực của Thiên.”

Lâm Phong khẽ nhăn lông mày, nhìn về phía Cẩm Y, ý tứ hỏi thăm đã rất rõ ràng.

“Vị này là cũng như điện hạ Bắc Thần là một vị tướng quân trẻ tuổi, cũng là người cầm quân tài ba, nghe nói đến nay chưa từng bị đánh bại, chiến công lẫy lừng Ấu Dương Hiếu tướng quân, Ấu Dương tướng quân cùng điện hạ là hảo bằng hữu, cũng là vị khách quen thuộc ở nơi đây.”

Thời điểm Cẩm Y giới thiệu, Lâm Phong đánh giá vị tướng lĩnh trẻ tuổi này, ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, vóc người cũng không quá cao lớn, cả người bộc lộ anh khí tài hoa, mặc dù so ra kém Bắc Thần Thiên anh tuấn ‘họa quốc ương dân’ (hại nước hại dân) nhưng cũng là mỹ nam tử hiếm thấy. Lại nghĩ tới hình ảnh giống như là có thể phác thảo qua một cái là có rất nhiều mỹ nữ mỹ nam! Lâm Phong đưa đến một kết luận chính là ở chỗ này a~~.

“Ta tới tìm Thiên, nhưng mà không thấy, lại không nghĩ tới được gặp một vị mỹ nhân, ngoài ý muốn cũng rất đáng a!” Cách Ấu Dương Hiếu nói chuyện cùng phong thái cử chỉ cũng lộ ra vẻ tùy tiện, bất quá Lâm Phong không để tâm, có lẽ bởi vì như thế mà người này mới ở gần được với Bắc Thần Thiên, bởi vì Bắc Thần Thiên cũng là người không bị trói buộc bởi lễ giáo.

Cẩm Y ở phía sau nói: “Còn có, Lâm chủ tử, người này là sắc lang không hơn không kém!”

Lâm Phong bởi vì không muốn lúc nào cũng bày ra bộ mặt lạnh lùng, theo lẽ thường quay đầu cùng Cẩm Y nói đùa: “Làm sao người rõ ràng như thế, chẳng lẽ người đã bị vị tướng quân này tổ tình qua?”

Cầm Y đỏ mặt, cắn răng: “Ồ quý phủ nữ nhân hơi xinh đẹp một chút cũng đều bị hắc đũa giốn qua? Người này chính là một kẻ lãng tử!”

Âu Dương Hiểu lắc đầu liên tục trí nhớ vụt hiện lên: “Không phải vậy, Tiểu Y, làm sao ngươi có thể nói như vậy về ta, ta chỉ là rất bác ái. Hơn nữa Thiên đối với nữ nhân không có hứng thú, bên cạnh hắc đũa nhiều mỹ nữ như vậy cũng lãng phí, rất đáng tiếc, nếu hắc đũa không quý trọng, ta đây làm bằng hữu làm sao có thể không thay hắc đũa quý trọng đây?”

Nói thật hay tựa như rất có đạo lý vậy, thực tế tất cả chỉ là ngụy biện, Cầm Y giận đến đỏ mặt: “Ngươi...cái đồ...dâm tặc!”

Nhìn bộ dạng này, Âu Dương Hiểu thật đúng là rất bình dị gần gũi, ngay cả nha đầu bình thường cũng dám nói chuyện như vậy với hắc đũa, nghĩ đến hắc đũa bình thường chắc không tức giận. Âu Dương Hiểu nghe tiểu nha đầu Cầm Y nói như thế, chỉ nhún bả vai một cái rồi cười cười, cũng không để ở trong lòng, dời sự chú ý lên Lâm Phong.

“Quả thật là vị mỹ nhân tuyệt sắc, nghĩ đến lời đồn đại người bị nữ nhân thiên hạ ghen ghét, chính là người nga~~.”

Lâm Phong nhếch lông mày, bị người ghen ghét? Nàng không thể không nghĩ tới, bất quá tin đồn truyền đi đã lợi hại như thế rồi? Thật là tiếng người đáng sợ nha!

Âu Dương hiểu thấy nàng như thế, không khỏi kinh ngạc: “Ngươi không giống như đang để ý, hoặc là. . . cũng không thấy kỳ quái?”

Lâm Phong nhàn nhạt đáp: “Có cái gì kỳ quái? Bắc Thần Thiên đích thật có thể khiến cho nữ nhân điên cuồng, tướng mạo của hắc đũa hết mực xuất chúng, người nói có mấy công chúa quận chúa muốn tranh đoạt hắc đũa ta cũng sẽ không thấy kỳ quái. Hắc đũa nếu công khai mang ta- một nữ nhân trở về, mà hắc đũa trước kia vốn không gần nữ sắc, những nữ nhân kia biết tin, chắc hắc đũa sẽ ghen tỵ với ta đến chết đi được.” Dừng một chút lại nói: “Ngươi đã gọi Thần Thiên là Thiên, thiết nghĩ chuyện của ta hắc đũa cũng sẽ nói cho người nghe, người cũng đừng có thử dò xét ta.”

Âu Dương Hiểu lúc này thật không dám khinh thường rồi, từ lúc vào cửa hắc đũa đã cảm thấy nữ nhân này cùng người khác có bất đồng, rất có khí chất đối với lời đồn hình tượng nàng “nhu nhược” hoàn toàn không tương hợp, tâm lý kỳ lạ muốn thử nữ nhân này một phen, không nghĩ tới ngay cả mục đích cũng bị người ta khám phá, nữ tử này thật là khôn khéo hết mức có thể!

“Khó trách Thiên coi trọng ngươi, ngươi thật khác người.”

“Sự bất đồng Bắc Thần Thiên cũng từng nói qua với ta, ta cũng không phải lấy địa vị ‘nữ nhân’ mà tồn tại.”

Âu Dương Hiểu nheo mắt lại, đột nhiên cười: “Có ý tứ, ngươi thật biết điều, nếu cũng là muốn giúp Thiên, không bằng chúng ta làm bằng hữu?”

“Ở thời điểm ngươi coi ta là bằng hữu thì chúng ta đã là bằng hữu rồi.” Lâm Phong cười nói, mặc dù có chút “bôi nhọ” ý nghĩa hai chữ “bằng hữu”, nhưng là vậy thì sao chứ? Lâm Phong lúc này hành động không quen, lại không có trợ thủ đắc lực nào, ở Bắc Thần trừ Bắc Thần thiên ra bao nhiêu thế lực có được là từ trợ thủ của hắc đũa, bất luận là lấy quan hệ gì để liên hệ với hắc đũa đối với nàng mà nói cũng không sao cả.

Thật ra thì đối với nàng mà nói, bằng hữu, tác dụng lớn nhất còn không phải là lợi dụng lẫn nhau? Nói nghe hay là trợ giúp lẫn nhau, nhưng là người, tâm tính đầu tiên là ích kỷ, Lâm Phong chưa bao giờ tin tưởng mới gặp mặt đã có cái gì mà dự cảm bằng hữu, tựa như nàng không tin loại chuyện vừa thấy đã yêu.

Giữa người và người, phải chung đụng lâu dài mới có thể sinh ra sự lệ thuộc cùng tình cảm không thể thiếu, trong trí nhớ bị một người khác chiếm cứ vị trí rất lớn, như này mới xem như có địa vị trong lòng.

Lâm Phong nghĩ đi nghĩ lại có chút thất thần, trong trí nhớ một đoạn tình cảm mơ hồ bị khơi ra, đến khi Âu Dương Hiểu dùng cây quạt “Ba !” một tiếng nàng mới phục hồi tinh thần, thâm nghĩ thực xấu hổ, mới vừa rồi nếu là bị người ta đánh lén, nàng sợ rằng đã chết đến mười lần.

Âu Dương Hiểu tựa như tin lời Lâm Phong nói..., gật đầu cười nói: “Ngươi đã là bằng hữu của ta, ta phải nhắc nhở ngươi, ngươi mới vừa rồi có lẽ là đoán, nhưng đã đoán đúng.”

Lâm Phong cau mày, kỳ quái nói: “A?”

“Đoan Vương Phủ Trường Nhạc quận chúa cùng Bắc Thần liên minh di dời đến đây, Phong Bình công chúa cũng có ý tứ đối với điện hạ, điện hạ chưa trở về, hai vị công chúa này tranh đấu tới người chết ta sống, hoàng thượng đối với sự tình giữa các nàng cũng là mắt nhắm mắt mở, chỉ sợ người lần này đã làm hai người họ chuyển hướng mâu thuẫn.” Âu Dương Hiểu phe phẩy cây quạt, vui cười nói: “Bất quá ta bây giờ rất mong đợi, không biết người sẽ xử lý như thế nào?”

Lâm Phong lúc này vừa cắn răng vừa nghiêng răng, Bắc Thần Thiên người được lắm, không trách được khi vừa về tới Phàn thành thì biến mất không thấy bóng dáng, nguyên lai là sợ hai thiên kim tiểu thư kia tới làm phiền, người sợ phiền toái thì thôi, lại đem phiền toái này đổ cho ta! Nàng tuyệt đối không tin, loại đầu óc thông minh như Bắc Thần Thiên lại không biết hậu quả mà hai nữ nhân được chiều chuộng quá mức kia mang đến.

Trầm mặc một hồi lâu, Lâm Phong nói: “Cầm Y, trở về nói cho Bắc Thần Thiên, ta muốn hấn cho ta thêm tiền lương! Đây quả thực là ngược đãi công nhân hao tổn tâm sức, ta vốn là không có nhiều tế bào não!”

Hai người đồng thời bị ngôn từ mới mẻ của nàng làm cho kinh ngạc, chỉ ngây ngốc nhìn nàng.

Lâm Phong nhứt đầu che đầu, đột nhiên đi ra ngoài: “Đúng đấy, ta muốn hấn cho ta tiền! Kêu Cầm Lan Cầm Tử đi tới hiệu vải vóc lớn nhất kinh thành, buổi tối yến hội hôm nay hai nữ nhân kia nhất định sẽ nhằm vào ta, chẳng lẽ ta còn ngồi chờ chết sao?”

Cầm Y hiểu được, vội vàng đáp: “Dạ!” Sau đó liền xoay người đi gọi hai nha đầu kia đi làm việc.

Lâm Phong thở ra một hơi, trong mắt hiện lên một tia âm tàn, Bắc Thần Thiên, người cũng chớ có trách ta! Người đã đem phiền toái này ném cho ta, mà người cũng biết bản tính của ta, nghĩ đến người cũng là cam chịu hành động của ta, chỉ cần những nữ nhân không biết trời cao đất rộng kia dám trêu vào ta, đừng trách ta thủ hạ vô tình!

Âu Dương Hiểu nhìn thấy thần sắc trong mắt nàng, trong lòng kinh ngạc càng tăng lên, nữ nhân này. . . Nữ nhân này ở mới vừa trong nháy mắt đó, thế nhưng cho hấn một loại cảm giác giống như ở trước mặt Thiên, là hấn bị ảo giác, hay là. . .

14. Chương 14: Mua Vải Bố

Lâm Phong mang theo ba thị nữ ra đường mua vải bố, Âu Dương Hiểu không thể kiềm tò mò cũng theo tới, hơn nữa còn tự xưng là đi theo “bảo vệ”, ba thị nữ đều khinh bỉ hấn, tên háo sắc lưu manh không biết xấu hổ, người này mà tự xưng thứ hai, thiên hạ không ai dám xưng đệ nhất nữa!

Âu Dương Hiểu cười hì hì, cùng Lâm Phong thảo luận.

“Cầm Y, ta là lần đầu tiên tới Phàn thành, người nói một chút xem, Phàn thành có những địa phương nào nổi danh?” Đi ở trên đường, Lâm Phong kinh động tới rất nhiều ánh mắt, nàng không thèm để ý, lúc ra cửa không đi xe ngựa nàng đã đoán chắc chuyện có thể như vậy, ai bảo Lam Phượng lớn lên không làm nên chuyện gì nổi bật mà lại có một gương mặt mỹ miều?

Bất quá nàng hành động lần này là có dụng ý, mục đích tạm thời không nói ra.

Cầm Lan bật lên phía trước, cười đáp: “Ta biết ta biết! Lâm tiểu thư, Phàn thành có vài danh thắng rất tuyệt, Thiên điện hạ khi rảnh rồi nói không chừng có thể dẫn người đi đấy.”

Lâm Phong biết nàng ta hiểu lầm nàng cùng Bắc Thần Thiên có quan hệ, nhưng nàng chỉ nhếch miệng mỉm cười không nói thêm gì, chỉ nói: “Ta là hỏi thăm phố phường thôi, cũng không phải muốn đi du ngoạn.”

Thời đại này, nàng hiểu biết được quá ít, tiếp xúc với mọi người cũng quá ít, nếu như không nghĩ ra biện pháp hòa đồng hơn, nếu không chỉ sợ là chịu không được gió táp mưa sa.

Bất kỳ địa phương nào, có tiền là có thể sinh tồn được, tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền là trăm triệu việc không thể! Lâm Phong biết rõ đạo lý này, mà phố phường chính là nơi buôn bán phát triển nhất, với trí thông minh của nàng muốn mua vải bố thực tế lại là tìm kiếm cơ hội đáng giá đầu tư người.

Cầm Y không biết ý tưởng của nàng lại sâu xa như thế, còn tưởng là vị tiểu thư này là muốn giúp Bắc Thần Thiên khảo sát dân tình, hơi mỉm cười một tiếng, nói: “Lâm chủ tử, ngài muốn biết địa phương nào nô tỳ đại khái cũng khá rõ ràng, Phần thành mặc dù không phải là thành trấn đệ nhất thiên hạ, cũng là thành trấn phồn hoa nhất Bắc Thần Quốc, ngài nhìn một cái phía chung quanh hẳn là cũng sẽ rõ.”

Lâm Phong vừa nhìn bốn phía, đúng là người đến người đi, xe ngựa tấp nập, tứ lâu bên cạnh đã chật ních, phú gia công tử, đích xác là địa phương tốt.

Gật gật đầu nói: “Người nói tiếp đi.”

Cầm Y nói: “Khu vực phồn hoa nhất Phần thành chính là ở bờ nhai trước mặt, trong tứ đại tài chủ thì có ba người đều ở đây nơi, bọn họ theo thứ tự là: lão bản Mai Nhược Hàn đệ nhất về hiệu cầm đồ, kinh thành đệ nhất về buôn bán vải vóc là thương nhân Tần Mộ Quân, kinh thành đệ nhất tứ lâu lão bản, Vệ lão gia tử, còn có một tài chủ nữa là Đại lão bản Thẩm Lạc của tiền trang, tiền trang Kỳ Đa chỉ là một trong số đó, cho nên cũng không biết người đó ở đâu.”

“Nga?” Lơ đãng đáp một tiếng, Lâm Phong cười: “Như thế bờ nhai này thật là một địa phương tốt rồi, Âu Dương, người đã từng đến đó chưa?”

“Hắn dĩ nhiên đã đến rồi! Hắn hẳn là đi tới ‘hoa’ nhai!” Cầm Tử trong mắt tràn đầy ý cười, Âu Dương Hiểu làm ra một bộ mặt khóc: “Cầm Tử, người phải tin tưởng ta, cho dù ta đi nơi nào cũng không có tình cảm gì đáng nói, gặp dịp thì chơi thôi.” (hoa nhai: Cầm Tử đang ám chỉ nơi hái hoa => lầu xanh)

Ba thị nữ ở phía sau cười trộm: “Hắn là người đối với người nào cũng nói như vậy!” Làm cho Âu Dương Hiểu không khỏi buồn bực.

“Lâm chủ tử, hôm nay ngài muốn đi đến tiệm của Tần Đại lão bản để mua vải vóc?”

“Nơi đó làm ăn có thuận lợi không? Vải vóc như thế nào?”

“Dĩ nhiên là cực phẩm, bất quá bình thường muốn mua hàng hay phải chờ lâu, nghe nói cho dù là quan lại quyền quý cũng không vị nể chút nào, Cầm Lan đi mua mấy lần, đều bị ngăn ở ngoài cửa yêu cầu đứng xếp hàng.” Cầm Y lại nói.

Ánh mắt Lâm Phong như mỉm cười nói: “Nói như thế, lão bản kia chẳng phải là người làm cao không ưa? Ngay cả người của Thần Thiên cũng có thể cần, chẳng lẽ là hắn ghen tỵ với Thần Thiên lớn lên quá anh tuấn đi?”

Cầm Y vừa cười: “Chủ tử, người nói giỡn, Tần lão bản là nữ tử, chả lẽ lại muốn ăn dấm chua từ điện hạ? Chẳng qua là nghe chuyện xưa trên phố, nói Tần lão bản trước kia lưu lạc đầu đường xó chợ, cho nên bị chữ Tiền bị đánh vào tâm trí, nàng muốn chết vì tiền, người nha, nếu muốn báỉ phỏng, không phải đưa tới tận cửa thì nàng sẽ không gặp mặt.”

Lâm Phong đối với điều này thật ngạc nhiên: “Nơi này còn có nữ nhân như vậy ư, thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt.” Nếu là hiện đại thì không có gì đáng nói, chẳng qua đây là cổ đại nếu hành động như vậy quả là cô nương kỳ quái. . . Lâm Phong cũng thật có chút ngóng trông nàng, hoặc là mục đích buôn bán của mình có thể đạt được trên người nàng ta.

Ba thị nữ cùng Âu Dương Hiểu đồng thời cười nói: “Có nữ nhân như ngài, làm sao không thể có nữ nhân như nàng a~~?”

Lâm Phong lúng túng cười ha ha, che dấu buồn bực xuống, nàng nói thế nào cũng là một cô gái hiện đại, cùng những cô nương sống ở cổ đại có thể so sánh sao ~ điều kiện bất đồng không thể nói!

Rất nhanh, năm người họ đã đi tới bờ nhai, con đường này vừa rộng vừa điển hình, so với những nhai đã đi qua không biết chiều rộng gấp đến mấy lần, phía trước chính là Đệ Nhất Lâu, có thể thấy được làm ăn rất thịnh vượng. Xa hơn về phía bên trái, chính là phường vải của Tần cô nương, tên là “Phong Nhã Cư”.

Cũng thật hiếm thấy, một tiệm vải nho nhỏ phía trước thế nhưng hàng ngũ cũng có thể xếp dài như vậy, năm người Lâm Phong lúc này nếu muốn xếp hàng, sợ rằng khi yến tiệc bắt đầu cũng không mua được vải.

Vì Tần lão bản không phải ai cũng bán cho, biết làm thế nào cho phải?

Bất quá Lâm Phong cũng không khinh địch, suy nghĩ một chút nàng đột nhiên khẽ mỉm cười mang vẻ mặt ôn hòa nở nụ cười trực tiếp đi lên trước đội ngũ đang xếp hàng, dẫn đến vô số ánh mắt nhao nhao nhìn bức tức.

“Xem ra Tần lão bản lại muốn phát uy nữa.”

“Đúng đây nàng ghét nhất loại nữ nhân kiêu căng thế này!”

Lâm Phong giả bộ mất diếc tai ngơ, tiếp tục đi lên, sau đó đối diện với tiểu nha đầu mang vẻ kinh ngạc cùng khinh thường khẽ mỉm cười: “Có thể bảo Tần lão bản ra ngoài nói vài câu? Ta mang tới cho nàng một mồi làm ăn, hơn nữa còn là làm ăn lớn!”

Tiểu nha đầu cũng rất cơ trí: “Nói miệng không bằng chứng là không được, người có cái gì chứng minh sao? Nếu không lão bản nhà chúng ta chắc chắn sẽ không đi ra ngoài gặp khách!”

Lâm Phong ngẫm nghĩ một chút, liền bảo nàng muốn giấy bút, tiện tay vẽ bản vẽ, sau đó đưa ra: “Mang cho nàng ta xem, sau đó nghe kết quả cũng không muộn.” Trên người nàng không hiểu tại sao có một loại áp lực nhàn nhạt không nói ra lời làm tiểu nha đầu cảm thấy không thể cãi lời, nhận lấy, nghi ngờ nhìn nàng một cái, sau đó vội vàng tiến vào trong.

Ba thị nữ cùng Âu Dương Hiểu ở phía sau thấy vậy đều sửng sốt sửng sốt, Cẩm Lan không nhịn được hỏi: “Kẻ điên tỷ tỷ, người đưa nàng cái gì nha ~ “

Nhìn ánh mắt mong đợi của ba người bọn họ, Lâm Phong lại cứ muốn thừa nước đục thả câu, ra vẻ thâm trầm nói: “Không có gì nha, bất quá là một chút phương pháp buôn bán để kiếm tiền thôi.”

Tỷ muội ba người họ lập tức nhìn nàng như thần: “Buôn bán, lão Thiên a~~, Lâm chủ tử có biết buôn bán!”

Lâm Phong lại một lần nữa buồn bực: “Chẳng lẽ không được sao? Các người không tin?”

“Đó là cao nhân mới làm được, chúng ta làm sao biết được. Lâm tiểu thư biết số lượng thương nhân ở Phàn thành sao? Ở Bắc Thần, đại thương nhân chỉ đếm trên đầu ngón tay, có buôn bán cũng sẽ được xưng là một đời kỳ tài, ngay cả quan lại cũng nể sợ thương nhân rất nhiều, nếu không Tần đại lão bản tại sao lại có thể kiêu ngạo như vậy!” Cẩm Tử gườm gườm nói.

Lâm Phong ngạc nhiên, Trung Quốc cổ đại, địa vị thương nhân cũng không cao, không nghĩ tới đây lại là hoàn toàn điên đảo. Vừa nghĩ tới đây, tâm tình chợt hưng phấn lên, hắc hắc, thương chiến? Nàng chưa từng thua!

Ý niệm trong đầu xoay chuyển thật nhanh, nếu như nàng ở trên phương diện buôn bán mà có thành tựu, vậy thì không cần phải lo lắng vấn đề thân phận cùng địa vị, giúp Bắc Thần Thiên tự nhiên cũng dễ dàng hơn nhiều, một khi mất hứng còn có thể tùy ý phủi mông rời đi, chuyện tốt như vậy nàng còn có thể không làm?

Lúc này tiểu nha đầu đã đi ra, thần sắc cung kính nói: “Vị tiểu thư này, lão bản ời.”

Lâm Phong lúc này làm bộ “ta có thể làm được sao?” , nhìn bên kia ba thị nữ há to mồm cùng nam tử đang lấy cây quạt che mặt ánh mắt lộ ra tinh quang, nàng đứng dậy theo nha đầu tiến vào.

Đám người Âu Dương Hiểu vừa muốn tiến vào, lập tức bị tiểu nha đầu ngăn chặn xuống: “Lão bản chỉ mời vị cô nương này, các người không thể vào.”

Lâm Phong vội vàng nói: “Các người trước ở chỗ này giúp ta chọn vải vóc, y phục yến hội cũng không nên quá khó nhìn a!”

Ba thị nữ đáp: “Vâng, Lâm chủ tử.” Vị Lâm Phong tiểu thư này thỉnh thoảng phát ra khí chất đặc thù đã hoàn toàn khuất phục ba thiếu nữ, Âu Dương Hiểu cũng là như có điều suy nghĩ, dùng cây quạt gõ gõ cái đầu phảng phất suy nghĩ cái gì. Thấy vậy, Lâm Phong trong lòng bỗng cảnh giác, hi vọng Âu Dương Hiểu không nên thông minh như vậy, nếu như hắn định chặt đứt đường lui của mình, vậy cũng không thể trách nàng vô tình!

Trong mắt hiện lên một tia âm tàn không rõ ràng, chuyện tình diễn kịch trên đời quá nhiều, nếu như giờ khắc này là bằng hữu giờ mà uy hiếp đến lợi ích của nàng, nàng Lâm Phong cũng chỉ có thể coi hần là địch nhân!

Người luôn là ích kỷ, Lâm Phong cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi bản chất của mình, nàng tuyệt đối là tiểu nhân!

15. Chương 15: Thương Nhân

Lâm Phong đi qua trung đình, bên trong có một cô nương y phục đắt tiền đã đứng tại nơi đó chờ, nhìn bộ dáng của nàng ước chừng hai mươi tuổi, tướng mạo giống như những cô nương trẻ tuổi mỹ lệ, khí chất không thua bất luận kẻ nào, không cùng kiểu mỹ miều như Lâm Phong nhưng cũng đồng dạng là xinh đẹp động lòng người.

Lâm Phong cũng không nghĩ qua một nữ nhân có thể bộ dáng mỹ lệ kiểu này, dĩ nhiên loại mỹ lệ này cũng phải dựa vào trang phục nữa.

“Vị này chính là Tần đại lão bản?” Lâm Phong tiến lên hai bước, cười nói.

Nàng ta lộ ra nụ cười giảo hoạt tựa như một con hồ ly: “Người rất có lòng tin, biết ta nhất định sẽ gặp người?”

Nàng quơ quơ tờ giấy trên tay, là tờ giấy trắng tinh một chữ cũng không có.

Lâm Phong cười nói: “Cái này gọi là hết thấy không cần lời nào, nếu không phải là như thế, Tần lão bản thế nào lại có hứng thú nhìn xem ta là hạng người gì, lại đồng ý gặp ta đây? Hơn nữa nếu như Tần đại lão bản âm thầm quan sát ta nhưng nhìn không ra ta là loại người gì cũng không đáng được ta đầu tư, như vậy ta không cần vào trong nói chuyện nữa.” Sợ rằng không ai có thể nghĩ đến, một tờ giấy trắng có thể làm Tần lão bản hứng thú, nếu không những nam tử theo đuổi nàng không phải là tất cả cũng đã tiến dần từng bước rồi sao?

Tần Mộ Quân ánh mắt trong suốt nheo lại: “Nhưng người cũng quên rồi, là ta mời người tiến vào, nếu như người không thể cho ta đáp án hài lòng, ta lập tức cũng có thể đuổi người ra ngoài.”

Lâm Phong cười một tiếng: “Điều kiện là song phương, nếu như Tần lão bản không phải là người thông minh, ta đây cũng sẽ lập tức quay đầu đi.”

“Ngồi.” Tần Mộ Quân đối với Lâm Phong cảm thấy hứng thú, hướng cái ghế bên cạnh bữu môi một cái, Lâm Phong cũng không khách khí liền ngồi xuống, uống trà buổi sáng sớm là tốt nhất, lúc này bên trong nội sảnh rộng lớn vắng vẻ, không có một người, đủ thấy Tần Mộ Quân đối với người khác rất đề phòng.

Như thế cũng phải, Lâm Phong mới có thể yên tâm cùng nàng đàm luận.

Sửa sang suy nghĩ một chút, Lâm Phong lộ ra một nụ cười tự tin: “Nói kế hoạch của ta trước, ta muốn hỏi một chút, Tần lão bản, cách nhìn của người đối với thương nhân là gì?”

Ánh mắt Tần Mộ Quân hơi động một chút, nhẹ nhàng nói: “Với thương nhân mà nói, thật ra thì tương đối rộng khắp, từ nhân văn địa lý, cho tới quan liêu thu mua, có sự kiện không ngờ tới cũng có thể thành được đại sự, buôn bán, từ xưa tới nay chính là ‘hí kịch’ trọng yếu ở Ân Tang, ở Ân Tang, buôn bán không chỉ cần đầu óc, còn phải có quan hệ với những tài chủ cùng thủ đoạn làm việc.”

“Ba ! Ba !” Lâm Phong đồng ý vỗ tay: “Nói thật hay, thật ra thì thương nhân, đầu óc lên kế hoạch, buôn bán đơn giản là thấp mua cao bán, như vậy chẳng phải người người cũng có thể thành tài chủ? Điểm mấu chốt chính là thủ đoạn và gian tế, mà thủ đoạn cùng mạng lưới của người của ta, người đứng thứ nhất, ta nghĩ người không giống với mọi người nơi này, mà người có mạng lưới gian tế khổng lồ không ai ngờ tới.”

Tần Mộ Quân khôn khéo chớp chớp ánh mắt: “Nói như thế chẳng lẽ là một trong tứ đại tài chủ, thủ đoạn của Tần Mộ Quân ta còn chưa đủ lợi hại?”

“Có thể trở thành một trong tứ đại tài chủ ở Bắc Thần, đương nhiên là có chút ít thủ đoạn.” Lâm Phong khẳng định, Tần Mộ Quân lộ ra một tia cười thỏa mãn, mọi người đều là muốn được khen, lời ngon ngọt ai

ai cũng thích nghe. Song, Lâm Phong đột nhiên xoay chuyển lời nói: “Nhưng là, mục tiêu của Tần lão bản nếu như là một trong tứ đại tài chủ, chỉ sợ đã kinh động tới không ít người.”

Tần Mộ Quân cũng không tức giận mà là thật hứng thú nhìn nàng: “Vậy ngươi cảm thấy mục tiêu của ta hẳn là cái gì?”

“Nếu Tần lão bản yêu tiền, lại không bàn về vấn đề này là thật hay giả, tại sao không làm vị tài chủ đệ nhất Bắc Thần? Cho tới – vị trí Ân Tang đệ nhất!” Lâm Phong khẽ mỉm cười, mặt không đổi sắc nói từng chữ từng chữ rõ ràng, toàn thân một cỗ khí bá đạo khẽ toát ra, làm Tần Mộ Quân kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Lâm bẩm tự nói: “Ân tang đệ nhất, đệ nhất. . .” Rồi quay đầu lại nhìn về mặt tự tiêu tự phiếu thưởng thức trà của Lâm Phong, Tần Mộ Quân hít một hơi lạnh khí, có cảm giác: “Ngươi có dã tâm rất lớn!”

Đến đây, nàng không thể không tin, Lâm Phong tuyệt đối không phải là một nữ nhân bình thường, nếu như là nữ nhân bình thường, lời như thế làm sao dám nói được! Thương nhân đệ nhất Ân Tang, chỉ sợ là ‘phú khả địch quốc’ a! Như thế, hoàng quyền nhất định không bỏ qua. (phú khả địch quốc: giàu có quá đối địch vương quyền)

Nhưng là, Tần Mộ Quân cũng không phải nữ nhân bình thường, nàng có thể làm được thương nhân, dĩ nhiên cũng có dã tâm cực kỳ khổng lồ, con người là khó khổng chế nhất, nàng hiểu, Lâm Phong đã nắm bắt được điểm yếu của nàng, đó chính là người suất sắc!

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Ta tên là Lâm Phong, là một nữ nhân không thuộc về thời đại này.” Lâm Phong từ trước đến giờ không hề giấu diếm thân phận của nàng, bất quá nàng luôn nói mơ hồ không rõ, để người khác suy đoán không ra.

Tần Mộ Quân mặc dù không hiểu ý của nàng, cũng đã hô hấp liên tục, vội vàng nói: “Vậy ngươi nói một chút, ngươi đến tột cùng có kế hoạch gì?”

“Tần lão bản, làm thương nhân, đương nhiên phải có điều kiện, ta và ngươi cũng là thương nhân, ngươi sẽ không cho là ta đây sẽ đem phương pháp độc nhất vô nhị của mình nói cho ngươi biết đi?” Lâm Phong cười rất giống đạo tặc, cười đến mờ ám, trước kia Tần Mộ Quân luôn cao ngạo ở trên người khác, lúc này nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Lâm Phong, nàng suýt nữa có cảm giác vô lực.

“Ha ha ha. . .” Tần Mộ Quân lắc đầu cười to, không biết là đang cười mình quên mất điều trọng yếu như vậy hay là cười Lâm Phong thực sự quá gian trá.

Lấy giấy bút dựng khế ước, Tần Mộ Quân nói về sau sản nghiệp có ba phần thuộc về Lâm Phong, nàng có thể tùy thời đến sản nghiệp Tần thị, bản thân đóng thủ ấn sau đó đặt ở trên bàn: “Ta không phải là tin tưởng ngươi, thương nhân không tin bất luận kẻ nào, thương nhân chỉ tin vào ích lợi, cho nên chỉ cần ngươi có bản lĩnh đem nó lấy đi, sau này ngươi và ta chính là quan hệ hợp tác.”

Trong lòng Lâm Phong vui sướng, mặc dù là đã thành công ba phần, nhưng là sản nghiệp Tần thị thế nào hôm nay nàng cũng có chút hiểu rõ, nếu có sự ủng hộ của nàng ta, ba phần sản nghiệp này không thể nói là có thể bao quát cả một quốc gia, nhưng ruộng tốt ngàn mẫu cũng đủ vượt qua chín đời dùng rồi.

Nàng ta đem mặt kẻ sát Lâm Phong cũng đừng mơ tưởng từ thần sắc của nàng trông được ra những thứ gì.

“Tần lão bản đúng là hào phóng, tốt, giao dịch này Lâm Phong ta làm.” Lâm Phong gật đầu, khẽ mỉm cười, đột nhiên thần sắc lạnh như băng nói: “Ta hỏi Tần lão bản, ngươi đã từng giết người chưa?”

Tần Mộ Quân trong lòng càng kinh ngạc, nhưng trên mặt lại không tỏ vẻ gì, cười lạnh nói: “Giết người? Ngươi cảm thấy ta ngày hôm nay đứng được ở vị trí này, có thể không giết người sao? Mặc dù không phải chính mình động thủ, nhưng âm thầm cũng đã ra tay không biết bao lần.”

“Tốt!” Lâm Phong lo lắng nhất là nàng có lòng dạ đàn bà: “Như vậy Tần lão bản, ngươi có từng nghĩ tới việc đặc biệt thành lập một tổ chức thu thập các phương diện tình báo, chuyên làm chuyện người khác không dám làm, cũng không dám mua bán?”

Tần Mộ Quân trong mắt tinh quang chớp động: “Ngươi nói mua bán đến tột cùng là cái gì?”

“Giao dịch binh khí, còn có giao dịch lương thảo!” Lâm Phong không cố tình giấu diếm, nàng cần tiền, cho nên, hắc đạo chính là địa phương buôn lậu lớn nhất, nàng cũng hỏi thăm qua ở thời đại này, binh khí là hàng cấm giao dịch, mà lương thảo, đoán chừng cũng không có thương nhân nào dám đi làm cái loại làm ăn này, trên chiến trường nếu có chút ít sai sót cũng sẽ rơi đầu, nếu bị quân địch phát hiện, kết quả chỉ có một chữ.

Lâm Phong xuất thân hắc đạo, mang bộ dáng hắc đạo đến nơi đây, thật đúng là đem hù người khác giật nảy mình nga~.

Dĩ nhiên, nàng cũng không nghĩ tới, thời điểm này nàng đáp ứng, sau này Ân Tang có một cỗ thể lực cực kỳ khổng lồ chính là thể lực buôn lậu, mà Tần Mộ Quân, cũng trở thành hậu thuẫn kinh tế lớn nhất hợp lực với Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên thống nhất thiên hạ.

Hít vài hơi lạnh khí, Tần Mộ Quân cố gắng làm ình tĩnh táo lại, nàng tự nói với mình, nữ nhân trước mắt đưa ra đề nghị tuyệt đối là một cơ hội phát tài tốt nhất từ trước đến nay, lập tức hỏi vấn đề của mình: “Nhưng là, mạng lưới gian tế của ta liên lạc chưa đủ để chống đỡ phạm vi lớn như vậy, người phải biết rằng, buôn bán binh khí nếu như bị bắt sẽ có hậu quả gì.”

Lâm Phong cười lạnh: “Ta còn tưởng rằng Tần Đại lão bản thông minh như vậy, ta không phải mới vừa rồi nói với người là muốn thành lập một tổ chức đặc biệt sao? Nếu có thể cái tổ chức kia ở trong bóng tối, cho dù bọn họ bị sờ gáy thì thế nào? Người chỉ cần nắm được nhược điểm của bọn họ, chỉ cần bọn họ thấy được sự lợi hại của người, còn ai dám khai ra người? Hơn nữa. . . Người không biết một câu nói sao? Tiền có thể sui ma khiến quý!”

“Tổ chức như vậy có thể thành lập sao?” Tần Mộ Quân cau mày nói.

Lâm Phong liếc ánh mắt bằng lãnh nhìn nàng: “Ta không tin người không có người nấp ở chỗ tối hỗ trợ, nếu không hẳn, người giải quyết như thế nào?”

Tần Mộ Quân không thể làm gì khác hơn là cười khổ, nữ nhân này thật sự có đủ khôn khéo: “Những người đó không đủ thực lực để hoàn thành nhiệm vụ này, thứ nhất bọn họ đều là tiểu thám tử tình báo, võ công thường thường, chúng ta giết người, cũng là đi mời người.”

Lâm Phong suy nghĩ một chút, bước khởi đầu thật có chút khó khăn, nếu như không có những thủ hạ vào sanh ra tử, khó có thể hành động được, bất quá ở đây Tần Mộ Quân đã có mạng lưới tình báo bước đầu, như vậy nàng chỉ cần huấn luyện một nhóm sát thủ, ít nhất có thể hoàn thành giao dịch buôn lậu, như vậy hết thảy cũng có thể giải quyết.

“Tốt, người đã có mạng lưới tình báo, ta đây cũng không thể việc gì cũng không làm, với năng lực của người thu dưỡng một đám cô nhi hãn là không có vấn đề gì, đi tới các tòa lâu, góc đường tìm một nhóm thiếu niên tầm mười lăm mười sáu tuổi trở lại, ta chỉ muốn bốn mươi người, trong hai tháng ta giúp người huấn luyện ra một nhóm đội có thể hoàn thành nhiệm vụ. Nhớ kỹ, ta muốn những người trẻ tuổi, những người này không có vướng mắc gia đình, hơn nữa trẻ tuổi thì nhiệt huyết dâng cao, nếu như vô ý bị bắt cũng sẽ không dễ dàng khai ra ân nhân của mình.”

“Người xác định người có thể?” Mặc dù là câu hỏi, Tần Mộ Quân cảm thấy câu trả lời của Lâm Phong nhất định là khẳng định.

Lâm Phong khẽ mỉm cười, ồng tay áo khẽ động, vỗ cái ghế nhẹ nhàng: “Tần lão bản, ta nghĩ lời nói dư thừa ta không cần phải nói, hôm nay ta mặc dù là tới nói chuyện làm ăn, cũng có chuyện trọng yếu làm phiền tới người.”

Trong lúc bất chợt, cái ghế bị ‘chia năm xẻ bảy’ nát vụn như than! Lâm Phong nâng khóe miệng cười, nàng mấy ngày nay đã vận công điều chỉnh, nàng hãn là cao thủ, một cao thủ không tệ. Mặc dù cùng Bắc Thần Thiên biến thái vẫn còn có đoạn khoảng cách, nhưng uy hiếp người cùng ám sát, cũng không thành vấn đề.

Tần Mộ Quân lần này là hoàn toàn u mê, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới Lâm Phong một mỹ nhân như hoa như ngọc dĩ nhiên lại là một cao thủ võ học! Bất quá rốt cuộc là gặp qua mà như đã quen, lập tức cười lên: “Không biết Lâm cô nương hôm nay tới đây là có ý gì?”

“Chỉ cần Tần lão bản bán cho ta vài cuộn vải bố!”

“Một tháng sau, ta ở chỗ này chờ người.”

Lâm Phong khẽ mỉm cười, đi về phía cửa, trong lòng có chút đắc ý, hắc đạo thương nhân, thật ra thì hỗ trợ lẫn nhau, nếu như không có thể lực của hắc đạo, thương nhân làm sao có thể xưng vương xưng bá đây?

16. Chương 16: Dự Tiệc (thượng)

Nàng cười lạnh liếc nhìn Bắc Thần Thiên một cái, người thì tốt rồi, ngồi ở chỗ này an nhàn, có vấn đề gì cũng vứt cho ta?

Bắc Thần Thiên dùng ánh mắt cười đáp lại: không ném cho người chẳng lẽ ta ném cho người khác? Chớ nói ta tin tưởng bọn hắc, bọn hắc cũng không đủ năng lực nắm chắc hết thảy!

Bắc Thần Thiên cũng không phải tin Lâm Phong, mà hắc tin tưởng năng lực của Lâm Phong, cũng tin nàng tạm thời không thoát khỏi bản thân mình.

Lâm Phong trong lòng hừ một tiếng không nói lời nào, theo hướng bên trong đi vào.

Đột nhiên, một nữ nhân trong đám người ngồi ở phía sau đứng lên: “Chậm đã! Vị cô nương này, người đây là muốn đi đến đâu a~~? Dự tiệc cũng có qui củ của dự tiệc, nơi này chính là hoàng cung, vi phạm qui củ theo lý là phải trừng phạt!”

Lâm Phong liếc nhìn nàng ta một cái, nhìn qua tựa hồ là thiên kim chi nữ của vị quan lớn nào đó, lập tức lạnh lùng cười một tiếng: “Ta không phải là người trong cung, mà là thương nhân, có phải tuân theo quy củ hay không?” Cùng Tần Mộ Quân nói chuyện với nhau, Lâm Phong đã hiểu, thương nhân ở Ân Tang có một thân phận tương đối kỳ lạ, trừ hoàng đế ra, bọn họ cơ hồ người nào không thích liền không bán cho, có khi ngay cả hoàng tử cũng phải nịnh bợ đại thương nhân, huống chi là danh môn bình thường?

Đại đa số mọi người hiểu trong thời loạn thế, không có lực lượng có tư chất, tới chỗ nào cũng không thể thực hiện đại sự được. Đừng bảo là đại thương nhân tới, dù là tiểu thương nhân cũng cần bản không để ý tới lời mời của người, tỷ như tứ đại tài chủ, cho dù bọn họ có đi mời, chỉ sợ mấy vị kim chủ cũng sẽ không tới. Bất quá trong chuyện này cũng có tin vệt, thương nhân tạo liên minh là một nguyên nhân lớn, nếu không ở thời đại “vương quyền chí thượng” bọn họ nhất định khó làm ăn.

Nữ nhân đang thưởng thức miết canh càng thêm tức giận: “Người không nên trợn tròn con mắt nói lời bịa đặt! Người là thương nhân cái gì, rõ ràng là kỹ nữ! Nơi này người có tư cách lên tiếng? Người nói chuyện nực cười như thế chẳng lẽ không sợ bị trị tội khi quân sao? Nơi này mỗi người đều không phải là người người có thể động vào!” (táo: ặc, “trợn tròn con mắt nói lời bịa đặt”... cách dùng từ thiệt mới mẻ a~~)

Bắc Thần Thiên đang ngồi phía trên cách khá xa xa, lúc này lạnh nhạt nói chuyện: “Vũ Phong tiểu thư nói đùa, chẳng lẽ nơi đây không có phong phạm nói chuyện, như vậy nói chuyện với người là không có phong phạm? Nàng là người Bồn vương mang đến, Bồn vương có thể chứng minh nàng là thương nhân, người là cố tình không nể mặt Bồn vương?” Đôi mày từ gương mặt lãnh ngạo khẽ giương lên, khí phách, trong mắt hàn quang nổi lên cơ hồ làm người ta không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắc, mọi người rồi rít cúi đầu, không dám chọc giận con sư tử mạnh mẽ trong Bắc Thần Thiên.

Bắc Thần Thiên, chính là vương quân tương lai, điều này tuyệt đối chuẩn xác, cho dù là hiện tại, lời nói của hắc ở trong triều cũng có trọng lượng rất lớn, làm xấu mặt Bắc Thần Thiên, chỉ sợ không ai có lá gan này!

Vũ Phong là chi nữ của tả tướng đương triều, nàng sớm ái mộ Bắc Thần Thiên đã lâu, suốt ngày ở bên trong khuê phòng, không hiểu thế sự, lúc này bị người xui khiến nên lỗ mãng đứng ra, lại bị Bắc Thần Thiên chỉ trích ở trước mặt mọi người, trong lòng động âm âm, không biết nên nói cái gì cho phải.

Lâm Phong chính là muốn Bắc Thần Thiên đau đầu, đến lúc này mới nhìn chung quanh một vòng, chậm rãi mở miệng: “Ta nói cho các người biết, ta cũng không cần điện hạ che chở, các người nếu không tin ta là thương nhân, hãy nhìn chứng từ này đi.” Nàng đã sớm có chuẩn bị, chứng từ giấy trắng mực đen từ trong tay áo lấy ra, chính là giấy mà Tần Mộ Quân đã ký cho nàng.

Rất nhiều tướng sĩ không quen biết nàng lập tức hít sâu một hơi, nữ tử này có ánh mắt rất sắc bén!

Lúc này Lâm Phong không cần giấu diếm, bởi vì nàng cần phải có một địa vị để đặt chân ở nơi này, đây cũng là kế hoạch tốt, ba thị nữ họ Cẩm cùng Âu Dương Hiểu cũng biết nàng đi tìm Tần Mộ Quân, cho dù giấu diếm thì Bắc Thần Thiên cũng sẽ biết, chẳng bằng thẳng thắn đi.

Nhưng là về chuyện hắc đạo cùng thương đạo, nàng dĩ nhiên sẽ không ngốc ngếch mà nói ra.

Lâm Phong nhìn thấy mọi người biến đổi sắc mặt, chắc là bị sản nghiệp của Tần thị hù dọa rồi, ngay cả sắc mặt cũng thay đổi một mảnh, nàng tiếp tục chậm rãi kể chuyện: “Ta chỉ giúp Tần đại lão bản làm ăn, về phần nội dung thì không thể trả lời, xin hỏi hiện tại ta có thể vào chỗ ngồi chưa?”

Mọi người thấy ánh mắt của nàng liên tục đầy kính sợ, có thể làm cho Tần Đại lão bản vốn keo kiệt viết chứng từ này, nàng làm ăn gì đây? Mặc dù không biết thái độ kia là giả hay thật, họ đã nể mặt Lâm Phong, lúc này đã không ai dám hoài nghi, trưởng nam tử tọa ở bên cạnh Bắc Thần Thiên cười nói: “Dĩ nhiên có thể, cô nương xin mời ngồi!” Rồi hướng về phía sau mấy người hầu khiến trách: “Còn không mau mang thêm bàn!”

Lâm Phong nhìn chung quanh một chút, Bắc Thần Thiên nhìn ánh mắt của nàng đầy tò mò cùng thăm dò, Âu Dương Hiểu cũng không biết đang suy nghĩ gì, trong lòng tính toán xong, nàng đi tới bên cạnh Âu Dương Hiểu ngồi xuống.

“Đã như vậy, ta cùng Âu Dương là bằng hữu, không cần thêm bàn, ta ngồi đây!” Xoay đầu lại hỏi Âu Dương Hiểu: “Âu Dương ngươi sẽ không cự tuyệt chứ?”

Âu Dương Hiểu cũng sững sờ trong chốc lát, nhìn thấy Bắc Thần Thiên phía đối diện tay đương dừng tại trên không trung, trong lòng cất tiếng cười to, lấy cây quạt che nửa bộ mặt, cười nói: “Lâm cô nương muốn ngồi bên cạnh ta, mời tự nhiên, chỉ sợ người khác ăn dấm chua, có ý muốn tách chúng ta ra nha.”

Lâm Phong nửa giận nửa oán nhìn Bắc Thần Thiên trừng mắt: “Âu Dương công tử không cần để ý, tiểu nữ tử tự biết có chừng mực.” Người khác xem lại thấy là làm nũng, thực chất nàng hướng phía Bắc Thần Thiên tàn bạo cảnh cáo: người còn dám đùa bỡn lão nương, cẩn thận ta làm thịt ngươi!

Bắc Thần Thiên kinh ngạc một lúc lâu, lúc này không nhịn được mà cười, Lâm Phong làm vậy là cảnh cáo hần ít can thiệp vào cuộc sống của nàng, chỉ sợ cũng là muốn báo thù chuyện tính toán ban ngày của nàng, tất cả mọi người đều cho nàng là nữ nhân của hần, nàng muốn ngồi bên cạnh Âu Dương Hiểu, thực làm hần mất mặt mà. Hần sớm biết Lâm Phong khác biệt với nữ nhân bình thường khác, lúc này sự hiểu rõ càng thêm khắc sâu, bất quá điều này cũng làm cho tâm tình Bắc Thần Thiên dễ chịu hơn, nếu là loại nữ nhân vừa nhìn thấy hần liền đỏ mặt liều mạng muốn làm nữ nhân của hần, Bắc Thần Thiên chẳng muốn nhìn một cái.

Bắc Thần Thiên chưa từng quá quan tâm đến vấn đề mặt mũi? Trong triều trên dưới lại có người nào có lá gan ‘thuyết tam đạo tứ’? Hành động lần này của Lâm Phong thật sự không có mang đến cho hần đả kích, hần lại cười một cái, cũng không ngại.

Lâm Phong nhìn thấy bộ dáng hần, trong lòng không khỏi khen ngợi, tốt lắm Bắc Thần Thiên! Quả nhiên không câu nệ lễ giáo, trên người hần có một loại mùi vị ngang ngược, cho nên cho dù hành động lần này của nàng làm cho người ta mở rộng tầm mắt cũng không ai dám nói lời nào.

Phong phạm vương giả, chính là từ từng chút từng chút thể hiện ra, đầu tiên, vương giả cường đại hơn, thứ hai, vương giả cũng không phải giống như những tiểu thuyết YY (tự sướng) như vậy, hòa ái hòa thân ôn nhu đứa ngốc, thân là Vương nhất định phải làm cho người sợ! Nếu như người khác không sợ ngươi, vậy ngươi làm Vương sớm muộn gì cũng sẽ bị cho rớt đài!

Lâm Phong sở dĩ cùng Bắc Thần Thiên đến Ân Tang, cũng là bởi vì nàng xem trọng năng lực Bắc Thần Thiên, Bắc Thần Thiên có năng lực làm cho nàng có lý do tin tưởng, ngày sau hần chắc chắn nhất thống thiên hạ.

Đi tới nơi khác chắc chắn rất nguy hiểm, bởi vì Bắc Thần Thiên đã phát hiện nàng, cho nên không bằng sống ở Bắc Thần, về phần còn có một ý đồ không rõ, điều này vượt ra khỏi phạm vi tự hỏi của Lâm Phong, nàng không muốn suy nghĩ nhiều.

Tướng sĩ ở phía sau Bắc Thần Thiên có không ít người từng tận mắt thấy thủ đoạn của Lâm Phong, biết nữ nhân này ở diện hạ bên cạnh có thân phận đặc thù, họ một chút cũng không dám giống như những người khác cười hi hi, ngay cả mời rượu nàng cũng rất mực cung kính.

Hôm nay Lâm Phong đã cố ý thu khí thế lại, giả dạng làm một đại mỹ nữ bình thường, nhưng trong lòng nàng luôn luôn cảnh giác. Làm ra bộ dáng cao cao tại thượng không ai bì nổi cũng là vì nghe nhìn lẫn lộn, lúc đầu người khác tuyệt đối sẽ không nghĩ nàng là một lưỡi dao sắc bén, nhiều nhất họ chỉ cho nàng là hồng nhan họa thủy.

17. Chương 17: Dự Tiệc

Không khí hòa hoãn xuống, đột nhiên phía ngoài truyền đến một tiếng quát uy nghiêm:

“Hoàng thượng giá lâm!”

Mọi người đứng dậy hành lễ, nhưng lại nghe thấy thanh âm từ phía xa xa của hoàng đế: “Hôm nay đại hỉ, không cần đa lễ, các vị khanh gia bình thân.”

Thanh âm này có chút ôn văn, cũng không giận nhưng có uy, mơ hồ lộ ra sự cao ngạo của hoàng đế, phụ thân của Bắc Thần Thiên không phải là nhân vật bình thường, đợi khi ông ta đi vào, Lâm Phong hí mắt âm thầm quan sát, cảm y ngọc quan, nhìn qua là y phục đắt tiền của một nam tử trung niên thần sắc hòa ái, bất quá có thể làm hoàng đế thì thủ đoạn sẽ không kém, ông ta đã ngồi trên ghế đầu, mọi người lúc này mới ngẩng đầu lên.

Hoàng đế thân thiết nhìn Bắc Thần Thiên cười: “Hoàng nhi lần này xuất chinh nguy hiểm nặng nề, hôm nay chiến thắng trở về, đã cực khổ rồi.” Ông ta phát tay một cái, để cho người hầu phía sau tản ra hương phía Bắc Thần Thiên nâng chén.

“Trẫm không có gì ban thưởng ngươi, chỉ hi vọng ngươi không kiêu không nóng nảy, nắm chắc cơ hội của Bắc Thần, để Bắc Thần có ngày thống nhất thiên hạ, hoàng nhi, có thể làm được không?”

Lúc này Bắc Thần Thiên thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Cẩn tuân ý chỉ phụ hoàng, nhi thần chắc chắn toàn lực ứng phó.”

Hoàng đế gật đầu, lại nói: “Nam Cung tướng quân, ngươi tuổi còn trẻ đã theo hoàng nhi chinh chiến, làm khó ngươi rồi, lần này ngươi cùng hoàng nhi đề có công đầu, thăng vị một cấp, ban thưởng ngàn lượng hoàng kim.”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Lúc này Lâm Phong mới biết được, thì ra hoàng đế này đối với thủ hạ tướng sĩ thật hiểu rõ, hẳn chỉ mặt gọi tên nhất nhất từng người, chia ra ban thưởng, mọi người vừa vui mừng kính sợ, một hoàng đế làm được như thế chắc hẳn có dụng tâm!

Đợi phân phần thưởng xong, tiệc rượu được dâng lên, lúc này hoàng đế mới cười hỏi Bắc Thần Thiên:

“Nghe nói lần này hoàng nhi mang về một tuyệt thế mỹ nhân, ngươi năm nay tuổi cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên cưới mấy phi tử, nếu không cơ nghiệp Bắc Thần sao thể kéo dài? Mau giới thiệu cho phụ hoàng về vị mỹ nhân đó.”

Từ trước hẳn đã nhìn thấy Lâm Phong, Lâm Phong cũng nhìn hẳn và mỉm cười, nàng lập tức hiểu, vị hoàng đế này rất nguy hiểm. Hẳn dùng nụ cười che dấu tâm kế của mình, giống như nàng Lâm Phong từng dùng sự lạnh nhạt để nguy trang. Lúc này theo cách nhìn Bắc Thần Thiên, không thể nghi ngờ là giống như bị răn cản một cái, cái loại cảm giác chán ghét này làm người ta hết sức khó chịu, Lâm Phong chịu đựng tâm tình tức giận, oán hận nghĩ, hoàng đế cái vốn không phải là hàng tốt đẹp gì, cái mặt cười kia thật muốn giả bao nhiêu liền có bấy nhiêu! (táo: ặc, coi hoàng đế là ‘hàng’, đã vậy còn không phải hàng tốt, bái phục suy nghĩ của tỷ thật)

Đột nhiên nhìn thấy Bắc Thần Thiên cúi đầu, trong mắt hẳn hiện lên một tia hận ý, mà khi Bắc Thần Thiên cúi đầu cũng là lúc trong mắt hoàng đế xẹt qua một tia tinh quang...

Lâm Phong nhất thời suy ngẫm trong lòng rồi cười, thái độ của hoàng thượng và thái tử, chẳng lẽ không hề hòa thuận giống như ngoại nhân trông thấy? Ánh mắt sắc bén của nàng khẽ che giấu, lặng lẽ ngẩng đầu, đánh giá Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, hai người họ thần sắc phức tạp, nhưng vẻ mặt không phải là vui mừng.

Lâm Phong ngầm tính toán trong lòng, không trách được Bắc Thần Thiên mang nàng đến đây, nói vậy hết thấy hẳn đều đã có bố trí, chẳng lẽ Bắc Thần Thiên có ý định diễn trò khôi hài, giết phụ hoàng giết hoàng huynh để đăng vị? Bắc Thần Thiên sao lại làm như vậy?

18. Chương 18: Dự Tiệc (trung)

Ánh mắt của hoàng đế nhìn tới Lâm Phong, Lâm Phong cúi đầu cố gắng không để ý đến ánh mắt của hắn, ánh mắt của hoàng đế và Bắc Thần Thiên giống nhau đều rất sắc bén, vạn nhất bị hắn phát hiện ra vấn đề của nàng và Bắc Thần Thiên thì...

Hoàng đế tựa hồ có chút hài lòng cười nói: “Quả nhiên là mỹ nhân, hoàng nhi, ánh mắt của ngươi quả nhiên rất cao.”

“Phụ hoàng quá khen.”

Lúc này Bắc Thần Thiên và hoàng đế nói chuyện có chút không hợp nhau, Lâm Phong nghe thấy rõ rành rành. Nàng âm thầm đoán, không biết sự thật là phụ tử không hợp, có người gây trở ngại, nhưng nàng biết Bắc Thần Thiên, nói không chừng hắn sẽ không đi để ý tới những thứ này.

Thứ hắn để ý tới chính là vương vị!

Hoàng đế đột nhiên chuyển hướng câu chuyện: “Trẫm tin tưởng hoàng nhi chắc chắn sẽ không thích nữ tử không tài không đức, vị cô nương này, ngươi ngẩng đầu lên, nói trẫm nghe xem ngươi có tài cán gì.”

Lâm Phong âm thầm thở dài, tên hoàng đế này quả nhiên là muốn làm khó nàng, lai lịch của nàng, chắc hẳn cũng đã điều tra từ lâu, Lam Phượng có lẽ không tài không đức, cho nên Lôi Nhiên mới chán ghét nàng? Như thế, nàng chỉ cần bộc lộ ra một chút mới lạ, hẳn là có thể làm bọn họ mê muội, để cho bọn họ biết mình cần bản không phải Lam Phượng sau đó để họ mơ mơ hồ hồ từ từ suy đoán!

Nàng ngẩng đầu lên không chút sợ hãi, ánh mắt trong suốt: “Khởi bẩm hoàng thượng, dân nữ có biết rất nhiều, như cầm, như ca, như nghệ, chỉ cần là việc cô nương nào biết, dân nữ cũng có thể học được.”

“Nga?” Trong mắt hoàng đế cũng không hiện lên kinh ngạc, nhưng hành vi hơi nắm chặt quyền đã tiết lộ tâm lý của hắn. “Một cô nương dung mạo xinh đẹp như thế, tại sao còn muốn đi học những thứ này?”

Đúng là lão bất tử hồ ly tinh, Lâm Phong thầm mắng, ngoài miệng đáp thông dong: “Sống đến lão tự nhiên phải học đến già, nếu không chúng ta chẳng phải là không theo kịp thời đại? Hoàng thượng anh minh, trong thời thế loạn lạc, nữ tử tồn tại thế nào? Nếu như không có một chút tài nghệ, cho dù lưu tại thanh lâu cũng không đủ hấp dẫn khách nhân có thân phận cao quý. Sinh ra là một tiểu cô nương, chúng ta thật có nhiều bất đắc dĩ nha.”

Nàng nói cực kỳ thanh mảnh, tình cảm chân thành tha thiết, những nữ tử ngồi phía dưới và tất cả mọi người kinh ngạc nhìn nàng, không ít người tao nhã vỗ tay tán thưởng.

“Không nghĩ tới vị cô nương này lại là người đặc biệt như thế, điện hạ thật là có phúc a.”

Hoàng đế gật đầu, cười nói: “Đã như vậy, trẫm mong cô nương xướng lên một khúc, vì chúng ta sẽ đón gió tẩy trần, như thế nào? Nếu ca tốt, chắc chắn có thưởng.”

Lâm Phong cười nói: “Phần thưởng thì không cần, dân nữ chỉ muốn được ở bên cạnh điện hạ.”

Lời này vừa nói ra, xung quanh đó một đám lại càng ồn ào, giai nhân này quả to gan, lại dám tỏ tình, quả thật là nữ tử kỳ lạ!

Bắc Thần Thiên cười cười, không hề cự tuyệt, quay đầu nhìn ngắm ánh mắt trong suốt diễm lệ của Lâm Phong, ánh nhìn giống như thâm tình, lúc này, trong một số người mới vừa không phục Lâm Phong đã không ít người vỗ tay rối rít.

Lâm Phong đột nhiên khẽ mỉm cười, buông tha Bắc Thần Thiên, gọi Cẩm Y mang đàn cổ tới, thử một chút thanh âm, nghĩ tới lòng người nông sâu khó lường, lại thấy tranh đoạt âm đầu bị ai, đây mới là người trong thiên hạ, rốt cục ngân thanh âm:

Cuồn cuộn sóng lớn, hồng trần phân loạn

Đào tần anh hùng Hán

.....

....(táo xin phép lược bỏ 1 đoạn a~~).....

Hào hùng can đảm, ngàn chén khó say

Bằng hữu rượt sóng cười đón gió

Tiếng hát Lâm Phong mặc dù không thô ráp, nhưng vốn dĩ thanh âm hơi trầm thấp lại hát bài hát này cũng có mấy phần thêm trầm thấp, càng dễ dàng kích động lòng người. Ngôn từ ca hát chan chứa tình cảm bất đắc dĩ, lòng người đúng là khó liệu, tại triều Đường trong bài hát, ai có thể không tiêu lý tàng đao? Bất quá có đúng tâm cảnh của nàng không, không ai biết được.

Thấy không khí bị nàng kích động không sai biệt lắm, nàng mới để cầm xuống, làm lễ đối với hoàng đế: “Dân nữ ca như thế các vị có hài lòng?”

“Lâm cô nương quả nhiên là tài mạo song tuyệt a, chỉ riêng một khúc cũng đã đủ làm rung động tâm tư vô số người.” Âu Dương Hiểu đi tới, khẽ quơ cây quạt, giống như là đang pha trò.

“Lâm cô nương, bài ca này là chính ngài làm?” Mấy văn nhân mặc khách nhin không được muốn lên trước thảo luận.

Lâm Phong thật đúng là đại ngôn bất tầm: “Đương nhiên rồi, bất quá thi từ của dân nữ còn chưa đủ thanh nhã, đã để các vị chê cười rồi.” Nàng càng khiêm nhường, những văn nhân kia lại càng bội phục, quả thực như đem Lâm Phong bắt lại sau đó ép nàng viết ra nghiêm chỉnh bốn chữ: vốn thơ khí thế, nàng không khỏi xấu hổ, tầng lớp văn nhân nếu là người khởi xướng bão tố thì cũng cũng tương đối kinh khủng.

Cuối cùng nàng cũng nắm bắt được tâm người rồi, trong lòng mọi người bước đầu đã thành lập hình tượng nàng là chi nữ cao nhã băng thanh ngọc khiết.

Hoàng đế nghe được phi thường hài lòng, cười nói: “Cô nương ca quả nhiên cùng người khác bất đồng, chi âm phóng khoáng khó có thể cảm giác người ca dĩ nhiên lại là một nữ tử. Trẫm ban người phong tước nữ tài, thưởng hoa lụa trăm xấp, châu báu một hòm.”

“Tạ ơn hoàng thượng!” Lâm Phong không cần những thứ tiểu đồ chơi kia, nhưng được danh tiếng nàng cũng tương đối vui lòng.

Dĩ nhiên Lâm Phong cũng không quên Trường Nhạc Quận chúa cùng Phong Bình công chúa đều bị bức bách như phóng ra ánh mắt giết người, cơ hồ tất cả nữ nhân đang ngồi ở đây đều không nuốt được cục tức, sự ghen tỵ làm cho người ta nổi điên, nữ nhân khi ghen tỵ có thể làm ra chuyện tình hoàn toàn không lý trí.

Đột nhiên, nữ tử ngồi hàng ghế trên cùng, trên đầu nàng ta trâm bạc ngân vang, đứng lên đi tới giữa, nhẹ nhàng nói: “Hoàng cữu cữu, Trường Nhạc thấy Lâm cô nương một thân khí chất phi phàm, thấy hoàng cữu cữu thật cao hứng, con cũng muốn cống hiến, vì mọi người thêm chút hào hứng, không bằng sẽ để cho con cùng với Lâm cô nương thi tài, góp vui.”

Nàng vừa mới dứt lời, một mỹ nhân cũng lên tiếng, y phục nàng cũng không giống tiểu thư bình thường khác, hẳn đây chính là Phong Bình công chúa.

“Hoàng thượng, nếu Trường Nhạc muội muội háy như vậy, Phong Bình cũng không nên ngồi không, thỉnh ngài cho chúng ta cùng tỷ thí một trận.”

Hoàng đế tựa hồ biết rõ tâm tư của hai nữ nhân này, cười nói: “Vậy các người muốn ban thưởng gì?”

Phong Bình công chúa mặt không đổi sắc nói: “Phong Bình tới đây chính là vì chuyện liên hôn cùng điện hạ, điều này với Bắc Thần cũng là có lợi, nếu như Phong Bình may mắn có thể thắng, kính xin hoàng thượng thành toàn.”

Trường Nhạc Quận chúa thấy nàng như thế, trong lòng mừng nàng ta không biết xấu hổ, cũng vội vàng nói: “Hoàng cửu cửu, tâm tư của con với điện hạ ngài cũng đã biết, Trường Nhạc cùng chờ lệnh!”

Lâm Phong nhìn hai nữ nhân đương trường đôi mắt ti hí nhìn nhau, trong lòng cười vang, đầu sao đầu sao, các người càng đấu ta càng có lợi, ta thật càng cao hứng! Nàng lui hai bước, đem cuộc tỷ thí phía trước tặng lại cho hai nữ nhân kia.

Hoàng đế vô cùng hứng thú nhìn Bắc Thần Thiên: “Thiên nhi, người tính thế nào?”

Bắc Thần Thiên lại không nói những lời cổ nhân xa ngàn dặm, mà chỉ khẽ mỉm cười: “Tùy phụ hoàng làm chủ.”

Hắn nói thế làm hai nữ nhân kia một trận vui mừng, Lâm Phong trong lòng lại rung động không thôi, hắn thật không cần? Không thể nào, Lâm Phong hiểu rõ Bắc Thần Thiên, ánh mắt của hắn tương đối cao, quả quyết sẽ không cưới cái loại nữ nhân ngực lớn nhưng lại không có đầu óc, cuộc tỷ thí này hắn lại như vậy, xem ra, hôm nay hắn nhất định sẽ có hành động!

Chẳng lẽ hắn tính toán động thủ tại yến tiệc này? Lâm Phong nhìn hắn khẽ nhếch khóe miệng, trong lòng thầm nói, Thần Thiên, người định liệu một lần có thể thành công luôn sao? Dù sao, hoàng đế cũng không phải là nhân vật bình thường a!

19. Chương 19: Dự Tiệc (hạ)

Thấy hai nữ nhân kia tranh đấu gay gắt, Lâm Phong bất động thanh sắc lui về phía sau một bước, nói: “Hoàng thượng, dân nữ vừa rồi đã hiển nghệ, nếu như hai vị công chúa có nhã hứng tỷ thí, dân nữ tự nhận tài sơ học thiến so ra kém hai vị công chúa, nguyện thối lui khỏi cuộc tỷ thí này.”

Phong Bình, Trường Nhạc hai vị công chúa nghe xong, sắc mặt có hơi chút hòa hoãn.

Mặc dù Bắc Thần Thiên đối với Lâm Phong thái độ không thay đổi, nhưng lấy thân phận của nàng cũng không thể lên làm chánh phi. Nói thế nào cũng chỉ là tiểu thiếp, danh hiệu chánh phi, rốt cuộc chỉ có thể là công chúa mới có thể xứng, hai nữ tử kia liếc mắt nhìn lẫn nhau, thần sắc hiện lên rõ ràng không ai nhường ai. Lâm Phong thấy hai nàng đấu nhau như chơi gà, trong lòng cười đến vui vẻ. (táo: ack, người ta đấu nhau mà tỷ coi như chơi gà, bó tay tỷ luôn.)

Hoàng đế nhìn Bắc Thần thiên, cũng không gặp phải sự phản đối nào, khẽ mỉm cười: “Cũng tốt, người trở về vị trí cũ để thưởng thức.”

Trong nháy mắt, chủ trì yến hội đã đổi người khác.

Lâm Phong lần này không đi bên cạnh Âu Dương Hiểu, mà lặng lẽ đi tới bên cạnh Bắc Thần Thiên, cúi đầu phun ra thanh âm băng lãnh: “Dự tính của người đến tột cùng muốn làm cái gì?”

“A!” Bắc Thần Thiên cười, hạ giọng nói: “Người đoán không được?”

“Người chê mạng mình quá lớn sao?” Lâm Phong hừ lạnh nói: “Chuyện vương vị gì cần vội vã như vậy?”

“Người không rõ sự tình liên quan, ngày sau ta sẽ nói tỉ mỉ với người.”

“Nói cho ta biết trước, người muốn ta làm gì?” Lâm Phong mặc dù nói lời lạnh nhạt, nhưng trong đó cũng đã suy nghĩ tình cảnh, tính toán vài bước kế tiếp. Nhìn lại hai người nữ tử đang tranh đấu rồi nhìn rất nhiều nữ nhân khác quanh đây, Lâm Phong chỉ cảm thấy buồn cười.

“Đáng tiếc, các nàng suốt ngày ở chốn khuê phòng nào đâu biết rằng, hoàng đế đối với người, thật ra thì cũng chỉ là lợi dụng mà thôi. Người nếu làm phản, cho dù là hoàng thân, cũng là tội nhân, người nếu không

phản, sợ rằng đầu người cũng khó giữ được.” Hoàng đế nhìn Bắc Thần Thiên trong lúc lơ đãng đã lộ ra sát ý, để cho Lâm Phong có ấn tượng sâu sắc.

Bắc Thần Thiên cười: “Người chỉ cần thuận tiện đứng ngoài xem cuộc vui.” Vừa như có điều suy nghĩ gì, hắn nhìn Lâm Phong một cái: “Bất quá ta cũng rất hoài nghi, hoàn cảnh gì có thể tạo nên loại nữ nhân như người, ít nhất về phương diện ‘sát ngôn quan sắc’, ta sợ rằng cũng không kịp người.” (sát ngôn quan sắc: lựa lời phù hợp sắc mặt người nghe)

“Đây vốn dĩ là sự thật, người không cần tự ti.” Thanh âm cuồng ngạo của Lâm Phong ở phía sau hắn nói, Bắc Thần Thiên cười cười lại nói: “Còn có, không biết xấu hổ, điểm này chỉ sợ cũng là nữ tử đệ nhất thiên hạ.”

Người khác lúc ban đầu còn biết bề ngoài mặt tạo vẻ giả tạo, Lâm Phong ngay cả ngụ ý tạo vẻ ngoài cũng không muốn, tính cách cuồng ngạo cùng Bắc Thần Thiên phối hợp ăn ý. Nhất thời không nói chuyện gì, cũng là lúc chính sảnh náo nhiệt vô cùng, hai nữ tử kia đối chọi gay gắt, Lâm Phong chỉ mãi bóc trái cây ăn, nghĩ thầm cách xử lý trận thế triều đình.

Ánh mắt hướng tới chính sảnh, thấy các quan đại thần ước chừng chia làm ba phe cánh, mơ hồ lộ ra địch ý lẫn nhau, Nam Cung Xuy Tuyết lững thững đi ở đường sau, phần lớn võ tướng đoán chừng cũng người của Bắc Thần Thiên, bọn họ đứng ở chung một chỗ, biểu hiện đối với Nam Cung Xuy Tuyết có chút sùng kính.

“Nam Cung Xuy Tuyết là tâm phúc của người?”

“Tâm phúc thì không phải, bất quá là bằng hữu hiếm có.” Hai chữ bằng hữu từ trong miệng Bắc Thần Thiên đi ra ngoài, Lâm Phong chỉ cảm thấy rất tức cười.

“Chúng ta là loại người gì, căn bản không thể nào có bằng hữu!” Ít nhất, Lâm Phong không tin người khác, mà Bắc Thần Thiên cho nàng cảm giác chính là đồng loại, hắn cũng không tin người khác.

“Người cũng nhìn rất thấu đáo.” Bắc Thần Thiên cũng không phủ nhận, chỉ nhún vai, cười một tiếng.

Lâm Phong liếc nhìn hắn một cái, lại nói: “Người vốn nên giới thiệu, hai phe cánh kia thế lực ra sao?”

Bắc Thần Thiên liếc mắt nhìn, trong lòng lại một lần nữa kinh ngạc, năng lực quan sát của Lâm Phong thật đáng sợ, suy nghĩ một chút nói: “Hai thế lực kia là thế lực nguyên lão của phụ hoàng ở trong triều, thật ra thì phụ hoàng đối với ba huynh đệ chúng ta cũng không yên lòng, biết huynh đệ chúng ta hận hắn tận xương cho nên đều có đề phòng.”

Ruột thịt cũng phải đề phòng, nếu là người bình thường, sợ rằng sẽ cảm thấy trái tim như đóng băng. Chẳng qua là Lâm Phong lại làm bộ dạng thấy chuyện hiếm thấy này là chuyện bình thường, ngay cả ánh mắt cũng không nháy mắt một cái.

Bắc Thần Thiên nhìn nàng thần sắc không thay đổi, đáy mắt hiện lên vẻ tán thưởng, vừa nói tiếp: “Đại hoàng huynh tự biết thế lực trong triều không sánh kịp ta cùng nhị hoàng huynh, nên trực tiếp rút lui ra khỏi tranh đoạt triều đình, sau này vô luận người nào lên ngôi khẳng định cũng sẽ phong hắn một chức quan nhàn tản, hắn cũng an nhàn. Nhị hoàng huynh cùng ta lại đối đầu, ta hàng năm chinh chiến bên ngoài, thủ hạ võ tướng đông đảo, nhưng quan văn hơi thiếu, người nhìn bộ dáng Hán Thanh với Trương Trác cũng phải biết, quân sư bên ta quá ít, dĩ nhiên người như người lại còn ít hơn nữa, cho nên ta mới không tiếc hết thảy chiêu dụ người về.”

Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, thì ra là như vậy, nàng đã nghĩ hắn thế nào lại đối với nàng khách khí như thế, Bắc Thần Thiên là bậc vương giả, mạo phạm tôn nghiêm của hắn, hắn nhất định không dễ dàng bỏ qua cho.

Nhưng theo tình hình trước mắt mà nói, Bắc Thần Thiên sẽ không đối với nàng gây bất lợi. Hơn nữa Lâm Phong cũng có chút tán thưởng Bắc Thần Thiên không hề giấu diếm, trực tiếp nói cho nàng biết rõ hắn đối với mình không có sát ý.

“Nhị hoàng huynh nắm trong tay gần nửa số quan văn, so với phụ hoàng chiếm thứ nhất, tay ta cầm binh quyền nên bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu không triều đình này chỉ sợ đã sớm bộc phát tranh đoạt.”

Lâm Phong trong lòng vừa động, như thế Nhị hoàng tử cũng có muốn làm phản? Hơn nữa Bắc Thần Thiên là thái tử, nếu là hoàng đế xảy ra chuyện gì, sợ rằng thứ nhất bị người hoài nghi không phải là Bắc Thần Thiên, mà chính là tên Nhị hoàng tử đang nuôi dưỡng thế lực văn quan hùng mạnh!

Đột nhiên cả kinh, chẳng lẽ Bắc Thần Thiên nghĩ đến kế giết người giá họa? Như thế, nhất định phải giết chết Nhị hoàng tử, mới có thể chết không đối chứng? Lâm Phong nhìn một vòng chung quanh, võ tướng cũng không tránh khỏi nhiều sự chú ý!

Thì ra là vì ngăn ngừa hoài nghi, Bắc Thần Thiên đã đem tất cả bộ hạ lợi hại cùng tâm phúc võ tướng điều tới đây dự yến hội, cho dù cuối cùng manh mối có ám chỉ hắn, hắn cũng có lý do giải vây.

Hoàng cung, không phải là bất luận kẻ nào muốn tới là có thể tới.

Lâm Phong âm trầm nói: “Ta đã biết người muốn ta làm gì.”

Ngay lúc này, hoàng đế đột nhiên bị co rút chân tay, khoe miệng lộ ra một tia máu tươi, cả người từ trên long ỷ ngã xuống!

“Hoàng thượng!” Mấy tên võ tướng, quan văn vội đứng lên, đang muốn đi dìu đỡ, ai ngờ chưa đứng lên liền toàn bộ ngã nhào, mọi người dĩ nhiên là cùng chung một hiện trạng.

Ai đó hét lên hoảng hốt: “Trong rượu có độc!”

20. Chương 20: Hai Mặt

Nhìn lại mới phát hiện bệnh trạng hoàng đế thật khác những người khác, những người kia căn bản là tứ chi vô lực khiến cho không hoạt động được, mà sắc mặt hoàng đế lại trắng bệch, ánh mắt dại ra, tứ chi co rút, thật giống như bị lạnh cứng.

Bắc Thần Thiên cắn răng quát lên: “Truyền thái y! Nhanh đi!”

“Hoang đường! Quả thực là hoang đường!” Trong yến tiệc, rượu và thức ăn đều đã dùng các loại dụng cụ thử độc, hương chỉ trong hoàng cung các cao lương mỹ vị rất được xem trọng, phải trải qua rất nhiều trình tự kiểm tra, mà rốt cục ai lại có thể hạ độc ở trong thức ăn!

Trên gương mặt anh tuấn của Bắc Thần Thiên là thần sắc ngưng tụ sự lo lắng, Đào thái y, Vương thái y, Trương Tam thái y vội vã chạy tới, xảy ra chuyện này, bọn họ cũng khó có cách cứu chữa.

“Điện hạ!”

“Miễn lễ, Vương thái y, người tới giúp mọi người xem bệnh một chút, bệnh trạng này giống như là đã trúng mị dược, Trương thái y, Đào thái y, mau đi chuẩn đoán bệnh cho phụ hoàng ta.” Bắc Thần Thiên gấp nguy không loạn, chứng thần mặc dù đều làm việc tận tâm vì chủ nhân của mình, nhưng đến khi đại loạn xảy ra trước mắt đều rầm rập nghe theo hẩn chỉ huy, vương vị không sớm thì muộn cũng là vật ở trong túi của hẩn.

Ba tên thái y thấy hoàng đế đang được dìu đỡ, trong miệng đều là máu đen cũng biết sự tình nghiêm trọng, vội vàng đi lên, lấy ra công cụ chuẩn bệnh của riêng mình, nghe mạch chuẩn đoán bệnh.

Các quan chứng thần bối rối một hồi cũng đã từ từ bình tĩnh lại, mọi người không phát hiện ra trong lúc hỗn loạn, yến hội này đã thiếu mất mấy người.

Lâm Phong bên cạnh Bắc Thần Thiên cũng chẳng biết đã đi đâu, Nhị hoàng tử luôn luôn lớn lối, trong lúc mọi người bị trúng độc sắc mặt đại biến, cũng đã lạng lẽ lui ra ngoài.

Hết thấy, Bắc Thần Thiên nhìn thấy, khoe miệng nhếch lên một nụ cười.

Người kia, trúng kế rồi!

Lại nói Nhị hoàng tử, phát hiện ra mọi quan chức tham gia yến hội đều bị trúng độc mà mình vẫn bình yên vô sự, sắc mặt trở nên rất lợi hại. Hẩn không phải ngu ngốc! Thân là hoàng tử, hẩn cảm thấy một tia gì đó không đúng.

Đây là mưu kế của Bắc Thần Thiên! Kế ám toán độc ác này định một lưới diệt gọn hoàng đế, Nhị hoàng tử ngày thường hay lộ ra vẻ lớn lối không được mọi người ưa thích, hơn nữa lại có nhiều bất đồng với hoàng đế, mọi người thiết nghĩ sẽ không hoài nghi Bắc Thần Thiên mà nhất định sẽ hoài nghi hắn.

Nhị hoàng tử nhanh chóng trở lại tấm cung của mình, tức giận đập bàn, ném ghế, chiếc ghế bị đập xuống mặt đất lập tức vỡ tan.

“Chết tiệt! Bắc Thần Thiên, tên gian tặc kia! Người muốn giết cha giá họa cho ta! Người thật là tội đáng muôn chết!” Hắn lại nghĩ, Bắc Thần Thiên nói hành động liền hành động luôn, tương đối quyết đoán, nhanh chóng.

Làm sao bây giờ? Có thể tại nơi đông người như vậy mà hạ độc trong thức ăn thần không biết quỷ không hay, sợ rằng chỉ có mấy vị hoàng tử có thể lực mới có thể giấu diếm được tai mắt người khác, Đại hoàng tử rút lui khỏi tranh giành vương vị, người bình thường sẽ không hoài nghi hắn, như vậy Bắc Thần Thiên giết người giá họa nhất định là đã sắp xếp xong xuôi để dành cho chính hắn! Nhị hoàng tử bỗng dưng cả kinh, lúc này mới cảm giác được mình không khôn ngoan tới cỡ nào!

Mới vừa rồi yến tiệc có đủ văn võ bá quan, hắn chỉ cần kiên quyết không nhận tội, hắn cũng là hoàng tử, người khác có thể nghĩ thế nào chứ? Hiện tại, nếu mình chết, Bắc Thần Thiên có thể giá họa dễ dàng, chết không đối chứng, sự tình có thể giảm đi nhiều rắc rối!

Lại cả kinh, thì ra là điều này cũng nằm trong kế hoạch của Bắc Thần Thiên! Hết thầy tất cả...

Trong tấm cung lúc này có vẻ thanh mảnh, không có tiếng người! Trong điện đường to lớn chỉ có một mình Nhị hoàng tử đứng yên ngây dại, hắn nghĩ tới vệ cung nữ nơi đây, toàn bộ cũng do Nam Cung Xuy Tuyết mang đi bảo vệ yến hội, lúc ấy hắn còn cười đáp ứng, nghĩ chút Bắc Thần Thiên thực xấu xa, ngay cả đám thị vệ cung nữ ít ỏi của hắn cũng huy động hết...

Một cơn gió lạnh thổi qua, trên đại điện có vẻ kỳ lạ, Nhị hoàng tử run run tựa như phát điên hướng về phía ngoài tấm cung mà chạy.

Một bóng người màu đen dương dương tự đắc đứng tựa tại viện môn, một thân vải đen bao trùm cả người, ngay cả mặt mũi diện mạo cũng không nhìn thấy, chỉ có hai ánh mắt băng lãnh là thấy rõ ràng.

“Người không thể giết ta! Người không thể giết ta! Người là người của Bắc Thần Thiên sai tới đúng không, Bắc Thần Thiên hôm nay mang rất nhiều binh sĩ tới, người nhất định sẽ bị hoài nghi! Hắn, hắn muốn hại chết người!” Nhị hoàng tử lúc này vội vàng nói, hắn có lẽ đã bị cái chết hù dọa đến sợ hãi, áp bách thần kinh não bộ.

“Người quy thuận Bồn Vương đi! Bồn Vương bảo đảm người được sống sung sướng ăn ngon, mặc đẹp, tội gì đi làm một kẻ tiểu tốt dưới trướng Bắc Thần Thiên!! Người cảm thấy như thế nào?”

Thanh âm cười lạnh lộ ra vẻ âm trầm cực kỳ: “Đồ ngu ngốc! Nếu như Thần Thiên đáng chết một vạn lần, chỉ sợ người sớm đã bị giết đến trăm vạn lần!”

Nữ âm, đây là một nữ tử!

Trong đầu Nhị hoàng tử ầm ầm nổ tung, nàng là ai?! Nàng mới vừa nghe thấy lời hắn, nàng tới làm gì? Chẳng lẽ muốn giết hắn?

Nhị hoàng tử trong nháy mắt lại trở nên cứng lạnh, cười nói: “Thì ra là là một nữ nhân, nói đi, nếu Bắc Thần Thiên không cần nàng, nàng có thể dựa vào Bồn Vương, Bồn Vương sau này nhất định phong nàng làm phi! Bất quá vị trí chánh phi còn phải thương lượng, Bắc Thần Thiên thật ra chỉ là một tên lỗ mãng, nàng đi theo Bồn Vương so với hắn thì tốt hơn nhiều...”

Đột nhiên, hắn không nói gì, bởi vì hắn nhìn thấy Lâm Phong chậm rãi đem 3 mảnh kim loại ghép lại, ba điệp hoàn ở trên tay hoàn thành một loan đao giương lên.

Thiên Hoang Nhân! Thần khí của Ân Tang đại lục không người nào là không biết! Làm sao lại ở trên tay của nàng ta!!

“Đợi... đừng đừng, người, người đừng giết Bổng Vương, Bổng Vương phong người là chánh phi, Bổng Vương sẽ chia người cả nửa giang sơn này, đừng giết...”

“Nhị diện hạ, người có lẽ không biết, trên thế gian này có một loại người gọi là người hai mặt, trước mặt người khác là một bộ dạng, sau lưng lại là một bộ dạng khác, người gọi là giấu tài.” Lâm Phong lãnh khốc cười một tiếng, dưới vầng thái dương, Nhị hoàng tử rõ rệt thấy rõ ràng mặt nàng.

“Là người!” Thì ra là nàng! Là...

Thiên Hoang Nhẫn trong không khí xuất một chưởng phong bén nhọn, Nhị hoàng tử thậm chí vốn không nhúc nhích vừa mới động đã ngã xuống tựa như một bãi bùn lầy.

Nàng quý dị mà cười xinh đẹp: “Ta giết người, người nói xem, có mấy ai hoài nghi? Ta đây là một nữ nhân tư cách đạo đức tốt, người người ca tụng nha?” Lạnh băng mà tà mị, nàng liếm một chút máu rỉ trên lưỡi đao, thần khí chính là thần khí, vô cùng sắc bén, có thể giải quyết gọn gàng, nàng trải qua mấy ngày lạng lẽ khổ luyện vẫn thoát không được, vẫn phải dính dáng tới võ công.

Thật ra thì, thân thể Lâm Phượng cũng là một đại báu vật, xinh đẹp, võ công mọi thứ đều có, chỉ tiếc là một nữ tử nhu nhược yếu đuối, trông Lâm Phong mềm yếu chẳng khác nào người sắp chết.

Còn hại nàng hiện tại không cách nào phát huy võ công, thật là nghiệp chướng a~~!

Lạnh lùng thu hồi vũ khí, Lâm Phong đốt lửa cùng củi khô mới vừa chuẩn bị xong, ném vào bên trong cung điện trắng lệt, dần dần khói dày đặc nổi lên bốn phía.

Nếu Bắc Thần Thiên định cấp nàng một thân phận rõ ràng, Lâm Phong chẳng phải có thể phát huy tốt năng lực, nếu không thì quá lãng phí tâm toán người khác rồi?

Hai bộ mặt, ma quỷ cùng thiên sứ, bóng tối cùng quang minh lẫn lộn.

Một cuộc đại hỏa hoạn, tất cả sẽ được kiến tạo lại từ đầu!

21. Chương 21: Giải Quyết Hậu Quả

Một cuộc đại hỏa hoạn đã thiêu rụi cả tấm cung của Nhị hoàng tử, tin tức Nhị hoàng tử ám sát hoàng đế bất thành, sợ tội liền tự vận trong một đêm lan truyền nhanh chóng trong khắp triều đình cùng Phàn thành. Lúc này hoàng đế lại bị ngây ngốc, còn mắc bệnh tai ngễng ngãng, mặc dù giữ được tánh mạng, nhưng cũng trở thành một phế nhân, Bắc Thần Thiên cùng các vị đại thần thương nghị, quyết định giữ lại vị trí hoàng đế, truyền ra ngoài là hoàng đế thân thể khó chịu, tạm thời do Bắc Thần Thiên nhiếp chính.

Bắc Thần Thiên đối với vương vị, cũng không quá gấp rút, hiện tại trong triều Bắc Thần cơ hồ không còn địch nhân của hắn, người thông minh có thể đoán được một chút nội tình, nhưng cũng không dám mở miệng.

Bắc Thần Thiên tài hoa thế nào vẫn vô bá quan đều công nhận, vị trí thái tử thuộc về hắn vốn là ‘kính thiên địa nghĩa’, cho nên mọi chuyện chẳng qua là hợp lý thôi, cũng không có trở ngại gì.

Cũng phải bội phục năng lực của Bắc Thần Thiên về mặt thu tóm nhân tâm, thiết lập cục diện, Lâm Phong ở trong Thiên phủ, sáng sớm đã rời giường luyện kiếm, võ công của nàng không lý lại nào không khôi phục, dường như mỗi buổi sáng, đều dùng hai canh giờ để luyện võ. Mỗi lúc trời tối bọn nha đầu ngủ say, Lâm Phong lại dậy tập luyện công phu trong khoảng thời gian rất dài nữa.

Buổi sáng tập võ là cho đám người của Bắc Thần phủ nhìn, buổi tối là tự mình kín đáo tập.

Không phải Lâm Phong đối với Bắc Thần Thiên không yên lòng, mà từ trước đến giờ nàng đối với bất kỳ kẻ nào cũng không yên lòng, không lưu lại đường máu mình nàng thấy sợ hãi trong lòng, cái tật này, có lẽ là từ khi hành tẩu giang hồ hắc đạo rèn dũa.

Liên tiếp năm ngày, Bắc Thần Thiên xử lý công việc triều chính, khắc phục hậu quả, đến hôm nay mới có thời gian trở về phủ, lúc này, hắn cùng đi với Âu Dương Hiểu, Nam Cung Xuy Tuyết lững thững bước vào, nhìn thấy Lâm Phong đang cùng ba tỷ muội họ Cẩm đối chiêu.

Ba tỷ muội vô công không kém, có thể nói là cao thủ, không thể lấy một đánh mười, nhưng đấu với mấy tên thì đối phó được.

Lâm Phong ra chiêu liên tục hướng tới ba người, bọn họ có chút nhẫn nại nằng! Cái đó do Lâm Phong là chủ tử các nàng nên các nàng không dám ra tay thật, nhưng dĩ nhiên là vô công Lâm Phong cũng có tiến bộ.

Bốn người họ tai mắt vô cùng mẫn cảm, phát hiện Bắc Thần Thiên ba người đã đến cửa viện, họ ngừng đấu.

Cầm Y tiến lên cười nói: “Ồ, ngọn gió nào đem cả ba vị đại gia cùng tới đây a~~?” Ba người này từ trước đến giờ không câu nệ tiểu tiết, nha đầu trong quý phủ cũng không quá phân lớn nhỏ, bất quá Cầm Y không biết, Bắc Thần Thiên không thích hạ nhân nói năng với khẩu khí lớn nên mới dám dùng giọng điệu như thế cùng hần nói chuyện.

Lâm Phong khẽ mỉm cười, nha đầu này, cũng thật làm người ta sinh tâm.

“Mời vào trong.” Lâm Phong thu kiếm, bắt chuyện với bọn họ.

“Không cần, chúng ta ngồi ở đây là được.” Âu Dương Hiểu ngắm mỹ nhân điểm lệ không gì sánh bằng, lộ ra nụ cười, lập tức bị ba tỷ muội họ Cầm trừng ánh mắt ai oán.

Bắc Thần Thiên thấy vậy cười trêu nói: “Âu Dương, trước kia người khác nói người khắp nơi lưu tình Bồn vương còn không tin, lúc này ta mới biết lời đồn quả thực không sai, không sai a!” Âu Dương Hiểu tức giận phản bác: “Người không phải cũng mang về một đại mỹ nhân đệ nhất thiên hạ sao, chẳng lẽ còn dám nói ta?”

Ánh mắt Lâm Phong biến đổi, lộ ra vẻ nguy hiểm, lãnh ngạo nhìn Bắc Thần Thiên: “Cái danh hiệu này, mong rằng thái tử điện hạ người không nên nói lung tung, nếu không có xảy ra chuyện gì, Lâm Phong ta đảm đương không nổi.”

Bắc Thần Thiên nghe bốn chữ “Thái tử điện hạ” rất nặng nề, biết nàng tức giận không ít, không khỏi lắc đầu cười nói: “Ta biết lúc này không nên lộ ra, trước mắt cũng chỉ có Xuy Tuyết cùng Âu Dương biết, hai người này sẽ không nói láo, người có thể yên tâm.”

Lâm Phong lạnh lùng nhìn miệng Âu Dương Hiểu, ý tứ uy hiếp rõ ràng: còn dám nói một câu ta sẽ đem cắt đầu lưỡi người đi, Âu Dương Hiểu thấy vậy rất sợ, cười khổ: “Người cứ nhìn như vậy, còn nhìn nữa lông tơ của ta cũng muốn dựng đứng lên cả rồi.” Hần chuyển về hướng Bắc Thần Thiên kêu oan: “Thiên, người tìm nữ nhân gì vậy nha!” bộ dáng hần hết sức tức cười, làm Bắc Thần Thiên và Lâm Phong cũng buồn cười theo.

Cầm Lan, Cầm Tử đã đem băng ghế ngồi tới, bốn người ngồi xuống, Nam Cung Xuy Tuyết từ đầu tới giờ vẫn là bộ mặt lạnh lùng, trầm lặng, Bắc Thần Thiên hạ thấp thanh âm: “Phong, lúc này mặc dù không nên hành động nguy hiểm, nhưng còn một việc nhất định phải giải quyết.”

Trong mắt ánh sáng lóe lên, Lâm Phong nhíu nhíu mày nói: “Người nói tới hoàng đế?”

Bắc Thần Thiên và Nam Cung Xuy Tuyết sớm đã chứng kiến năng lực của nàng, lúc này cũng không kinh ngạc, Âu Dương Hiểu bên cạnh là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến thấy hết sức kinh ngạc, lúc hần nghe Bắc Thần Thiên nói còn có chút không tin, thì ra nữ tử Lâm Phong này quả nhiên là át chủ bài trên tay Bắc Thần Thiên.

Thần sắc ngưng trọng gật đầu, Bắc Thần Thiên nói: “Đúng, người nên biết phụ hoàng ta là người hết sức xảo trá, ngày đó ở trên điện ta đã hoài nghi, kế hoạch của chúng ta quá thuận lợi, hôm nay thái y nói hần bị si ngốc, điếc, ta cảm giác, trong đó còn có sự tình.”

Hừ một tiếng, Lâm Phong liếc nhìn hần: “Không có ẩn tình mới lạ, Nhị điện hạ cũng là mối họa lớn trong lòng phụ thân người, giải quyết được hần thì đám quan văn trở về dưới trướng hoàng đế, nghe nói trong tâm bọn quan văn luôn hướng hoàng đế, hơn nữa người đâu phải thiếu nhân tài sao lại tới tìm ta?”

Gật đầu cười khổ, Bắc Thần Thiên một lần nữa vì nữ tử cơ trí này mà than thở.

“Ta không thể đích thân xuất thủ, thái y nói phụ hoàng cần tĩnh dưỡng, không cho ai tiến vào tẩm cung, không biết thái y đến tột cùng suy tính điều gì, hơn nữa, ta hoài nghi phụ hoàng đã nghi ngờ thân phận của người.”

Lâm Phong đứng lông mày, nhạy cảm ngửi thấy một tia không đúng, rất có thể là bẫy rập!

Hoàng đế bố trí cục diện này, chỉ chờ người nhảy vào a~~.

Trầm mặc một lúc, Lâm Phong đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt lộ ra tinh quang hỏi: “Bắc Thần Thiên, ta chỉ hỏi người một câu, lần này vào cung có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Mâu quang tinh nhuệ chợt lóe, hai ánh mắt cơ trí giao hội trên không trung, lần đầu tiên không đối nghịch đến bèn ra lửa.

“Ta- Bắc Thần Thiên lấy tánh mạng ra bảo đảm, ‘hữu kinh vô hiểm.’”

Vốn luôn không tin tưởng người khác, nhưng Lâm Phong thấy... khuôn mặt anh tuấn của con người vốn thâm trầm này cho tới bây giờ cũng không dễ dàng để lộ ra bất cứ điều gì...lúc này tình cảm bản thân hẳn dường như thoát ra mãnh liệt, nàng có hơi chút rung động. (táo: đây là biểu lộ tình cảm đầu tiên của BTT, từ nay BTT sẽ gọi LP là nàng a~~)

Từ trước đến giờ nàng cho rằng những lời thề thốt thốt thốt thực thúi a~~ (o_O), thời điểm ở phái hắc đạo xông pha giang hồ thì những thứ thề thốt gì đó thường xuyên như được lấy ra làm cơm ăn vậy, nàng thuận miệng cũng có thể nói một đồng lớn lời thề ước. Lúc này nghe lời nói của hắn, lại có cảm giác bất đồng với những lời thề trong quá khứ.

Suy nghĩ một chút, Lâm Phong cười nhạt, nàng quyết định đánh cuộc! Đánh cuộc Bắc Thần Thiên không muốn mất đi một con người hai mặt sắc bén là nàng, đánh cuộc nàng ở trong lòng Bắc Thần Thiên còn có giá trị lợi dụng, còn có... Nàng không muốn suy nghĩ tiếp nữa. (táo: có vẻ như LP đã mơ hồ cảm nhận tình cảm BTT a~~)

“Tốt, ta đi.” Mặc dù đáp ứng, nhưng ngay lập tức Lâm Phong đưa ra điều kiện: “Bất quá ta không cần người an bài, ta tự có phương thức hành động của mình.”

Gật đầu mỉm cười, dường như Bắc Thần Thiên đang mong đợi gì đó: “Thời gian là buổi trưa ngày mai, nhớ kĩ, Xuy Tuyết cùng Âu Dương sẽ âm thầm giúp nàng.”

Trong lòng Lâm Phong chấn động, biết hắn nói thể đích thị là đã có chuẩn bị, đáp: “Ta hiểu.” Nhìn thần sắc Âu Dương Hiểu cùng Nam Cung Xuy Tuyết, việc họ biết chuyện này là không thể nghi ngờ, trong lòng bỗng có một trận vui sướng nhỏ không giải thích được.

Làm thích khách từ trước đến giờ là giết người sau đó trực tiếp xử lý, nên sau khi Lâm Phong nghe được tin tức hành thích, phản ứng đầu tiên chính là muốn trực tiếp làm thịt Bắc Thần thiên đem làm tấm đệm lưng. (táo: suy nghĩ của LP rất đặc sắc a~~!!)

Nếu Bắc Thần Thiên phái người tới trợ trận, điều này nói lên hắn có lý do tin tưởng nàng sẽ trợ giúp hắn, ít nhất, hắn tín nhiệm nàng.

Cho dù sự tín nhiệm này thành lập từ quan hệ lợi dụng, bất quá loại người như bọn hắn quan hệ gì cũng không phải là như thế sao?

22. Chương 22: Sát Cục

Ám sát, phần lớn là vào lúc ban đêm, mà lúc này lại là thời điểm giữa trưa mặt trời chói lòa. Một đội binh lính bao vây nghiêm nghiêm thực thực ở cả tẩm cung của hoàng đế, ngay cả một con kiến cũng không vào được. Bắc Thần Thiên dự tính thời điểm ám sát lúc giữa trưa thế này không khỏi có chút khó khăn.

Vương thái y chịu trách nhiệm kê thuốc cho hoàng đế, lúc này ôm hòm thuốc mang theo mạng che mặt tiện để che nắng đi vào trong tẩm cung.

“Thái y, gần đây hoàng thượng gặp ác mộng liên tục mới để cho ông tiến cung, mong thái y chiếu cố ngài.”
Thị vệ Trần Thuật một lòng trung thành đối với hoàng đế, nhìn thấy chủ tử biến thành bộ dạng này, cả người hần cũng tiêu tụy đi không ít, trong lòng thực khó chịu.

Vương thái y gạt đầu, thanh âm có chút khàn khàn: “Đi xuống đi.”

Bọn thị vệ biết thái y khi chuẩn đoán bệnh không cho người khác ở bên cạnh, thủ vệ nhanh chóng lui ra, cả tẩm cung rất mau im ắng, chỉ còn lại hai người là Vương thái y và hoàng đế.

Người mà mấy ngày trước đây thần thái sáng láng, hôm nay ở trên giường, ánh mắt vô hồn nhìn chằm chằm không chút sức sống, ngậy ngốc nhìn vách tường, đây chính là hoàng đế của Bắc Thần sao? ‘Vương thái y’ cười lạnh một tiếng, đến gần bên giường, đem sắc thuốc đổ vào bát sứ đầu giường, bưng đến trước mặt hoàng đế.

“Hoàng thượng, thỉnh uống thuốc.”

Hoàng đế si ngốc nhìn chén thuốc rồi ngó chừng hần tựa như đã hoàn toàn điếc, căn bản không nghe thấy âm thanh.

Người nọ cầm chén thuốc, mức thuốc đưa tới khóe miệng hoàng đế, vẫn không nhìn thấy hần có bất kỳ phản ứng nào.

Để chén thuốc xuống, người nọ cười lạnh gỡ bỏ mạng che mặt, lộ ra một gương mặt tuyệt mỹ vô song, người ở trên giường vẫn không có bất kỳ phản ứng.

“Không cần giả bộ, người diễn mặc dù tốt, tuy nhiên vẫn có mấy chỗ sơ hở rất lớn.” Người đó chính là Lâm Phong, lúc này nụ cười của nàng mười phần tự tin, liếc hoàng đế một cái, mặc dù vẻ mặt hần không biến hóa, vẫn nói ung dung: “Thứ nhất, sự cảnh giác của thủ vệ phía ngoài quá kém, nếu thái y là người duy nhất có thể đi vào tẩm cung của người, thì ngay cả không thấy mặt thái y thế nào, họ lại cũng cho ta vào sao, chỉ có thể nói rõ là các người đã sớm an bài tốt mọi chuyện.”

“Thứ hai, người trông thấy thuốc lại không uống, người vừa điếc vừa si ngốc không bị đại não điều khiển, hành động giống như một tiểu hài tử, mà không phải là vẻ mặt cương thi như thế. Giả bộ ngốc không phải giống người giả bộ, kẻ ngu si nhìn thấy được vật lại không né tránh, ta còn chưa từng thấy mấy ai.”

“Thứ ba, người nhìn thấy ta thần sắc vẫn không thay đổi, si ngốc điếc đặc cũng không có nghĩa là mất đi trí nhớ, người đã gặp qua ta ở nơi yến hội, gần đây lại chỉ có Vương thái y đi lại, đột nhiên nhìn thấy người khác tất nhiên sắc mặt sẽ phải đại biến, thất kinh, mà người lại vẫn dùng vẻ mặt ngậy ngốc này để đối phó, vấn đề này bố trí thật có chút không inh.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt người trên giường rốt cục biến thành hiểu rõ, khôi phục lại thần sắc như hôm yến hội.

“Thì ra Lâm Phượng công chúa mưu trí như thế, bội phục bội phục. Bất quá, hôm nay người tới, còn có thể trở ra được không?”

Lâm Phong trong lòng hơi ngạc nhiên, hoàng đế này đang ở chốn thâm cung còn có thể điều tra triệt để người ngoài, thật có chút bản lĩnh. (táo: Vâng, hoàng đế chỉ có “chút” bản lĩnh ạ)

Nàng cùng hoàng đế đều bất động thanh sắc, thủ vệ từng đoàn tiến vào, quả nhiên đây là một sát cục!

Những thị vệ này đều là thị vệ tâm phúc của hoàng đế, kể cả Trần Thuật tướng quân.

“Điều dân lớn mật, dám hành thích hoàng thượng, bắt lại!”

Lâm Phong vùng tay, có hai người đã đầu thân tách biệt, máu tươi phun ra ầy ụa.

Đã quen mùi máu tanh, đám binh sĩ cũng không quản tới hai người kia, liều chết xông lên.

Lâm Phong biết ‘song quyền nan địch tứ thủ’, Thiên Hoang Nhãn vùng lên, phi thân lên xà nhà. (song quyền nan địch tứ thủ: đại ý là một mình LP khó đối phó hết đông kẻ thù)

“Bắn tên!”

Sát cục này quả nhiên bố trí rất toàn diện, Lâm Phong không thể làm gì khác hơn, nhảy xuống, lấy tốc độ cực nhanh phi trên người nhiều binh lính lấy chúng làm bia đỡ đạn, một mảnh mưa tên rơi xuống, binh lính bên cạnh ngã rất nhiều.

Người của mình cũng giết? Thật ác độc! Hoàng đế này thực muốn dồn nàng vào chỗ chết!

Lâm Phong một cước đá tên thị vệ vào long sàng của hoàng đế, đột nhiên, bốn phía long sàng xuất hiện một vòng sáng loáng, một cơ quan phát ra âm khí, thị vệ kia chưa kịp kêu lên đã mất mạng.

Lâm Phong trong lòng thở phào, may là nàng cảm thấy kì quái, không đi tới long sàng uy hiếp hoàng đế, nếu không hiện tại nàng đã thành một cỗ tử thi! Cái gì ‘hữu kinh vô hiểm’ chứ, rõ ràng là nguy cơ dính rập từng bước! Thật giỏi thay Bắc Thần Thiên, ta thật bị người công kích mà!

Bất quá. . . khóe miệng Lâm Phong nhếch lên một tia cười lạnh, nhàn nhạt mở miệng:

“Hoàng thượng, người chẳng lẽ không cảm thấy có chỗ không thoải mái sao?”

Đây thật là sát cục, nhưng không hề giống vẻ bề ngoài. Hoàng đế là vì muốn giết Lâm Phong mà thiết lập cục diện, Lâm Phong biết rõ là bẫy rập tại sao còn cố tình nhảy vào?

Lợi dụng sát cục của người, tạo thành sát cục của ta, há chẳng phải là ưu tài trí?

Thần sắc hoàng đế vốn bình tĩnh bỗng thay đổi, đột nhiên thân thể co rút, sùi bọt mép!

Đám người thị vệ Trần Thuật đang công kích Lâm Phong lúc này sợ ngây người, bọn họ không hiểu, lần trước hoàng đế anh minh quyết đoán, chả lẽ lại giả vờ trúng độc! Bất quá trước mặt người mình căn bản không cần thiết diễn trò, đây tội cùng là. . .

Thần sắc hoàng đế trở nên hoảng sợ, hình ảnh trước mắt dần dần mơ hồ, khóe miệng Lâm Phong là nụ cười lạnh, thần sắc trong mắt của hắn trở nên càng dữ tợn.

Hắn chết cũng không hiểu nổi, Lâm Phong rút cuộc đã hạ độc như nào!

Dĩ nhiên, hắn không nhìn thấy tận mắt bố trí của Lâm Phong, cũng không thấy rằng số thị vệ của mình tới một phần ba người đã đứng ra một bên, y trang đã cởi, lộ ra toàn thân dạ phục, cùng đối đầu với thị vệ còn lại của hoàng đế, thị vệ của hắn ứng phó không kịp, đội hình lập tức bị đánh loạn! Mà thủ lĩnh của bọn chúng, chính là Nam Cung Xuy Tuyết cùng Âu Dương Hiểu.

“Các người cuối cùng cũng xuất hiện.” Không biết tại sao, Lâm Phong bỗng dưng thở phào nhẹ nhõm, nàng cảm thấy bế tắc và bối rối trong lòng dường như đã biến mất tăm! Cho dù nàng có giữ đường lui cuối cùng ỳnh, nàng vẫn muốn nhìn xem, xem Bắc Thần Thiên đến tội cùng có xứng để nàng tín nhiệm không, mà Bắc Thần Thiên cũng không gạt nàng, không làm nàng thất vọng, ít nhất hai người họ xuất hiện ở chỗ này đã nói lên thành ý của hắn.

Phải biết rằng, tráo đổi thị vệ tâm phúc của hoàng đế mà không bị phát hiện tiêu tốn rất nhiều khí lực, những thị vệ đang ở đây cũng biết quá nhiều, đều phải lên đường ‘đi theo’ hoàng đế!

Lâm Phong không phát hiện ra, khóe miệng của mình đang cười mỉm nhẹ nhàng, ở thế giới này mấy ngày nay, nàng bất tri bất giác cũng có mối giao hảo có thể xưng là “bằng hữu”. Nếu không cùng nàng đối nghịch thì làm “bằng hữu” thật ra thì cũng chưa hẳn là không thể, tựa như nàng cùng Bắc Thần Thiên vậy.

Lặng lẽ rút lui đến một góc, Lâm Phong cởi một thân áo bào trắng xuống, bên trong là một bộ dạ phục bó sát người, tay cầm thanh dao găm, bằng thân thủ đặc biệt, nàng lặng lẽ thủ tiêu tánh mạng địch nhân bên cạnh!

Cả tấm cung bị phong tỏa như giam cầm tất cả mọi người, trong một khắc tấm cung hoàng đế bỗng yên ắng đến quỷ dị, bốn phía đều là những cỗ tử thi!

Nam Cung Xuy Tuyết cùng Âu Dương Hiểu giật mình, một phần ba thủ vệ có cùng nguyên nhân cái chết! Điều này nói lên bọn chúng chết dưới tay cùng một người!

Một đao linh hoạt chặt đứt yết hầu, dứt khoát không chút nao núng đoạt tánh mạng người!

Nhìn con người đang đứng giữa một đoàn thi thể, lãnh ngạo cô tuyệt, chính là nữ tử tuyệt sắc thân nhuộm mùi máu tươi, lúc này bọn họ mới chính thức hiểu rõ Lâm Phong!

Ác ma đội lốt người! Đây mới là bản sắc của nàng sao? Âu Dương Hiểu nhíu nhíu mày, trong lòng thậm chí có chút rét lạnh, không khỏi lại âm thầm hỏi lòng mình lần nữa, Bắc Thần Thiên a, người đã tìm được dạng nữ nhân gì vậy~~!

Cũng không có người nào tới thăm nom hoàng đế nữa, bọn thuộc hạ xử lý hậu quả tương đối nhanh chóng, chắc đã sớm chuẩn bị tốt. Hiểu rõ bản chất con người, không chỉ có nàng, còn có một người nữa, loại cảm giác hợp tác này, kì lạ là Lâm Phong cảm thấy thật tốt.

“Từ bây giờ, chỉ cần ta không lấy thân phận ‘Lâm Phong’ để xuất hiện, các người đều phải gọi ta bằng cái tên khác: ‘Ám!’” Lâm Phong quyết định, lạnh lùng nói ra, ánh mắt lãnh khốc đảo qua chung quanh, ánh mắt ấy chạm đến người nào phảng phất như điện giật, làm người run sợ, ánh mắt như không cho phép người ta bất tuân mệnh lệnh của nàng!

“Là! Chủ tử!” Bắc Thần Thiên đã cho nàng quyền lực ngang ngửa, thân phận đặc thù cùng quyền lực.

“Ta nghe chưa rõ!” Thanh âm Lâm Phong tràn đầy sự uy nghiêm cùng sắc bén.

“Là! Chủ tử!” Thần sắc của nàng nói cho người khác biết, cho dù không có Bắc Thần Thiên ở bên cạnh, nàng vẫn là người đáng sợ! Trở thành thuộc hạ của nàng, đừng nghĩ tới việc cãi lại mệnh lệnh của nàng!

Lâm Phong có phần cuồng ngạo ngẩng đầu, nhàn nhạt cười, Bắc Thần Thiên, là người cho ta quyền lực lớn như vậy, ta sẽ vì người đảm nhận một thân phận khác, để Bắc Thần trở thành thiên hạ của người! Để cho Ân Tang trở thành lãnh thổ của người!

Nếu như người không muốn ta phụ trợ, nếu như người đối với ta không tín nhiệm nữa. . .

Ta sẽ giết người! Mà người mang tên “Ám” này, cũng sẽ vĩnh viễn biến mất!

Hiện tại muốn làm, sẽ phải làm đại sự! Trong mắt Lâm Phong hiện lên tinh quang bén nhọn, thoáng qua rồi tan mất.

23. Chương 23: Bình Tĩnh

“Cũng thật ít người nghĩ ra, ta phái người lên vào theo dõi trong cung, chén đựng thuốc đã ở đó mấy ngày rồi, cũng coi như hoàng đế xui xẻo, để tránh tai mắt kẻ khác trong tầm cung không có người nào ra vào, đến hôm nay cũng không ai phát hiện ra.” Bắc Thần Thiên và hai thuộc hạ hôm nay ở trong phủ tụ tập, thuận tiện hỏi Lâm Phong hôm trước đã đắc thủ như nào.

Lúc này Lâm Phong một thân bạch y, tóc đen dài đến eo, đôi mắt sáng trong, răng trắng tinh, rõ ràng là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nếu như không nhìn thấy bộ dáng giết người của nàng hôm trước, với ấn tượng này sẽ khiến rất nhiều sắc lang thừa cơ nhảy vào.

Bất quá những người ở đây, hiển nhiên cũng không dám lãnh giáo nàng, cho nên tương đối hiền hòa, khách khí.

Bên cạnh nàng là một thiếu nữ mặc y trang xanh biếc, ánh mắt linh động nói cho người khác biết, nàng rất cơ trí, bất quá, có thể đi theo Lâm Phong, chắc chắn sẽ không là kẻ bất tài.

“Mấy ngày hôm trước nàng mới trở về, đúng thời điểm người bạn rận nên ta không muốn phiền toái người, ta đã bảo Tiểu Thúy tùy tiện tìm một cung nữ để giả dạng vào cung. Nếu hoàng đế chết trước, tin tưởng phiền toái của người cũng giảm đi đáng kể, đáng tiếc, trời không toại lòng người, còn phải cần ta trợ giúp một tay.”

Lâm Phong khẽ mỉm cười, đường lui đương nhiên là muốn lưu, mấy ngày hôm trước Tiểu Thúy đến đây tìm nàng, dọa Lâm Phong nhảy dựng lên, hơn nữa còn mang Ngô Câu trả lại cho Lâm Phong.

Dĩ nhiên, hiểu rõ thần khí này có tác dụng trọng yếu là “bảo vệ tánh mạng”, Lâm Phong hiện tại đã đem Ngô Câu giấu kỹ đi.

Không quá bao nhiêu ngày mà người Tiểu Thúy đã lộ ra vẻ gầy gò, cả người không có tinh thần, ước chừng là bởi vì đi đường mệt nhọc. Lâm Phong ngoài ý muốn nhận được một thị nữ tâm phúc trong lòng cũng rất cao hứng, nàng hoài nghi Tiểu Thúy có mục đích tiếp cận, nhưng so với đám người bên cạnh của Bắc Thần Thiên vẫn là tốt hơn. Huống chi Tiểu Thúy đoán chừng cũng không giở trò gì được, ở dưới mắt nàng, có người có thể gây sự, Lâm Phong nhất định phải bái ông ta làm thầy rồi!

Trước khi tiến cung, nàng đã nghĩ kỹ, gọi bắt Vương thái y sau đó giả trang, giả vờ là thuốc có độc, đem thuốc đổ vào chén đựng thuốc cho hoàng đế...

Nhìn thấy thuốc, tự nhiên sẽ nghĩ đến trong đó có độc, người nào còn chú ý tới chén thuốc nữa?

Một khi nhận lấy chén thuốc, tánh mạng hoàng đế cũng đã được quyết định. Thật ra thì, chút thói quen nhỏ của con người ta tương đối đáng sợ, tựa như lần này, người khác đem đồ đưa đến trước mặt, bất luận uống hay không uống, cũng theo thói quen nhận lấy nên bị tiếp xúc với độc.

Trong lòng suy ngẫm, Lâm Phong thoáng trợn mắt, nàng có chút hoài nghi, tại sao ban đầu mình không học tâm lý học, mà là đi học kinh tế a~~.

Nếu sát cục thất bại, Lâm Phong cũng có thể lấy thần khí mà tự vệ, giống như trước để Tiểu Thúy mang ra ngoài, bất luận có tin tưởng đối phương hay không, có người nói, nhất định sẽ có người nguyện ý thử, đây cũng là một loại suy tính trong lòng, đến lúc đó nàng còn có thể không nghĩ đến biện pháp chạy trốn sao? Đừng xem Lâm Phong hiện tại ăn mặc nhẹ nhàng như thế mà mất phòng vệ, thật ra thì thân là hắc đạo nổi danh giết người không ghê tay, ngay cả trong giấy và đầu tóc cũng ẩn dấu những lưỡi dao nhỏ cứng rắn, để đề phòng bất cứ tình huống nào.

Trận sát cục này, Lâm Phong tuyệt đối nắm chắc, cho nên đối với nàng mà nói đây chỉ dùng để khảo nghiệm đối với Bắc Thần Thiên đến tột cùng có nên tin nhiệm hãn hay không. Kết quả, Bắc Thần Thiên cũng không để cho nàng thất vọng, không thân cận với Bắc Thần Thiên nhiều lắm nhưng nàng đã tương đối hiểu biết nam nhân này.

“Thì ra vị cô nương xinh đẹp này gọi là Tiểu Thúy.” Âu Dương Hiểu lại bắt đầu phát huy bản sắc của một tên sắc lang.

Lâm Phong liếc hãn một cái: “Người của ta cũng dám động vào, chán sống sao?”

“Không không! Ta làm sao dám đây... Nửa sắc cũng không dám sắc đến người của người a.” Nhìn thấy bộ dạng lãnh khốc của nàng, Âu Dương Hiểu phát hiện ra tất cả nụ cười của Lâm Phong đều rất u ám, cho dù là nụ cười rất đẹp, cũng cảm giác như có âm mưu gì. (Lâm Phong: ...) (tác giả: thở dài, Tiểu Lâm, người chính là người như vậy a. . . Wow. . . Ta không muốn bị gọt thành nhân côn, ta còn muốn sáng tác a~~...)

Nam Cung Xuy Tuyết tuần mỹ vẫn mang vẻ mặt cương thi nói: “Hôm nay bá quan đã bình tĩnh, chúng ta lưu giữ thì thể hoàng đế trong hoàng lăng, Thiên nếu muốn xưng đế, phải đem hãn hạ táng.”

Lúc này, bên ngoài vẫn nói là hoàng đế bệnh nặng, tĩnh dưỡng trong cung.

Nhìn Bắc Thần Thiên, Lâm Phong kỳ quái hỏi: “Người không xưng vương? Có nguyên nhân gì?”

Đôi mày kiếm của Bắc Thần Thiên nhảy lên, khuôn mặt tuần mỹ đang im lặng trông thật soái, chậm rãi mới nói: “Hiện tại không phải lúc xưng đế, còn thái tử Lôi Nhiên, các quốc gia khác đều biết năng lực của ta, một khi ta xưng vương, sợ rằng sẽ thu hút rất nhiều địch ý các quốc gia khác. Bắc Thần là nước lớn, vốn dĩ cây lớn chiêu gió, ta bộn bề việc triều chính, cái danh Chiến thần chỉ sợ cũng thành hư danh. Nếu có danh vị thái tử, có thể để cho những quốc gia khác cảm thấy, ta vẫn có thể muôn phương chinh chiến, đối với Bắc Thần cũng sẽ khách khí rất nhiều.”

“Như vậy, quốc gia đại sự ai chịu trách nhiệm?”

“Đương nhiên là ta, bất quá chỉ là địa vị nháp chính mà thôi, gần đây có công chuyện, nhiều năm thành bắc liên tục thiếu lương thực, nếu như không phải là có thương nhân chống đỡ sợ rằng hiện tại cũng khó khăn.” Trong thần sắc Bắc Thần Thiên hiện lên một tia khổ não, bất quá lập tức khôi phục lại khí độ, tinh thần vương giả.

“Thiếu lương thực?” Mặc dù sớm nghĩ đến, nhưng cũng không ngờ tới thậm chí ngay cả nông nghiệp cũng thành vấn đề, Lâm Phong kinh ngạc hỏi: “Bắc Thần quốc không nhỏ, quốc thổ lớn như vậy mà không cách nào trồng trọt sao?”

“Tiểu tỷ tỷ à, Phần thành không có nhiều sông, nhưng phần lớn ranh giới Bắc Thần đều có nước sông chảy xuyên qua, có nhiều địa phương là nước, nhà nhà cũng lấy thuyền bè làm công cụ đi đường, xung quanh Bắc Thần là sông, cho nên tấn công mới khó khăn.” Âu Dương Hiểu phe phẩy cây quạt bộ dạng không đứng đắn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Thúy đang đỏ mặt, làm ba tỷ muội họ Cẩm giận đến trợn mắt, hận không thể làm thịt ngay người này!

“Nga? Làm sao không có ruộng nước?”

“Ruộng nước? Kia là vật gì?” Âu Dương Hiểu ngẩn ngơ, hẳn từng chu du qua nhiều nước, cũng chưa nghe nói qua ruộng nước là đồ gì nha!

Lâm Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, hôm qua còn muốn làm đại sự, nghiên cứu các chính sách cùng thuế má của triều đình Bắc Thần, cùng với chế độ khoa cử của cổ nhân thường dùng để nghĩ biện pháp, lúc này không chỉ là xui xẻo bình thường nữa, nàng là khoa học gia vạn năng sao? Ngay cả nông nghiệp cũng muốn nàng quan tâm!

“Vậy các ngươi không phát triển ngư nghiệp sao? Ruộng nước lát nữa ta cùng các ngươi nói tỉ mỉ, chẳng lẽ các ngươi không nuôi cá?”

Âu Dương Hiểu rốt cuộc biết một ít kiến thức đánh cá vừa cười nói: “Lâm cô nương nói đùa, cá đâu phải nói nuôi là có thể nuôi được, nước sông cuộn cuộn không biết chảy đến đâu, hôm nay nuôi cá, ngày mai cũng không biết đi đâu mà tìm a~~.”

Lâm Phong đã muốn té xỉu: “Vậy các ngươi ăn cá gì? Chẳng lẽ là vớt? Hoặc là câu cá?”

“Không phải như thế chẳng lẽ còn có phương pháp khác sao? Cá ở trên chợ giá bán rất cao, Bắc Thần thu mua vào nhiều nhất chính là cá nga.” Bắc Thần Thiên lộ ra vẻ hứng thú.

Lâm Phong hoàn toàn im lặng, nguyên lai nơi này sản xuất so sánh với Tiền Tần còn thắm hơn, đoán chừng cùng thời chiếm hữu nô lệ cũng không sai biệt lắm, khó trách họ muốn đánh giặc xâm lược nước người ta, do của mình quá ít chứ sao! Than dài một hơi, nàng gọi mấy thị nữ lui ra ngoài, còn lại Bắc Thần Thiên, Âu Dương Hiểu cùng Nam Cung Xuy Tuyết bốn người, nàng chậm rãi nói.

Nàng không phải là chuyên môn về công nông ngư nghiệp, nhưng đối với cách phân biệt trồng trọt ruộng nước cũng có chút hiểu rõ, nhớ lại rồi suy đoán, nói ra rõ ràng, ba người Bắc Thần Thiên nghe được càng ngày càng kinh ngạc, thần sắc Bắc Thần Thiên nhìn nàng càng thêm lộ ra vẻ sáng lóng lánh.

“Phong, không bằng nàng hãy ở bên cạnh ta, lấy thân phận ‘Ám’, ta không hạn chế tự do của nàng, chỉ cần nàng thường xuyên nói chút ít những kiến thức vừa mới lạ lại thực tế này cho ta.”

Mặc dù là khẩu khí trêu ghẹo, thần sắc của hắn cũng không giống như đang nói đùa, Lâm Phong suy nghĩ một chút, đáp: “Tốt, hiện tại ta chỉ có thể nói như vậy, những thứ khác chưa nghĩ ra, sau này nghĩ ra sẽ nói cho người biết. Bất quá đây là người ngược đãi công nhân viên, bắt ta làm thêm giờ, làm thêm giờ phải thêm tiền lương a!”

Bắc Thần từ trước đã nghe Cẩm Y nói về từ ngữ mới mẻ này, không khỏi cười nói: “Công lao còn thiếu phần nàng sao? Nàng muốn gì cứ việc nói, chỉ cần Bắc Thần có ta cũng có thể chuẩn bị cho nàng.”

Ngay cả chính hắn cũng không chú ý, giọng nói khi hắn nói chuyện, thậm chí thái độ sủng nịch làm cho Âu Dương Hiểu cùng Nam Cung Xuy Tuyết đồng thời cả kinh, kinh ngạc không dứt. Mặc dù mấy ngày nay đã có chút ít hiểu biết Lâm Phong, nhưng bọn hắn vẫn nằm mơ cũng không nghĩ tới, có người có thể làm cho Bắc Thần Thiên dùng giọng điệu như thế để nói chuyện, mà nữ nhân này lại còn vẻ mặt đương nhiên như vậy...

Trong lòng hai người than thầm, điện hạ cùng nữ tử này, quả thực như hai người ở một thế giới, dường như không có bất cứ người nào có thể xen vào.

Có nhiều thứ, như chế độ khoa cử là việc trọng đại không thể quyết định qua loa, nhưng phương diện nông nghiệp có thể thí nghiệm thử trồng trước, thành công thì mới mở rộng, lý luận về kinh tế hàng hoá của Lâm Phong cũng không tệ. Bắc Thần Thiên bùi ngùi thở dài, mang theo tia tán thành nói: “Xem ra trời cao đối đãi Bắc Thần ta không tệ, để cho ta gặp được nữ tử làm người kinh ngạc.”

Trong óc nữ nhân này đến tột cùng còn giả bộ thứ gì? Nàng là nữ nhân độc nhất vô nhị trên thế giới này! Có nữ nhân nào có sự quyết đoán cùng trí thức, từ thuế má cho tới nông nghiệp nàng cái gì cũng có thể làm được.

Bắc Thần Thiên thầm nghĩ trong lòng, Lâm Phong, ta phát hiện ta đối với nàng càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Nói tới đây, bốn người mới phát hiện trời đã tối, chợt cảm thấy mệt nhọc, hô quát thị nữ bưng tới dụng cụ rửa mặt, Bắc Thần Thiên còn muốn trở về triều nghị chuyện, vội vã chào mấy câu rồi đi. Lâm Phong hôm nay mệt mỏi, ngả đầu xuống liền ngủ ngay, thoái thác việc ngày mai theo hần vào triều, lý do còn vô cùng đầy đủ nữa:

“Ám sẽ phải có bộ dạng bí mật, lúc ẩn lúc hiện mới làm người ta cảm thấy không thể nắm bắt.” Bắc Thần Thiên cũng không muốn bức bách nàng, qua hôm nay, hần đã biết nữ tử Lâm Phong này có nhiều giá trị hơn.

Đợi đến khi Lâm Phong tỉnh ngủ đã là lúc mặt trời lên cao ba sào, mới rời giường, Cẩm Y đột nhiên tiến vào.

“Lâm chủ tử, Tần Đại lão bản đến, nói vài vóc ngài đặt đã chuẩn bị xong, hỏi ngài hôm nay có thể lấy được.”

Lâm Phong trong lòng chấn động, biết Tần Mộ Quân đã làm tốt sự tình, mỉm cười nói: “Đi nói cho nàng ta biết, hôm nay ta sẽ qua.”

Cẩm Y đi xuống, Lâm Phong nhàn nhạt cười, xem ra tạo thành băng hắc đạo ở thời cổ đại này, đoán chừng cũng sẽ không còn bao xa.

“Tiểu Thúy, chuẩn bị hai bộ dạ phục, từ hôm nay ngươi là thiếp thân thị nữ của ta, có một số việc ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết, bất quá phản bội ta có kết quả gì ngươi rất rõ ràng, tự mình kiểm chế một chút.”

Tiểu Thúy lúc này biết mình đã cùng Lâm Phong ngồi lên cùng một con thuyền, nàng quyết định trở về bên cạnh Lâm Phong cũng đã hiểu rõ là không còn đường lui, nữ nhân Lâm Phong này, đối với người phản bội luôn luôn không có chút lưu tình.

Vốn là nàng cũng có toan tính len lén chạy trốn, vĩnh viễn không xuất hiện dưới ánh mặt trời, song thủ đoạn cùng thần sắc của Lâm Phong hôm đó đã gây ấn sâu sắc trong lòng, nàng ở Bắc Thần, nếu thiên hạ trở thành của Bắc Thần Thiên, về sau Lâm Phong muốn tìm nàng, sợ rằng nàng sẽ chết thảm hại. Sự sợ hãi này làm nàng không dám phản bội Lâm Phong, hơn nữa nàng còn dựng lên thể, nàng dù sao không phải là Lâm Phong coi lời thề làm uống nước, nàng đối với lời thề vẫn có sợ hãi.

Từ trước kia đến sau này, người chân chính đi theo Lâm Phong, không có ai phản bội Lâm Phong, không cần biết do sợ hãi hay tin phục, chi tiết này cũng đáng để ngưỡng mộ.

24. Chương 24: Giao Dịch

Ra khỏi Bắc Thần phủ, Lâm Phong mang theo khăn che mặt, dẫn Tiểu Thúy thân nhiên đi vào bên trong khách điểm của Tần Mộ Quân, sau khi thông báo một tiếng, tiểu nha đầu tiếp đón rất nhanh đưa hai người vào trong một gian phòng Tần Mộ Quân đã ở đó chờ sẵn.

“Tần lão bản, mấy ngày không gặp, cô nương trông đẹp hơn nhiều.”

Tần Mộ Quân đang xem sổ sách, lúc này nhìn thấy cách ăn mặc của nàng hai mắt tỏa sáng, cũng cười nói: “Lâm cô nương cũng không phải thế sao? Không biết thái tử điện hạ có đúng như lời đồn anh tuấn tiêu sái đệ nhất thiên hạ, ngay cả Lâm cô nương cũng vì hần mê muội?”

Nhún bả vai một cái, Lâm Phong không giải thích rõ ràng, nói vòng vo: “Thật ra thì khuôn mặt của hấn quả thật không tệ, ta cảm thấy thiên hạ ít có nữ nhân nào có thể chống cự lại mị lực đó.”

“Cô nương nói như thế, đích thị là vẫn chưa tấn công ra mặt rồi, ta nghĩ, cô nương không giống như các nữ nhân bình thường khác có thể dễ dàng giao cho người khác tình cảm của mình.”

Tần Mộ Quân thâm ý cười cười, đột nhiên lại nghiêm sắc mặt: “Người muốn người, ta đã tìm tới cho người rồi, bất quá kế hoạch của người có thể thành công hay không ta còn rất hoài nghi, nếu người muốn chân chính thực hiện mưu đồ ở sản nghiệp Tần thị, vậy thì hãy làm cho ta xem.”

“Người muốn ta làm gì?” Nữ nhân này quả nhiên không muốn hao vốn làm ăn, bất quá nếu đã là người làm ăn, Lâm Phong dĩ nhiên phải có thành ý, nằng khê mỉm cười hỏi.

Thấy Tần Mộ Quân lấy ra một tờ bản đồ, Lâm Phong trong lòng mừng rỡ nhưng trên mặt lại không biểu lộ gì.

Đây nghiêm nhiên là bản đồ Ân Tang, bất quá bức họa cũng không rõ rệt, hơn nữa chung quanh Bắc Thần chỉ vẽ qua loa một mảnh đất rộng lớn giáp ranh với quốc gia khác, ghi tên phương hướng, khoảng cách giữa hai nước cũng không gần.

Tần Mộ Quân chỉ một chấm ở phía thượng bản đồ, giới thiệu: “ Đây là phương bắc của Bắc Thần, người không phải là người Bắc Thần nên chung quanh đây có nước nhỏ có lẽ người cũng chưa nghe nói qua, ta cùng nói một chút.” Nàng hướng phía bên phải chỉ: “ Phần lớn Bắc Thần đều có các con sông trải qua, phương nam là đại lục, đi sâu về phía nam là Tập Lan, phía đông còn lại hai nước nhỏ là Phong Vũ cùng Xa Trì.”

Lâm Phong nhìn bản đồ kia, phương bắc có một hồ lớn, xa hơn là vùng Tuyết Sơn, mà phía tây cũng có quốc gia khác, bất quá những quốc gia trong vùng lại phân chia ra thành mấy nước nhỏ hơn nữa.

Thật là loạn a, thiên hạ này có nhiều quốc gia như vậy! Quả thực là Xuân Thu Chiến quốc mà, khắp nơi đều là các nước chư hầu! Nhất thống thiên hạ dễ dàng sao? Khó khăn nhất là việc xử lý quan hệ lợi ích giữa các quốc gia, nàng không khỏi có chút bận tâm, Bắc Thần Thiên về sau mà xử lý vấn đề này hẳn là rất nhức đầu, nói không chừng rất nhanh sẽ đến phiên nàng cùng đau đầu a~~...

Tần Mộ Quân nói được một nửa, Lâm Phong cười nói: “ Hai nước này tiếp giáp Bắc Thần, những năm gần đây Bắc Thần phát triển cực kỳ nhanh chóng, sợ rằng cực kỳ hao tổn nguyên vật liệu, những nước nhỏ này không đối phó được nước lớn nhưng thế lực cũng lại ngang nhau, đại khái người muốn hai quốc gia này có chiến tranh??”

“Không tệ, ta muốn làm thương nhân đệ nhất, trước đó vài ngày ta đã sai người bắt đầu dự trữ lương thực, nếu như đem tới đó bán với giá cao tin tưởng rằng tất có lời lớn.”

“Người muốn ta đi?” Thần sắc chợt lóe, trong mắt Lâm Phong đôi con ngươi như đang đung đưa, tựa hồ tính toán cái gì.

“Dĩ nhiên không phải là hiện tại, hiện tại chiến loạn mới vừa xuất hiện, lúc này hai nước đó cũng cảnh giác mười phần, đừng nói lương thực không đi vào được, chính là có vận chuyển vào, tăng giá tiền cũng không hoàn toàn yên tâm. Nhưng khoảng ba tháng, hai nước sẽ gặp sự cố do chưa thể tự cung tự cấp lương thực, khi đó, đội nhân mã của người có thể an bài việc này...”

Trầm tư một hồi, Lâm Phong cười, lần này hành động của Tần Mộ Quân đã cho nàng một thời hạn, như vậy cũng tốt, không có thời hạn sẽ cho người ta có cảm giác bị lừa gạt.

“Được, ba tháng, vậy là đủ rồi!”

“Còn có, những người người muốn không ở chỗ ta, ta cho người dẫn người tới đó.”

Lâm Phong khê gật đầu, trong lòng thâm nghĩ quả nhiên không nhìn lầm người, Tần Mộ Quân đích xác là nữ nhân vừa thông minh vừa tỉ mỉ, đã chọn lựa kĩ càng được một đám người, nàng ta không muốn bại lộ thân phận mình, quả nhiên là muốn Lâm Phong bí mật hành động.

“Tần Tranh, kể từ hôm nay, người hãy đi theo Lâm cô nương.” Tần Mộ Quân nói với một nam tử. Vóc người hần thon dài, một thân da phục, người gầy xương, mạnh mẽ, tràn đầy cương khí nam tử, bề ngoài tương đối anh tuấn, so ra kém Bắc Thần Thiên một chút nhưng vẫn có thể mê hoặc người.

Lâm Phong thất kinh, không trách được Tần Mộ Quân chẳng thèm ngó tới những nam tử khác, thì ra là bên cạnh còn có một đại soái ca a~~!

“Lâm cô nương, người và ta đều là nữ nhân ngoại đạo, trong mắt các nữ nhân khác, chúng ta là ngoại tộc, điều này làm cho ta có cảm giác đồng bệnh tương liên đối với người. Tần Tranh là một trong mấy người ta từng cứu, trước kia hắn lưu lạc nhờ làm xiếc mà sinh sống, có biết chút công phu quyền cước, lưu ở chỗ này của ta cũng không có đất dụng võ, để hắn làm thị vệ của người, giúp người huấn luyện đám người đó, người thấy thế nào?”

Nhìn nam tử kia, Lâm Phong trong lòng âm thầm tính toán, bên người nàng đang thiếu người, trợ thủ thông minh thật sự quá ít, giống như Hán Thanh, Trương Trác hai người họ chính là gỗ mục không thể điều khiển dạy dỗ, nàng chẳng muốn đi để ý đến, đưa tới tận cửa cứ thu nhận đã.

“Lâm chủ tử.” Tần Tranh chấp tay hướng nàng, nhận nàng là chủ nhân.

Nam nhân này cũng dứt khoát, làm việc tất sẽ không dây dưa lồi thối, hơn nữa Tần Tranh làm người ta có cảm giác trầm ổn, không bằng sự tiêu dao của Bắc Thần Thiên, nhưng vẫn hấp dẫn tâm mắt người khác.

Sảng khoái đáp ứng, Lâm Phong ly khai khỏi gian phòng Tần Mộ Quân, gọi Tiểu Thúy phía ngoài cầm y phục nam nhân màu da đổi lại, sau đó đi theo Tần Tranh tới địa phương chứa chấp những thiếu niên kia.

Đi qua mấy con phố, cảnh tượng chung quanh từ từ trở nên hoang vu, đi qua không ít nhà ngói cũ nát, Tiểu Thúy ở phía sau vừa nhìn vừa kinh ngạc nói: “Lâm chủ tử, nơi này là khu nghèo duy nhất ở Phàn thành đây! Bất quá mỗi ngày gia đình nào có thiện tâm, sẽ tới đây quyên chút ít cháo loãng, bánh bao, nhưng cũng rất ít, cho nên căn bản không ai lui lại nơi này.”

Làm việc nơi không người nào ra vào, chọn địa phương thế cũng không phải sai, Lâm Phong âm thầm suy tư.

Theo Tần Tranh rẽ qua bảy tám khúc rẽ uốn lượn, đi tới bên trong một tiểu viện, sân rất lớn, trăm người cùng đứng cũng không chật chội, bốn phía mặc dù cũ kỹ nhưng được sửa sang sạch sẽ.

“Người đâu?” Liếc mắt chung quanh một cái, không nhìn thấy nửa người nào cả.

“Chủ tử, bọn họ đều ở thảo đường bên trong.”

Lâm Phong đến gần, lại nghe thấy bên trong truyền đến một trận thanh âm: “Đánh! Đánh!” Nàng không khỏi nhướng mày. Tiểu Thúy nhìn thấy thần sắc nàng tâm bỗng nhảy lên, nàng hiểu rất rõ, chủ tử chỉ cần lộ ra loại thần sắc này, tựa hồ mọi chuyện sẽ phát triển theo phương hướng đáng sợ.

Đẩy cửa vào, bên trong quả nhiên là một gian thảo đường, một đám thiếu niên y trang rách nát chia làm mấy nhóm tụ tập ở cùng một chỗ, có mấy tên đang vây đánh hăng say một người gục trên mặt đất.

Cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn chúng chằm chằm, Lâm Phong u ám trầm mặt nói: “Các người dư thừa khí lực sao, còn có thể tụ tập ẩu đả~!”

Vừa nghe thấy thanh âm đáng sợ, các thiếu niên nhất thời luống cuống.

Bọn họ từng gặp qua Tần Tranh vài lần, trên thực tế Tần Tranh đích thân đi lựa chọn những thiếu niên bụi đời đã đi vào bước đường cùng, hơn nữa Tần Tranh chỉ cần nhìn thấy ai phiền phức sẽ phái người trực tiếp mang người đó đi. Mang đi chỗ nào mặc dù không ai biết, nhưng có thể khẳng định không phải là địa phương tốt đẹp gì.

Những thiếu niên này cũng không phải ngu ngốc, không thể không biết vị nam nhân che mặt ở phía trước nhất định là chủ nhân của Tần Tranh, nói cách khác cũng chính là cha mẹ áo cơm của bọn họ, hơn nữa có thể quyết định sự sinh tử mỗi người!

Lúc này không ai dám nói câu nào, tất cả đều im lặng gục mặt xuống mặt đất, không dám thở mạnh.

Lâm Phong nhếch miệng, có cảm giác khó tả!

Nàng phảng phất nhớ tới mấy năm trước kia, những ngày mới bước chân vào giới hắc đạo giang hồ, những tên này nếu ở hiện đại thì chính là bọn thiếu niên đầu đường xó chợ đi?

“Chủ nhân, để cho ngài kinh sợ, thuộc hạ xin đi trước xử lý.” Tần Tranh cúi đầu nói.

“Không cần.” Lâm Phong lắc đầu ngăn cản hắn muốn tiến lên, đương nhiên bốn phía là người của Tần Mộ Quân, muốn lúc nào là cũng có thể gọi tới được, bất quá nàng rất có hứng thú, những tiểu tử này tại sao lại nhàm chán đến nỗi đi đánh người? Trên mặt đất là ai?

Mới vừa bước lên trước, trong lòng nàng đột nhiên ngẩn ra, tiểu tử trên mặt đất có ánh mắt bén nhọn như dao! Ánh mắt lóe lửa giận cùng sự bất khuất, thoáng cái đã để cho Lâm Phong chú ý tập trung.

Tiểu tử này là một nhân tài! Hắn hẳn là thiên tài phương diện chiến đấu, hơn nữa nhìn lại một cái nàng có thể khẳng định, tiểu tử này tâm chí bền bỉ đến đáng sợ, đầu óc cũng tuyệt đối không ngu dốt, nếu được dạy dỗ tốt, ngày sau nhất định sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực của nàng!

Thật ra số tuổi những người này hơn kém Lâm Phượng không nhiều, Lâm Phong lại dùng thái độ của thế hệ trước, không khỏi có chút tức cười.

Nhìn bốn phía, khoe miệng không khỏi khê giờ lên, mặc dù là rỗng rảnh lẫn lộn, nhưng có mấy người có chút ấn tượng đập vào mắt.

Một tiểu tử có ánh mắt sắc sảo đang đứng lặng yên, một thiếu niên bên trong nội đường tỏ vẻ sự việc không liên quan đến mình nhưng lại chú ý tới thần thái Lâm Phong, còn có một tiểu tử khác phía trước gục người trên mặt đất không dám động đậy, nhưng cũng dùng mắt đánh giá chung quanh mang theo nụ cười nhạt.

Tên đứng đầu xem ra là đã được tuyển lựa kĩ càng, Lâm Phong âm thầm gật đầu.

“Tất cả các người đứng lên, nói ta nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mang theo ngạo khí lãnh lệ nhìn quanh những người này, nàng nhàn nhạt phát tay áo, uy nghiêm ngồi vào ghế mộc bên trong phòng khách, Lâm Phong dùng lạnh lùng giọng hỏi.

25. Chương 25: Thiên Lang

“Chủ nhân, là như vậy, tiểu tử kia hôm nay vừa tới, không sợ chết dám đoạt bánh bao của mấy người chúng ta, chúng ta đang ra ngoài hỏi thăm có gia đình nào tới cho cháo hay không, khi trở lại mới biết được chuyện này, mọi người nhất thời tức giận muốn dạy dỗ hắn một chút.” Tiểu tử này hành xử thoát nhìn rất trơn tru, ăn nói đầu vào đấy, thỉnh thoảng liếc qua sắc mặt Lâm Phong, lo lắng nàng đột nhiên tức giận.

Nhìn bọn hắn một cái, Lâm Phong biết hắn nói nguyên nhân này chỉ là bề ngoài, hắn sẽ không chỉ có một lý do này.

Những người này cũng có thói quen bị người ta bắt nạt, bị khi dễ, sỉ nhục nên muốn tìm người dễ bị khi dễ hơn để mà phát tiết, tên tiểu tử trên mặt đất kia bây giờ không còn khí lực, cho nên bị nhiều người như vậy đánh đến vô phương đấu lại, bất quá sau này thì...

Thấy những thiếu niên này không ai nói chuyện, Lâm Phong âm lãnh lên tiếng: “Các người biết ta là ai không?”

“Là, chủ nhân.” Để giữ được tánh mạng- người này là chủ tử của nam nhân đã cứu bọn hắn- dĩ nhiên chính là chủ nhân.

“Vậy các người có biết, các người ở đây vận mệnh sau này sẽ trở thành thế nào không?”

Không ai dám mở miệng, tất cả đều trầm mặc, coi như bọn họ thông minh, từ nhỏ nếm trải đủ khổ ải rồi, tới ngần này tuổi cũng biết cái gì nên, cái gì không nên nói.

Đột nhiên, sắc mặt Lâm Phong trầm xuống, dùng thanh âm nghiêm túc cực kỳ lãnh khốc thản nhiên nói: “Các người đến nơi này, vậy phải hiểu đạo lý ‘thân bất do kỷ’! Từ giờ trở đi, mạng của các người không phải là của mình, mà là của ta! Bất cứ ai ở đây, ta cũng có thể tùy thời để cho hắn chết! Nhưng chỉ cần

ta nói một câu, dĩ nhiên cũng có thể biến các người thành người giàu có, thân phận địa vị cao, được người người hâm mộ.”

Những thiếu niên này giật mình, thật là ánh mắt đáng sợ! Chỉ nhìn cặp mắt kia thôi sẽ làm cho người ta không dám sinh ra dụng tâm, đây là cái dạng chủ nhân gì? Bọn họ đầu tiên là sợ hãi, sau đó trong mắt dần dần sáng lên, trở thành người có thân phận có địa vị, ai không nghĩ tới đây?

Thấy lời của mình đã ảnh hưởng tới bọn họ, Lâm Phong lại nhướn mày cười một tiếng: “Nhưng trong loạn thế, việc tối trọng yếu chính là sống sót, trong mắt người ngoài vô luận chúng ta có như thế nào, nếu như không sinh tồn được, hết thảy đều là vô ích!”

“Hiện tại, ta hỏi các người, các người có muốn nên người hay không? Có muốn đem những người xem thường các người để dẫm đạp dưới chân? Có muốn trở thành người có năng lực? Hoặc là, cơ bản nhất, có muốn sống sót hay không?” Nếu bàn về việc kích động nhân tâm, Lâm Phong hoàn toàn có khả năng.

Đáp án dĩ nhiên là có!

“Có!” Mười mấy người cùng nhau nói to.

“Kia, bắt đầu từ ngày mai, thức ăn cho các người không phải ít, không cần vì mấy cái bánh bao đánh nhau thành như vậy, ta không phản đối việc các người ẩu đả đánh nhau, chỉ cần các người có thể lực để chịu được huấn luyện, thì tùy các người muốn đánh thế nào cũng được. Tần Tranh có trách nhiệm huấn luyện năng lực cho các người, dạy các người võ công, nếu như thông qua khảo nghiệm, sau này có thể làm việc cho ta, tương lai ít nhất không lo chuyện áo cơm, bất quá... Có còn mạng để hưởng thụ hay không, các người phải dựa vào cố gắng của mình.”

Ý tứ trong giọng nói không cần nói ra cũng biết, muốn chạy trốn hay tự giết hại lẫn nhau, kết quả chính là bị xử lý...

Trong lòng mọi người rét căm căm, bọn họ hiểu, bước lên con thuyền này trừ phi chết cũng đừng có nghĩ đến việc đi xuống!

Bất quá, điều kiện này hiển nhiên cũng tương đối hấp dẫn lòng người.

Lâm Phong gọi ba người kia tiến lại gần, phân phó Tần Tranh:

“Thay ta chú ý đến ba người này, còn những người khác không nên bắt nạt họ, vô luận như nào người cũng phải huấn luyện thân thủ bọn họ đi lên. Ta biết võ công của người không kém, ba người bọn họ giao cho người.”

Tần Tranh trong lòng cả kinh, thầm nghĩ nữ nhân này thật có ánh mắt lợi hại, mới vừa rồi hắn cũng đã rất kinh ngạc, thần sắc Lâm Phong uy nghiêm mà ngoan lệ, không nghĩ tới hắn sẽ đi theo một chủ tử như vậy, cũng không biết là phúc hay họa, chẳng qua đáp: “Dạ!”

Nhìn quét qua một vòng, Lâm Phong quát: “Hiện tại bắt đầu, mỗi ngày mọi người phải chạy ba mươi vòng quanh sân này!”

Cái gì! Ánh mắt mọi người dường như muốn lồi ra ngoài, Tần Tranh và Tiểu Thúy ở sau lưng nàng cũng mở to mắt, chạy bộ? Đây là phép huấn luyện kiểu gì chứ? Không phải là muốn dạy võ công sao?

Nhìn bộ dáng Lâm Phong bây giờ tựa hồ tương đối ôn hòa dễ nói chuyện, có hai tiểu tử gan lớn không cảm kị gì mà hỏi:

“Chủ nhân, người muốn chúng ta chạy bộ có ích lợi gì sao?”

Lâm Phong lạnh lùng trừng mắt: “Sau này các người có không muốn thì cũng sẽ phải liều mạng, điều này ta tin là các người biết, trước tiên không rèn luyện tốt bản lãnh chạy trốn thì sao được?” Mặc dù là cười giỡn, lời nói của nàng là đúng sự thật, trong nháy mắt mặt sắc Lâm Phong âm trầm: “Còn nữa, ta không thích người khác hỏi ta tại sao, các người nếu muốn sống lâu một chút, thời điểm ta ra lệnh đừng có hỏi ta tại sao!”

Đôi mắt này thật là đáng sợ! Tất cả mọi người cúi đầu xuống, không ai có dũng khí nhìn nàng, thậm chí ngay cả những tên tiểu tử muốn lên mặt cũng không dám nhìn thẳng nàng, không dám hỏi tại sao nữa, một đám người liên tiếp đi ra ngoài tập chạy bộ.

Hành động của Lâm Phong lần này chính là lập uy và mang tính cảnh cáo, lúc này hẳn là không ai không rõ thân phận cùng lập trường của mình. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đã một thân một mình sống sót ở thời loạn thế, đối với bọn họ mà nói, là không còn có đường lui.

Tần Tranh nghi ngờ hỏi: “Chủ tử muốn thuộc hạ huấn luyện bọn họ như thế nào?”

Nàng khẽ mỉm cười: “Dạy một chút nội công căn bản, sau đó luyện tập cách tìm đường sống trong chỗ chết.” Thật ra thì dạng huấn luyện gì cũng giống nhau, mục đích đơn giản là rèn luyện thể lực cùng kinh nghiệm chiến đấu, chỉ cần ám sát được là được.

Tần Tranh lĩnh nhiệm vụ, Lâm Phong cùng Tiểu Thúy về Bắc Thần phủ, sau đó mỗi ngày đều đi thị sát những người này.

Mặc dù mới đầu thoát nhìn lộn xộn, nhưng nửa tháng trôi qua, cũng bắt đầu ra dáng có chút ít kỷ luật tổ chức, ít nhất, Lâm Phong nói thì không ai còn dám mạo phạm —— Người nào không có mắt mà cãi lệnh, sẽ bị xử lý ngay.

Trừ người kia làm Lâm Phong trong lòng kinh ngạc, nhân số không có dấu hiệu giảm bớt, tất cả mọi người đều gắng gượng vượt qua sự huấn luyện nghiêm khắc của Tần Tranh, nàng không chỉ một lần hoài nghi Tần Tranh trước kia có đúng là tướng quân hay không, hiện tại càng thêm khẳng định, không phải là tướng quân cũng là cấp úy! Lâm Phong có chút dở khóc dở cười, Tần Tranh rõ ràng là đang huấn luyện binh sĩ!

Nếu đối thủ quang minh chính đại, Lâm Phong coi như không gặp trở ngại gì.

Cho nên trừ sự huấn luyện của Tần Tranh, Lâm Phong tự mình cũng bắt đầu chỉ dạy.

Dạy họ tư tưởng và thủ đoạn tiểu nhân, kỹ năng chạy trốn, dưới sự kinh ngạc của mọi người nàng nói rõ ràng.

Những ám kế hạ độc, cơ quan bẫy rập, giả chết, hèn hạ như nào, vô sỉ như nào nàng đều dạy cả! Dùng lời của nàng mà nói, chỉ cần có thể sống được, bất kỳ thủ đoạn nào cũng phải dùng, dù có mất hết tính người cũng phải dụng! Nhưng, hậu quả thế nào nên suy nghĩ kỹ một chút, ví như phản bội nàng, hậu quả này không cần nàng nhiều lời đề cập.

Một tháng trôi qua, những người này dần dần có khuôn mặt bình tĩnh, song ẩn dấu phía trong chính là sự xảo trá.

Dĩ nhiên, những thủ đoạn này đối với bản thân Lâm Phong không ai dám dùng, dù sao chỉ có những giáo sư từng dạy nàng những thứ này là có thể hiểu được nàng là hạng người gì, những tên tiểu tử này cũng rõ ràng, bản lãnh của chủ nhân khẳng định không chỉ ở những thứ này. Ở trong lòng họ đã không tồn tại tư tưởng trái nghịch Lâm Phong, nếu có người nào có ý nghĩ cãi lời nàng, thì trước hết phải suy nghĩ xem có còn muốn cái đầu ở trên cổ không đã.

Mấy ngày trước, Lâm Phong cảm giác những tên tiểu tử này đã bắt đầu có cảm giác tâm cao khí ngạo, tiện tay nàng tung một chưởng lên một thân cây trong viện, để cho bọn họ hiểu, họ tạm thời chỉ có chút thân thủ, cách vị trí cao thủ võ học chân chính còn khoảng cách rất xa.

Những người này không dám hai lòng, trong tổ chức, dưới sự giám sát chỉ đạo của Lâm Phong, một nhóm nhỏ bắt đầu hoạt động ăn trộm, cướp của nhà giàu và tham quan, dùng đủ loại thủ đoạn cao thâm, hành động nhanh gọn! Sau đó lại mở rộng mục tiêu...

Hiểu biết của những người này vô cùng ít ỏi, bọn họ chỉ cần hiểu rõ Lâm Phong chính là “Chủ nhân”, thậm chí ngay cả tướng mạo nàng thế nào cũng chưa từng thấy qua một lần.

Phản thành trong một tháng liên tiếp xảy ra mấy vụ án trộm cắp trọng đại kỳ, không người nào có thể điều tra rõ được.

Ngày hôm đó, một trong tứ đại tài chủ, thương nhân Mai Nhược Hàn, cửa tiệm đêm qua bị cướp sạch không còn lại gì, một nhân chứng khó tìm đang ở trong quán trà rung đùi đắc ý từ từ kể lại.

“Hôm qua lúc nửa đêm canh ba, đột nhiên có vài bóng người hiện ra! Ta giật cả mình, thời điểm ta dụi mắt, lại phát hiện không có tung tích gì, thật là quỷ dị a! Ta đang hoảng hốt, bốn phía đột nhiên lại xuất hiện bóng người u ám, ta cố gắng đi tìm, lại phát hiện đó chính là một ảo ảnh! Quỷ Ảnh tử còn nói ta bảo ọi người trong tiệm biết, chúng là Thiên Lang! Sau đó ta cái gì cũng không biết nữa rồi!”

“Cặp mắt kia có màu đỏ của máu, giống như muốn ăn thịt người vậy, sáng nay, cửa tiệm Mai lão bản đã bị cướp, các người nói thử xem, sự tình này có phải do quỷ thần tác quái không a?!”

Trong lúc nhất thời quán trà nhỏ huyên náo hẳn lên, tin đồn nhanh chóng được truyền đi chung quanh, cái gì mà quỷ thần mang tai ương xuống trần gian...Thuyết pháp hết thầy, nhưng bọn họ cũng không tận mắt nhìn thấy, ở một chỗ bên trong quán, một người che mặt mặc dạ phục, cùng với ba nam tử tầm mười bảy mười tám tuổi đang thưởng trà.

“Nghe thấy không? Chỉ cần không phải tận mắt nhìn thấy, thì không được phép tin tưởng, bởi vì những thứ kia căn bản không phải sự thật.”

“Vâng, Ấm chủ.” Ba người này, chính là thủ hạ mà Lâm Phong bảo Tần Tranh đặc biệt huấn luyện, võ công của bọn họ có khá hơn chút so với đám người kia, dĩ nhiên là trong gần hai tháng cũng không thể luyện được những thứ võ công gì chân chính, nhưng ứng phó với những binh sĩ bình thường cũng đủ rồi. Lâm Phong thường đưa bọn họ đi thị sát chung quanh, đôi khi cũng cùng nói giỡn với bọn hắn, điều này làm ba người kinh ngạc không dứt, thì ra người lạnh lùng cao ngạo như Ấm chủ cũng có bộ mặt như vậy...

“Các người về trước, thời gian tới không được gây chuyện ầm ĩ nữa, một tháng sau sẽ có khảo nghiệm chân chính.” Thân phận của Lâm Phong vẫn còn là một bí ẩn đối với bọn họ, nàng rõ ràng cũng không định nói rõ ra, những người này hiểu được mệnh lệnh của nàng chỉ cần thi hành, không nên hỏi tại sao.

Ba người lúc này trong lòng rung động, vốn dĩ chuyện này khó làm, Lâm Phong còn nói một tháng sau phải hoàn thành!

“

Còn nữa, chúng ta cướp lại những thứ đó, cầm bạc đi mở tửu lâu, Hồ Viêm, người lấy thân phận mình đi thực hiện, sau này sẽ an bài toàn bộ người của chúng ta ở trong tửu lâu, ẩn nhẫn như nào chắc không cần ta nhiều lời chỉ dạy chứ?”

Hồ Viêm chính là người thanh niên đã có nhiều thay đổi trong cách hành sự, so với hai tháng trước hẳn đã khôn khéo giỏi giang hơn nhiều, biết chủ nhân tính tình thay đổi, lập tức đáp: “Thuộc hạ đã rõ.”

Cho nên, thanh danh Thiên Lang lần đầu tiên vang lên, rất nhanh đã mất tích giống như chưa hề xuất hiện.

26. Chương 26: Bơi Hồ

Mấy ngày nay tương đối nhàn nhã, một số ít thuộc hạ tự an bài vô cùng thỏa đáng, Lâm Phong không cần quan tâm. Hiện thời, nàng vô sự ở bên cạnh Bắc Thần Thiên, một thân dạ phục đeo mạng che mặt, ngoại nhân nhìn không ra nàng là nam hay nữ, chỉ biết Bắc Thần Thiên lại có thêm một tên thuộc hạ tâm phúc, muốn điều tra gì cũng tra không ra, chỉ biết hắn gọi là “Ấm” .

Hai tháng này phân loại đã thành công, từ từ mở rộng Bắc Thần, Bắc Thần Thiên biết bản lĩnh và kiến thức của nàng càng ngày càng nhiều, ánh mắt phiêu phiêu nhìn nàng cũng càng ngày càng tăng lên, Lâm Phong đoán không được ánh mắt hẹp dài kia nhìn nàng đang suy nghĩ những gì, nên không thể làm gì khác hơn là giả câm vờ điếc.

Ngày gần đây, hai chữ Lâm Phong này đã lan truyền bên ngoài, bề ngoài sai người hoạt động có tính chất từ thiện, lấy danh nghĩa của nàng tiếp tế cho người nghèo, lấy hình ảnh bằng thanh ngọc khiết, giai nhân thiện tâm muốn phát quang Bắc Thần Quốc.

Ngầm lấy thân phận “Ám”, nàng vừa hiến kế giúp Bắc Thần Thiên, sai người đem những tiểu tử chơi bởi lêu lổng không có việc làm tụ tập lại, đào núi đắp đê, vừa dẫn thông đường núi phía nam Bắc Thần, vừa mở rộng lãnh thổ thủy vực ở phía tây. Mặc dù ích lợi không phải nhất thời là thấy được, nhưng cũng là một cách lâu dài, tả hữu đại thần của Bắc Thần Thiên đối với vị “Ám” mà Bắc Thần Thiên tự mình mời đến đã thêm phần kính nể “cao nhân” này.

Ngày hôm đó Nam Cung Xuy Tuyết đột nhiên tiến vào thư phòng của Bắc Thần Thiên: “ Tam hoàng tử Tập Lan vừa mất, Tập Lan nguyện quy thuận Bắc Thần ta và xưng thần.”

Bắc Thần Thiên lộ vẻ vui mừng, một tay đập bàn: “Tốt! Tập Lan đầu hàng, phối hợp với Hồng Diệp Cốc, ngày sau nếu có tấn công Thiên Thành cơ hội chiến thắng cũng nắm chắc hơn.” Lâm Phong biết, thời gian gần đây Bắc Thần đều dụng binh đối với Tập Lan, nhưng Bắc Thần Thiên không ở tiền tuyến, ai có thể đối phó được Dịch Bắc Phi?

Nàng ở bên cạnh lạnh nhạt nhắc nhở: “Cẩn thận có lừa gạt.”

Bắc Thần Thiên lông mày vừa động, nở nụ cười mê hoặc, lắc đầu nói: “Nàng không hiểu, vận nước đại sự sao lại có lừa gạt? Hiệp nghị giữa các nước không phải dễ dàng mà đạt thành, nếu có đạt thành, lại không thể dễ dàng bội ước, nếu không thì khắp thiên hạ đều có thể tấn công, Tập Lan là một nước nhỏ, cũng không phải là không ai muốn thôn tóm, bọn họ không thể có chuyện giả vờ thần phục đối với chúng ta.”

Liếc qua liếc lại cái khuôn mặt “họa thủy” kia, Lâm Phong đứng thẳng một chút, còn có loại chuyện như vậy?

Những cổ nhân này, chuyện chiến trường cùng chuyện quốc gia đại sự thật là phức tạp, cũng không phải là lòng người dễ mà suy đoán, về mặt cai quản đất nước Bắc Thần Thiên khá là lợi hại, nàng không muốn tự làm mất mặt mình.

Nhưng Lâm Phong cảm giác, chuyện này có cái gì đó không đúng, hẳn là không đơn giản như vậy, nhưng chỗ nào không đúng nàng lại không nói ra được.

Yên lặng theo dõi diễn biến ra sao vậy, dù sao bản lãnh Bắc Thần Thiên nàng cũng hiểu rõ ràng, nếu như nam nhân tên Bắc Thần Thiên dễ dàng bị lừa như vậy, hẳn đã sớm bị treo đầu đường uống gió Tây Bắc rồi a~~. (táo: ý Lâm Phong bảo là Bắc Thần Thiên bị chết đói?!!)

Thình lình nghe thấy Bắc Thần Thiên chậm rãi nói: “Phong, gần đây vô sự, quốc sự của Bắc Thần cũng xử lý khá ổn thỏa, không bằng theo ta đi ngắm cảnh hồ bơi giải sầu, được không?” Lâm Phong suy nghĩ một chút, cũng cười nói: “Có gì không thể?”

Nói ra, thời gian nàng tới Ân Tang đại lục cũng dài như vậy, nhưng không có thời gian để đi chơi, lập tức cùng Nam Cung Xuy Tuyết, ba người họ đổi thường phục nam nhân, gọi chiếc xe ngựa, đi tới ngoại hồ phía tây Phàn Thành, thưởng thuyền trên hồ, có một phong vị khác.

Gió nhẹ phất phơ lướt qua mặt, Lâm Phong một mình đứng ở mũi thuyền, bình lặng nhìn mặt nước thật lâu không nói, tựa hồ lại nghĩ tới cuộc sống hắc đạo giang hồ trước kia ở Hồng Kông, tâm tình cũng rất thoải mái. Khi đó nàng không dùng thủ đoạn tàn nhẫn như bây giờ, ở hiện đại không quá suy lợi hại, cũng không nghi ngờ phòng bị lòng người như bây giờ, so sánh ra cuộc sống ở hiện đại vẫn dễ dàng hơn. Tuy đều là cuộc sống luôn phải hoài nghi, đúng là không phải chuyện tình gì vui vẻ, đáng giá, song hết thấy những người bên cạnh lại không thể không khiến nàng hoài nghi.

Ở một bên thuyền, lúc này Bắc Thần Thiên mặc một thân thường phục, tóc dài màu đen tùy ý buộc ở sau ót, nhìn thoáng qua, bộ dáng tuấn mỹ, đôi mắt mỉm cười, sợi tóc bay toát loạn, quả thực có thể làm cho tất cả nữ nhân trong thiên hạ điên cuồng! Hiện tại hẳn có mặt nào giống đế vương? Căn bản là một kiểu phú gia công tử xinh đẹp tựa thần tiên.

Hắn lười biếng dạo bước đến mũi thuyền, ngưng mắt nhìn tuyệt sắc giai nhân trước mắt đang tản ra cỗ khí cao ngạo cô độc, khẩu khí vô tình ôn nhu dị thường: “Làm sao, nhớ nhà?”

Bỗng nhiên nghe được thanh âm kì lạ, ngực Lâm Phong bỗng dưng run lên, sinh ra mấy phần cảm giác nói không ra lời, nàng kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn một cái, nhàn nhạt lắc đầu: “Ta tại sao lại nhớ nhà, người nhà cũng không để ý ta, nếu không ta như nào lại tới đây?”

“Quả thật, nhìn dáng vẻ của nàng không giống như đang nhớ nhà.” Bắc Thần Thiên tựa vào một cây mộc lan, cơ trí mà giảo hoạt cười: “Như vậy, là đang nhớ người?”

Khẽ trầm mặc một lát, Lâm Phong lúc này đột nhiên cảm thấy, xem ra khuôn mặt họa quốc ương dân của hắn thoát nhìn hết sức mát nhãn, mắt nàng khẽ liếc nhìn hắn, khẩu khí trở nên bất thiện: “Không phải chuyện của ngươi, bớt can thiệp đi thì tốt hơn.”

“Nàng hiện là trợ thủ đắc lực của ta, nếu xảy ra điều gì không hay với nàng, ta cũng tổn thất không nhỏ.” Lý do của hắn rất đầy đủ, mặc dù là ngụy biện nhưng về mặt Bắc Thần Thiên vẫn là bộ dáng lo lắng mười phần.

Sau một trận trầm mặc làm người ta hít thở không thông, lãnh ý trong hồ nước dường như muốn xâm nhập cả con thuyền nhỏ, giữa hai người tuy ít có tranh đấu hay là đấu khẩu miệng lưỡi lợi hại, nhưng bọn họ tựa như đã tranh đấu không ít thời gian rồi, bất luận là người nào cũng không giành thắng lợi cũng như chưa từng thất bại. Bọn họ đều là những người thông minh, cho nên đều hiểu, đấu tới đâu lui vốn không có ý nghĩa gì, nhưng thật lòng đối đãi, đối với người như Lâm Phong mà nói, thật là có chút khó khăn.

Chung quanh tiếng gió kêu không biết bao lâu, Lâm Phong đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Thần Thiên, ngươi từng tin tưởng ai chưa?”

“Tin, đương nhiên tin.” Nam nhân nói tùy ý nhưng lại toát vẻ kiên định.

Hơi sững sờ, Lâm Phong kinh ngạc nhìn hắn, nàng biết khẩu khí của hắn lúc này không phải là nói dối, nhưng... Nhìn không ra, thật nhìn không ra, người như Bắc Thần Thiên lại có thể tin tưởng người khác?

Đột nhiên, ánh mắt chợt như ngôi sao lóe sáng nhìn thẳng vào nàng, tựa như muốn đem cả người khóa lại, Bắc Thần Thiên nở nụ cười nhẹ nhàng mà có phần cuồng ngạo, tiếng nói như nam châm hút sâu lòng người, nhu hòa khó tin: “Thật ra có tin tưởng hay không nàng hẳn rõ ràng; hạng người gì nên tin, hạng người gì không thể tin; tình huống nào nên tin, tình huống nào phải hoài nghi; cũng là người trong đầu biết rõ mình cần gì, nếu có lý do tin hắn, nàng nên tin, nếu là vô lý, kẻ ngu mới đi tin tưởng người khác, nàng không ngốc hơn ta, hẳn phán đoán ra tình huống nào nên tin tưởng người khác, tình huống nào không nên?”

“Nếu người nói đến phương diện tình cảm thì bất luận tín nhiệm thế nào, ta chưa từng tin ai. Đang ở cạnh để vương, ta sẽ không mang tánh mạng mình ra mà nói giỡn, người cũng nói tánh mạng là của Bắc Thần, nói rất đúng, cho nên ta chỉ lựa chọn tin tưởng là có thể tín nhiệm.” Bàn tay rộng rãi ấm áp không biết từ lúc nào đã đặt lên vai Lâm Phong, thần sắc Bắc Thần Thiên chân tình đến nỗi làm cho người ta nghĩ là ảo giác, song suy ngẫm lời hắn nói lại cứng rắn không phải là không có chú ý.

“Người... cùng ta nói những thứ này làm gì?” Theo như lời Bắc Thần Thiên nói, suy nghĩ một chút, Lâm Phong đột nhiên cảm thấy trong óc có nhiều chỗ rõ ràng rồi, sau đó lộ ra một nụ cười thực tâm khó gặp.

“Nàng cùng ta rất giống nhau. Giống nhau, đều tự tin đến tự phụ, không tin tưởng bất luận kẻ nào, cùng thông minh tuyệt đỉnh, thủ đoạn tàn nhẫn mục đích tư lợi, cho nên thời điểm ta gặp nàng mới cảm thấy kinh ngạc, thời điểm thấy được bản lãnh của nàng đã hi vọng nàng trợ giúp ta, nàng có từng nghe qua câu nói...” Nói được một nửa, Bắc Thần Thiên đột nhiên mỉm cười ngừng lại, lúc này vẻ mặt hắn không phải là của Chiến thần trên chiến trường, cũng không phải là thái tử điện hạ ngày thường mười phần uy nghiêm, mà giống như một hài tử mới phát hiện ra bảo bối.

Lâm Phong nhìn thần sắc hắn rất xấu xa, liền trợn mắt nhìn hắn một cái, đột nhiên cười lớn:

“Vật họp theo loài, người đi theo bầy.”

Tám chữ ngắn gọn có thể khái quát lên tất cả.

Bởi vì cùng là một loại người, cho nên mới có cảm giác tỉnh táo tương tích, bởi vì người như bọn họ quá ít, có thể sát cánh cùng nhau càng ít hơn, cho nên trong thời loạn thế này, mới không có ý niệm đối địch trong đầu.

Hai người cũng không nghĩ tới, vốn chỉ là nói chuyện giải sầu một lúc, thế nhưng khoảng cách giữa họ đã tiến lại gần hơn, tình cảm giữa người với người, quả nhiên là một loại tình cảm kỳ lạ.

Trong lòng như được mở ra, Lâm Phong nghe Bắc Thần Thiên nói bỗng thức tỉnh, hắn nói những thứ này, đơn giản là muốn nàng tạm thời tín nhiệm hắn, bởi vì hắn căn bản không có bất kỳ lý do nào yếu hại nàng, thẳng thắn mà nói, trong đó có ẩn toan tính gì Lâm Phong tự nhiên minh bạch. Những ngày qua Bắc Thần Thiên cũng không phải bất kì kẻ nào đi hạn chế hoặc dò thăm hành động của Lâm Phong đã nói lên thành ý đầy đủ.

“Chỉ cần ngươi không làm ta thất vọng, ta tự nhiên sẽ không để cho ngươi thất vọng.” Thanh âm của nàng không lớn, nhưng đủ để cho người bên cạnh nghe thấy, người đó nghe được câu trả lời chắc chắn, nụ cười trên khuôn mặt tuần lãng càng thêm vài phần khắc sâu.

Thuyền nhỏ chậm rãi phiêu du trên nước, cơn gió ấm áp không ngừng thổi nhẹ, Nam Cung Xuy Tuyết đứng ở đầu thuyền bên kia, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cười thoải mái, quay đầu nhìn lại, trong lòng chấn động mãnh liệt.

Điện hạ đang cười! Từ khi nào vậy, trên mặt điện hạ dù muốn cũng không thấy nụ cười thật lòng xuất hiện, nếu có chẳng qua là nụ cười tâm cơ cùng thâm trầm, trước chiến thắng, cũng không nhìn thấy ngài cười sáng khoái như thế. Thanh âm này xem ra, bất luận có phải là thật tâm hay không, cũng tuyệt đối là thoải mái.

Nam Cung Xuy Tuyết mặc dù trầm mặc ít nói nhưng cũng là người thông minh, hắn chưa bao giờ trêu chọc Lâm Phong, cho dù gặp mặt cũng chỉ nói vài lời đôi câu, bởi hắn biết Lâm Phong rất nguy hiểm, giống như điện hạ đều nguy hiểm!

Hai người nguy hiểm gặp nhau sẽ phát sinh cái gì? Hai người nguy hiểm như thế nếu thật tâm hợp tác, ý vị như thế nào. Trước kia Lâm Phong bất quá là giúp ngài một chút, cũng không chân chính nhiệt tâm làm gì, nếu như nàng thật tâm, có lẽ... Bắc Thần trở thành Ân Tang vương giả cũng nói không chừng.

Lúc này, cũng có không ít người đến đây xem hồ, đột nhiên tiếng nước chảy ầm ầm, chiếc thuyền bên cạnh thuyền đang đi không biết tại sao lại bị lật, mấy thị nữ và một tiểu thư cùng rơi xuống nước, mọi người trên bờ sợ hãi kêu lên.

“Tiểu thư! Tiểu thư!! Tiểu thư rơi xuống nước rồi, cứu! Cứu mạng với!”

Trong hồ một thiếu nữ đang liều mạng quẫy đạp trong nước, âm thanh kêu cứu, đã bị nuốt bởi mấy ngụm nước hồ. Thị nữ bên cạnh cũng không có ai biết bơi, tự vệ còn không kịp nào có thời gian đi cứu người!

Bắc Thần Thiên cùng Lâm Phong mới vừa thưởng thuyền, hăng hái của hai người đột nhiên bị nhiễu loạn, lông mày đồng thời nhảy lên đảo mắt nhìn nữ tử trong nước kia. Mỹ lệ! Thật sự mỹ lệ động lòng người! Xinh đẹp tới kinh tâm động phách! Chẳng qua là màu da nàng kia không bình thường, vừa nhìn cũng biết thân ở khuê phòng.

Lúc này Lâm Phong thật có chút ít bội phục Bắc Thần Thiên, phải biết rằng tình huống như thế là thích hợp nhất để làm anh hùng cứu mỹ nhân, nếu là nam nhân thông thường đã sớm bắt chắp tất cả nhảy xuống cứu người rồi, Bắc Thần Thiên lại có bộ dạng thờ ơ mặt không đổi sắc, không khỏi làm nàng thấy hứng thú mười phần:

“Làm sao? Lo lắng đó là thích khách?”

“Thế thì không, lấy thân thủ của ta, nàng cho là cần phải sợ thích khách sao?” Người bên cạnh cuồng ngạo cười một tiếng, vẻ mặt kia thật sự làm Lâm Phong muốn đập bẹp đi: “Bất quá, người vừa rơi xuống hồ nước này ta không quen, không có quan hệ gì, lớn lên xinh đẹp thì thế nào? Huống chi lúc này không phải là mùa đông, một lát nữa tự nhiên sẽ có người tới cứu, không chết được.”

Tin đồn rằng Bắc Thần Thiên không vì ham mê sắc đẹp mà dao động, quả thật là đúng!

Lâm Phong không vì nửa câu nói sau của hắn thiếu chút nữa đã vỗ tay tán thưởng, bất ngờ cảm giác hai người thậm chí có sự ăn ý, thật ra trong lòng nàng cũng nghĩ, nếu như Bắc Thần Thiên biết, có lẽ họ như là tri kỷ.

Người cầm lái đã không chịu nổi nữa, mặc dù không nghe thấy bọn họ đang nói gì, nhưng thăm trách tội hai nam nhân này một chút cũng không có tâm địa trợ giúp người khác liền quay mắt nhìn sang. Bắc Thần

Thiên và Lâm Phong chậm rãi liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu, Lâm Phong còn nói:

“Nhìn kỹ rồi nói.”

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, có một số việc đề phòng một chút vẫn hơn.

27. Chương 27: Bị Hành Thích

Bên hồ có mấy nam nhân nhìn thấy tình huống như thế rồi rít nhảy xuống nước, hồ nước vốn rất thanh tĩnh lập tức diễn ra màn trình diễn anh hùng cứu mỹ nhân, hết thuyền này đến thuyền khác kéo đến địa điểm vụ án phát sinh, mấy nam nhân kia theo hướng thiếu nữ rơi xuống nước mà bơi tới, Lâm Phong không khỏi nhướng mày, thở dài một tiếng.

Đột nhiên nghe thấy bên cạnh cũng có người thở dài, quay đầu lại nàng nhìn thấy Bắc Thần Thiên, run run một hồi thiếu chút nữa cười thành tiếng, đồng loại chính là đồng loại, ngay cả thời điểm than thở cũng giống nhau.

Lúc này Bắc Thần Thiên cũng như nàng tâm tình thoải mái, biết Lâm Phong không thích nói nhiều, lông mày tuấn lãng nhảy lên, hướng phía Nam Cung Xuy Tuyết và người lái thuyền nói: “Còn chờ cái gì? Cứu người lên thuyền mau!”

Thật ra Bắc Thần Thiên đâu có thương tiếc một mạng, nữ nhân này sống hay chết vốn không liên quan gì đến hắn, hắn chỉ muốn mau chóng rời thuyền đi, nhưng hôm nay chuyện hắn đi du ngoạn phải giữ bí mật, nếu thân phận bị truyền ra ngoài, đối với danh tiếng hoàng đế về sau sẽ cực kỳ không tốt.

Mặc dù đáp ứng cứu nàng ta lên thuyền, nhưng thời điểm những nam nhân kia ba chân bốn cẳng đưa mấy cô nương lên thuyền an toàn, hai người bọn họ vẫn như cũ lạnh lùng yên lặng ở đầu thuyền, dường như đang ngắm phong cảnh, ngay cả Nam Cung Xuy Tuyết cũng nhướng mày đứng ở đầu thuyền bên kia, một chút ý tứ hỗ trợ cũng không có.

Người lái thuyền đã hành nghề được mười mấy năm rồi, việc xử lý cấp cứu người bị rơi xuống nước rất tinh tường, nhấn vào bụng cô nương này, sau khi ho ra nước thì người sẽ không còn đáng ngại nữa. Mấy thị nữ cũng trước sau tỉnh táo lại, về mặt mặt mớ.

“Cô nương tỉnh, may là thời gian rơi xuống nước không lâu, nên không nghiêm trọng.” Mấy người vừa nói vừa có chút trách cứ nhìn về phía ba người Lâm Phong ở bên kia, tựa hồ nói ba người hắn thật sự máu lạnh, nhìn một cô nương xinh đẹp như thế nhưng không có chút lòng thương hương tiếc ngọc nào.

Thuyền trở về bên bờ, để cho vị tiểu thư kia cùng mấy thị nữ xuống thuyền, trên bờ có một phụ nhân mặc hoa y vừa thấy nàng tiến vào, lập tức ôm nàng khóc rống lên, “Con của ta a! Số mệnh con thật khổ!!!” Nói như vậy không biết là người này có biết sự việc rơi xuống nước không, hay là đang nói đến ẩn tình khác. Các thị nữ đứng một vòng chung quanh lại khóc lóc thở dài, Lâm Phong nhìn trang phục đoán chắc họ không phải là tiểu gia đình cùng đi bơi hồ, chỉ tính số nha đầu theo hầu cũng làm cho người khác sợ đến chết!

“Tiểu thư mới rơi xuống nước!!!” Tiểu thư đó để mặc cho phụ nhân ôm nàng khóc lóc hồi lâu, hai nam tử trẻ tuổi vội vàng tiến lại gần, thấy người thiếu nữ bình an vô sự lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu thư chớ để lão gia lo lắng nữa, ngài mới biết tiểu thư một mình đi ra ngoài bơi hồ đã mất bao lâu, tiểu thư xin hãy mau mau theo chúng ta trở về.”

Vị tiểu thư thở dài một tiếng, trên gương mặt tái nhợt sinh ra mấy phần bất đắc dĩ: “Tam ca đã qua đời, tất cả bọn họ đều hướng vào ta, ta tại sao lại sinh ra trên cõi đời này, không bằng chết đi coi như xong...”

Mấy thị nữ dường như là cùng nàng lớn lên từ thuở nhỏ, rồi rít ôm lấy nàng khóc lóc.

Vị tiểu thư thấy phụ nhân cùng các nha đầu đã ngừng khóc, đi tới thuyền bên này, đối với những nam nhân cứu mạng mình làm lễ: “Thái Thanh tạ ơn các vị công tử đã cứu mạng.” Rồi hướng về phía mũi thuyền Lâm Phong ba người nhẹ nhàng xá lạy: “Tạ ơn ba vị công tử cứu giúp.” Ngôn ngữ trong khi nói quả nhiên là làm rung động lòng người, người này nhiều lần nhìn lên Lâm Phong, làm như phát hiện ra cái gì, trong lòng Lâm Phong không khỏi chấn động, thầm nghĩ nữ nhân này sợ rằng không đơn giản như vậy.

Nhìn thấy mấy nam nhân đã cứu nàng ‘hồn bắt thủ xá’, mãi mới phục hồi tinh thần vội vàng đáp lễ.

Phụ nhân kín đáo đưa cho những nam tử đã cứu người một chút bạc, những người đó từ chối không nhận, thấy đôi mắt đẹp của vị tiểu thư Thái Thanh mỉm cười nhìn bọn hấn mới vội vàng nhận bạc, bước nhanh đi.

Không nghĩ tới hiệu ứng mỹ nhân lại có hiệu quả như vậy, ngày nào nàng cũng phải đi giả trang một phen, không biết tác dụng như nào, Lâm Phong buồn cười nghĩ, nhưng Thái Thanh này có bộ dáng bằng thanh ngọc khiết thực để cho Lâm Phong ghét mà, Bắc Thần Thiên đối với nàng ta cũng không có hảo cảm, nàng ta nói cảm ơn rồi trở về trả lễ trực tiếp cho người lái thuyền.

Ai ngờ bọn họ vừa mới ra xa bờ, đột nhiên có một trận đại loạn, từ trong đám người nhô ra mười mấy võ sĩ áo đen, xông thẳng hướng vị tiểu thư mà đến.

Thanh y nam tử thần sắc không thay đổi, hét lớn: “Bảo vệ tiểu thư!” Trước sau rút đao ra xông lên, song phương cùng đấu, nhất thời đao quang kiếm ảnh lóe không ngừng, đây rõ ràng là ám sát!

Mấy nam nhân kia thuận thực hộ vệ cho Thái Thanh tiểu thư, Lâm Phong thấy miệng nàng giật giật, thần sắc lóe ra vẻ thản nhiên, gặp loại sự tình này lại không sợ hãi! Nhìn lại những thích khách kia, vốn đang chiếm thế thượng phong, lúc này lại bị bọn nam tử phía sau bố trí thế trận đánh tan, rơi xuống thế hạ phong, ý muốn ám sát đã không thực hiện được.

Bắc Thần Thiên cùng Lâm Phong vào khoang thuyền, đột nhiên cảm thấy thân thuyền truyền đến một trận chấn động, trên mặt hai người đồng thời xuất hiện vẻ ngoan lệ.

Có người đục thuyền! Mới vừa rồi thuyền của tiểu thư bị kia lật hiển nhiên cũng là do có người đục!

Những người này nếu không động đến họ, bọn họ sẽ mặc kệ trận ám sát này, thần sắc Lâm Phong bỗng dưng lãnh khốc cực điểm, nhắc tay lên, cán chèo của người lái đã ở trong tay nàng. Lâm Phong hung hăng đâm xuống phía dưới, cán chèo giống như mũi tên bén nhọn ghim phập xuống! Dưới thuyền nổi lên một cái phao, chung quanh mặt nước là một mảnh đỏ lôm.

Lúc này từ dưới nước đột nhiên nổi lên bảy tám hắc y nhân, Bắc Thần Thiên nhảy nhảy lông mày, trên tay vỗ ra một chưởng. Lâm Phong vọt đến phía sau Bắc Thần Thiên cùng Nam Cung Xuy Tuyết, mấy cái ám chiêu —— nàng tự nhận không phải là đại cao thủ, nàng chỉ thích hợp với ám sát, loại đánh nhau quang minh chánh đại này tốt nhất là núp ở phía sau Bắc Thần Thiên.

Trên bờ, chung quanh sớm đã chẳng còn người xem, vì bảo vệ tánh mạng mình, họ đã chạy đi cách xa vạn dặm.

Không lâu lắm, toán người ám sát ở trên bờ đã bị ‘dọn dẹp sạch sẽ’, Bắc Thần Thiên cùng Nam Cung Xuy Tuyết võ công lại càng không cần phải nói, trên hồ xác chết trôi đầy, thuyền của ba người Lâm Phong đã bị nước tràn vào, cách bờ cũng khá xa, phía sau là núi, nhưng cũng còn cách một đoạn nữa, hơn nữa còn có mảng lớn cỏ lau.

Lấy võ công ba người muốn dung khinh công bay về bờ cũng không khó khăn gì, nhưng nhìn thấy một người phía sau vị tiểu thư kia đang đi tới khiến ba người từ bỏ ý nghĩ này.

“Mặt tướng đến chậm làm công chúa chấn kinh, thật đã phạm lỗi lớn.”

Người này không phải ai khác, chính là Dịch Bắc Phi! Lúc này những người bên cạnh hấn cũng đổi trang phục thường dân, nhưng khí chất quân nhân thì không cách nào che dấu được, hấn tới Phàn thành khi nào, vì sao Bắc Thần Thiên hoàn toàn không có chút tin tức!?

Sắc mặt Bắc Thần Thiên biến đổi, âm tình bất định, đột nhiên giãn chân mày: “Tập Lan tự hợp một lần cuối cùng, mục đích bọn họ đến đây đoán chừng chính là ám sát ta.” Không tệ, chỉ cần Bắc Thần Thiên chết, Tập Lan có thể gây nội loạn Bắc Thần, định ước đã vậy, quốc chủ chỉ sợ cũng không giải quyết được gì.

Chẳng qua, không nghĩ tới hôm nay đi thưởng hồ lại gây ra náo loạn lớn như vậy, đúng phải đúng lúc Tập Lan công chúa bị hành thích, sau đó lại bị cuốn vào tình cảnh này. Lão Thiên thật đùa giỡn bọn họ quá mà, để cho Dịch Bắc Phi một cơ hội tốt như vậy.

“Dịch Bắc Phi chưa phát hiện ra chúng ta, mặt tướng xin đi đánh lạc hướng để bọn họ rời đi!” Nam Cung Xuy Tuyết chờ lệnh.

“Không thể, trước tiên đem thuyền ẩn giấu vào cỏ lau, rồi chúng ta tìm đường lên núi, bọn họ nhất thời sẽ không qua được.” Bắc Thần Thiên quyết đoán, lúc này nếu như bị Dịch Bắc Phi phát hiện ra, ba người họ quả thật phải chết không nghi ngờ gì. Nguyên nghĩ tới đang ở Bắc Thần sẽ không có nguy hiểm, lại không ngờ tới chân trước mới ra cửa, chân sau đã gặp sự ngoài ý muốn.

Lâm Phong đột nhiên hừ lạnh nói: “Có người đã nói rằng định ước có thể tin được a~.”

Bắc Thần Thiên tự biết đuối lý, cười khổ: “Nàng đừng châm chọc ta nữa.”

Sao không phát hiện sớm, sớm nhảy cầu trốn đi, đoán chừng lên bờ sau cũng là bị người của Dịch Bắc Phi bắt, đến lúc đó hành tung của bọn họ tất nhiên sẽ bị lộ, hơn phân nửa thân thuyền bị nước tràn vào, sớm đã chống đỡ hết nổi. Lúc này, trên bờ mơ hồ bóng người chớp động, hơn nữa còn hướng một vòng quanh bờ bao vây, xem ra là từ dân tình biết được tin tức, có người tưởng mạo hệt Bắc Thần Thiên cùng Nam Cung Xuy Tuyết đã xuất hiện, nghĩ không bị người phát hiện ra cũng khó.

Nam Cung Xuy Tuyết cắn răng nói: “Thiên, ta thử phá vòng vây đi ra ngoài, nếu như thành công lập tức dẫn nhân mã tới cứu, nếu như ba người một nhóm cùng đi mà bị bắt chỉ sợ sẽ không có người nào biết được tin tức của chúng ta.”

Lâm Phong trong lòng thất kinh, Nam Cung Xuy Tuyết đối với Bắc Thần Thiên hẳn là khẳng khái một lòng, không trách được Bắc Thần Thiên thẳng thắn tín nhiệm hẳn, đến tột cùng hai người đã phát sinh chuyện gì, Lâm Phong có chút hứng thú.

Lâm Phong không đợi hẳn nói hết đã lạnh lùng nói: “Người quyết định cũng nhanh đi, chẳng lẽ chờ cùng nhau bị bắt lại không được?”

“Điện hạ, ta nhất định sẽ sống dẫn người trở lại!” Nam Cung Xuy Tuyết quay đầu liếc mắt nhìn, khề cần rằng phi thân nhảy xuống thuyền, thân ảnh màu trắng từ từ mơ hồ rồi cực không nhìn thấy nữa.

Trên hồ nhiều thanh âm ầm ỹ, mấy chiếc thuyền lớn đã như ẩn như hiện, Lâm Phong cau mày: “Đuổi tới rồi.”

“Nàng có thể xuống nước không?” Bắc Thần Thiên hỏi.

“Biết một chút, người muốn trốn bằng thủy lộ?”

“Bên này cỏ lau lớn lại dày đặc, bọn họ nhất thời sẽ không tìm được chúng ta, trước tiên vớt thuyền, thừa dịp bọn họ đi tìm, ta trốn trong núi.”

Lâm Phong suy nghĩ một chút: “Có muốn chia nhau hành động không, Xuy Tuyết nói không sai, nếu cùng nhau bị bắt thì không ai có thể cứu.”

Trong mắt Bắc Thần Thiên hiện lên một chút do dự, rốt cục vẫn lắc đầu: “Không, cùng nhau hành động còn có thể tương trợ, hướng chỉ ta và nàng cũng không làm vướng chân nhau.”

Nhìn thấy thuyền truy đuổi càng ngày càng rõ ràng, hai người nhảy xuống, chìm vào trong nước, may là bốn phía nước cũng không quá đục, mở mắt thấy rõ ràng sự vật, lặn lẽ lên vào cỏ lau trốn đi, từ đó nhô đầu ra thở. Cỏ lau này ngày thường là nhiều mảng lớn gộp lại, dễ dàng che dấu tai mắt người, mà thuyền hơi lớn chút căn bản là không vào được, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng nhô lên, nghĩ đến rất xa.

Thanh âm Bắc Thần Thiên giàu từ tính đột nhiên ở bên tai nàng vang lên ôn hòa: “Từ từ đi về phía trước, cắt đuôi truy binh rồi hãy nói.”

Lâm Phong lúc này mới phát hiện ra, vừa rồi khi nhảy xuống nước, tay vẫn bị hắn nắm chắc, trong lòng có điểm quái dị, nhưng không thể nói lên là tại sao, lúc này sống chết trước mắt, người nào lại đi nghĩ nhiều như vậy, túm lấy cỏ lau bên cạnh không để cho thân mình chìm sâu dưới nước, nàng khàn giọng nói: “Dịch Bắc Phi tất nhiên mở điều tra trên diện tích rộng, ra khỏi nơi này chúng ta sẽ an toàn, chẳng qua là bên kia đỉnh núi hình như là hang ổ của bọn thổ phỉ, chẳng lẽ người thấy đi làm thổ phỉ là rõ ràng hợp lý?”

Bắc Thần Thiên lắc đầu cười nói: “Lúc này đâu tính được nhiều như vậy, so với bị Dịch Bắc Phi lấy đầu thì vẫn tốt hơn.”

Lâm Phong cười cười, trong lòng cũng bội phục nam nhân này, chuyện sống chết trước mắt lại tỉnh táo đến vậy, phải chạy trốn chết lại so sánh với đi du ngoạn a~~.

28. Chương 28: Tâm Cơ

Màn đêm buông xuống, nơi hồ nước ở phía tây Phần thành, lúc này từng đoàn người mặc trang phục bảo y được huấn luyện nghiêm chỉnh đang lục soát từng mảng lớn cỏ lau, trong hồ có một thuyền lớn, ở mũi thuyền có một vị đứng tướng uy phong lẫm lẫm, thần sắc mang vài phần lo âu cùng vội vàng.

Chúng binh trở về, báo lại: ” Tướng quân, không tìm được tung tích ba người kia.”

Nam tử vung tay áo, nặng nề thở dài: ” Lục soát lần nữa cho ta!”

Hắn oán hận cắn răng: ” Bắc Thần Thiên, người có thể bay được sao!! Vậy khốn như thế người lại có thể tránh được!”

Khu vực cỏ lau đã lục soát không dưới bốn lần, vẫn như cũ không phát hiện ra tung tích của ba người, ở bờ bên kia cũng có người giám thị, Bắc Thần Thiên cùng Nam Cung Xuy Tuyết cho dù võ công có cao tới đâu cũng không thể chạy trốn không gây chút tiếng động nào a~~.

Trong bóng đêm tối tăm, tinh huỳnh trên hồ đã nhìn không rõ ràng nữa, Dịch Bắc Phi biết, đây là cơ hội cuối cùng của bọn hắn, nếu như không cách nào lấy đầu của Bắc Thần Thiên, Tập Lan sẽ không cách nào xoay chuyển được tình thế nữa!

“Tướng quân, tại sao ngài kết luận hai người kia chính là Bắc Thần Thiên cùng Nam Cung Xuy Tuyết? Một người nữa là ai?” Hôm nay vị tiểu thư rơi xuống nước tên là Thái Thanh, chẳng biết từ lúc nào cũng đã đứng ở mũi thuyền, chính là Tập Lan Cửu công chúa, từ nhỏ đã được học binh pháp quân sự, thông tuệ không thua kém gì vị Tập Lan Tam hoàng tử đã bị Lâm Phong giết chết, cũng chính bởi vì thế, sau khi Tập Lan Tam hoàng tử chết đi, nàng trở thành mục tiêu của những quốc gia khác.

Bất quá, nếu những quốc gia khác muốn đối phó với vị công chúa này cũng không phải là không thể, nội bộ Tập Lan nhất định là phải có gian tế thân phận địa vị tương đối cao, người bình thường thì không cách nào đến gần vị công chúa này được, lại càng không thể biết bản lãnh của nàng.

Mặt khác, Dịch Bắc Phi cùng nàng thương thảo chiến thuật, chiến thuật chống đỡ ngoại địch của Tập Lan đa phần xuất phát từ đầu óc của nàng ta, nhưng thân thể nàng vốn không tốt, hơn nữa tính tình lại đa sầu đa cảm, tấm lòng mềm yếu, phải chăng thiên phú có thiếu sót?!

Dịch Bắc Phi lắc đầu thở dài nói: “Công chúa chẳng lẽ không biết Bắc Thần Thiên ngoại mạo như nào, còn muốn mặt tướng nói lại lần nữa?! Hôm nay, nếu công chúa sớm giữ Bắc Thần Thiên lại thì chúng ta cũng không cần lo lắng chuyện lớn như vậy. Chẳng lẽ công chúa không biết mục đích chuyến đi lần này của chúng ta? Nếu như, nếu như Tập Lan diệt vong, còn mặt mũi nào khai báo với liệt tổ liệt tông Tập Lan?”

Tập Thái Thanh thần sắc ảm đạm, cắn cắn môi nói: “Thái Thanh hiểu, lúc đến Thái Thanh đã xem địa lý Bắc Thần, vượt qua hồ này chính là Hồng Sa Sơn, nghe đồn trên núi có thể lực đạo phi không nhỏ, nếu thân phận ba người kia đúng như lời tướng quân, Bắc Thần Thiên nói không chừng cũng tìm đường lên trên đó, tướng quân chỉ cần tới trước giảng thiên la địa võng, ta tin bọn họ không thể nào chạy trốn được.”

“Công chúa có ý cùng hợp tác với những tên đạo phi? Đây... Chỉ sợ không ổn, những người đó làm sao có thể tin được?” Dịch Bắc Phi chau mày nói.

“Tướng quân, lũ đạo phi không phải có đạo lý thấy tiền sáng mắt sao, chỉ cần chúng ta cho bọn chúng nhiều tiền, để bọn họ nhượng lại sơn trại có gì khó?” Nàng tính toán rõ ràng, Dịch Bắc Phi thầm khen ngợi Cửu công chúa thật sự tính toán tỉ mỉ, cụ thể, rất biết nắm bắt đại cục, rồi lại cảm thán, nếu như nàng không đa sầu đa cảm như vậy, không muốn nhìn thấy cục diện chết chóc, có lẽ lúc này Tập Lan cũng không phải là một quốc gia gần diệt vong.

Ai, thiên mệnh a! Đến nước này, Cửu công chúa muốn giấu diếm mình như nào nữa? Lập tức phân phó hai phó tướng: ” Bảo vệ công chúa cho tốt, tuyệt không thể có bất kỳ sai sót nào!”

Tập Thái Thanh nhìn bờ sông đằng xa, tựa hồ cảm thấy xế chiều kia có mùi vị máu tanh, nhúu mảy, lắc đầu vào khoang trong.

Dịch Bắc Phi sai người thu binh, đem thuyền tới bờ bên kia tập hợp nhân mã, để lại Cửu công chúa cùng hai vị tướng, đi trước đến Hồng Sa Sơn.

Đêm khuya tĩnh lặng, cạnh một khối đá lớn ở bên hồ, hai binh sĩ trực đêm thấy buồn ngủ, đang muốn oán trách sao giờ thay ca còn chưa tới, trong hồ đột nhiên hiện ra hai bóng đen! Giật mình không kịp phản ứng, đã bị hai đao một tả một hữu chém bay.

May là lúc này nhiều thủ binh đã rời đi, mặc dù động tĩnh không nhỏ, nhưng cách thuyền khá xa nên cũng không ai phát hiện ra.

“Ta phỉ nhổ! Dịch Bắc Phi đáng chết, dám để ta ngâm nước hồi lâu, thiếu chút nữa thì phù thủng, khoản này ta nhớ kỹ!” Thanh âm nữ nhân vừa thanh thúy lại âm trầm, không phải là Lâm Phong thì là ai? Người bên cạnh nàng cũng đã ngâm nước tới suýt tắt thở, dĩ nhiên là Bắc Thần Thiên.

“May mà nàng nghĩ ra, cũng coi như Dịch Bắc Phi quá khinh địch, ngay dưới thuyền mình lại không lục soát chút nào, nếu bọn họ tra xét, hai chúng ta có chấp cánh cũng không thể bay.” Bắc Thần Thiên thầm nghĩ may mắn, vỗ vỗ ngực thở ra một hơi, lần này coi như đủ mạo hiểm, bất quá cũng không có biện pháp khác, Lâm Phong có thể nghĩ ra được điểm tử này, cũng đã là vô cùng may mắn.

Lâm Phong cười dịu dàng nói: “Chưa từng nghe qua câu nói: Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, bọn họ khẳng định nằm mơ cũng không nghĩ ra chúng ta thậm chí có gan tới đáy thuyền bọn hắn giết người lúc nửa đêm.”

Nguyên lai hai người sau khi lên vào cỏ lau, Dịch Bắc Phi liền phái vài chiếc thuyền con đi chặn đường, hai người bọn họ bơi nhanh thế nào cũng không thể nhanh hơn thuyền mà tới bờ bên kia trước được, cho dù có lên bờ được cũng sẽ khiến cho Dịch Bắc Phi thấy rõ mục tiêu, bám đuổi trên bộ cũng dễ dàng hơn. Nghĩ tới đây Lâm Phong quyết định nhanh, đề nghị hai người dùng độ khí dưới cỏ lau, bơi tới phía dưới thuyền bè bọn hắn, khi đó đã là hoàng hôn, màu sắc hồ nước lộ ra vẻ thâm trầm, nếu như chú ý tới bờ bên kia, căn bản nhìn không ra hai người ẩn nấp.

Trước sau trên bờ hồ đều có người của Dịch Bắc Phi chặn đường, hai người không dám hành động thiếu suy nghĩ, không thể làm gì khác hơn là ngâm mình trong nước đến đêm, Dịch Bắc Phi chỉ nghĩ bọn họ đã trốn thoát, không hề nghĩ tới căn bản là bọn họ đang ở dưới lòng bàn chân mình!

Rồi đợi đến khi Dịch Bắc Phi dẫn người lên Hồng Sa Sơn, lại qua hồi lâu nữa hai người mới dám mạo hiểm đi lên.

Ở dưới nước cũng không phải là không nghe thấy thanh âm, Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên lúc này đã biết kế hoạch của Dịch Bắc Phi cùng Cửu công chúa kia, trong mắt nàng nhấp nháy ánh sáng sát ý, oán hận nói:

” Cửu công chúa kia, khi nhìn sẽ làm người sinh ra hỏa tâm, tâm kế nàng ta tuy mạnh nhưng không quả quyết, lại là một đại phiến toái, có muốn ta đi “làm thịt” nàng trước, đỡ phải lo nghĩ nàng ở bên Dịch Bắc Phi bày mưu tính kế còn làm bộ như người tốt.”

Bắc Thần Thiên vội vàng ôm kéo Lâm Phong lại, sợ nàng kích động, liên tục khoát tay: “Không thể, cạnh Dịch Bắc Phi có nhị tướng võ công cao cường, bọn họ lại đông người, nàng có thể giết được công chúa, nhưng lại không chạy thoát được, mạng mới kiếm trở lại cũng không nên dễ dàng đem tặng.”

Lâm Phong phảng phất như không nhìn thấy động tác động tay này của hắn, cũng biết chuyện là không thể được, chỉ là nàng nói như thế một chút mà thôi, thở dài một hơi, lại hỏi Bắc Thần Thiên:

“Người có nghĩ quá coi khinh quân pháp của địch không? Lần này binh sĩ Tập Lan tới không ít, muốn quay trở về là quá không thực tế đi, trước có sói sau có hổ, hơi không cẩn thận là rụng đúng mạng nhỏ như chơi a~~.”

Nàng đột nhiên có chút buồn bực, vốn mục đích là vì sinh tồn, nhưng bây giờ khắp nơi đều gặp phải nguy hiểm tánh mạng? Thật là tính sai rồi a~~!

Bắc Thần Thiên cười nhạt nói: “Nghe khẩu khí bọn chúng tựa hồ không phát hiện ra hành tung của Xuy Tuyết, có lẽ chúng ta có thể ở đây chờ hấn mang cứu viện đến.”

Lâm Phong tức giận liếc hấn một cái: “Người đừng có đùa bỡn ta, ta không tin người là loại người bị động đợi chờ cứu viện, hơn nữa Nam Cung Xuy Tuyết có còn sống hay không còn chưa biết được, thế nào mà người lại đem tánh mạng của mình giao phó cho lão Thiên a? Người đã nói chúng ta là đồng loại, tánh mạng của mình vĩnh viễn nắm giữ ở trong tay mình, người không phải sao?”

Kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái, nam tử tuần lãng định liệu trước: “Nàng không cần phải gấp, nếu Dịch Bắc Phi không lên núi, cơ hội của chúng ta sẽ nhỏ đi nhiều, lúc này ta không nắm chắc binh lực của Dịch Bắc Phi, nhưng ta có thể nắm chắc việc đi trước tới Thiên Lục Phường.”

Thiên Lục Phường, một tiểu quốc gia phía tây Bắc Thần, quốc thổ phần lớn bị nước vây quanh, lấy tay nghề công thủ cùng hàng mỹ nghệ nổi tiếng cung cấp cho Ân Tang, là quốc gia không có chiến tranh. Bởi vì công việc nổi tiếng là ở các phường, cả quốc gia mới lấy Phường đặt danh.

Đi qua Hồng Sa Sơn, thêm bảy ngày thủy lộ, là tới Thiên Lục Phường.

Lâm Phong giật mình địa nhìn lại, có chút kinh ngạc hỏi: “Người có lòng tin như vậy? Dịch Bắc Phi lên núi...” Nàng cúi đầu vừa nghĩ, đột nhiên giật mình: “Người trên núi này không phải là người của người!? Người... Người chẳng lẽ sớm có bố cục?”

“Cũng không phải là sớm có bố cục, chuyện của Dịch Bắc Phi lần này thật sự ta không ngờ tới, không có trong dự liệu của ta, chẳng qua là từ 10 năm trước, ta đã ở Bắc Thần âm thầm chia ra không dưới mười cỗ thế lực mai phục ở cả 4 hướng Đông Nam Tây Bắc, phần lớn là lấy danh nghĩa đạo phỉ, chỉ cần không tổ chức quá rầm rộ, trong thời loạn thế này không ai đi chú ý những người này, càng không người nào nhìn ra vấn đề.” Bắc Thần Thiên ngồi xổm người xuống, vẽ ra trên mặt đất một bản đồ địa hình giản lược: “Nàng nhìn xem, khu vực núi Hồng Sa này chính là ta ngày đó đặt mai phục, bọn họ trên danh nghĩa là cường đạo, thực tế lại nghe ta chỉ huy, trong đó là binh lính của ta còn có một tướng quân quân lý sơn trại, thực lực mạnh, giờ thì nàng hiểu tại sao nhân tài bên cạnh ta trống trải thế đi?”

Mắt hấn sáng như đuốc mang hàm ý cười nói: “Lúc này ta và nàng cùng ở một thuyền, dĩ nhiên ta sẽ không dấu diếm nàng, chuyện này ngay cả Xuy Tuyết cũng không biết, nếu không sao hấn lại tự mình đi tìm cứu binh?”

Bất quá cứu binh mà Nam Cung Xuy Tuyết đưa tới, bằng lực lượng đó, tự vệ chưa hấn đã đủ, hướng chỉ trong sơn trại cũng không phải ai ai cũng biết chuyện này, đại thủ lĩnh Bắc Thần Thiên này tồn tại, sợ rằng chỉ có mấy người gọi là “đầu mục” là biết rõ.

Thật là tâm kế quá sâu đi! Có thể bày ra loại trận thế này ở mấy chục năm trước, lúc này cảm giác Lâm Phong đối với Bắc Thần Thiên chỉ có hai chữ —— bội phục!

Lúc này, nàng mới hiểu, Bắc Thần Thiên – danh hiệu Chiến thần không phải là sáo rỗng, hấn so với người khác chẳng những dụng binh như thần, hấn còn có hậu chiêu! Cũng chính là cái được gọi là đường lui, người khác không thể tìm hiểu hết được thực lực của hấn, mà hấn lại có thể tinh tường thấy rõ ràng lực lượng của người khác.

Biết người biết ta, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng!

Người khác không thể biết rõ Bắc Thần Thiên, đây chính là nhược điểm trí mạng, mà Bắc Thần Thiên bố trí thế lực, lại đối với những đầu gối kia bắt giữ bí mật lẫn nhau, ngoại trừ chính hấn căn bản không ai biết hấn có bao nhiêu thế lực, lúc cần dùng hấn mới dùng một hai hậu thủ, làm cho không người nào có thể thấu tóm thế lực của hấn.

Thật là lợi hại a! Lâm Phong ở trong lòng ghi nhớ một điều, sau này nếu mình phát triển thế lực, nhất định phải tìm Bắc Thần Thiên học tập, học tập a~~.

“Kia... hiện tại người tính như nào?” Lâm Phong hỏi.

“Các loại..., ta tin tưởng chỉ cần bọn người Dịch Bắc Phi thương lượng thành công, Thủy Vô Ngân sẽ đích thân xuống núi bố trí hết thủy, chúng ta tới trước phía đối diện chân núi, ta biết thuyền bè của Thủy Vô Ngân ở nơi đâu, lén vào trong cửa ngầm của khoang chủ thuyền chờ đợi, khi bọn họ ra đất Bắc Thần lại lộ diện.”

Lâm Phong suy nghĩ một chút nói: ” Dịch Bắc Phi, ta xem hán vô cùng không vừa mắt, ta nghĩ hán tất nhiên sẽ ngăn trở thuyền bè xuất đi, nếu có nhiều ngăn trở, chưa chắc sẽ bỏ qua cho thủ hạ của ngươi, không bằng chúng ta song tuyến hành động, cho hán nhận đả kích rồi hãy nói...” Nàng cùng Bắc Thần Thiên nói nhỏ vài câu, Bắc Thần Thiên đầu tiên là kinh ngạc, sau là mỉm cười gật đầu, gần bình minh, hai người hối hả đi về phía trước chân núi.

Ban đầu đọc bản cv táo vẩn lơ mơ, rồi đọc lại lần thứ n chương này, hì hục sửa sửa chữa chữa, táo mới hiểu, hóa ra là Bắc Thần Thiên và Lâm Phong dùng kế giường đông kích tây a, lừa Dịch Bắc Phi lên núi tìm họ, để có thể thuận lợi đi thuyền rời Bắc Thần tới Thiên Lục Phường. T_____T thật là táo kém thông minh quá mà!!!

29. Chương 29: Đốt Sông

Phía tây Bắc Thần, trên đỉnh núi Hồng Sa nằm sau con sông, một nam tử mày kiếm mắt sáng đang đứng ngạo nghễ, toàn thân hán tản ra một cỗ hơi thở u nhã mà ôn hòa, trên người có một tia khí âm tàn khó có thể bỏ qua, trong tay là bồ câu đưa tin màu trắng đang vỗ cánh bay đi.

Đây là con sông đệ nhất Ân Tang, Hồng Sa sông, không biết có phải do nguyên nhân địa lý hay không mà mỗi ngày khi tới đến, khắp mặt sông bị mặt trời chiếu ánh dương đỏ sẫm một mảnh, ngư dân ở đó còn phát hiện một số núi, đảo bỗng dưng xuất hiện. Nhưng vô luận đuổi theo thể nào cũng không thể tiến vào trong tiền cảnh, đây cũng là một trong những kỳ cảnh của Hồng Sa.

“Đại ca, người đó tốt cùng là ai, vì sao muốn chúng ta nhượng xuất sơn trại?” Phía sau nam tử tuần mỹ, có một người tuổi chừng 27-28 đi tới, trên mặt hán tử này có một vết sẹo con con nhọt nhọt, thoạt nhìn không uy vũ bất phàm thì cũng là nam nhân mảnh liệt, thật là có mấy phần tư vị của sơn tặc!

“Đó là danh tướng Dịch Bắc Phi của Tập Lan.”

Vừa nghe thấy tên này, hán tử lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc, nói: “Dịch Bắc Phi tại sao lại tới đây? Chẳng lẽ hán đã phát hiện ra sự an bài của Điện hạ, muốn động thủ với chúng ta?”

“Không phải vậy. Chuyện Điện hạ an bài đã là chuyện của mười năm trước, ngày đó chúng ta khi đến đây cũng không thể tin được thành tựu ngày hôm nay của ngài, huống chi kẻ biết chuyện này không quá mấy huynh đệ chúng ta, trừ một nhóm binh lính tự mình huấn luyện ra, không ai biết chúng ta có một vị chủ tử, hơn nữa cho dù bọn họ biết cũng không thể biết thân phận của Điện hạ.”

Nam tử anh tuấn chậm rãi mở miệng: “Phe ta mới nhận được truyền thư của Điện hạ, ngài muốn chúng ta triệu tập huynh đệ rời nơi đây đi trước tới Thiên Lục Phường, Điện hạ đã có sắp xếp khác. Hoàng Tiểu, trước tiên đệ báo cho tất cả mọi người âm thầm chuẩn bị, nhớ cùng Dịch Bắc Phi thương lượng nửa ngày, tận lực nâng giá tiền, cho đến khi hán ra ngõ uy hiếp mới chịu. Nhớ lấy không nên để lộ chân tướng, ta không tiện ra mặt.”

Hoàng Tiểu nhìn giống hán tử lỗ mãng, nhưng thực tế lại thông minh tháo vát, nghe vậy miệng rộng toét ra cười khoa trương một tiếng: ” Yên tâm là không chút dấu vết, ta sẽ sắp xếp hết thủy.” Nam nhân kia anh tuấn bất phàm, vẻ bề ngoài sẽ làm người ta cảm thấy hán không phải là sơn tặc, nếu để Dịch Bắc Phi nhìn thấy, tuyệt đối sẽ nghi ngờ.

Hoàng Tiểu sau khi rời đi, nam tử đó ngửa đầu tựa hồ nghi ngờ cái gì, cuối cùng lại không nghĩ ra.

“Điện hạ đến tốt cùng là muốn làm gì... Vận chuyển dầu cải? Chính xác mà kỳ quái.”

Y theo lời Thủy Vô Ngân, Hoàng Tiểu bày ra vẻ mặt thoả thuận cùng Dịch Bắc Phi cò kè tới trưa, rốt cục Dịch Bắc Phi gật đầu đáp ứng số lượng kim tiền, Hoàng Tiểu liền hạ lệnh cho tất cả đàn em rút tới u động

phía sau Hồng Sa Sơn, cũng chính là nơi bọn họ cất thuyền. Dịch Bắc Phi cũng đồng ý, ngày mai bắt đầu bố trí sơn trại.

Nếu không chính mắt nhìn thấy, nhất định sẽ không ai nghĩ rằng Hồng Sa Sơn không phải là một ngọn núi bình thường, nhưng lại có đội tàu khổng lồ như thế! Đi thang dây xuống phía tây vách đá, có một u động tương đối sâu, trong đó ước chừng có ba chiếc thuyền lớn, còn có một mô hình các thương thuyền nhỏ, trận thế này dường như là lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng ra biển.

Dịch Bắc Phi hiển nhiên là không quá tin tưởng những tên đạo phỉ này, đã cố ý phái người đi dò xét, rất nhanh đã có người hồi báo:

“Tướng quân, những tên đạo phỉ ở phía sau núi tựa hồ có dấu thuyền bè, đang chuẩn bị thủy lộ rời đi.”

Đi đường thủy cũng không để ý trước sự tình bên ngoài, Dịch Bắc Phi lại hỏi: “Còn có động tĩnh gì không?”

“Cũng không có gì quá dị thường, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là, bọn họ cũng không mang quá nhiều hành lý, nhưng cả đám người đều vận chuyển những thùng tròn, mặt tướng phái người tra xét thì là dầu cải, không biết bọn họ mang đi làm gì.”

Dịch Bắc Phi đổi chuyện chiến tranh thì hiểu vô cùng rõ ràng còn đối với thương nhân lại biết rất ít, suy nghĩ một chút nói: “Có thể là mang đi buôn bán, tây phương nhiều nước nhỏ, cũng không có gì quái lạ, người tiếp tục dò xét có gì thì kịp thời báo lại ta.”

Xế chiều gió êm sóng lặng, đợi đến đêm, đội tàu cuối cùng từ trong u động lên đường, mặc dù có rất nhiều thuyền không dùng đến nhưng thanh thế vẫn đủ hù dọa người, lúc này nam tử anh tuấn thân vận áo lam đã đứng ở đầu thuyền, trong khoang thuyền một tả một hữu hai người đang đứng, thần sắc vui vẻ, phảng phất đang đợi để trình diễn một kịch bản đã được biên tập tốt.

Đột nhiên Lâm Phong vận một bộ nam trang màu đen lại ngồi xuống, tiện tay cầm trái nho ăn, cười nói: “Thần Thiên, ngày đó người suy nghĩ quá thiếu sót, thuyền bè xa hoa như vậy, nghĩ một chút cũng biết chắc núi này không tầm thường.” Thì ra là hai người đã men theo một đường nhỏ đi tới phía sau núi phát hiện nơi cất giấu thuyền, thuyền bè tương đối xa hoa, căn bản chỉ có đệ tử nhà giàu mới dùng, tình trạng Hồng Sa Sơn hẻo lánh, sinh sống không phải là dễ dàng, làm sao có thể dùng thuyền tốt như vậy?

Vốn rằng chủ ý của Bắc Thần Thiên cũng là không muốn dùng thuyền lớn, thuyền nhỏ sẽ không gây sự chú ý, Lâm Phong đang nghe nói thế liền lắc đầu ngăn cản, thuyền bè có xa hoa thì vào Thiên Lục Phường mới dễ dàng, bọn họ có thể giả trang thân phận của thương nhân để vượt qua kiểm tra, không để người hoài nghi.

Làm cách nào để bỏ rơi được Dịch Bắc Phi là vấn đề trọng yếu nhất.

Hoàng Tiếu nhìn Lâm Phong, ngẫm nghĩ tâm phúc bên cạnh Bắc Thần Thiên có thể đếm được trên đầu ngón tay, trước kia chưa từng không nghe nói đến người này, chỉ biết thời điểm hắn nghe thấy Lâm Phong yêu cầu đem theo nhiều thùng dầu cải đi, ánh mắt như muốn rút ra ngoài, điện hạ lại nghe người khác chỉ thị!?

Hơn nữa Lâm Phong tuấn tú hết mực, ngũ quan tựa như điêu khắc, lúc này cùng Bắc Thần Thiên đứng chung một chỗ, chính là hai mỹ nam tử mê mẩn chết người không cần đèn mạng. Bắc Thần Thiên là nam tử anh tuấn cuồng ngạo, có phong thái của một nam nhân đích thực, mà Lâm Phong tuấn mỹ tinh tế, thần sắc lạnh lùng, thanh âm cố ý áp trầm, không ai nhìn ra nàng là nữ tử.

” Ắm, ta không rõ, nàng mang đi nhiều vậy, thuyền ra không được ba bước thì sẽ bị Dịch Bắc Phi đuổi tới rồi, nàng thật có phương pháp thoát khỏi bọn họ?” Lâm Phong lúc này dùng cái tên Ấm, không lộ ra mình chính là mỹ nhân nổi danh ở Phần thành.

Thủy Vô Ngân ở đầu thuyền nhìn nàng một cái, hắn vẫn như trước mang theo kinh ngạc, bất quá hắn cũng không hỏi, bởi vì Thủy Vô Ngân biết Bắc Thần Thiên không thích người khác hoài nghi mình, Lâm Phong do hắn mang đến, nếu dám hoài nghi Lâm Phong tức là hoài nghi chính Điện hạ.

Bất quá hán tử Hoàng Tiếu kia, thoát nhìn giống như người không có tâm cơ, nhưng cũng không đến nỗi để Điện hạ ghét, hỏi một câu rồi thôi.

Lúc này, phía ngoài có người báo lại: “Đại ca, những người đó cũng khó hiểu chuyện thuyền bè rời sông, sợ là muốn đuổi theo.”

Bắc Thần Thiên bí hiểm nhìn nàng: “Chú ý là của nàng, nàng nói làm sao?”

Lông mày Lâm Phong nhảy lên, Bắc Thần Thiên dùng loại thần sắc này nhìn nàng khiến nàng có chút cảm giác sợ hãi sau lưng. Nàng lạnh lùng phát hiệu lệnh: “Ra lệnh tất cả mọi người đổ dầu cải xuống sông.”

Đổ dầu cải xuống sông? Đây là trò đùa gì a~~? Hoàng Tiếu giật mình nhìn nàng, từ trên khuôn mặt lạnh lùng của nàng cảm nhận được một cỗ áp lực khó tả, ánh mắt kia như lóe hàn quang, dường như tùy thời cũng sẽ “làm thịt” mình!

Nhất thời giật mình mới hiểu được, bên cạnh Điện hạ sao lại có người tầm thường? Vội vàng chiếu theo lời của nàng đi làm.

Thuyền xuất phát cũng đã chạy quá sông, hơn phân nửa sông cũng đã có một tầng dầu cải thật dày, đợi thuyền đi thêm một đoạn nữa, Lâm Phong mới phát lệnh: “Bắn hỏa tiễn, đốt sông!”

Không chỉ là những người trên thuyền, ngay cả tay Bắc Thần Thiên cũng bỗng nhiên dừng chén ở không trung.

” Ầm, người có chủ ý gì? Mặt sông rộng lớn như thế, nước sẽ dập tắt lửa, cho dù dầu cải có thể đốt nhưng không bao lâu nữa cũng sẽ bị dập tắt, chúng ta vẫn bị bọn họ đuổi theo...” Mấy bộ hạ không kiềm chế được, lại bị ánh mắt Bắc Thần Thiên sắc bén làm cho im lặng.

“Theo lời nàng nói mà làm!” Thanh âm bá đạo, không để một ai sinh ra dị nghị! Thời điểm Bắc Thần Thiên phát lệnh cho bọn thuộc hạ không thích người khác nói nhảm, nhiều lời.

Thanh âm nghi ngờ nhỏ dần, rồi rút đi xuống theo lệnh hành động, Lâm Phong có chút có tự tin cười cười: “Thần Thiên, có ra ngoài cùng ta nhìn náo nhiệt một chút?”

Bắc Thần Thiên cười nhạt lên tiếng: “Vì sao không đi, cùng nàng ra nhìn, nhất định là náo nhiệt không tầm thường.”

Hai người mới bước ra khoang thuyền liền nghe phía sau có người hưng phấn hô to: “Thieu cháy rồi! Lửa thật lớn!”

Hoàng Tiếu quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dưới trời chiều, một mảnh màu đỏ của ánh lửa, trên sông nhiệt độ dâng cao, không khí xoay chuyển, thuyền bè ở phía sau đã gặp một trận đại hỏa nhìn không thấy rõ. Cả mặt sông dưới chiếu xạ của trời chiều, ánh lửa bùng lên ngất trời, một mảnh kỳ cảnh! Rõ ràng lửa cũng không lớn như vậy, nhưng thoát nhìn lại như ‘liệt hỏa luyện ngục’, ai cũng không rõ là vì sao.

Về kinh ngạc hiện ra trên mặt mỗi người, trong miệng Hoàng Tiếu không ngừng lẩm bẩm: “Quá kỳ diệu, quá kỳ diệu rồi!”

Lâm Phong cũng không phải là muốn dùng lửa để ngăn trở thuyền bè đối phương, lúc này đột nhiên xuất hiện hình ảnh một đội tàu đang hướng bên này chạy tới.

Hoàng Tiếu đứng bên cạnh một nam nhân “Ai nha!” một tiếng, thần sắc mặt ngưng trọng: “Đây không phải là thuyền bè của Dịch Bắc Phi sao? Bọn họ đã mọc cánh bay qua? Tại sao lại ở nơi đó?”

Lâm Phong khẽ mỉm cười: “Không cần để ý, cứ hướng bên kia mà chạy, đây là ảo ảnh, bọn họ thực ra đang cách chúng ta càng ngày càng xa.”

Bắc Thần Thiên cũng không khỏi tò mò: “Như vậy đi qua được cũng không phải không thể a? Thế sẽ càng ngày càng gần bọn họ?”

“Là càng ngày càng xa, bọn họ nhất định cũng nhìn thấy huyền ảnh của chúng ta đuổi theo, ảo ảnh này là cùng phương ngược hướng, nếu bọn họ chạy càng xa, chính là cách chúng ta càng ngày càng gần, những đạo

lý khoa học có nói người cũng không hiểu, các người chỉ cần để ý chạy nhanh thuyền là được, đợi đến khi ảo ảnh biến mất, chúng ta đã sớm cách xa bọn họ.”

Mê hoặc người ta không chỉ là do ảo ảnh, con sông này nằm trong vùng lãnh thổ mưa rất nhiều, không khí gặp lạnh bốc hơi, ban tối do sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày, ánh mặt trời xuất hiện sẽ làm mật độ tăng không khí bất đồng nên gặp cảnh vật do chiết xạ mà xuất hiện, cũng chính là ảo ảnh mà bình thường hay nói đến, bất quá cảnh vật chiết xạ là cùng phương ngược hướng, thời đại này cùng cổ đại không sai biệt lắm, không có ai biết những thứ này.

Lâm Phong dùng một mối lửa, để ật độ tăng không khí tăng cao, tạo ảo ảnh, khu vực này gần đây vốn liên tiếp xuất hiện hiện tượng ảo ảnh tự nhiên, lúc này nàng chỉ cần hơi chút làm mờ ám là có thể thành công, lửa này làm người khác không giải thích được, càng làm người bội phục bản lãnh của nàng.

Chung quanh thanh âm dồn dập, tiếng nước chảy, tiếng thán phục hòa thành một mảnh, Lâm Phong không thường thức quang cảnh khó gặp phía sau Bắc Thần Thiên, đối với sự rối rít tới sợ hãi, nàng làm như không thấy.

Đột nhiên có cánh tay đặt lên bả vai mình, Lâm Phong quay đầu lại, hồng quang ánh lên người nam nhân này, gương mặt anh tuấn có một loại tư vị nói không ra lời.

“Vào trong khoang thuyền đi, gió bắt đầu thổi rồi.” Nàng lơ đãng nghe thấy thanh âm ôn nhu cực điểm, làm trái tim bỗng dưng nhảy chậm một nhịp.

“Ừ.” Hàm hồ đáp một tiếng, trong lòng vì tín nhiệm của hắn mà thấy vui mừng, thật ra nàng không ghét bị tín nhiệm hay tín nhiệm người khác, bất quá đúng như lời Bắc Thần Thiên, điều kiện tiên quyết phải là lý trí.

Ở nơi này là một mảnh kỳ cảnh, Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên thành công bỏ rơi Dịch Bắc Phi, rời đi.

(Táo không hiểu cái khúc xạ với chiết xạ gì đó nên có đoạn edit không được chuẩn. T___T Mọi người bỏ qua cho!!)

30. Chương 30: Cờ Tướng

“Chủ thượng, thuyền đã vào lãnh thổ sông của Thiên Lục Phường, phía trước chính là bến dò Thiên Lục, chúng ta quang minh chính đại đi vào, hay là dùng phương pháp khác?” Lúc này mọi người đã sửa miệng không gọi Bắc Thần Thiên là Điện hạ, xuất hành bên ngoài cần cẩn thận Dịch Bắc Phi mang binh đi tìm, mặc dù mấy ngày qua rất yên bình, nhưng không ai biết sự yên bình này có thể kéo dài mấy ngày, nếu bại lộ thân phận quả thật là không tốt.

Lúc này nói chuyện chính là thủ hạ Hoàng Tiếu, còn một thị vệ gầy teo tên là Hoàng Anh, số người biết thân phận Bắc Thần Thiên là không nhiều.

Bây giờ nhóm quân biết thân phận Bắc Thần Thiên, biết công tử văn nhâ Thủy Vô Ngân không phải là “đầu lĩnh” có Hoàng Tiếu, cùng với ba thị vệ, Hoàng Anh, Lưu Kiến, Hoa Thanh. Ba người này từ nhỏ đã đi theo Thủy Vô Ngân, mà Bắc Thần Thiên căn cứ sách lược “nghỉ người không dùng người, dùng người không nghỉ người”, cũng không nghỉ kị bọn họ nhiều.

Tổng cộng có bốn mươi tám người, đều luyện tập võ công, Thủy Vô Ngân lãnh đạo bọn hắn, những người này biết mình không phải có thân phận bình thường, biết bọn họ có một chủ tử, nhưng là chủ tử này vẫn không lộ mặt, lúc này Bắc Thần Thiên lộ diện, bọn họ nhất nhất quy thuận Bắc Thần Thiên.

Về phần sự vụ phức tạp, họ căn bản không biết chuyện trọng yếu là gì, chỉ hiểu núi không phải là núi bình thường, rồi nghe theo huấn luyện của lão đại Thủy Vô Ngân, nếu không tuân theo sẽ bị xử phạt, Lâm Phong không khỏi cười thầm, quản lý nghiêm khắc như thế sao? Giống như là quân đội vậy.

Bất quá, Bắc Thần Thiên chọn địa phương vô cùng tốt, căn bản không có ai ở gần đó, nếu có lộ ra chân tướng cũng không ai bắt bớ được.

Lúc này Bắc Thần Thiên đang cùng Lâm Phong đánh cờ, liếc mắt ra ngoài một cái, không nói lời nào, tựa như là đang nghĩ bước kế tiếp của quân cờ.

Lâm Phong cũng nhàn nhạt liếc mắt phía ngoài một cái, nói: “Nếu tới vì sao không quang minh chánh đại đi?”

Mấy ngày nay, mọi người sớm biết vị Âm công tử này ra lệnh cũng tương đương với chủ thượng ra lệnh, Hoàng Anh vội vàng đáp một tiếng, quay đầu phân phó sự việc, lông mày Lâm Phong nhăn lại, tự đắc quát một tiếng: “Hồi.”

Hoàng Anh vội vàng dừng bước, đợi vị kỳ nhân chế tạo kỳ cảnh này hạ văn.

“Nhớ bảo một nhóm người tách ra, để bọn họ tự sắp xếp lên bờ không cùng thời gian với chúng ta, tránh bị người khác hoài nghi, trong một thương đội nhiều người quá cũng kỳ quái. Hơn nữa thuộc hạ của người cũng nghiêm túc, thoát nhìn sẽ giống như buôn bán.” Lúc này số người đi theo không một ngàn cũng phải đến tám trăm người, dùng đến chục chiếc thuyền, cùng nhau xuất phát hẳn phải được kêu là một tráng quan!

Hắn nhìn hai người đi quân cờ, cười nói: “Không nhọc Âm công tử làm ơn, chuyện này ta sẽ làm thỏa đáng.” Rồi hạ phân phó nói: “Lưu Kiến, Hoa Thanh, mang bốn chiếc thuyền chia ra đêm mai cập bờ, tạm thời bất động, tùy thời chờ sai khiến. Chủ thượng, chúng ta không ngại lấy thân phận thương nhân đi trước tới Thiên Lục tìm hiểu phong thổ, Thiên Lục mặc dù thần phục Bắc Thần, nhưng cho tới nay thái độ với Thiên Thành cũng không minh bạch, hiện giờ Bắc Thần quân vương xảy ra chuyện, thái độ chưa rõ ràng trước, chúng ta không thể để bại lộ thân phận.”

Bắc Thần Thiên mỉm cười gật đầu: “Ta biết, lâu rồi ta không có dịp ra ngoài mà không phiền nhiều chuyện chiến sự. Quốc nội ta không lo lắng, đã có Âu Dương Hiểu, huống chi trước kia ta cũng đã cùng bọn hắn đã nói muốn đi ra ngoài, chẳng qua là vốn là muốn đi nước nhỏ đông phía, lúc này lại ở phía tây.”

Khó trách vẻ mặt hắn không gợn sóng sợ hãi, không sợ nội bộ Bắc Thần xảy ra rắc rối, thì ra là đã sớm có sắp xếp.

Nước nhỏ phía đông? Đây chẳng phải là quốc gia Tần Mộ Quân muốn nòng đi trước? Con người Lâm Phong đảo một vòng, trong lòng đã có kế hoạch, bất quá lúc này đang ở ngoài Bắc Thần, không cần nói với Bắc Thần Thiên, ngày sau trở về rồi hãy nói cũng được.

Thấy hắn chậm chạp chưa đi nước cờ, Lâm Phong thúc dục nói: “Ai biết người đi sẽ xảy ra tai họa gì? Ta thấy hay là dừng đi, trực tiếp tìm một chỗ nghỉ chân, chờ tin tức Xuy Tuyết đến, ép đi Dịch Bắc Phi cùng bọn họ hội hợp cũng đủ, ta nói, người cũng là đi mau quân cờ a.”

Bắc Thần Thiên tựa như chơi xấu: “Chậm đã chậm đã, đi từng nước cờ cần phải có kiên nhẫn, ta xem nòng cũng không giống người không có kiên nhẫn, sao lại không đợi được một lát, chẳng lẽ là sợ thua?” Dứt lời nhìn chăm chú vào bàn cờ đơn giản, tựa hồ đang suy tư.

Lâm Phong liếc liếc hắn, miệng nói: “Ta sợ thua? Không biết người nào hôm qua khi bại khi thắng, sách sách, ta thật bội phục nghị lực của người a~~.”

Thì ra là sau khi xuất phát, tốc độ thuyền bè chậm chạp đến nỗi không thể chậm hơn nữa, trong lòng Lâm Phong thầm mắng người nào không biết gì đi đặt tên sông, Hồng Sa sông căn bản không thể xưng là sông, chỉ là một eo biển, bất quá không cùng đất nước, cách định nghĩa cũng không giống nhau, không thể trách người khác được.

Nhằm chán, nòng sai người làm một tấm ván gỗ, chuẩn bị rất nhiều mẫu gỗ dẹt tròn, phía trên có khắc xe, mã, pháo..., làm một bộ cờ tướng đơn giản, để chơi cờ giết thời gian, Bắc Thần Thiên nhìn thấy kỳ lạ, Lâm Phong mới biết hóa ra Ân Tang chỉ có cờ vây, không có cờ tướng Trung Quốc.

Bắc Thần Thiên có lẽ cũng nhằm chán, gần đây luôn cố ý như vô tình đi rất gần Lâm Phong, nếu ai không biết đến còn tưởng rằng hắn chuộng nam nhân, Lâm Phong biết hắn là biểu lộ quan tâm, cũng không ghét, hắn muốn học đánh cờ sẽ dạy hắn.

Bắt đầu từ xế chiều ngày hôm qua, Bắc Thần Thiên ham mê cờ tướng, theo lời hấn, cờ tướng và điều binh khiến tướng có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, không giống với cờ vây, các điểm tử cũng không ảo diệu như vây, bắt đầu chơi hấn khẳng định không phải là đối thủ của Lâm Phong, bị thua thảm hại. Bất quá sau mấy lần chơi, đã thông hiểu cờ này, hăng hái bừng bừng chơi đến hôm nay, hấn cùng với Lâm Phong thật ra thì trình độ đã xê xích không nhiều, Lâm Phong cũng phải phí phạm một phen đầu óc mới có thể đấu cờ thắng hấn.

Chưa tìm ra điểm tử, Lâm Phong cố ý kích bác: “Đánh cờ như xuất binh, nếu nói binh quý thần tốc, đánh cờ chậm như vậy, sợ rằng binh lính của người đã không còn tinh thần, ở nước ta có ba lý thuyết từ cổ xưa, ‘nhất cổ tác khí, tái nhi suy tam kiệt’, tướng sĩ hay dùng chiến dịch này, nhìn người lè mề chậm chạp, chờ người xuất quân, ta sớm đã sớm chiếu tướng.” (nhất cổ tác khí, tái nhi suy tam kiệt: đại ý là một tiếng trống cổ vũ quân binh hăng hái, thêm nữa thì quân địch sẽ khiếp vía suy kiệt)

“Nga? Có cái thuyết này?” Trên khuôn mặt anh tuấn của Thủy Vô Ngân cũng hiện ra thần sắc cảm thấy hứng thú, nói giỡn: “Nói như thế, quân cờ đi sau không tóm được Nguyên soái?”

“Vây cũng không nhất định, một trong những phương thức tiến hành chiến tranh là phải có kinh nghiệm thực chiến, nếu ta và Thần Thiên đo binh mã, ta tất bại, bởi vì ta chẳng bao giờ điều binh, mà kinh nghiệm thực chiến của Thần Thiên lại phong phú, những cái ta hiểu được bất quá chỉ là lý luận suông, ngàn ngàn không suy tính, muốn không bại cũng khó a.” Lâm Phong vừa cười.

Bắc Thần Thiên lắc đầu: “Ta coi nàng hữu dũng hữu mưu, đối phó với người bình thường thì không thành vấn đề.”

“Người không phải người bình thường, không phải là ‘thành tâm’ tổn hại ta sao?” Lâm Phong giả vờ cả giận nói, nàng cùng Bắc Thần Thiên trải qua thời gian khá dài mới biết, Bắc Thần Thiên ở trước mặt nàng không dễ dàng tức giận, cũng không tự cao tự đại, mặc dù không biết tại sao hấn lại dung túng nàng như vậy, nhưng so với nơi nơi bị quản chế thì quả là thoải mái hơn nhiều, Lâm Phong cũng tình nguyện cùng hấn nói chuyện phiếm rất tự do. Cho dù trước kia trong Hắc bang giang hồ là ở hiện đại cũng không phải thâm nghiêm như vậy.

Cùng người khác nói chuyện, theo lẽ thường là cùng chung khẩu khí, mấy tướng sĩ bên cạnh Bắc Thần Thiên mặc dù thời điểm nàng đang phát hiệu lệnh không dám nhìn thẳng vào nàng, còn thì bình thường cũng cảm thấy Lâm Phong là người rất dễ gần.

“Tốt, nghĩ kỹ chưa?” Lâm Phong quay đầu lại nhìn lên bàn cờ, lại thấy Bắc Thần Thiên nở nụ cười đầy mỉa mai sang chéo phải hai cách.”Chiếu tướng mất xe.”

Lâm Phong nhìn lên, không khỏi cười: “Người cái gì xe chứ, ta nói làm sao người lại đi kích ta, nguyên lai là thừa dịp ta không chú ý đẩy xe của ta đi xuống một bước, lão thiên a, người... không tính!”

“Sao lại không tính, đây cũng là một loại bản lãnh chứ sao?”

“Nhưng là, ra lão thiên phải xuất thủ làm cho người ta không phát hiện ra mới được, ván cờ của người đường đi ta cũng nhớ kỹ, cửa tử của ta cũng nhớ rõ ràng, người nói thời điểm người dụng binh có thể làm bậy thế sao?” Lâm Phong phản bác.

“Không gì không thể.” Bắc Thần Thiên cười, Thủy Vô Ngân ở bên cạnh cũng cười: “Ám công tử không phải là người Bắc Thần sao? Chủ thượng từng có một chiến thắng tương đối oanh liệt, chiến dịch đó vô cùng nổi danh, hai năm trước, chủ thượng xuất chinh, quân ta ở Tiền Thang bị vây, Tiền Thang quốc vương mượn binh khí ở ngoài nước, chủ thượng liệu sự như thần, nửa đường chặn lại, giả vờ đối binh khí cho bọn hấn một nhóm vũ khí hỏng, để cho bọn họ cho là có trợ giúp, tự mình là đứng, thực tế binh lực đại tổn, không phải là dễ dàng tử sao?”

Lâm Phong nhìn Thủy Vô Ngân, thần sắc lạnh nhạt, khí vũ bất phạm, mang phong thái khó dấu diếm, thâm nghĩ trong lòng, Bắc Thần Thiên thật là biết chọn nhân tài, mấy tướng lĩnh trẻ tuổi bên cạnh cũng là hảo thủ.

Lâm Phong cười nói: “Chuyện xưa cũng rất sinh động, ván này ta thua, bất quá không có lần tới.” Ngáp một cái, vỗ vỗ bả vai, nàng có cảm giác mệt nhọc: “Làm sao vừa mới chơi cờ lại bàn đến dụng binh đánh

giặc rồi, các người thật là ba câu không rời được nghề chính! Thiên hạ cũng không phải chỉ dựa vào đánh giặc, thương nghiệp, nông nghiệp, công nghiệp, loại nào không được coi trọng thì quốc gia không thể cường đại được.”

Chỉ thấy lỗ tai hai người bên cạnh dựng lên, Lâm Phong biết bọn họ lại muốn hỏi, không khỏi lắc đầu nói: “Những lãnh vực nghề nghiệp này ta cũng không biết quá nhiều, người cho ta là thần tiên hử, cái gì cũng hiểu? Buôn bán ta còn có thể thông hiểu một chút, những thứ khác các người cũng đừng có hỏi tới hỏi lui mãi, hỏi nhiều là học sinh hử.”

Bắc Thần Thiên mang theo nụ cười khắc sâu: “Quốc gia của nàng thật thú vị, không biết đường đi thế nào? Nếu có may mắn, ta thật muốn đi trước để nhìn, địa phương nào có thể tạo nên một người như nàng....” Có thể tạo nên một nữ nhân đặc biệt như nàng.

“Quốc gia của ta không phải người muốn là đi được.” Lâm Phong biết hắn có ý gì, nhin cười nói. Nếu Bắc Thần Thiên xuyên qua đến thế kỷ hai mốt, ngẫm lại xem... Không biết Hồng Kông có thể hay không lại có một lão Đại xã hội đen.

Thủy Vô Ngân kinh ngạc nói: “Đi đường có gì khó khăn, một bao quần áo, một con khoái mã, nhiều hơn nữa thì thêm một chiếc thuyền bè, làm sao lại không thể tới?”

Lâm Phong nghe hắn nói xong liền nhúc nhích: “Có giải thích các người cũng không hiểu, ngày sau có cơ hội người tự nhiên sẽ được nếm trải.” Dù sao tỷ lệ có thể đến được đó cũng là số lẻ vô cùng, Lâm Phong nói chuyện phiếm thông suốt tránh né vấn đề này. Bắc Thần Thiên dường như biết nàng không muốn nhắc tới, liếc Thủy Vô Ngân một ánh mắt cảnh cáo, không để cho hắn hỏi tiếp nữa.

Đột nhiên nghe thấy phía ngoài có tiếng ồn ào, Hoàng Anh đi vào nói: “Chủ thượng, đã đến bến dò Thiên Lục, nhưng có một đội binh lính muốn lên thuyền kiểm tra, nói chúng ta chứa chấp đào phạm.”

Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên liếc nhau một cái, thần sắc kỳ quái, không thể nào là người của Dịch Bắc Phi, vậy có chuyện gì?

P phía bên ngoài ngay từ đầu binh sĩ đã lên tiếng: “Trong lòng không có gì mờ ám dĩ nhiên có thể cho chúng ta vào lục soát, các người nếu phản kháng, cứ theo luật chứa chấp đào phạm mà luận xử!”

Sắc mặt Bắc Thần Thiên trầm xuống, tâm tình mới vừa tốt lên như bay đến cửu thiên, lạnh lùng đứng dậy, cổ khí quyết đoán từ trên người phát ra, lông mày Lâm Phong vừa nhíu kéo hắn lại: “Dáng vẻ này của người không giống thương nhân, giao cho thuộc hạ xử lý cẩn thận đi.”

31. Chương 31: Đào Phạm

Lâm Phong cảm thấy có chút kì lạ, theo lý mà nói, Bắc Thần Thiên không phải là người thiếu kiên nhẫn, sao lại có thái độ như thế, ai ngờ Bắc Thần Thiên khoát tay nói với nàng: “Có người!”

Lâm Phong cả kinh, có người? Bắc Thần Thiên và Thủy Vô Ngân đồng thời phi thân ra ngoài khoang thuyền, lập tức bên ngoài khoang thuyền truyền đến tiếng đánh nhau, liền vội vàng đuổi theo, võ công của nàng không bằng hai người họ, xem xét thanh âm hắn thì năng lực cũng khá, khó trách sắc mặt Bắc Thần Thiên thay đổi, nguyên lai là thật sự có người nhân dịp một khắc bọn họ dừng thuyền mà lén lên thuyền.

Lúc này, một thanh sam nam tử xoay quanh hai người, khinh công tương đối cao, Bắc Thần Thiên và Thủy Vô Ngân võ công tuy mạnh nhưng cũng không dễ dàng bắt được hắn.

Thủy Vô Ngân lúc này lên tiếng: “Huynh đài xin hãy rời thuyền, chúng ta không muốn gặp phiền toái, nếu dừng tay rồi đi chúng ta tuyệt không làm khó dễ người.”

Trên người hắn có mùi máu tươi, quả nhiên là đào phạm, lúc này hắn thấy hai người Bắc Thần Thiên đã thu sát ý, hắn đứng cách hai người họ không xa, trầm giọng hỏi: “Thuyền nhỏ ở đâu?” Người này tóc rối loạn, thân thể cũng bẩn thỉu, mặt đầy râu ria, nhìn không ra dung mạo hắn, bất quá nghe thanh âm này, có lẽ là một nam tử trẻ tuổi.

Những người bên ngoài không ngăn được binh lính, một đội binh lính đã theo hướng bên này chạy lại, nếu qua bên này khẳng định là sẽ nhìn thấy hắn, lúc này cho dù có nhảy xuống sông cũng sẽ bị người khác nhìn thấy. Đến lúc đó, binh lính cũng không quản việc ta có muốn giấu hắn hay không, cứ căn cứ việc lục soát thấy đào phạm đã từng xuất hiện là thành lập tội danh che giấu đào phạm, muốn trốn tội cũng không thoát... Còn chưa đi được hai bước thì phiền toái đã tới cửa rồi, Lâm Phong im lặng.

Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên quyết định thật nhanh, một người nắm tay nam nhân còn đang thất thần ném vào trong khoang thuyền, một người kéo hắn vào trong phòng, thuận tiện đánh giá bốn phía xem có nơi nào ẩn nấp được không.

Lúc này đội binh lính quát tháo đã đi tới, trong tay giơ xích vàng nói: “Chúng ta phụng mệnh hoàng thất lục soát tất cả thuyền bè, kẻ nào dám trái lệnh xử theo quân pháp, các người còn ngăn cản, đừng trách bốn quan không khách khí!” Tên quan kiểm tra tối sầm mặt, nhìn thấy bên ngoài khoang thuyền Bắc Thần Thiên và Thủy Vô Ngân đứng ở bên kia, hừ một tiếng, thầm nghĩ bọn họ cũng không dám ngăn trở, liền đi vào lục soát.

Đột nhiên, Bắc Thần Thiên giơ nắm đấm tay ngăn cản hắn: ” Trong khoang thuyền có chút bất tiện, thứ lỗi.”

Thủy Vô Ngân thấy hắn ngăn trở, cũng mỉm cười, thân thể dựa vào bên cửa khoang.

Sắc mặt tên quan lục soát nhất thời không tốt lắm.

“Các người muốn kháng lệnh!”

“Không phải muốn kháng lệnh, chỉ là ngài lục soát đúng là rất vô lý, trong khoang thuyền quả thật không tiện kiểm tra, đại nhân nếu muốn lục soát, hãy chờ một chút.”

“Chờ cái gì! Ai biết bên trong có ẩn dấu đào phạm không! Người vừa nhìn đã thấy là một thương nhân không đứng đắn, chẳng lẽ là đồng đảng của đào phạm?” Tên quan phát ra trận cười quái dị, hình như chắc chắn là trong khoang thuyền có ẩn dấu đào phạm: ” Người đâu, bắt hai tên này lại! Đợi bốn quan bắt được đào phạm sẽ mang đi!” Không khí trở nên khẩn trương, rất nhiều binh lính dồn đẩy xông đến.

Trong lúc hỗn loạn, cánh cửa khoang thuyền đột nhiên “Chi nha” một tiếng mở ra vang lên nữ âm thanh thúy dễ nghe:

“Thần Thiên, xảy ra chuyện gì?”

Tên quan lục soát và bọn binh lính bỗng đứng nguyên tại chỗ bất động, hai tròng mắt như muốn rớt ra ngoài, Thủy Vô Ngân trong lòng kinh ngạc, quay đầu lại nhìn cũng xuất chút té ngã, còn phải giả bộ ra bộ dáng đương nhiên là thế, tâm lý phi thường không tự nhiên.

Bắc Thần Thiên bộ dáng trấn định, cười nói: “Tiểu thư, kinh động đến người rồi, vị này đem theo nhiều người nhất định muốn tiến vào phòng ngủ của người tra xét, muốn bắt trói tiểu nhân cùng Vô Ngân.”

Vị tiểu thư này tóc còn chưa kịp vấn lên, đơn giản là một mái tóc dài, y phục tựa như mới khoác lên người, có lẽ vừa mới xuống giường, cánh tay trắng nõn hoàn toàn lộ ra ngoài. Cho dù không mặc nhiều trang phục, cả người nàng vẫn mỹ lệ làm người khác ngơ ngẩn, những người này có thể thế, sinh thời bọn họ chưa từng gặp mỹ nữ đẹp nhường này!

Nàng tựa hồ có chút tức giận, ánh mắt tuyệt mỹ liếc nhìn tên quan lục soát, không nóng không lạnh nói: ” Lần này kinh thương vốn là gia phụ phái người theo bảo vệ ta, hai người bọn họ là thị vệ của ta, không biết ngài lại cảm giác bọn họ ‘vừa nhìn đã biết là người không đứng đắn’ sao?”

Khẩu khí tiểu thư khá cao ngạo, cả người nàng phát ra khí chất làm người ta cảm thấy điều này là đương nhiên.

Tên quan nhìn thấy gương mặt vị tiểu thư này, khẩu khí cũng không cứng rắn nữa, cười cười nói: ” Quấy rầy tiểu thư nghỉ ngơi tại hạ cũng không muốn, tại hạ chỉ là phụng mệnh làm việc, xin tiểu thư tha thứ.”

Vị tiểu thư đương nhiên chính là Lâm Phong, nàng thấy những binh lính ngây ngốc nhìn mình, hừ lạnh một tiếng, thần sắc lộ vẻ không kiên nhẫn: “Các người không phải muốn lục soát sao? Như thế nào còn không

tiến vào? Bất quá phòng ta rất đơn giản, không thể để đông người làm phiền, vị đại nhân này, ngài muốn lục soát thì chính mình vào xem đi.”

Lời nói tương đối dễ dàng, làm cho người ta hoàn toàn không cảm thấy nghi ngờ, tên quan có chút xấu hổ mở cửa nhìn vào trong, bên trong bốn vách tường trống trơn, chỉ có một chiếc giường cùng một bộ bàn ghế, không thể cất giấu người, hai tròng mắt đảo đến trên giường còn đóng chần mền rối loạn, nhất thời cảm thấy mình quá đường đột, vội vàng lui lại đi ra ngoài.

“Quấy rầy tiểu thư rồi, quả thật nơi đây không thể giấu người.” (táo: vậy người giấu ở đâu a ??)

Lâm Phong liếc nhìn bọn hắn một cái, vẫn là bộ dáng cao cao tại thượng, thấy bọn họ còn ngăn người, không nhin được phát phát tay: “Nếu lục soát xong rồi cũng mau rời đi, đừng phá hỏng giấc ngủ của ta. Các ngươi không phải muốn lục soát đào phạm sao, cẩn thận đào phạm trốn mất, các ngươi làm sao khai báo với quan trên?”

Tên quan lục soát lúc này mới nhớ ra là còn nhiệm vụ, vội vàng mang binh lính rời đi.

Chờ bọn hắn đi xa rồi, Thủy Vô Ngân và Bắc Thần Thiên mới xoay người muốn vào trong khoang thuyền, lại bị Lâm Phong một cước đá ra: “Ta còn chưa thay lại y phục, ở bên ngoài chờ!”

Một lát sau, mới nghe thanh âm Lâm Phong ở bên trong gọi: “Vào đi!”

Hai người lúc này mới đẩy cửa mà vào, bên trong Lâm Phong đã đổi lại một thân nam trang màu đen rồi, nàng oán giận nói: “Người... làm sao ngay cả một bộ nữ trang cũng không chuẩn bị, hại ta muốn đổi nữ trang phải khoác thêm chăn đơn!”

Bắc Thần Thiên nở nụ cười tà ác: “Ta sao biết trước được có loại tình huống này phát sinh, huống chi ngay từ đầu ta cũng không muốn nàng mặc nữ trang, nếu không đoạn đường này không biết sẽ sinh ra bao nhiêu sự tình nữa.”

Thủy Vô Ngân đứng ở bên cạnh thật lâu không nói gì, hắn vốn là một người thông minh, lúc này càng nghĩ càng kinh ngạc, hắn đã đoán ra, nếu Lâm Phong vốn là nữ tử, như vậy “Ám” nhất định là thân phận giả. Thân phận chính thức của nàng là gì? Còn nữa, gần đây tại Phàn thành truyền ra tin đồn về Bắc Thần Thiên, hắn mang về một mỹ nhân bằng thanh ngọc khiết, nữ tử đó còn có một trái tim từ bi, thường xuyên tế thế cứu người.

Bây giờ nhìn trộm Lâm Phong, cảm thấy nữ nhân này thật đáng sợ, dám lừa gạt cả thiên hạ, quân cờ này của Bắc Thần Thiên bố trí rất thâm diệu! Ai có thể ngờ mỹ nhân cao thượng kia lại là vị kỳ nhân lãnh khốc vô tình bên người hắn?

“Vô Ngân, người nghĩ gì cũng được nhưng không nên để lộ ra ngoài.” Bắc Thần Thiên từ trước đã không muốn dấu diếm hắn, chỉ là Lâm Phong thân phận đặc thù, càng ít người biết càng tốt.

Thủy Vô Ngân đối với Lâm Phong từ kính nể chuyển thành kính sợ rồi! Phỏng đoán nàng là dạng nữ nhân gì, đánh giá vài lần chưa ra.

Nhìn thấy ánh mắt hắn, con người Bắc Thần Thiên tối sầm lại, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Lâm Phong mặc kệ hai người này thế nào, chỉ hô: “Bọn họ đi rồi, người cũng ra đi.”

Cửa khoang thuyền mở ra, nam tử kia bước ra, thì ra Lâm Phong thấy bốn phía tường không có chỗ giấu người, đành phải ra hạ sách này, tự mình chuẩn bị nữ trang ra ngoài dọa người, để hắn trốn sau cánh cửa.

Tên quan kia chỉ lo nhìn phía trước, Lâm Phong vốn đứng trước cửa, toàn bộ tầm mắt của hắn cũng sẽ tập trung trên người nàng, ai còn cố ý đi nhìn phía sau cửa có giấu người không? Hơn nữa thái độ Lâm Phong thân nhiên, có trăm nghi vấn cũng bị tiêu trừ, bất quá lần này là ‘binh hành hiểm chiêu’, Lâm Phong cũng không muốn như vậy lần nữa.

Hắc y nam tử đi tới, cúi đầu trước ba người: ” Tạ ơn cô nương cứu mạng, ngày sau có cơ hội, ta nhất định báo đáp.”

Lâm Phong thấy Bắc Thần Thiên không nói gì, biết hẳn muốn nàng dứt khoát giả trang, không lấy thân phận vương tới Thiên Lục Phường, nàng cũng để tùy hắc y nam tử đó tạ ơn, miệng phân phó Thủy Vô Ngân thử dò xét hỏi thăm.

“Vị công tử này, nhìn người võ công bất phàm, lại bị người của hoàng thất lòng bắt, đến tột cùng thân phận là gì?”

Nam tử có chút do dự, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Vốn là vấn đề riêng của nhà, có thể sẽ liên lụy cô nương nên cô nương không nên biết thì hơn.”

Lâm Phong trầm mặt, vấn đề gia sự? Hắn có thể có gia sự gì? Khẳng định là vấn đề hoàng thất, hoàng thất Thiên Lục chẳng lẽ có sự tình gì?

Thấy nam tử vẻ mặt mệt mỏi, Lâm Phong cũng không hỏi nhiều, có hỏi thì chưa chắc hẳn đã trả lời thực tình, bèn cười nói: “Ta lần này đi kinh thương không tiện để thân phận nữ nhân, vừa rồi người đã chứng kiến, không thể để người ngoài biết được, nhìn người cũng mệt mỏi rồi, nếu không ngại thì trước rửa mặt nghỉ ngơi, có lẽ bên ngoài tin đồn cũng lớn, nơi này của chúng ta tạm thời rất an toàn, công tử không ngại tạm thời ở đây.”

Thấy nam tử không trả lời lại, Lâm Phong biết trong lòng hẳn vẫn còn cảnh giác, Bắc Thần Thiên ở bên cạnh đột nhiên mở miệng.

“Tiểu thư bảo người lưu lại nhất định sẽ không hại người, chúng ta đã cứu người, người bên ngoài nếu tìm ra thì chúng ta cũng không thoát khỏi trách nhiệm, người cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.”

Nam tử nghe vậy ngăn người, lúc này mới nói tạ ơn, Thủy Vô Ngân lập tức an bài chỗ ở cho hắn, nam tử kia nói mình tên là Mộ Phong, chỉ nói ngày sau chắc chắn cảm tạ, rồi đi xuống.

Đợi người đi khỏi, Bắc Thần Thiên nói với Lâm Phong: “Lần này xuất hành không phải du ngoạn, kỳ thật ta có ý định thâm tóm Thiên Lục Phường.”

Liếc nhìn hắn, Lâm Phong tựa hồ không kinh ngạc: “Người là người không có tính toán mà chạy loạn khắp nơi sao? Điểm ấy người không nói ta cũng biết, nếu không thì sau khi bỏ rơi Dịch Bắc Phi người đã quay về Bắc Thần rồi, người muốn đổi chủ Thiên Lục Phường sao?”

“Lần trước Bắc Thần nhận được tin Hoàng thượng Thiên Lục bệnh nặng, Thiên Lục Phường vốn là thủy lục đệ nhất quốc gia phía tây Bắc Thần, nếu như quốc chủ không thể hưởng Bắc Thần xưng thần thì vô luận là ở mặt quân sự hay là kinh thương, Bắc Thần cũng sẽ hao tổn không nhỏ. Nguyên vốn kế hoạch của ta là dẹp yên Thiên Lục để sau này đến đây đàm phán, nhưng hôm nay thần xui quỷ khiến, quốc gia hắn hỗn loạn tới mức này, không bằng trực tiếp giải quyết đi, tránh để ngày sau đêm dài lắm mộng.”

“Hôm nay người gặp tên Mộ Phong, cho nên muốn từ người hắn bắt đầu kế hoạch?” Lâm Phong suy nghĩ một chút, hiểu rằng phương pháp này cũng có thể được:

“Kỳ thật Thiên Lục chỉ là một tiểu quốc, nếu như Bắc Thần tạo áp lực thì không sợ bọn họ không hàng, nhưng tên hoàng tử nước này ta thấy qua mặt mũi, khó tránh khỏi hắn không quá thức thời, nếu như người xuất binh, binh lực cũng bị kìm hãm, tiểu quốc phía đông chỉ sợ cũng không cách nào nắm chắc, người khó xử cũng không ít.”

Cùng người thông minh nói chuyện thật tiện lợi, chính là mình chỉ cần nói một câu, hắn có thể suy nghĩ ra rất nhiều điều.

Bắc Thần Thiên đột nhiên chuyển đề tài: “Bất quá, ta lúc này muốn du ngoạn một chút, nàng có muốn theo ta đi dạo đường phố?”

“Người muốn làm người khác chú ý?”

“Cũng không phải.” Bắc Thần Thiên nói giỡn: “Chỉ là muốn mua cho tiểu thư nữ trang thích hợp, tránh đến lúc cần dùng lại không có.”

Lâm Phong nhướng mắt, rất muốn đập một cước lên mặt Bắc Thần Thiên, không có chuyện gì đi cười cái kiểu ấy làm chi! Nàng càng cảm giác Bắc Thần Thiên thật sự rất âm hiểm! Ngay cả cười cũng phóng đảng

như vậy!

32. Chương 32: Đạo Phố

Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên đi ở trên đường, tự nhiên là hai người tương đối thường nhân; một người anh tuấn cao lớn, một người lãnh khốc tuấn mạc, cầm y ngọc đá; thoạt nhìn giống công tử phú hộ. Trên đường khắp nơi đều là quan quân lục soát, bất quá thấy y phục và phong thái hai người cũng không dám tiến lên hỏi, chỉ sợ quấy nhiễu phải đệ tử con nhà quyền quý.

Lâm Phong thấp giọng nói: “Xem trận thế trên đường, nhất thời hẳn không có khả năng rời thuyền, chỉ là ta lo lẫn nợ tên quan lục soát bị ta kinh động, có thể sẽ trở về nói lung tung, nơi này vương tôn công tử không đành lòng nhiều lắm, ta tiếp đãi không nổi.”

“Cái này dễ thôi, nàng nói mình là huynh trưởng, phụ thân tư niệm nữ nhi nên muối muối đã trở về, vùng này kinh thương tự do, huynh thay muối làm chẳng lẽ không được?” Ánh mắt Bắc Thần Thiên xẹt qua mấy tiểu quán, lộ ra vẻ có chút ‘mạn bất kinh tâm’.

“Chỉ cần hẳn an phận ở trên thuyền mọi sự sẽ ổn thỏa, lúc này trên tay ngươi không có binh lực, Chiến thần bây giờ chỉ là về bề ngoài, không có tác dụng thực tế.” Lâm Phong đối với mấy món đồ chơi nhỏ nhỏ trên đường cảm thấy rất hứng thú, dừng lại nhìn xem, tốt xấu cũng là phụ nữ thế kỷ hai mươi mốt, dù thế nào cũng đã từng đi dạo phố?

Đột nhiên nhìn thấy một ngõ sâu, khắp đường cái náo nhiệt lại có thể thấy được loại hẻm nhỏ này, nơi này lại âm u vô cùng, có chút âm trầm.

“Tiểu tử, bên kia là ngõ cụt, trước kia là một gia đình, sau bị hỏa thiêu, bốn phía đều là tường cao, không có gì đáng xem. Đến cạnh ta nhìn một chút, có thích ăn gì đó không?” Lão phụ nhân giữ phiên bếp lò bán trứng luộc cùng canh ngân nhĩ cũng nhìn hai người không dời mắt, đủ thấy bọn họ có bao nhiêu hấp dẫn.

Lâm Phong lấy một chén canh ngân nhĩ vừa ăn vừa nói: “Nơi này thật đúng là cái gì cũng có.”

Bắc Thần Thiên tựa hồ đang suy tư: “Vừa mới ở địa phương kia nếu như gặp phục kích, chỉ sợ không mấy người có thể trở về.” Đầu hẻm nhỏ hẹp đó chỉ ột người thông qua, nếu như phía trên lấp kín vậy thật sự là một người đã đủ giữ cửa rồi!

Lâm Phong tức giận trừng mắt: “Đi chơi là đi chơi, thế nào lại cứ nói đến quân sự, ngươi muốn tất cả mọi người đều biết ngươi là Chiến thần?”

Bắc Thần Thiên cũng cảm giác mình có chút quá đáng, nhún nhún vai cười, không đáp lời.

“Sách ~ sách ~ này, tên phường thủ công đệ nhất cũng không phải hư vô.” Lâm Phong để cái chén xuống rồi hướng phố trong đi một chút, tại một tiểu quán cầm lên một bông tai, toàn thân bích lục, hoa văn tỉ mỉ, chạm khắc tương đối tinh xảo, cho dù đang là thế kỷ hai mốt, cũng không tìm được thủ công tốt như vậy.

Bắc Thần Thiên trầm nghĩ chuyện tình, lúc này nhìn nàng thích thú, cười cười, quay đầu hỏi nha đầu bán hoa tai.

“ Bao nhiêu?”

“Vị đại gia này có ánh mắt thật tinh tường, hoa tai này vốn là đồ trang sức xinh đẹp nhất, từ thạch điêu không tước tốt nhất làm ra, lấy vốn làm lãi, năm mươi đồng liền bán.” Thương nhân lui tới Thiên lục không ít, tiểu nha đầu tính như gặp đã quen, đối mặt với hai người cũng không lấp bắp, miệng lưỡi lanh lợi. Trong lòng thầm than, hai vị công tử thật là tuấn mỹ!

Bắc Thần Thiên lười trả giá, xuất ra bạc vụn thanh toán tiền, lại phát hiện Lâm Phong đã hăng hái bưng bưng cầm đồ vật đi rồi.

Bắc Thần Thiên âm thầm buồn cười, sao nàng chắc chắn hẳn sẽ trả tiền? Vậy là nàng bồi hăng dạo phố hay là đảo lại rồi? Bất quá, biểu hiện của nàng ở phương diện này rất cực có điểm giống một nữ nhân.

Nheo mắt, Lâm Phong cho hắn cảm giác vi diệu, có lẽ bởi vì thái độ nàng đối với hắn, chẳng phải tất cung tất kính, chẳng phải sợ hãi, chẳng phải xu nịnh, tựa như đối đãi giống người bình thường, tựa như bằng hữu...

Mặc dù, tôn chỉ bọn họ đều là “tử đạo hữu bất tử bản đạo”, nhưng thật sự là đến thời điểm này, có đáng giá bằng hữu hay không, mặc kệ mục đích là gì, hắn cùng nàng ở cùng một chỗ cảm giác rất thoải mái. Không cần áp lực chính mình sắm vai một vương giả cuồng ngạo, cũng không cần đem mỗi việc ra giải thích rõ ràng ràng cho người khác, bởi vì Lâm Phong rất thông minh, nàng có thể hiểu tư tưởng của hắn.

Cho nên hắn mới coi Lâm Phong là trường hợp đặc biệt, người bình thường đối với hắn ngôn ngữ đại nghịch bất đạo như vậy đều đã lưu vong cả rồi!

Hơn nữa đích xác trên tay nàng còn có hai thanh thánh khí, một thanh ở trên người, còn một thanh chẳng biết ở đâu, nhất thời hắn không làm gì được nàng, chỉ có thể đối với nàng nửa vui vẻ nửa phiền não.

Về phương diện này, hắn phải thừa nhận Lâm Phong cùng hắn trên cơ bản là giống nhau, có lẽ Lâm Phong cố làm ‘vịt chết mạnh miệng’ không chịu thừa nhận, nhưng nàng có thể đứng bên cạnh Bắc Thần Thiên cũng là vì thái độ bất đồng với những người khác.

Không muốn tại thế giới này quá mức cô tịch, nên cùng một người giống mình sánh vai cùng nhau.

Lâm Phong chơi đùa thật cao hứng, trên TV chuyện cổ đại đã thấy không ít, nhưng cuối cùng không ai lạc vào cảnh giới kỳ lạ này, rốt cuộc đến Ân Tang có một chút cảm giác đó rồi.

Nàng cũng không phải tự ngược điên cuồng, dã tâm to lớn, nghĩ đến suốt ngày đánh đánh giết giết là thấy rất phiền phức.

Hết sức vui vẻ nhìn vòng vây lớn phía trước có nhiều người, Lâm Phong dặt tay áo Bắc Thần Thiên cười hỏi: “Đây là gì?” Cũng chỉ có lúc cùng hắn ở cùng nhau, nàng mới ngẫu nhiên cười dễ dàng thích ý như thế. (táo: đoạn này ngọt ngào thật...)

“Đoán chừng là đầu đường hiển nghệ, cũng chỉ có tại tiểu quốc như Thiên Lục không có chiến loạn mới có thể nhìn thấy những người này.” Bắc Thần Thiên biết nàng đối với Ân Tang không quen thuộc liền giải thích, một chút cũng không để ý hành động Lâm Phong, như hết thấy là đương nhiên.

” Bắc Thần ngươi không có?”

“Bắc Thần quốc thái dân an, rất nhiều địa phương đều có, bất quá ở Phần thành các phú hộ nhân gia đường như nhiều nơi khác, hơn nữa trên ngã tư đường phần lớn là sản nghiệp của tứ đại tài chủ, không thể có mấy thứ này.” Hai người nói chuyện dễ dàng thoải mái, vui đùa hăng hái, liên tiếp nhìn chung quanh, Bắc Thần Thiên nghi hoặc nói: “Nhà nàng không có?”

“Trước kia có, nhưng bây giờ đã sớm không còn.” Là niên đại gì rồi, Lâm Phong dụi mắt, nhìn thấy bên trong có một kiện binh khí được tung lên cao, tóm Bắc Thần Thiên bên cạnh: “Qua xem một chút đi!”

Bắc Thần Thiên không ngại cùng nàng chạy, chủ định ra ngoài là điều tra tình huống đường phố, bản thân hắn không để ý lễ nghi phiền phức, mà hành vi của Lâm Phong, hắn cũng sớm biết là bất đồng lớn so với các nữ tử khác, nghĩ nàng rụt rè? Nếu như không phải giả vờ, thì đợi kiếp sau đi.

Bên trong đó, một tiểu tử đang biểu diễn xiếc phóng hỏa, chung quanh mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Lâm Phong nhìn thấy vài người còn phun ra đại hỏa chơi đùa các dạng, cũng vỗ tay cười to nói:

“Con mẹ nó, đặc sắc thật! Đây, ngươi đoán bọn họ làm thế nào?!”

Mặc dù Bắc Thần Thiên biết Lâm Phong không rụt rè, nhưng đột nhiên nàng lại tuôn ra một câu nói tục như vậy, hắn cảm giác rất kinh ngạc, bất quá biểu diễn phía trước quả thật rất đặc sắc, lắc đầu cười cười: “Ta không biết, ta không phải diễn nghệ.”

Lâm Phong cười nhỏ, lại trở về bộ dáng một trí giả, dường như rồi người mới vừa quát to không phải nàng mà là người khác: “Người chẳng lẽ xem thường diễn nghệ? Nhưng ngàn vạn lần có loại tư tưởng khác, ba trăm sáu mươi nghệ, nghệ nào cũng có trạng nguyên, không nhất định là chỉ có thống trị quốc gia mới có thể thực hiện được khát vọng.”

“Vậy nàng nói xem, phải làm gì mới tốt?” Bắc Thần Thiên đối với những từ ngữ mới mẻ này nghe hoài không chán, ý tứ không khó hiểu, rất nhiều từ tương đối có đạo lý, đôi khi hẳn thật sự rất nghi hoặc, mấy thứ này nàng từ nơi nào học được.

Lâm Phong suy nghĩ một chút: “Ồ giang hồ rất dễ gây sự, làm thương nhân cũng không tệ, bất quá thương nhân cổ đại chúng ta vốn không có địa vị. Không giống Ân Tang bây giờ, thương nhân được thổi phồng lên như thần.”

“Đó là vì quốc gia nào cũng không có nhiều tiền, gặp phải những năm mất mùa, bình thường các thương nhân đều ủng hộ nhất định cho ngân khố quốc gia, quốc gia đối với bọn họ cũng không gây bất lợi, hơn nữa bây giờ cục diện rất hỗn loạn, mỗi nước trong lại thỉnh thoảng phát sinh chiến sự, vấn đề tiền bạc càng không dễ giải quyết.” Bắc Thần Thiên nói đến đó, chau mày nhoeo miệng cười: ” Thế nào lại nói đến cái này rồi, chúng ta không phải đi dạo phố sao? Không nói chuyện phá hỏng phong cảnh nữa.”

Lâm Phong ngẫm lại cũng đúng, lực sản xuất của Ân Tang nàng thật sự không dám khen tặng.

Đột nhiên đám người dần thưa thớt, một đội binh lính phi nhanh tới, miệng quát to.

“Đuổi bắt đào phạm!”

Mọi người chung quanh đang xem diễn nghệ nhìn thấy những người này hung thần ác sát, đều rối rít tránh lui, tứ tán chạy trốn.

Lúc này những người diễn nghệ vừa rời lộ ra hung tướng, tay cầm chắc binh khí cùng lũ quan lính đến đây tróc người đấu nhau!

Hai người đều thần sắc trầm xuống, nhìn nhau, gật đầu, song song phi thân nhảy lên trên nóc nhà, hai người tốc độ cực nhanh, binh lính vội vàng đầu đá, cũng chưa để ý thấy bọn họ.

Lâm Phong mắt lạnh nhìn phía dưới, những người bán nghệ, nhân số mặc dù không nhiều lắm, nhưng mỗi người võ nghệ bất phàm, tựa hồ như cũng xuất thân võ giả, mấy tên tiểu binh này cầm chân bọn họ không được, một tên bộ vũ phu lớn tiếng rống:

“Các người đầu hàng đi! Thái tử nhân từ sẽ tha các người một mạng, chỉ cần các người khai ra nơi ở của tứ điện hạ, ngài tuyệt không thương tổn tánh mạng các người!”

Bên này một người hắc y nam tử trợn mắt nhìn: “Người nằm mơ! Các người theo phe thái tử, lòng dạ đều muốn tánh mạng tứ điện hạ, giả truyền Vương ý, Vương Tiên Du lúc di thư rõ ràng viết để tứ điện hạ kế vị, các người không tuân theo quốc pháp! Lúc này chiếu thư còn đang trong tay điện hạ, người có can đảm tại trước mặt người khắp thiên hạ công bố ra?”

“Người mới là ăn nói bừa bãi!” Võ quan thanh âm đề cao rồi vài độ, quát to: ” Người nào bắt được một tên thưởng trăm lượng bạc, mau bắt bọn họ!”

Lâm Phong tiến đến bên tai Bắc Thần Thiên thấp giọng nói: ” Hẳn kích động dân chúng.”

Người phía sau gật đầu: “Chuyện nháo thành như vậy chung quy cái gì cũng không tốt, xem ra những người đó cũng đã để mất tin tức Trầm Mộ Phong, nên mới “bình hành hiểm chiêu” gây náo nhiệt ở đây, để Trầm Mộ Phong tìm được bọn họ.”

Liếc mắt nhìn lại một cái, rất nhiều người xuất hiện thần sắc nghi hoặc, bọn họ chỉ là đào tẩu, người nào có dũng khí ở lại lâu? Chỉ là cuối con hẻm phía đầu đường sợ rằng tránh không được rồi.

Lâm Phong nói: ” Cục diện này không tranh đấu cũng đã tranh đấu rồi, binh lực Bắc Thần muốn chế trụ ở đây, phải dựa vào bọn họ rồi.”

“Không sai, bọn họ tạm thời hữu dụng, người mới vừa đi trước chúng ta nhìn thấy là vào hẻm nhỏ kia.” Bắc Thần Thiên như nghĩ ra cái gì, cười, dường như đã nghĩ ra sách lược đối địch hoàn hảo.

Lâm Phong biết hẳn muốn dụ địch, rất ăn ý lên tiếng, hai người phi thân theo hướng bên kia mà tới.

33. Chương 33: Nhập Cuộc

Lâm Phong nhanh chóng xuất hiện ở đầu ngõ, thấy chung quanh cũng không có chỗ ẩn nấp, thầm mắng Bắc Thần Thiên ngu ngốc, không thể làm gì khác hơn là trở mình phi thân lên đầu tường lộ ra nửa đầu quan sát.

Không bao lâu, Bắc Thần Thiên và mấy người hiền nghệ nhanh chóng hiện lên ở giữa ngõ hẹp, cái hẻm u ám sâu thẳm, bọn lính đuổi bắt lại không nghĩ được nhiều như vậy, tất cả chạy vọt theo vào.

Phi

! Không có đầu óc!

Lâm Phong phỉ nhổ mấy tên kia một lát, cũng không quên quan sát bốn phía chung quanh, phòng ngừa có phục binh, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất! Đợi chờ trong chốc lát không thấy ai đến, nàng liền nhảy khỏi tường, bên trong đã truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, không bao lâu mấy tên quan trên đầu chảy máu, rồi rít chạy trốn mà không trốn được.

Lâm Phong lạnh lùng cười, rút ra thanh tiểu chủ thủ tùy thân mang trên tay, chặn ở đầu ngõ hẻm, một đao một cước một người, quả thật là một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông rồi! (táo: cái này giải thích cho ty nào thấy khó hiểu: cái hẻm nhỏ hẹp, chỉ cần mình LP và thanh tiểu chủ thủ là đủ trấn giữ không cho bọn lính chạy thoát)

Lúc này trên đường đã không có người, nào ai sẽ tới xem bọn họ đại khai sát giới? Bất quá trong chốc lát, bên trong không ai đi ra nữa, Lâm Phong kiểm tra thi thể, tại yết hầu của một tên chưa chết hẳn đâm thêm một đao mới hướng phía trong tìm kiếm.

Hẻm nhỏ không dài, nàng đi chưa được bao lâu đã nhìn thấy tường rồi, bên trong xác chết sớm chất đầy đất, Bắc Thần Thiên anh tuấn tiêu sái đứng ở trong đồng xác cùng mấy người võ biên nói chuyện, nàng không khỏi cười nói: “Người quả nhiên rất biết nhập cuộc.”

Bắc Thần Thiên tựa hồ rất thích nàng khen ngợi, khẽ mỉm cười nhưng lại tỏ vẻ không nói lời nào.

Lúc này Lâm Phong mới có thời gian đi nhìn mấy người bán nghệ, một hắc y nam tử trẻ tuổi dung mạo anh tuấn, hơn nữa thân thủ vô cùng tốt, ba hán tử đi theo phía sau nam tử, cả gã sai vặt nhận tiền cũng lặng lẽ theo tới đây, lại là một thư sinh, vừa nhìn đã biết là loại quan văn.

Hắc y nam tử mặc dù khấn trương, nhưng cũng không ngu ngốc, cảnh giác nói: “Người nói công tử nhà ta ở trên thuyền các người? Có chứng cứ không?”

Người này mặc dù đang gặp cảnh hỗn loạn lại có thể bình tĩnh ứng đối, Lâm Phong không khỏi để ý hán vài lần, cũng đúng, nếu không có tín vật chứng minh, sao dám cam đoan bọn họ không phải tới bắt người, hoặc là cố ý diễn trò? Bất quá nam nhân này nếu là không tin bọn họ, mình ước cũng sẽ không thể kí kết rồi.

Không khỏi buồn cười, nàng luôn luôn không thích quanh co lòng vòng, rõ ràng là thân phận hán đã rõ, cần gì ở đây nói “công tử” này nọ?

“Không sai, Trầm Mộ Phong đúng là đang ở trên thuyền chúng ta, bất quá giờ khắc này cũng không biết hán còn ở đó không, các người sợ nguy hiểm thì không cần đi theo chúng ta.”

Lâm Phong nói xong hướng về phía Bắc Thần Thiên một ánh mắt ‘sai bảo’, người sau rõ ràng hiểu dụng tâm của nàng, nét mặt anh tuấn lộ vẻ mỉm cười, ăn ý mười phần theo nàng đi trở về thuyền.

Mấy người kia đi theo cũng không được, không theo cũng không xong, u mê một khắc, hắc y nam tử phát phát tay, hay là đi theo hai người hán đi. Dù sao bọn họ đã cứu mạng chính mình, hơn nữa bọn họ cũng không biết tứ diện hạ ở nơi nào, cho dù là bây cũng không lộ hành tung tứ diện hạ.

Bắc Thần Thiên cùng Lâm Phong đi dạo, phía sau người chờ họ đi xa xa mới đi theo, một trước một sau, Lâm Phong và Bắc Thần Thiên đã trở về đến thuyền. Thủy Vô Ngân đứng ở đầu thuyền, thấy hai người trở về liền lên đón, thanh âm trầm thấp: “Điện hạ, các người đã trở về, Trầm Mộ Phong đang muốn gặp mặt hai người.”

Bắc Thần Thiên chấp thuận: “Dẫn hấn đến bên trong khoang thuyền chính của ta, phía sau có người lên thuyền.”

Không bao lâu, Trầm Mộ Phong và Thủy Vô Ngân xuất hiện tại trong khoang thuyền chính, đám người hắc y nam tử tâm tình kích động, vừa thấy tứ hoàng tử, bao ngày bồn ba mệt nhọc như hoàn toàn biến mất, kích động hô to: “Tứ điện hạ!” Một tiếng rống này, Trầm Mộ Phong cũng minh bạch, đám người Bắc Thần Thiên bình tĩnh như vậy là đã rõ ràng thân phận của hấn rồi.

Trầm Mộ Phong phát tay ra hiệu cho bộ hạ đang kích động đứng sang kế bên, nhìn hai người Bắc Thần Thiên cùng Lâm Phong, cũng không có kinh ngạc gì quá lớn.

“Nguyên lai ta chỉ biết các người chắc chắn không phải thương nhân bình thường, các người đã biết thân phận của ta, cần gì phải dấu diếm thân phận chính mình nữa.”

Nhìn hấn trấn định tự nhiên như trước, Bắc Thần Thiên cười nói: “Quả nhiên không ngoài dự đoán của quốc quân, người còn hơn cái tên chỉ biết dả thảo kinh xà kia, công phu bề ngoài cũng không làm tốt, so với đại hoàng huynh thì thông minh hơn nhiều.”

Trầm Mộ Phong trong mắt ám quang chợt lóe, lấy thân phận hoàng tử của hấn, đời này trừ trong miệng phụ hoàng, chưa bao giờ nghe qua lần nữa? Nam nhân này đến tột cùng là ai? Một bộ dáng cuồng ngạo, tức khí lớn, khí chất thậm chí áp đảo cả phụ hoàng, hấnغم người này là một trong tầm hai mươi nam tử trên đất Ân Tang, người nào có khí phách nhường này?

Nghĩ trong chốc lát, Trầm Mộ Phong chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc cùng không tin nổi.

“Chẳng lẽ là... Bắc Thần Chiến thần, Bắc Thần Thiên điện hạ?”

Câu nói đầu tiên nói rõ ra rồi, Lâm Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến tứ hoàng tử này nhất định là bị danh khí của Bắc Thần Thiên tại Ân Tang ảnh hưởng, loại tin tức kiểu này được truyền lưu rộng rãi như vậy, nghĩ cũng biết bản lãnh Bắc Thần Thiên rồi, không khỏi lại có chút bội phục.

“Không sai, đúng là bốn vương.” Từ trên người Bắc Thần Thiên phát ra một cỗ khí phách bức người, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Thấy Trầm Mộ Phong giống như muốn hỏi cái gì, Lâm Phong trực tiếp cắt đứt lời hấn: “Thần Thiên lần này ra ngoài chỉ là thị sát dân tình mỗi nước, tình huống quý quốc như nào Phàn thành đã hiểu rõ ràng, trong mấy tháng đủ làm làm cho Vương ta hoài nghi, Thần Thiên đi trước tới đây, không nghĩ tới lại ‘thần xui quỷ khiến’ gặp phải sự tình liên quan đến tứ điện hạ. Hoàng thất đoạt quyền, người thắng làm vua, tứ điện hạ tuy có thư tay của lão Vương, nhưng chưa chắc có thể đăng vị, lập trường Thần Thiên kỳ thật rất đơn giản, Bắc Thần xưng Vương vốn là chuyện sớm muộn, quý quốc ai có thể cùng chúng ta hợp tác, chúng ta liền giúp.”

Lời nói phi thường đơn giản đã làm sáng tỏ sự tình, loại chuyện này trốn tránh không có kết quả gì, kết minh phải có thành ý.

Ánh mắt Bắc Thần Thiên lộ ra tia tán thành, chuyện tình bọn họ xuất hành cũng không có nhiều người biết, binh lực cũng đang trôi nổi, nhưng chung quy so với hù lòng người vẫn tốt hơn, Lâm Phong nói Bắc Thần Thiên vốn là Bắc Thần Chiến thần, nói hấn dùng binh như thần đã đủ làm người hoảng sợ.

Tóm lại, Trầm Mộ Phong nghe được, nghĩ là Bắc Thần đã đem binh lực đến đây, đang âm thầm ẩn núp chờ đợi phe bên nào cùng kết minh.

Trong lòng thâm nghĩ, nếu không cùng Bắc Thần hợp tác, muốn đăng vị nhất định không dễ dàng. Bắc Thần cách Thiên Lục Phường không xa, xa thân gần đánh, nếu có người dám nghịch ý Bắc Thần Thiên, đó là chán sống. Bắc Thần và Thiên thành mặc dù là hai đại quốc, nhưng sớm muộn sẽ có một quốc xưng Vương, như vậy Thiên Lục cũng chỉ có một cách đánh bạc thôi.

Lâm Phong đột nhiên ở bên cạnh lạnh giọng nhắc nhở: “Điện hạ chẳng lẽ đối với Bắc Thần chúng ta không tự tin?”

Trầm Mộ Phong vừa ngẩng đầu, mới phát hiện ánh mắt Lâm Phong trong nháy mắt dường như thấp xuống không độ! Suýt nữa đánh rùng mình! Thật là nữ nhân đáng sợ! Cũng chỉ có bên cạnh Bắc Thần Thiên mới

có nữ tử thần bí lợi hại nhường này, giờ mới kinh ngạc phát hiện, dung mạo Lâm Phong...

Nghe đồn thiên hạ đệ nhất mỹ nhân vốn là Phượng phi của Lôi Nhiên thái tử Thiên Thành, nhưng Trầm Mộ Phong tự thấy dung mạo nữ nhân này so ra không thua kém Lam Phượng, hoặc là... Lam Phượng chỉ là một quân cờ của Bắc Thần Thiên đặt bên cạnh Lôi Nhiên? Như vậy... Thiên Thành, chẳng lẽ không phải nắm trong lòng bàn tay Bắc Thần Thiên rồi?

Nghĩ đến đây, bất giác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vốn dĩ trong suy nghĩ đó có hiểu lầm, Lâm Phong mà nghe thấy sợ rằng cười đến vỡ bụng mất, Trầm Mộ Phong đúng là suy nghĩ nhanh nhạy thành thạo, đáng tiếc có một số việc hắc vĩnh viễn cũng đoán không ra.

“Nguyện cùng Chiến thần kết minh!” Trầm Mộ Phong nhẹ nhàng cúi đầu, tự nhận thần phục, Thiên Lục là một tiểu quốc, tại thời loạn thế cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi, bọn họ có tiền, Bắc Thần có chiến lực, nếu Bắc Thần nguyện ý trợ giúp bọn họ, hơn nữa không xuất binh xâm phạm, ra hai người cũng không sao rồi.

Không thể, Bắc Thần Thiên đích thật là xem trọng buôn bán Thiên Lục, nghĩ đến đây, Lâm Phong cũng biết, Ân Tang cách đại loạn cũng không còn xa.

Hắn nghĩ tới binh lực sao?

Lúc này không có tín vật, Trầm Mộ Phong đành phải viết huyết thư ấn ký làm chứng vật, chờ đến khi đăng vị sẽ chính thức kết minh lại, lúc này mấy người đang thương nghị xem trợ giúp hắn leo lên vương vị thế nào.

“Người trong triều có ai tin dùng được không?”

“Tả hữu thái y là người của ta, nguyên lão trong triều không thấy thủ dụ của phụ hoàng cũng đang hoài nghi, chỉ cần có biện pháp tiến cung, trên diện tuyên đọc thủ dụ của phụ hoàng, có Chiến thần lên tiếng, không có khả năng không thành công.”

“Nhưng chuyện người tiến cung là một phiên toái, bây giờ thân phận người cũng không quang minh chính đại, cách này chưa chắc được.” Lâm Phong nhíu nhíu mày: “Người có nắm giữ võ tướng không?”

“Chỉ có một đội quân phương bắc, ước chừng ba vạn người.”

Ba vạn người ở một tiểu quốc đã là không ít, Lâm Phong lại hỏi: “Quân đội hoàng thành bao nhiêu? Mấy vạn quân có thể tới đó không?”

Hắc y nam tử như nhìn ra đang nói đến nhiệm vụ chính hắn, lập tức đáp: “Nhân mã đã cùng chúng ta hội hợp, đang ở phía tây ngoại ô, có năm vạn quân hoàng thành, nhưng chúng cũng không dám coi thường vòng động, tứ diện hạ trong thành, thái tử ra lệnh phong tỏa thành để lục soát, chúng ta phải trốn đông trốn tây.”

Lâm Phong nheo mắt, Thiên Lục là một tiểu quốc, nếu thật sự có chiến sự thì tổn thất khẳng định là rất lớn, nếu muốn chiến đấu, cũng phải tốc chiến tốc thắng!

Đối phương có ba vạn nhân mã trước ngày mai toàn bộ có thể đến đông đủ, ban đêm có thể di chuyển, nếu có người lẫn vào trong cung để trong ứng ngoài hợp, công bố chiếu thư, trong vòng một ngày thâm tóm hoàng cung, tổn thất mới có thể xuống đến thấp nhất.

Đột nhiên ngoài cửa sổ gió bắt đầu thổi lên, trong khoang thuyền có hương cây tùng hơi gay mũi, Lâm Phong nhịn không được vuốt vuốt mũi, trong đầu linh quang chợt lóe.

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nhớ kỹ buổi sáng còn có ráng đỏ, lúc này sắc trời lại hơi có âm trầm.

“Phong, nàng nhìn xem, cơ hội tiến cung rất nhanh sẽ gặp tới.” Bắc Thần Thiên nói hắn đang đợi người, cười cười, Lâm Phong vừa nghe hắn nói, cau mày suy nghĩ một chút, lúc này mới “A!” một tiếng, cũng đã quên mất chuyện này, như thế Thủy Vô Ngân chưa mang người đến? Nghĩ tới đây liền hung tợn trừng mắt liếc hắn một cái, hiển nhiên người này sớm đã có mưu kế! Chỉ sợ, cho dù không có đám người này xuất hiện, hắn cũng đã có ý tưởng và bố cục!

Bất quá chính mình cũng xem như không lo lắng chu toàn, chỉ một mực bất mãn không nghĩ xa như vậy, hẳn từ tính kĩ càng, cũng chẳng muốn cùng hẳn phát hỏa, nàng lại hỏi: “Các người có mê được không?”

“Mê được? Dĩ nhiên là có, người muốn này làm cái gì?” Trầm Mộ Phong cảm giác có chút kỳ quái.

Lâm Phong mỉm cười, cúi đầu nói vài câu với Bắc Thần Thiên bên cạnh, người bên cạnh càng thêm kỳ quái, tâm lý còn có chút khiếp đảm.

Nếu không biết Lâm Phong là nữ nhân, trong lòng ắt hẳn nghĩ rằng đã sớm nghe việc Bắc Thần Thiên không gần nữ sắc, nguyên lai là do đoạn tay áo chỉ phích a~~! Biết Lâm Phong là nữ nhân lại nghĩ, Bắc Thần Thiên lại để một nữ nhân tới gần hẳn như thế? Chẳng lẽ đổi tính rồi?

Về mặt Bắc Thần Thiên lóe sáng, dường vừa phát hiện ra bảo bối gì, dùng lời của Lâm Phong mà nói chính là cười đến càng ngày càng đậm đang rồi!

Hoàng Anh đột nhiên đi tới bên cạnh, đối với hai người Bắc Thần Thiên báo cáo.

“Bên ngoài một đội nhân mã đã tới, nói là muốn gặp người.”

Gió nhẹ từng cơn, Lâm Phong sáng khoái cười nói: “Vạn sự sẵn sàng, chỉ còn chờ một cơ hội...”

34. Chương 34: Đông Phong (gió Đông)

Thiên Lục Vương bệnh qua đời, tân thái tử sắp tới kế vị, chúng thần mở lễ ra mắt trăm quan tới dự. Thái tử Trầm Mộ Nhạc leo lên vương vị rồi cục cũng tới, kỳ thật vẫn vô bá quan vẫn chưa thấy di chiếu của Thiên Lục Vương, nhưng lại không dám có nghi ngờ gì, thái tử nếu được lập vị thì cho dù không có di thư cũng vẫn có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế. Ngày hôm đó thái tử mở đại yến hội tụ đủ loại quan chức tới chúc mừng đăng vị.

Trong bữa tiệc các vị đại thần lấy lòng tân hoàng đế, xuất ra tất cả vốn liếng, mỹ nữ nhiều không kể xiết, thái tử yêu thích mỹ nhân, đây là chuyện cả Thiên Lục đều biết.

“Thái tử diện hạ, dạ tiệc lần này tổ chức nhưng kính diện hạ không được xao lãng triều chính. Mấy ngày nay, vài quốc gia chung quanh đối với Thiên Lục ta như hổ rình mồi, nhất là Bắc Thần Quốc, bọn họ quốc lực hùng hậu, thái tử không thể khinh thường a...” Thấy tình cảnh lần này có ít trung thần nhú nhú mày, chỉ cảm thấy không ổn, tiến lên nhắc nhở.

Một tên đang kính rượu bên cạnh Thái tử khiển trách một tiếng: “Đại vương đang có hăng hái, chớ có quấy rầy, người trước tiên lui xuống, việc này mai tái nghị!”

Thái tử sớm đã uống đến vài phần say, phát phát tay, tỏ vẻ cũng không để ý.

“Mực đại nhân, này không phải việc nhỏ a...”

“Lui ra! Không thấy đại vương bảo người lui sao!” Mực đại nhân đảo mắt, đôi mắt nhỏ bị thịt béo che lấp đến không thấy hình rồi, người nọ không dám làm trái, chỉ có thể thở dài, lui xuống.

Mực Thủ Hồ vốn là gian thần tầm bậy nổi danh Thiên Lục, đứng đầu trong những kẻ a dua xu nịnh, nguyên hời tiên vương còn sống hẳn cũng không dám quá phận, không được trọng dụng, không biết tại sao theo hầu bên người thái tử, Trầm Mộ Nhạc lại thích nghe mấy lời nịnh bợ này.

“Nếu đúng như thế, quốc không vong thật không có thiên lý rồi.” Cách đó không xa, một hắc y nữ tử lạnh lùng cười.

“Bọn họ càng như thế, chúng ta mới càng có thể động thủ, người cũng chuẩn bị tốt đi?” Bên cạnh nàng là cô nương một thân bố y đeo mạng che nửa mặt khẽ mỉm cười, đem cầm tay rắc phấn thơm mát vẩy hai cái trên người nữ tử.

“Tốt lắm, liều lượng vậy là đủ rồi! Người muốn đem ta vẩy thối hay sao?” Nữ tử thấy hẳn cũng thoải mái, khẩu khí nói chuyện cũng nhiều phần vui đùa.

“Như thế nào? Đây là hương liệu tốt nhất.”

“Vật cực tất phản, thơm mát nhiều cũng sẽ buồn nôn.” Hai tròng mắt của nữ tử đảo quanh, nói ra đạo lý phi thường nổi tiếng, một nữ tử khác bên cạnh nghe được từ trước vẫn cúi đầu trầm mặc rốt cục có phản ứng: “Vật cực tất phản? Đạo lý thật thâm ảo.”

Khẩu âm thanh thanh, rõ ràng vốn là một nam nhân, lại giả dạng một phen, có vài phần yên ắng.

Một nam một nữ thấy vậy buồn cười: “Rốt cục có phản ứng rồi sao, người khấn trương như vậy, đại sự sao có thể thành được?”

Bọn họ rõ ràng là đang dời đi sự chú ý của chính mình, để hấn không lộ vẻ lo lắng. Hai người này một người xướng trò, một người phụ họa lạnh nhạt mà châm chọc, đảm tiểu nhân gian không biết có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng lại không mấy may khấn trương, trong lòng bội phục. Âm thầm nghĩ, Bắc Thần Chiến thần quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng vị nữ tử đến tột cùng lai lịch ra sao, lại có thể cùng Chiến thần sánh bước.

Thình lình nghe Lâm Phong hỏi: “Tại sao các người nơi ấy gọi hoàng đế, nơi này lại gọi đại vương?”

” Danh vị Hoàng đế chỉ có Bắc Thần, Thiên Thành hai đại quốc có thể dùng, còn lại các tiểu quốc nếu dùng nó tức là đối với Bắc Thần, Thiên Thành bất kính, chúng ta tùy thời có thể phát binh trừng trị.” Bắc Thần Thiên biết nàng đối với Ân Tang không rõ ràng lắm, liền giải thích, Trầm Mộ Phong bên cạnh càng thêm kỳ quái, nữ tử này tột cùng từ nơi nào lạc đến, lại không biết chuyện tình mà mỗi người Ân Tang đại lục đều rõ ràng?

Có thể lẫn vào tiệc rượu lần này hoàn toàn là nhờ Lâm Phong xinh đẹp tuyệt thế. Ngày đó sau lúc đám quân binh trở về thì có rất nhiều người ở khắp nơi nói lung tung là gặp được tuyệt thế mỹ nhân, tin tức này phong tỏa không được, đến trưa ai ai cũng biết trên thuyền của một thương nhân có tuyệt thế mỹ nữ.

Nếu là thương nhân, liền có lý do xin dự yến tiệc, nếu Lâm Phong không muốn bọn họ cũng không miễn cưỡng, khi Lâm Phong thấy bọn họ đến, đầu tiên là thoái thác trầm tư một trận, nhưng vẫn chưa ra lệnh trục khách, lúc này có người tới thông tri cho Mục Thủ Hồ. Hấn lập tức đến, đoạt ‘khổ lao’ của người khác, biểu xén đám người Lâm Phong một ít bạc.

Thấy tiền sáng mắt, Lâm Phong liền không do dự mà đáp ứng, cố ý vô tình tiết lộ cho Mục Thủ Hồ là chính mình thiện vũ.

Mục Thủ Hồ vốn muốn lấy lòng thái tử, lúc này sao có thể buông tha, lập tức lấy một số bạc lớn đưa cho nàng, thấy vậy đám người Trầm Mộ Phong ở phía sau mắng to người này hèn hạ vô sỉ!

Đạt được mục đích còn chưa tính, lại còn đi lừa gạt người!

Bắc Thần Thiên lại đồng tình, cười nói: “Đã đưa tận cửa, tại sao lại không thành toàn cho ý tốt của người ta?”

Như vậy, mấy người dĩ nhiên dễ dàng vào trong cung rồi.

Một hồi vũ nữ ca múa làm Trầm Mộ Nhạc nhìn thấy đã chán ghét rồi, phất tay muốn bọn họ lui xuống, uống một ngụm rượu, thở dài nói: “Như nào đều là chút son tục phấn thường, chẳng lẽ trên đời này tuyệt thế mỹ nhân đã không còn sao?”

Mục Thủ Hồ thấy cơ hội đã tới, dâng lên nụ cười: “Đương nhiên là có, tiểu thần sớm biết Vương của ta nhất định thích mỹ nhân, cơ duyên xảo hợp nhìn thấy một tuyệt thế mỹ nhân, hiện giờ đang ở bên ngoài, đại vương nếu muốn, tiểu thần lập tức cho nàng tiến vào.” Người này gian ngoan cự hoạt, biết dung mạo Lâm Phong rung động lòng người, muốn nàng ra sân cuối cùng.

Ánh mắt Thái tử chợt lóe, cười nói: ” Còn không mau truyền nàng tiến vào!”

Mục Thủ Hồ không dám thừa nước đục thả câu, vỗ tay ba tiếng làm dấu hiệu, Lâm Phong nghe hấn vỗ tay mỉm cười, hắc sa giương nhẹ, dẫn hai người che nửa mặt, mang theo một đám nha đầu từ rất xa chậm rãi tiến vào.

Thần thái cao ngạo mà quý giá, khuôn mặt mỹ lệ lộ ra vẻ lẳng lơ, trên người Lam Phượng vốn có vẻ thanh nhã lại bị Lâm Phong diễn kịch như là một yêu nữ, họa quốc ương dân, một hồng nhan họa thủy! Nàng

nhìn quanh bốn phía, thần tình lạnh băng trên mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười mê hoặc chúng sinh, khẽ nhếch khóe miệng làm người cảm giác tà mị.

Yên lặng, bốn phía yên ắng đến đáng sợ, tầm mắt mọi người cũng tập trung ở trên người một hắc sa nữ tử.

Thái tử kinh ngạc nhìn nàng, mắt thẳng chăm chăm. Các đại thần cũng sợ nói không ra lời, Mục Thủ Hồ lúc trước không thấy y phục lộng lẫy của nàng, bây giờ miệng há thật to.

Phía sau Trầm Mộ Phong trong lòng kích động, hẳn biết hết thấy đều là nữ nhân này giả vờ! Nàng hình như có một tầng da mặt trên mặt, muốn giả bộ kiêu gì liền giả bộ kiêu đó, ai cũng không biết bản tính thật của nàng tột cùng là như nào!

Hồ ly! Tuyệt đối là ma nữ! Hẳn có dũng khí thề, hẳn cả đời này cho tới bây giờ không thấy qua dạng nữ nhân như vậy.

Mỹ lệ làm kẻ khác hít thở không thông, nhưng lại là độc dược khiến người ta tê dại! Hết thấy hết thấy nổi lên một âm mưu!

Thật là đáng sợ!

Đôi mắt Bắc Thần Thiên xuyên qua kẻ hở trên người nàng, giờ phút này hẳn lần nữa cảm nhận được, nàng bất đồng cùng nữ nhân khác! Có lẽ, ngay từ đầu hẳn nên giết chết Lâm Phong để tuyệt hậu hoạ! Nhưng, Lâm Phong làm cho hắn có cảm giác tìm được đồng loại, mặc kệ là tư tưởng vứt bỏ cả thế giới sau lưng, hay là thủ đoạn ác độc âm hiểm.

Bắc Thần Thiên quan sát nàng đến nay đã có thể cảm nhận, nếu có Lâm Phong trợ giúp, tin tưởng rằng việc hắn lấy được thiên hạ dễ dàng hơn rất nhiều! Mà bây giờ, hắn dĩ nhiên cũng bị nụ cười của nàng làm rung động tới tâm, lão hoàng đế – gia gia hắn từng nói cảm thụ khi gặp được mỹ nhân chân chính, chẳng lẽ là như này sao?

Biểu diễn của nàng làm tâm lý mọi người có đủ các tư vị, Lâm Phong cũng không biết.

“Ra mắt tân đại vương!” Lâm Phong thấy mọi người chung quanh đã bị mình làm sững sờ kinh ngạc, này mới mở miệng nói chuyện, nhẹ nhàng một xá. Nàng không thích lễ tiết quỳ xuống, ngay cả Bắc Thần Thiên cũng chưa làm nàng quỳ một lần, hơn nữa tại trước mặt những người này, chỉ cần nàng hơi cong người thì họ có tam hồn cũng đã đánh bay mất bảy phách rồi, không phải ai cũng như Bắc Thần Thiên và Lôi Nhiên không ham mê sắc đẹp như vậy.

Kỳ thật, mỹ nhân thì ai ai cũng đều mơ tưởng, bất quá hai người họ so với người bình thường thì inh hơn nhiều, chính là có thể dùng lý trí mà định đoạt quan hệ mỹ nhân và giang sơn, hơn nữa đem giang sơn đặt ở vị trí thứ nhất.

“Cô nương mau đứng dậy!” Thái tử trên mặt lộ thần sắc kinh hãi, nói: “Quả nhiên là tuyệt thế giai nhân, tốt, tốt, tốt...” Liên tiếp nói ba từ tốt, hẳn có vẻ nghèo nàn ngôn từ.

Lâm Phong mỉm cười, nói: “Kỳ thật, dân nữ cảm giác một chữ tốt của người há có thể nói rõ mỹ nhân xinh đẹp nhường nào.”

“Oh? Vậy, cô nương cho rằng?” Không chỉ là thái tử, ngay cả Bắc Thần Thiên cũng kỳ quái nàng muốn nói gì.

Lâm Phong vừa cười, nhìn ca nữ lui về phía sau từng bước: “Người có nghe dân nữ ca một khúc?”

“Đương nhiên!”

Hắc sắc y sa nhẹ nhàng nâng lên, Lâm Phong ngẩng đầu, không có chút lo lắng nào, cao giọng ngân:

” Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế mà đơn độc.

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Trữ không biết khuynh thành cùng khuynh quốc?

Giai nhân nan tái kiến!”

Trường tay áo khởi vũ, mặc dù kỹ thuật không quá chuẩn xác, nhưng ai sẽ bắt bẻ? Thái tử không nhin được khịt khịt mũi: “Thơm quá.”

Xoay một vòng, Lâm Phong dừng lại, cười nói: “Mỹ nhân... hình dung là khuynh quốc khuynh thành.”

Mọi người im lặng, một hồi lâu mới có một người nhìn qua như là quan văn nói đạo lý.

“Này khuynh quốc khuynh thành, có phải rất khoa trương không? Nếu đúng thế chẳng phải thật là đáng sợ?”

Lâm Phong nói: “ Vị đại nhân này chê cười rồi, đây chỉ là một cách giải thích cũng không phải là thật a.”

Thái tử hứng trí cực cao, cười ha hả: “Hảo! Hảo một cái khuynh quốc khuynh thành, người đâu, ban thưởng rượu! Ban thưởng ngồi!”

Nhìn thấy người bốn phía nét mặt có chút đỏ lên, Lâm Phong lúc này lộ ra một nụ cười lãnh diễm: “Rượu không cần uống, ngồi cũng không cần ban thưởng rồi, thái tử không phải đã biết hôm nay nhất định có người hành thích sao, cần gì giả bộ hoang đường? Người muốn biết, ta liền nói thật, ta chính là người tứ diện hạ phái tới!”

Chúng thần sợ hãi, bốn tòa đại loạn, trong mắt thái tử lệ quang chợt lóe.

“Người thiết lập ván cục là muốn tróc nã tứ diện hạ? Vào cung chỉ có cơ hội hôm nay, cơ hội chính là giả dạng làm ca nữ, cho nên thân phận chúng ta người mới không tra xét; chúng ta là ca nữ có thân phận lai lịch không rõ ràng mà lại không chút có kiểm tra cho tiến cung, là do người muốn dụ tứ diện hạ tiến cung. Nhưng, nếu biết âm mưu của người lại còn nhảy vào, chúng ta há phải rất ngu!”

Lâm Phong có chút ngạo khí đứng lặng, khoe miệng mang theo một tia cười châm chọc.

Thái tử hừ lạnh một tiếng, cười ha ha đứng lên, trong mắt nửa phần say cũng không còn.

“Người có thể ở đây nói như vậy hiển nhiên là đã có chuẩn bị mà đến, trên người người có phần thơm mát vốn là Nhuyễn cốt tán, trước khi người tiến cung bốn vương đã âm thầm phái người tra xét, như thế nào không biết? Người đề phòng bốn vương không chịu uống chén rượu, bởi vì người rõ ràng trong rượu có được Nhuyễn cốt tán, nhưng là bốn vương sai người hạ độc, bốn vương như thế nào cho các người giải được. Có lẽ các người còn có binh mã ngoài thành để chờ đợi cứu viện, nhưng người cho rằng bốn vương sẽ cho các người cơ hội này sao?”

Thân thể Mộc Thủ Hồ bị người ta xốc lên, bị ném như ném một con gà vút ra ngoài, hai cung nữ phía sau vị vương không biết từ khi nào biến thành hai nam tử cầm kiếm, xem thân thủ liền rõ không phải là yếu kém.

Thái tử cười lạnh nhìn phía dưới, phát ra một tiếng thở dài: “Đáng tiếc ột mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, bất quá, cho dù tái ngộ bốn vương cũng sẽ không lưu lại mối họa.”

Nguyên lai thái tử dĩ nhiên cũng có sắp đặt âm mưu! Chờ đợi người đã xếp đặt âm mưu nhảy vào âm mưu mình giảng ra!

Lâm Phong nhìn bọn hần vài lần, đột nhiên mỉm cười cao thâm khó lường.

“Hôm nay đông phong.”

35. Chương 35: Bình Biên

Đám người Thái tử vốn có chút đắc ý, lúc này đột nhiên cảm giác trời đất quay cuồng, ngã nhào xuống đất, trong khoảng thời gian ngắn, chúng quan kinh hãi!

Liên tiếp, những vũ nữ đã được ban rượu cùng chúng thần chung quanh đồng loạt ngã xuống, chỉ có vài thái y còn đứng vững, và còn một người đang liếc mắt nhìn, là người cùng phe thái tử muốn chiêu dụ tứ hoàng tử quy hàng.

“Làm sao có thể! Chúng ta rõ ràng...”

“Người thật sự dùng giải được Nhuyễn cốt tán, nhưng ta sớm tính tới việc người nhất định sẽ có đề phòng, cho nên ngoài Nhuyễn cốt tán còn có loại mê dược khác là Nhuyễn cân tán, người giải được được Nhuyễn cốt tán, nhưng không có khả năng thoát được Nhuyễn cân tán.” Lâm Phong liếc mắt hướng bốn phía, biết hẳn muốn hỏi gì nên cho hẳn một đáp án thống khoái.

“Sẽ không! Bốn vương đã sai người nghiêm túc gia tăng đề phòng, toàn bộ vật phẩm dâng lên đã mang lục soát, tuyệt đối không thể có độc dược khác! Chẳng lẽ...” Thái tử nhìn bốn phía, gào thét đứng dậy: “Người nào! Là ai bán đứng bốn vương! Bốn vương muốn giết hẳn! Giết hẳn!”

Thái tử rống to, rút đại đao bên người ra, nhưng không chống đỡ được mà ngã xuống, sức lực suy sụp, hẳn biết hẳn thất bại, bày ra trận thế này lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cũng là đại biểu hoàng quyền cùng tánh mạng của hắn đã đến hồi kết.

Lâm Phong mắt lạnh nhìn hẳn, cũng không nói thẳng ra, trên mặt rộng mở nụ cười quỷ thần khó lường.

Bắc Thần Thiên nhìn nàng, trong mắt xẹt qua vẻ kinh diễm, thấp giọng cười: “Thì ra là vậy...”

Lợi dụng lòng người khủng hoảng cùng sợ hãi, không muốn đối mặt tâm lý thất bại, đem áp bức tinh thần Thiên Lục thái tử đến triệt tuyệt, hành vi thất thường, bạo lực, thậm chí sẽ làm ra hành động không cách nào tưởng tượng, một người đứng đầu quốc gia không thể có hành động thế này, chúng thần cũng xa lánh! Nhìn sự trốn tránh trong mắt các đại thần, quả nhiên mang theo khinh bỉ cùng sợ hãi, sợ hãi là hẳn thật sự giết người, khinh bỉ là người như vậy cũng có thể làm quốc quân sao.

Quả thực chính là một châm biếm lớn!

Lúc này, Trầm Mộ Phong mặc dù không rõ Lâm Phong tại sao không nói ra sự tình, nhưng cũng không có thời gian để ý tới nhiều như vậy, lập tức tháo y trang nữ tử đứng dậy, tay nâng một tấm hoàng dụ, cả triều đình bỗng đứng yên tĩnh lại!

Trầm Mộ Phong thanh âm bình tĩnh, có vẻ có chút đau thương: “Thủ túc tương tàn vốn không nên phát sinh, nhưng người lại ỷ thế phụ hoàng cùng mẫu thân đối với người sủng ái mà muốn một bước lên trời, không quan tâm tới quốc sự, sao có thể khiến Thiên Lục ta an bang lập nghiệp? Sao có thể khiến Thiên Lục ta sinh tồn tại thời loạn thế! Vương ta mất không sai kém sớm đã liệu người sẽ đoạt vị, đem thủ dụ giao cho ta, hơn nữa cùng Bắc Thần sớm có kết minh, hôm nay Chiến thần đã đến, Thiên Lục ta nhất định vĩnh thế phồn hoa!”

Lời giải thích của hắn vốn là do Bắc Thần Thiên chỉ giáo, như thế có thể đăng cơ, danh chính ngôn thuận làm cho Thiên Lục hướng Bắc Thần xưng thần, còn có thể giải quyết chuyện cống vật mấy tháng chưa nộp, rất nhiều phiền toái đã được giải quyết.

Bắc Thần Thiên cũng đã cỡi ngựa, lộ ra khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, thần sắc tiêu sái lại lộ ra khí chất vương giả, làm cho rất nhiều người chưa từng thấy hẳn trong lòng sinh ra bội phục. Một mình mạo hiểm, phần dũng khí này cố nhiên xuất chúng, nhưng nếu không đủ thủ đoạn cùng tự tin, hẳn sao lại dám dùng nhất chiêu đây?

“Nguyên lai là Bắc Thần Chiến thần đến, không kính đón trước!” Chúng thần đều hành lễ, nghe khẩu khí Trầm Mộ Phong, bọn họ còn nghĩ Bắc Thần Thiên dẫn theo binh sĩ đến đây thảo phạt, may may không dám khinh thường, thấy vậy Lâm Phong muốn cười.

Lúc cộc không có móng vuốt, vẫn có những người ngu ngốc kính sợ nha!

Kỳ thật đám người Lâm Phong căn bản chưa tính là mạo hiểm.

Thứ nhất, bọn họ đoán chắc thái tử sẽ không bỏ qua cơ hội dẫn dụ tứ hoàng tử vào cung, nhất định sẽ thiết lập văn cục tróc nã.

Thứ hai, trong Nhuyễn cốt tán còn có một loại mê dược khác thành phần không phải độc vật, cho nên thái tử không có khả năng tra ra, bọn họ nếu trúng Nhuyễn cốt tán, đám người Lâm Phong có thể bắt ngay bọn họ, nếu như giải được rồi, giải được cũng sẽ bị biến chất, như vậy nhất định trúng một loại mê dược khác.

Thứ ba, trong cung đích xác không có loại mê dược khác, bất quá cùng với đông phong, chỉ cần đường đầu gió là có thể đem dược thổi đến, Thủy Vô Ngân mấy ngày nay mang theo sơn tặc tìm dược khắp Thiên Lục, hôm nay đứng ở hoàng cung đầu gió vậy lên mới có cảm giác.

Đám người Lâm Phong trên người đều dẫn theo một túi hương nho nhỏ, dĩ nhiên là giải dược của loại mê hương kia, cho nên kỳ thật bọn họ là ở thế bất bại, căn bản chưa nói tới mạo hiểm.

Thị vệ ngoài hoàng cung vậy chờ cũng trúng Nhuyễn cốt tán ngã xuống, thậm chí một ít binh dân cũng ngã xuống trên đường.

Một đội binh lính sớm được an bài từ trước rất nhanh chạy tới, Trần Mộ Phong bày ra di chiếu sai người tuyên đọc, tin tức kinh người này lập tức truyền khắp Thiên Lục, nguyên lai thái tử vốn là mưu quyền toán vị! Mà tứ diện hạ mới là truyền nhân chính thức của vương vị!

Trần Mộ Phong cũng không giết thái tử, tránh để kẻ khác gièm pha, thái tử bị giam lỏng trong viện Đông Giao, không được phép xuất ngoại, nữ phi hơn mười người và nha đầu thị vệ tùy tùng đều bị giáng chức.

Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, đây là chân lý thiên cổ không đổi.

Đang lúc mấy người còn trên điện, Trần Mộ Phong đã khống chế đại cục, đột nhiên ngoài cửa cung xuất hiện hai bóng đen một trước một sau tiến vào, định thần nhìn lại thì là Thủy Vô Ngân cùng Trần Mộ Phong bộ hạ, hắc y tướng quân Từ Húc, hai người quần áo nhiễm huyết, thần sắc ngưng trọng, Lâm Phong cảm thấy có sự chẳng lành.

Bắc Thần Thiên cũng nhíu nhíu mày, hỏi: “Làm sao?”

“Chiến thần, tình huống có biến, chúng ta theo kế hoạch chiếm đóng cửa thành, tuyên bố thân phận tứ diện hạ, nhưng khi mở cửa thành thấy một đội nhân mã kéo đến, chúng ta hai bên tưởng là viện binh của đối phương, đánh nhau, thật vất vả mới ổn định được cục diện, nhưng bọn hắc người rất đông, binh lực chúng ta không đủ, chỉ sợ cửa thành sẽ bị phá!” Hắc y nam tử nói, thần sắc rất cấp bách.

Thủy Vô Ngân cũng nói: “Điện hạ, lai giả bất thiện, lúc này mặc dù có thể ổn định nhưng xem tình hình chống giữ không được bao lâu.”

Sao đột nhiên lại xuất hiện một đội nhân mã địa! Lâm Phong kinh ngạc, tiến lên nửa bước trầm giọng hỏi: “Người nhìn ra bọn họ là ai không? Có bao nhiêu người?”

Thủy Vô Ngân thở dốc một hơi, nói tiếp: “Mấy vạn người, bất quá tất cả đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, không phải sơn tặc bình thường! Hơn nữa sơn tặc cũng không có lá gan lớn như vậy dám tấn công Thiên Lục vương đô.”

“Chiến thuật như nào?” Bắc Thần Thiên chất vấn.

“Bọn họ đột phá tuyến phòng ngự của ta, lúc này đã bao vây quanh thành, kéo thẳng tới bên bờ.”

Lâm Phong thần sắc cả kinh, kinh ngạc đứng lên: “Chẳng lẽ là Dịch Bắc Phi?”

Dịch Bắc Phi muốn đầu Bắc Thần Thiên, nghe nói Thần Thiên tại Thiên Lục hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội, nhưng từ trước hẳn không phải đã bị chính mình dụ đi rồi sao? Chẳng lẽ có điều gì ngoài ý muốn khiến hắn đi tới Thiên Lục?

“Chiến thần, chúng ta làm như nào?” Trần Mộ Phong không chút kinh hoảng, bởi vì hắn nhìn thấy trên mặt Bắc Thần Thiên lộ ra vẻ tươi cười, hơn nữa không hề rối loạn, một người tâm tư vốn không có khả năng giả vờ, điều này nói lên Bắc Thần Thiên nhất định có chuẩn bị!

Lâm Phong cũng nổi hứng tò mò: “Người biết chuyện gì xảy ra?”

Bắc Thần Thiên đi vài bước, cười nói: “Tập Lan công chúa Tập Thái Thanh – là nữ tử lần trước chúng ta cứu, đối với hành quân bày trận tương đương hiểu rõ, bọn họ thấy đuổi không kịp chúng ta nhất định đoán

ra ý đồ của ta. Phong, trước người dụ bọn hắn đi, Tập Thái Thanh chẳng lẽ không đoán được chúng ta đi ngược hướng? Hơn nữa Thiên Lục quốc loạn, bọn họ cũng muốn lợi dụng sơ hở, trước sau tính toán, bây giờ chính là mạng sống bọn hắn. Qua nửa ngày, biết ta tại Thiên Lục, sao có thể bỏ qua cơ hội giết ta? Bọn họ cũng biết, đây này là cơ hội cuối cùng của bọn hắn.”

Lâm Phong suy nghĩ một chút, vỗ tay xoay người cả giận nói: “Người chưa nói cho ta! Có phải cùng Nam Cung Xuy Tuyết thông tin! Đây chính là bẫy rập của người!?”

Nguyên lai hắn là mượn quân cờ Thiên Lục đang nội loạn này tuyên bố chỗ ở chính mình để đám người Dịch Bắc Phi tự chui đầu vào lưới! Nam nhân mỗi một bước đi cũng rất xảo hoạt, cho dù cẩn thận thế nào vẫn trúng bẫy của hắn! Lâm Phong lúc này mới cảm giác mình đối với chiến tranh không khỏi quá ngây thơ rồi, hành vi Bắc Thần Thiên mặc dù cảm giác kỳ quái, nhưng lại không có thể đoán ra về sau.

Thật sự là mỗi bước đi tỉ mỉ, mỗi tử cũng rơi xuống đất kinh tâm! (câu này táo bớ tay)

Bắc Thần Thiên lắc đầu cười nói: “Nàng không nên tức giận, kỳ thật chuyện này chính nàng hắn cũng đoán được, ta làm việc không thích nói với người khác, nàng cũng biết rồi.”

Lâm Phong trừng mắt liếc hắn một cái, hành động của Bắc Thần Thiên đích xác chỉ có thể dựa vào phán đoán, sau này nhất định phải cầm nhiều bồi thường! Phí tổn thất tinh thần là rất lớn a~!

Đột nhiên, nàng cười khanh khách: “Nhưng người đừng quên, Dịch Bắc Phi là trái cây dễ ăn sao? Người lập thiết cục, hắn chẳng lẽ không thể phá thiết cục? Chớ giống như thái tử.” Ngụ ý, không nên cùng Thiên Lục thái tử giống nhau, muốn ăn nhân gia, bị nhân gia ăn.

“Nàng nói, có thể sao?” Bắc Thần Thiên mỉm cười, đi ra phía ngoài, nói: ” Đi, xem một chút chiến trường!”

Lâm Phong suy nghĩ một chút, cười lạnh, sợ người chặc? Thay lại hắc y nam trang, theo Bắc Thần Thiên hướng thành đi tới.

Thiên Lục dĩ nhiên không có một ai ngăn cản! Lúc này người nào cũng gửi gắm hy vọng vào chiến thần. Một người ảnh hưởng sâu sắc như vậy đến kẻ khác, Lâm Phong trong lòng rung động.

Chưa tới đầu thành, phía trước binh loạn rung trời, tiếng hét truyền đến, nhiều người không ngừng bị rơi từ trên tường thành xuống, cảnh tượng dưới thành chết chóc thảm trọng, không khí cũng nồng đậm sát khí, Bắc Thần Thiên phân phó: “Đi tới!”

Lâm Phong, Từ Húc, Thủy Vô Ngân ba người lập tức theo hắn bay lên phía trên đầu thành! Tường thành mặc dù cao nhưng không đỡ được bậc cao thủ như bọn họ, ngoài thành quả nhiên binh lính đông đúc, đám người không muốn sống hướng về phía thành mà tiến lên, Bắc Thần Thiên từ thành tường lớn tiếng quát: “Giương cờ! Kích trống!” Binh lính vốn đang loạn tâm thấy có người chỉ huy, lập tức tinh thần dâng lên.

Tiếng trống vang vang, tinh thần dâng ảnh liệt, những binh lính có vẻ khiếp đảm cũng phát động chiến đấu, trên chiến trường dễ dàng làm nhiệt huyết người ta sôi trào, nhưng nếu không tỉnh táo, nếu tâm tư mù quáng mà xông lên trước chỉ làm nhiệt huyết tiêu tan.

Nhiều tên binh lính bò lên trên thành tường đã bị ném đá đến đầu rơi máu chảy, rơi xuống mất mạng, trên chiến trường, nhân mạng đáng giá đầu !

Lâm Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm cục diện phía dưới máu chảy thành sông, khóe miệng đột nhiên câu khởi một nụ cười thị huyết, trong lòng không biết đang suy tư cái gì.

36. Chương 36: Giương Đông

Chiến trường Ân Tang đương nhiên là thời đại của vũ khí lạnh, vô luận khi giết người người có võ công mạnh mẽ bao nhiêu thì một người khó địch ngàn quân, nhân số khác biệt thường là nhân tố quyết định chiến bại hay thắng trận, bây giờ địch nhiều ta ít, hơn nữa lại đánh ở cửa thành, ngăn cản chúng xông lên kỳ thật cũng không đơn giản.

Trên chiến trường công cụ thật sự thiếu thốn, chỉ có xe bắn đá cồng kềnh cùng tên nổ, hơn nữa tiếp viện còn chưa kịp đến, nếu như không phải Bắc Thần Thiên ở đây chỉ huy đối địch, sợ rằng cửa thành đã sớm bị công phá.

Đánh nửa ngày, đối phương thấy mãi không công phá được, biết người chỉ huy là Bắc Thần Thiên liền thu binh.

Trầm Mộ Phong cũng sai người dọn dẹp chiến trường, giữ lại hơn ngàn người, ở phòng dưới gần chân thành tụ hợp mấy người cùng nhau thương lượng đối sách.

Từ Húc lo lắng chiến sự, thấy viện binh chậm chạp không tới, hỏi: “Xin hỏi Chiến thần, vì sao không cầu viện binh đến đây? Ngài hẳn là phải có bố trí binh lực, ta thấy không nên trì hoãn cửa thành nếu bị công phá thì liên lụy không chỉ đến dân chúng ta, mà Chiến thần cũng chưa chắc có thể rời khỏi?”

Hắn nhắc nhở vậy Thủy Vô Ngân nghe mà nhướng mày, u nhả bạch chiết phiến xoay xoay: “Người tốt nhất chớ uy hiếp chúng ta, điện hạ tự có an bài, người mới nên cẩn thận kéo phá hư đại sự.”

“Người...” Từ Húc thấy hắn nói năng không nề mặt mũi gì, trong lòng cảm tức lại bị Trầm Mộ Phong ngăn lại.

“Không nên âm ỉ, lấy đại cục làm trọng, việc nhỏ ấy không thể bỏ qua một bên sao?”

“Điện hạ thứ tội.” Thấy hắn giận, Từ Húc không dám lỗ mãng.” Nhưng tình huống quả thật khẩn cấp, hôm nay cửa thành suýt nữa bị công phá, đại tướng quân của địch là Dịch Bắc Phi – tên chúng ta đã từng nghe qua, mặc dù không bằng Chiến thần nhưng cũng là một đại tướng dụng binh như thần, nếu hắn cố tình muốn vây tử chúng ta...”

“Người không thấy trước mặt người là ai sao?” Một tên quan văn bên cạnh nói, hướng Bắc Thần Thiên liếc mắt nhìn một cái: “Chiến thần chính thức ở đây, còn sợ Dịch Bắc Phi? Cần gì quan tâm nhiều.”

Mọi người đều tự lui bước, không ai nói nữa.

Bắc Thần Thiên đi thong thả hai bước tựa hồ suy tư vấn đề gì đột nhiên nhìn thấy Lâm Phong đang trầm tư, sau khi từ chiến trường trở về nàng một câu cũng không nói qua, đi ra phía trước vỗ vỗ bả vai nàng.

“Nghĩ gì thế?”

Lâm Phong ngừng đầu: “Ân Tang có hắc hỏa được không?”

“Xin hỏi Âm cô nương, hắc hỏa được? Đó là cái gì?” Mọi người nghe được ngừng ra, nữ tử kỳ quái này trong óc sao có nhiều thứ kỳ quái thế? Trừ số ít mấy người ra thì những người khác đều chỉ biết Lâm Phong gọi là Âm, tên của nàng cũng không có nhiều người biết được.

Bắc Thần Thiên không lo bối cảnh chung quanh, biết nàng lại có trò gì gian trá rồi, cười hỏi: “Câu trả lời nàng vừa nghe được, giải thích một chút đi?”

“Ta nghĩ nửa ngày cũng không ra rốt cục đại pháo chế tạo như nào, chắc là không làm được rồi, bất quá bom đơn giản thì không thành vấn đề, cam đoan có thể giúp người bảo vệ thành, ta muốn một vài thứ, các người tìm cho ta.” Lâm Phong thấy uy lực pháo hỏa tự nhiên là tương đối lớn, trên chiến trường một pháo tử là giết hết cả một đồng người. Bất quá nàng chưa từng nhìn thấy đại pháo, cũng không biết cấu tạo như nào, vẫn là bỏ quên ý định tạo đại pháo đi, thực hối hận sao lúc đầu không học chút kiến thức súng ống đạn dược, nếu như thời đại vũ khí lạnh mà chuẩn bị được súng ống thì... Bất quá chỉ có thể tự sướng mà thôi, nàng cũng không phải thần, sao chuẩn bị ra được?

“Lưu huỳnh, quặng, than củi, ba thứ này chuẩn bị nhiều một chút, sau đó tìm da trâu cắt thành mảnh nhỏ đưa tới cho ta.”

Thủy Vô Ngân cảm giác kỳ quái, hướng Bắc Thần Thiên, Bắc Thần Thiên cười cười: “Quên mất lúc ở trên thuyền chúng ta nhìn thấy gì sao? Còn không mau đi chuẩn bị?”

Hoàng Anh ở phía sau nghe thấy, lập tức đáp: “Vâng!”

Trầm Mộ Phong cũng phái người đi khắp nơi trên dưới tìm kiếm, lúc tối sau bữa ăn toàn bộ đồ vật đã đặt tới trước mặt Lâm Phong rồi.

Lâm Phong cầm miếng da trâu nhỏ, đi tới đồng vật liệu trước mặt, Hoàng Anh từng thấy bản lãnh của nàng nên đem hai tròng mắt tròng lớn, liếc nhìn xem nàng muốn làm gì, Lâm Phong bị bọn họ nhìn chăm chú được cảm thấy không thoải mái, quay đầu tròng mắt liếc: “Đừng nhìn ta! Có gì hay mà nhìn!”

Một phần lưu huỳnh hai phần quặng, lại thêm ba phần than chính là hắc hỏa được rồi. Dùng da trâu bao kín, xuyên cây đốt lửa vào bên trong lộ ra một chút ở bên ngoài, Lâm Phong làm cực nhanh, chính là không để cho người khác nhìn thấy. Phải biết rằng cái này liên quan đến hóa học, chỉ một điểm nhỏ thay đổi cũng sẽ xảy ra phản ứng, lấy tâm tư nàng mà suy thì tự nhiên sẽ không để người ngoài biết cách làm, nếu không nhất định sẽ thành tâm phúc đại họa.

Lâm Phong đem một quả bom sơ giản, sau đó mỉm cười nói: “Đi, thử xem uy lực đi!”

Ở đầu thành, ban đêm gió rất lớn, Lâm Phong cầm bom sơ giản đón gió, một đầu châm lửa bùng cháy, Lâm Phong vận nội lực, hung hăng ném ra bên ngoài!

Qua một thời gian ngắn, từ phía xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng nổ! Đột nhiên phía đó xuất hiện ánh sáng chói lòa như mặt trời ban đêm làm mọi người thấy hoa mắt, nhìn bên kia không khỏi chặc lưỡi xuyết soa, mấy người cũng luyện võ, thị lực cực xa. Rõ ràng họ nhìn thấy tảng đá của vùng núi bên kia bị oanh tạc một trận! Lâm Phong nở nụ cười:

“Uy lực dù không lớn như ta nghĩ, bất quá cũng tạm được rồi.”

Mọi người nhìn nàng như nhìn quái vật, thế này còn gọi là tạm được? Phải biết rằng thời đại vũ khí lạnh mà xuất hiện loại uy lực này đã là rất kinh khủng rồi, Lâm Phong tựa hồ như vẫn thấy chưa đủ.

Lâm Phong câu khởi khóa miệng, không phải nàng không biết bom đạn nổ mạnh thế nào, cái bom sơ giản đấy nổ vậy đã tính gì!

Nàng lại nói: “Ngày mai khi địch nhân công thành, gọi người đốt dầu sôi đổ xuống mặt chúng cũng có chút tác dụng, bom chỉ có thể chính ta làm, những người khác không hiểu được, thời gian không còn nhiều, ta đi chế thuốc nổ đây.” Lâm Phong xuống thành, lúc đi hữu ý như vô tình liếc mắt nhìn Bắc Thần Thiên một cái, Bắc Thần Thiên cười cười, không nói gì.

Ý tứ nàng trực khách đã rất rõ ràng, không người nào chống lại ý định của nàng, đều tự nghỉ ngơi trong chốc lát, lại nhớ tới tình huống lúc trên đầu thành.

Ánh bình minh, quả nhiên có người đưa tới ba mươi bom sơ giản, Thiên Lục là tiểu quốc vật liệu có hạn, chỉ có thể làm được như vậy. Lâm Phong nói thân thể không thoải mái, không đến xem cuộc chiến.

Bắc Thần Thiên tin tưởng mười phần nói: “Tùy nàng thôi, hôm nay thành chiến, kỳ thật có bom này hay không, chúng ta cũng không thua.”

Chừng tảng sáng, Dịch Bắc Phi dẫn theo đại quân đi tới dưới thành, hắc hình như không muốn dấu diếm thân phận nữa, đối với người trên đầu thành lạnh giọng hét lớn: “Thiên Lục quốc chủ nghe đây, Bắc Thần Thiên vốn là một người cực kỳ có dã tâm, hôm nay các ngươi giúp hắn, ngày sau sẽ nước mất nhà tan! Giao ra Bắc Thần Thiên, ta lập tức lui binh, mục tiêu chúng ta chỉ có hắn.”

Bắc Thần Thiên tại trên đầu thành nghe được buồn cười, hôm qua không nói một lời liền khai chiến, hôm nay lại phí lời như vậy? Hay là bị bom sơ giản của Lâm Phong dọa sợ?

Trầm Mộ Phong liếc hắn một cái, đứng ở đầu thành, khí định thần nhàn nói:

“Dịch tướng quân không nên nhiều lời, Thiên Lục đã cùng Bắc Thần kết minh, không có đạo lý bán đứng minh hữu, hơn nữa hôm qua hỗn chiến Thiên Lục ta thương vong rất nhiều, ta quyết không vì vậy mà đầu hàng. Nếu Dịch tướng quân hôm nay nguyện ý tự rời đi, sau này Thiên Lục nhất định lấy lễ đối đãi.”

Dịch Bắc Phi trầm giọng: “Như vậy, không thể không đánh?”

“Nếu tướng quân cố ý, bổn vương cũng không có cách nào.” Trầm Mộ Phong khoát tay, dứt khoát.

Dịch Bắc Phi hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên, dưới thành lập tức dồn dập, đại kỳ bay múa, tiếng giết rung trời! Xem bộ dáng Dịch Bắc Phi hôm nay chắc là quyết tâm muốn phá vỡ cửa thành Thiên Lục, tự thân tới chỉ huy chiến trận! Bọn lính cũng không sợ chết mà vọt lên!

Trên đầu thành đã sớm chuẩn bị tốt dầu sôi, thấy binh lính trèo lên, liền nhanh chóng đổ xuống mặt chúng một gáo dầu sôi! Lập tức bọn chúng quay cuồng ngã xuống, chiến trường bụi đất mù mịt, Bắc Thần Thiên không ra khỏi thành, đứng trên đầu thành chỉ huy binh lính bắn cung.

Dịch Bắc Phi tâm lý khẩn trương, nhìn thấy vẻ mặt Bắc Thần Thiên trên đầu thành là khuôn mặt tươi cười không hề khẩn trương, hẳn thầm nghĩ liều chết cũng phải để đội nhân mã công chúa vào trong Thiên Lục, cấp bách vận nội lực, thi triển khinh công, phi thân lên đầu thành, kiếm chỉ hướng Bắc Thần Thiên.

Thủy Vô Ngân đã tiếp được chiêu của Dịch Bắc Phi, Từ Húc cũng rút kiếm tiến lên, chiến trường không phải là tỷ thí võ công, không ai sẽ để một đấu một.

Thình lình nghe Bắc Thần Thiên thâm ý pha chút lạnh nhạt nói: ” Xem chừng nhị tướng của ngươi không có ở đây.”

Dịch Bắc Phi vừa nghe trong lòng chấn động, tiếp theo suýt nữa ngã xuống, Thủy Vô Ngân và Từ Húc thấy vật Bắc Thần Thiên cầm trong tay lập tức vội vàng lui ra xa.

Biết nhị tướng không có bên người, bằng trí thông minh của Bắc Thần Thiên, hẳn khẳng định Bắc Thần Thiên đã biết nhị tướng ở chỗ nào! Hẳn không hổ là Chiến thần! Có thể đoán được kế hoạch của công chúa!

Dịch Bắc Phi lui về phía sau, đột nhiên nhìn thấy một khối cầu nho nhỏ bay đến trước mặt, có lẽ là ám khí, hẳn nhìn chăm chú nhưng lại thấy không phải, chỉ cảm thấy nguy hiểm từ đó mà đến! Không kịp chạy trốn, phía trước đã nổ mạnh!

Ầm ầm một tiếng nổ, đáng thương ột đời chiến tướng, tan xương nát thịt! Dưới thành binh lính đang tấn công còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, đến khi Dịch Bắc Phi tứ chi rơi xuống mặt đất mới phát giác chủ tướng chết thảm, đều kinh hoàng đứng lên! Ngay sau đó, bốn phía vang lên tiếng nổ mạnh theo từng đợt, đám người Bắc Thần Thiên ở đầu thành ném bom như tung tú cầu, ném tại những vị trí quân địch đông đúc, phía trước cửa thành lập tức hình thành giới tuyến, tiếng kêu tiếng hét hòa lẫn nhau! Binh lính tứ tán mà chạy, không ai dám tới gần cửa thành nữa.

Vốn không nhìn thấy uy lực tạc đạn, lúc này binh lính Thiên Lục trông mắt thiếu chút nữa rớt mất cả, tâm lý không dám có một điểm phản kháng, cùng đầu cũng không muốn cùng Bắc Thần Thiên đấu, hướng chỉ bên cạnh hẳn còn có một người cực kỳ thần bí.

Đang lúc binh lính tụ tập đứng bên ngoài hỗn loạn, đột nhiên phía sau bọn họ nổi lên rất nhiều đại kỳ! Kỳ viết rõ ràng chữ to “Bắc “, một nam nhân mặc bạch y có gương mặt anh tuấn lãnh khốc, cười chiến mã xuất hiện.

“Nam Cung Xuy Tuyết!” Cũng là một đại danh tướng, tự nhiên sẽ có người nhận ra, mục đích Nam Cung Xuy Tuyết phục binh chỉ là để quét dọn chiến trường, đám người Trầm Mộ Phong thâm mắng Bắc Thần Thiên là lão hồ ly, ngay cả một chút hy sinh cũng không muốn, thật sự là đủ gian trá!

Bắc Thần Thiên vận nội kình, ở trên đầu thành cao giọng quát to.

” Binh lính Tập Lan nghe đây! Các ngươi đang tự tìm đường tử, các ngươi có bao nhiêu nhân lực hẳn là chính mình rõ ràng, bốn vương đã sai người chặn hết lại. Trận chiến này không có khả năng có đường sống, nếu không muốn chết, hãy buông binh khí trong tay đầu hàng!”

Thanh âm xa xa truyền ra ngoài, binh lính Tập Lan đều nghe thấy, lúc này mới phát hiện kỳ quái, năm vạn đại quân lúc này lại không đủ vạn người! Vẫn là Dịch Bắc Phi ở đây chỉ huy nên mới không ai chú ý, không nghĩ tới bọn họ đã đến đường tử! Theo như lời Bắc Thần Thiên, đó là sự thật không thể nghi ngờ.

Lúc này rất nhiều binh lính Tập Lan không còn ý chí chiến đấu, đều bỏ binh khí trong tay đầu hàng.

Thiên ca quả là « ấu », mang tiếng là giúp người ta thế mà đem quân tới rồi cho ngồi chơi, đợi đánh nhau xong mới ra mặt thu dọn chiến trường nhưng vẫn được cái danh là liên minh giúp đỡ...cao thâm... bá phục...

37. Chương 37: Kịch Tây

“Công chúa, chúng ta đã chiếm lĩnh được bến dò Thiên Lục, tùy thời có thể xông thẳng tới hoàng cung!” Trên mũi một chiếc thuyền ở bến dò Thiên Lục, một bạch y nữ tử đeo đai lưng đi ra, thấy vậy rất nhiều nam tử chung quanh lập tức ngây dại! Thiên hạ dĩ nhiên có bậc tuyệt sắc đường này, lại thông hiểu đạo nghĩa, ôn nhu chu đáo, binh lính Tập Lan vì cô công chúa ấy mà kiêu ngạo, khăng khăng một mực theo sát nàng.

Lần này Tập Thái Thanh cùng Dịch Bắc Phi “binh hành hiểm chiêu”, nàng xuất đại hiểm chiêu công tiến chiếm lĩnh bến dò Thiên Lục, do lúc này bến dò là địa phương thủ binh bạc nhược yếu kém nhất. Mà vì tín nhiệm của mọi người, Dịch Bắc Phi đã tự mình mạo hiểm đi trước chỉ huy tấn công thành, nàng biết chuyển này đi tất nhiên lành ít dữ nhiều, nhưng vì quốc gia, nàng không cách nào ngăn cản!

Tập Thái Thanh hít sâu một hơi, thản nhiên hỏi: “Thám tử đã trở về chưa?”

“Công chúa, hắn đã ở dưới thuyền chờ đợi.”

Tập Thái Thanh thân thể run rẩy đi xuống thuyền, thấy một tiểu binh nằm sấp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, khiếp đảm không thôi. Nàng cau mày, trong lòng chấn động, ước chừng đã biết chuyện trở nên thế nào.

“Công chúa! Dịch tướng quân chết trận, viện binh của Bắc Thần Thiên đã tới, chúng ta sợ rằng...”

Dù có chuẩn bị tâm lý trước nhưng khi nghe được câu “chết trận”, Tập Thái Thanh vẫn không nhin được lão đạo, Dịch Bắc Phi có thể nói là ân sư về quân sự lý luận của nàng, nghe tin người chết, nào có thể không bi thương đây?

“Thi thể tướng quân đâu? Có mang về không?”

“Tướng quân bị yêu pháp của Bắc Thần Thiên gây thương tích, đã hóa thành tro bụi, hài cốt không còn rồi!” Người đang đứng miễn cưỡng đáp.

Tập Thái Thanh lần nữa kinh hãi, vì Dịch Bắc Phi đau thương, cũng vì “yêu pháp” của Bắc Thần Thiên, tiểu binh trên mặt đất run run đột nhiên lại nói:

“Công chúa, Bắc Thần Thiên không biết đã luyện được công phu tà môn nào mà hướng dưới thành ném mấy chục bao tròn tròn lớn nhỏ, sau đó rơi đến người chúng ta rồi phát bạo, giống như bị nội lực áp lên người, rất nhiều binh lính không có phòng bị, lập tức bị đánh cho tứ chi phân tán. Bắc Thần Thiên thật sự có yêu pháp! Công chúa người tuyệt đối không thể đi chịu chết được!”

“Có thật không?!”

“Công chúa, là thiên chân vạn xác, đáng tiếc tiểu nhân cũng không ở gần đó nên không thấy bộ dáng Bắc Thần Thiên thi triển yêu pháp, nhưng chúng ta đúng là bị yêu pháp của hắn gây thương vong thảm trọng!!!” Tên đó nói, trong lòng dường như còn sợ hãi, thở hỗn hển hai hơi mới nói tiếp: “Mặt khác, Nam Cung Xuy Tuyết cũng dẫn người tới, trốn đi được chỉ có một vài huynh đệ chúng ta, công chúa không tin có thể đi hỏi bọn hắn.”

Xem trên mặt đất binh lính đó cúi đầu lạnh run người, bộ dáng là khiếp đảm, xem ra đã bị dọa sợ, nhị tướng nói: “Lúc trước đích xác có vài tên lính đào ngũ, bắt quá đã khá xa rồi, tình huống không nói rõ được.”

Tập Thái Thanh nghe vậy trầm mặc trong chốc lát nói: “Người trước lui xuống đi.” Vừa đối với binh lính bên cạnh nói: “Người chiếu cố hắn, để hắn nhớ lại chút ít chuyện tình liên quan đến yêu pháp của Bắc Thần Thiên.” Một binh lính lên tiếng đỡ lấy tên kia kéo đi, lúc này phía sau Tập Thái Thanh đột nhiên xuất hiện hai nam tử trẻ tuổi, đều là gương mặt đao thước một bậc, anh tuấn bất phàm nhưng lại lộ ra sát khí.

Tập Thái Thanh cười khổ: “Tả hữu nhị tướng, các người nói cho ta biết, trận này chúng ta còn đánh tiếp sao?” Nếu như Bắc Thần chiếm được thần binh, hơn nữa còn có “yêu pháp”, vậy bọn họ như nào đấu nổi?

Một người mặt không chút thay đổi, lạnh lùng thốt: “Hết thấy nghe theo công chúa phân phó.”

Người kia nói: “Tóm lại hai thuộc hạ đã y lệnh tướng quân phải bảo vệ công chúa, nhất định vẫn đi theo công chúa!”

Tập Thái Thanh cũng biết tử chiến vốn là chiến đến cùng, hỏi thì sao mà không hỏi thì sao? Dưới tình thế này, không thể không đánh! Lúc này, nàng ra lệnh cho người hạ thuyền cập bờ, lần này xuất hành đại bộ phận binh lực cũng là trên tay nàng, cuối cùng đứng lên còn lại không ít.

Thiên Lục nơi ngã tư đường đã không còn ai, người người đều ở trong nhà cầu khẩn ngàn vạn lần không bị đánh vào nhà mình, Tập Thái Thanh đứng ở trước mặt binh lính phát lệnh, nên biết năm vạn đại quân không phải số lượng nhỏ, nếu như có thể thuận lợi tiến công, đám người Bắc Thần Thiên dù không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng!

Tập Thái Thanh cũng không phải lần đầu dẫn binh, từ lúc theo Dịch Bắc Phi ra chinh chiến nàng đã mang binh thi hành mấy nhiệm vụ, người trong quân cũng quen thuộc nàng – chủ tử thông minh, đương nhiên chính thức biết thân phận nàng cũng không nhiều. Sau, mọi người tất tặc nói Tập Thái Thanh là nữ tướng đệ nhất Ân Tang, cho dù nàng chưa bao giờ vang danh.

Tập Thái Thanh vốn là một nữ tử ưu quốc ưu dân, cùng Lâm Phong tiểu nhân của chúng ta vốn là hai loại người hoàn toàn bất đồng.

Nàng điều binh thành thực, chỉ huy phân công ba đạo nhân mã đi trước đoạn đường ngoài thành, phân tán đều từ đường nhỏ đi trước đến cửa thành để ngừa bị diệt, chính mình dẫn người tại bến đò chờ đợi báo tin, do nhị tướng không đồng ý cho nàng mạo hiểm. Tập Thái Thanh cũng biết tầm trọng yếu của chính mình, nàng là hi vọng cuối cùng của Tập Lan! Vốn là thế, nàng không đành lòng thương tổn dân chúng nên ra lệnh cho thủ hạ tướng sĩ không được kinh động người trong thành, cứ theo đoạn đường thẳng hướng cửa thành mà đi, chỉ cần trong ứng ngoại hợp, không sợ Bắc Thần Thiên không thúc thủ chịu trời!

Đội Tập Thái Thanh lên thuyền rồi, tên tiểu binh ban nãy xui lơ phát run trên mặt đất đột nhiên đứng lên, khoe miệng câu khởi nộ cười lạnh có chút tà mị.

“Thật đúng là một công chúa cao cao tại thượng, cũng có chút suy nghĩ.”

“Người chẳng lẽ đồng tình nàng?” Bên cạnh là tên binh lính khác cũng dè dặt âm thanh cười nói.

Người nọ hừ lạnh một tiếng: “Chê cười, trong từ điển của Lâm Phong ta chưa từng có hai chữ đồng tình, rơi vào tình huống nào cũng là do năng lực chính mình, nếu sinh nhầm thời loạn thế thì chỉ có thể “thắng làm vua thua làm giặc” thôi, muốn làm thánh nữ sao? Cũng không khỏi đánh giá mình quá cao đi.”

Tên nam nhân trừng mắt nhìn nàng hồi lâu, rốt cục thở dài: “Thiên đến tột cùng sao lại tìm được loại nữ tử như ngươi, bội phục bội phục, nếu như ngươi là một nam nhân, ta sợ Thiên từ đầu mới gặp đã giết ngươi để miễn trừ hậu hoạ.”

Lâm Phong nhún nhún vai bàng quan nói: “Đây là phương pháp ổn thỏa nhất không lưu lại hậu hoạ, nếu đổi lại là ta thì ta cũng phải làm như vậy.”

Nam nhân đó lại một lần nữa trừng mắt to nhìn nàng, ngay cả than thở cũng không nổi rồi: “Người cùng Thiên thật đúng là trời sinh một đôi, sinh tử của bản thân mình mà cư nhiên coi như trò chơi vậy.”

“Sợ cái gì, dù sao cũng không phải là thật, mà nếu là sự thật ta sớm đã trốn được mười vạn tám ngàn dặm ở ngoài rồi. Ví như chuyện ngươi với ta lúc này mà bại lộ, ta một cước đem ngươi đá văng lên thuyền bọn họ, rồi thừa dịp hỗn loạn khi bọn họ vây bắt ngươi mà chính mình chạy trốn.” Lâm Phong vốn là tên tiểu nhân điển hình, nàng luôn không oai phong lắm liệ, hơn nữa còn rất sợ chết, nàng chỉ hành sự trong tình huống chính mình nắm chắc, nếu không nắm chắc, việc trốn chạy giữ mạng nhỏ thì nàng chắc chắn là người đầu tiên làm.

“Người... Người quả thực là...” Vô sỉ đến cực điểm! Hắn đã không tìm nổi từ ngữ nào để hình dung nữ nhân này nữa, bất quá nữ nhân này có thể đoán được ý nghĩ của Thiên, hơn nữa nàng lại cùng Thiên phối hợp rất ăn ý. Lúc mới gặp nữ nhân này còn tưởng rằng nàng rất đứng đắn, cao khiết, hiểu rõ bản chất của nàng mới thấy cực độ kinh ngạc!

Lâm Phong biết hắn muốn nói gì, thần nhiên liếc mắt nhìn hắn: “Người không vì mình, trời tru đất diệt.”

“...” Không có cách nào, hẳn nghĩ nếu dân chúng Bắc Thần mà biết được vẻ mặt của vị thánh nữ cao khiết mỗi ngày như xuân phong mỉm cười, thì xá ân đức ọi người, phân phát bánh bao,... lại là người như thế, không biết có thể không... tập thể bạo phát ???!

Thấy Lâm Phong sắc mặt âm trầm mà trừng mắt nhìn hắn, nam nhân vội vàng cười ha ha nói sang chuyện khác: “Người sao biết ý định của Thiên?” Nữ nhân này hai tròng mắt giống như lão ưng vậy, như tùy thời cũng có thể nuốt sống hắn, mỗi ngày Thiên đều phải đối mặt với ánh mắt này sao? Mặc niệm ba giây trước...

Lâm Phong trầm ngâm một chút, cười lạnh nói: “Bởi vì chủ ý này vốn là của ta, Thần Thiên chỉ phối hợp mà thôi.” Gặp hắn dùng ánh mắt tò mò nhìn nàng, Lâm Phong giải thích: “Đêm qua ta ở ngoài thành thí thuốc nổ, kết quả ta phương binh lính kích động, đối phương lại không có động tĩnh gì nên ta cảm giác kỳ quái.”

“Tập Lan lần này binh lực tổng số sáu vạn, nhìn thấy sự nổ tung mạnh mẽ của bom, cho dù trong quân doanh có trấn tĩnh như nào thì cũng sẽ có náo loạn một trận, đáng tiếc là một chút phân tranh cũng không có! Nếu không phải binh lính toàn bộ được ôn dịch, đó là không có nhiều như vậy người, hơn nữa đại tướng nhất định ở nơi nào, trấn áp thôi số ít bạo di chuyển người.”

“Nếu nhân số không đủ thì cũng chỉ có một cách giải thích là bọn họ đã chia binh làm hai hướng giương đông kích tây. Tập Lan trừ Dịch Bắc Phi có thể cầm binh đánh trận còn có cửu công chúa Tập Thái Thanh, không phải nàng thì là ai? Hơn nữa Thiên Lục ba mặt đều là núi, tiến công đường núi tương đối khó khăn, không thể một hai ngày là chạy tới được, chỉ có đường thủy là bọn họ có thể lên bờ.”

Nói tới đây, Lâm Phong lạnh lùng cười: “Nàng không phải muốn giương đông kích tây sao? Chúng ta cũng bồi nàng chơi đùa một chút! Dịch Bắc Phi chết trận, bọn họ nhất định biết Thần Thiên ở bên kia, hơn nữa viện binh của Xuy Tuyết cũng đã ở bên kia, vừa lúc xáo trộn chúng ta hoàn lại có một đạo của người viện binh chuyện tình, cảm giác của con người khá là kỳ quái, thấy rằng bên kia người đã chết thì nhất định bố trận đó mới là cường đại nhất, đây là cảm giác mà bất cứ người thông minh nào cũng đều không thể tránh được.”

Có cảm giác cũng không quá lo, nhưng nếu y thấy theo cảm giác để di chuyển mà không dùng lý trí, như vậy thật đáng sợ!

Tập Thái Thanh dù có lợi hại cũng chỉ là một nữ tử của thời đại cũ từng đọc qua rất nhiều binh thư. Có lẽ trước chiến trường giao phong, nàng ta có thể thắng được Lâm Phong, nhưng luận về phương diện tâm lý chiến tranh nàng ta tuyệt đối không bằng, hơn nữa còn vô thanh vô thức mà bước vào bẫy rập tâm lý của Lâm Phong.

“Sau, ta tới chỗ này chờ người cùng hội hợp, bất quá cũng là Thần Thiên an bài tốt, nếu không có viện binh của các người, không biết chúng ta phải cùng Dịch Bắc Phi và Tập Thái Thanh đánh qua đánh lại bao nhiêu ngày nữa!”

“Người sao biết ta mang binh tới đây?”

“Lúc bắt đầu ta không có cảm giác, bất quá về sau lại nghĩ, Thần Thiên đã tính trước thì nhất định sẽ có nắm chắc, giết chết Dịch Bắc Phi mà không có phục binh thì như thế nào có thể đây?” Lâm Phong nói không nhận được rồi, thấp giọng lạnh lùng nói: “Đừng hỏi nữa, Tập Thái Thanh ra rồi!”

Đột nhiên nghe thám tử báo lại: “Công chúa, Bắc Thần Thiên lại lấy yêu pháp đả thương người, uy lực yêu pháp quả thực rất cường đại! Bên ta tổn thất thảm trọng!”

Tập Thái Thanh nhất thời không có chủ ý, suy nghĩ một chút quay đầu đi xem phía dưới thuyền, tên lính còn đang quỳ trên mặt đất lạnh run. Nàng thầm nghĩ hẳn cũng thật đáng thương, nhưng là chiến tranh, cũng chỉ có thể đi hỏi hắn tình huống yêu pháp như thế nào.

“Người nói rõ ràng xem yêu pháp của Bắc Thần Thiên vốn là thế nào?”

Tên tiểu binh trên mặt đất, tựa hồ sợ hãi khi nàng tới gần nên càng thối lui về sau, trong miệng tựa hồ lầm bầm nhớ lại nói cái này cái kia... Tập Thái Thanh nghe không rõ ràng lắm, liền cúi đầu.

“Người nói cái gì, từ từ nói, nói rõ ràng xem.”

“Ta muốn nói... người thật sự là một nữ nhân ngu ngốc!” Âm thanh lãnh khốc không mang theo độ ấm, cùng ý cười châm chọc vang lên, Tập Thái Thanh cảm thấy trước mặt thanh quang chợt lóe, một bóng ảnh đã hướng nàng xông tới! Nàng bị tiếng gió xẹt qua làm kinh sợ, nhất thời không phản ứng được gì, khoe miệng Lâm Phong câu khởi một tia cười tàn khốc, đó chỉ trong một cái chớp mắt! Giết người trong nháy mắt, vậy là đủ rồi!

38. Chương 38: Ngoài Ý Muốn

Dao của Lâm Phong tại mép cổ Tập Thái Thanh trong nháy mắt bị văng ra!

Một nam tử phi tới, đem Tập Thái Thanh kéo qua một bên, lòng bàn tay vận nội lực tung ra hướng Lâm Phong làm nàng chấn động thối lui vài bước. Lâm Phong giật mình quay đầu nhìn, trong lòng nhất thời âm vang.

Nam nhân âm tàn này tại sao lại ở đây? Bên môi hằn lộ vẻ cười lạnh, gương mặt anh tuấn mang theo một loại châm chọc không nói nên lời, cầm tay Tập Thái Thanh cũng không thương hương tiếc ngọc.

Tập Thái Thanh giãy dụa kêu to: “Người buông ta ra!” Nam nhân giam cầm nàng như nắm giữ một con gà con, không chút cố sức.

“Lôi Nhiên!” Nam tử bên cạnh Lâm Phong mắt thấy sắp thành công lại bị người khác phá hư chuyện tốt, ngoài kinh ngạc ra còn phi thường tức giận.

Lôi Nhiên cùng Lâm Phong ánh mắt lần lượt thay đổi, đều là nỗi niềm kinh ngạc riêng. Lâm Phong lui sau từng bước; trong chớp mắt, mắt Lôi Nhiên toát ra thần sắc không thể tin! Bất quá lập tức khôi phục lại như bình thường.

“Âu Dương tướng quân, nữ tử này bốn vương đã nghĩ tới rất lâu, người nói với chủ tử các người một chút, nữ tử xinh đẹp như vậy giết chết rất đáng tiếc, tặng cho bốn vương đi!” Hắn cười to một trận, thân mình cũng không ngừng tránh lui về phía sau, trên hồ sớm có đội thuyền tiếp ứng, mấy người Lâm Phong không dám đuổi theo, đoán bên đó chắc chắn là phục binh của Lôi Nhiên!

Nhị tướng lại bất chấp tất cả, hét lớn một tiếng: “Lưu lại công chúa!” rồi đạp sóng đuổi theo Lôi Nhiên đã đuổi tới trên thuyền bên kia. Mặc dù phương kia có nổi lên rối loạn, nhưng lập tức đã áp chế xuống, đội thuyền càng lúc càng xa, chỉ còn bóng mờ.

Lâm Phong trong lòng khiếp sợ, Lôi Nhiên rõ ràng nhìn thấy mặt nàng! Hơn nữa thần sắc rõ ràng có biến hóa!

Việc hấn cướp đi Tập Thái Thanh chỉ sợ là đã có kế hoạch chu toàn từ trước, nữ nhân kia trên chiến trường đúng là có tài, có lẽ Lôi Nhiên định thu phục nàng ta, lợi dụng cừu hận của nàng đối với Bắc Thần để ngày sau đối phó Bắc Thần, chưa chắc đã là không thể.

Mặc dù Tập Thái Thanh không phải ngu ngốc, nàng ta biết Lôi Nhiên sẽ không ra tay viện trợ Tập Lan; nhưng chủ mưu khiến Tập Lan diệt vong vẫn là Bắc Thần, nàng ta nhất định sẽ bị Lôi Nhiên lay động!

Quan trọng hơn, lúc này khẳng định là Lôi Nhiên đã biết mỹ nữ danh chấn đệ nhất Bắc Thần chính là Lam Phượng! Hơn nữa nhìn thần sắc hắn chắc là sẽ không bỏ qua cho nàng, ngày sau không chừng nàng sẽ gặp phiền toái lớn.

Lâm Phong trong lòng xúc động nghĩ tới đó, Âu Dương Hiểu ở bên kia thở dài: “Ai, Tập Lan cứu công chúa, thất bại trong gang tấc.”

Mục tiêu của Bắc Thần Thiên lần này, một người là Dịch Bắc Phi, người kia chính là cứu công chúa Tập Thái Thanh; hai người này không chết thì Tập Lan cũng không coi là hết. Bây giờ Dịch Bắc Phi đã chết, nhưng Tập Thái Thanh lại để Lôi Nhiên giữa đường cướp mất, việc này cũng không phải chuyện tốt!

Mặc dù ảo não thì việc cũng đã xảy ra rồi, Lâm Phong trong lòng mắng to giải hận: Lôi Nhiên, lão tử **** cả nhà ngươi!

Binh lính Tập Lan còn không biết là chuyện gì đang xảy ra, lúc này trên sông đột nhiên truyền đến một trận tiếng trống, từng thuyền từng thuyền tiến lại! Đó chính là đội thủy quân mà Bắc Thần dày công huấn luyện! Đầu thuyền là một đại tướng đang đứng ngạo nghễ, nam tử trẻ tuổi đó nhìn thấy Âu Dương Hiểu còn hướng hẳn cười nhẹ một tiếng.

“Hong Diệm là người do Thiên an bài, Thủy quân Bắc Thần đều do hắn bí mật huấn luyện, phần lớn thuyền bè mà Thủy Vô Ngân phụ trách cũng vận chuyển đến nơi hắn, hắn thật sự có tài.” Âu Dương Hiểu thấy Lâm Phong tò mò nhìn chằm chằm đầu kia, cười hướng nàng giải thích: “Lần này việc Thiên Lục đổi chủ, Thiên vốn cũng không muốn gọi ta đến đây, nghĩ không ra, Lôi Nhiên lại đến xem náo nhiệt này.”

Lâm Phong nghĩ, việc Thiên Lục đổi chủ không đơn giản là của Thiên Lục Phường, nếu ở đây có thể vừa giải quyết vấn đề Thiên Lục, vừa một lưới bắt gọn dư đảng của Tập Lan, sao lại không làm? Mặc dù xuất hành cũng không phải chủ ý của Bắc Thần Thiên, nhưng có thể ra tay đem hoàn thiện kế hoạch đến trình độ này, không muốn bội phục hắn cũng khó!

Lôi Nhiên đột nhiên xông ra, phá hỏng cả kế hoạch, khiến trong lòng Lâm Phong cảnh giác, Bắc Thần Thiên không ngu gì để Lôi Nhiên tiến vào, việc này tuyệt đối có ẩn tình!

Một loại cảm giác bị tính kế quanh quẩn trong lòng nàng, chắc chắn có người đưa Lôi Nhiên tiến vào! Bên người Bắc Thần Thiên có gian tế! Hơn nữa gian tế này lại biết thân phận trước kia của Lam Phượng, vì tất cả bằng chứng đều hướng trên người nàng!

Lâm Phong càng nghĩ càng thấy không đúng, trong lòng âm thầm chôn vùi khoản suy tư trong tạm thời.

Trên sông, quân lính ước chừng năm vạn mà Tập Thái Thanh mang đến đã trở thành cá nằm trong chậu, bên cạnh Âu Dương Hiểu xuất hiện thêm vài vị tướng. Thủy quân cùng lục quân trước sau chạy tới, lúc này thật đúng là “tiền hậu giáp kích” rồi! Bất quá người bị tấn công không phải là Bắc Thần Thiên, mà là Tập Lan.

Tiếng giết rung trời, trên sông cuộn cuộn sóng lớn, màu đỏ thẫm của máu đổ tràn đầy sông.

Chiến tranh là tàn khốc như thế!

Trong thành binh lính Tập Lan cũng bị đám người Bắc Thần Thiên xử lý tương đối ổn thỏa. Chiến cục trên sông đã định, Âu Dương Hiểu và Hong Diệm đều chiếm giữ một bên đầu thuyền chia ra chỉ huy hai đường thủy quân, thanh thế lớn, bắt dư đảng chỉ là vấn đề thời gian. Lâm Phong lặng yên rút lui về phía sau, mặc dù khí thế trảng diện chiến tranh sáng chói nàng đã xem nhiều nhưng lại không có tâm tư. Việc giải quyết Tập Thái Thanh không thành công, người đã trốn mất, nàng lặng lẽ hồi thành về phòng chờ đợi tin tức.

Cảm giác tinh thần có chút mệt mỏi, nàng về phòng nghỉ ngơi, trong đêm tối đột nhiên nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, Lâm Phong cảnh giác, sát khí dâng lên, mắt lạnh hé ra, cao giọng quát: “Người nào!”

“Lâm chủ tử! Là chúng ta! Chúng ta theo Âu Dương tướng quân đến đây, điện hạ nói ngài không thoải mái nên cố ý phái chúng ta tới đây hầu hạ.” Cánh cửa mở ra, ba nữ tử như hoa như ngọc bước vào; đứng là Cẩm Y, Cẩm Lan, Cẩm Tử tam tỷ muội! Bắc Thần Thiên lần này xuất hành, ba người cũng đến giúp vui.

Nghĩ lại, chứng tỏ tam nữ cũng không phải người bình thường, nếu không tại sao Bắc Thần Thiên đi đâu cũng đều mang theo người?

Lâm Phong thu sát ý, nhàn nhạt ngắt đầu, thuận miệng hỏi: “Thần Thiên đâu?”

“Điện hạ thành công phá lui đại quân của Tập Lan, Âu Dương tướng quân bọn họ đang tổ chức ăn mừng, Lâm chủ tử hình như không thích náo nhiệt nên điện hạ không gọi ngài đi. Bất quá lần này nghe nói Bắc Thần có một kỳ nhân, chắc là một đại soái ca đây.” Tính tình hoa si của Cẩm Lan một chút cũng không đổi, há mồm ngậm miệng đều là thiếu gia nhà ai lớn lên trông tuấn lãng như nào.

Lâm Phong trong lòng buồn cười, biết Bắc Thần Thiên không mang thân phận của nàng công bố ra ngoài, giả vờ thờ ơ hỏi:

“Người đó có lợi hại như vậy không?”

“Đó là đương nhiên, người đó tại Bắc Thần cũng rất nổi danh rồi, hắn gọi là Âm! Vốn là một kỳ nhân « lai vô ảnh, khứ vô tung » , rất nhiều binh lính cũng đối với hắn bội phục. Nghe nói hắn có thể dẫn hỏa thiêu sông, có thể chế tạo tiên cảnh, còn làm ra vũ khí phi thường cường đại, được truyền tụng như thần!” Tiểu nha đầu kia tỏ vẻ mặt sùng bái.

Cầm Tử vừa cười: “Không riêng thế, công chuyện ruộng nước, điền giang mấy tháng nay của Bắc Thần đều xuất phát từ ý tưởng của vị kỳ nhân kia, đáng tiếc chúng ta tới không đúng lúc, không gặp được hắn.”

“Sau này sẽ có cơ hội gặp.” Lâm Phong ngập một cái, mạn bất kinh tâm nói.

Cầm Ánh mắt Y lóe ra, nhìn Lâm Phong: ” Vậy, Lâm chủ tử đã thấy rồi?”

“Ân...” Lâm Phong đành phải ậm ừ cho qua, dù sao mỗi ngày nàng cũng thấy chính mình, đây không tính là nói láo chứ?

Cầm Y lại nhỏ giọng hỏi: “Lâm chủ tử, lần này ngài theo điện hạ ra ngoài, chắc diện kiến không ít cao nhân? Không bằng nói cho ba tỷ muội chúng ta một chút, để cho chúng ta khai mở nhãn giới.”

Lâm Phong chớp mắt, cảm nhận một tia không đúng.

“Bây giờ?”

“Đúng.” Tam nữ gật đầu, càng làm cho Lâm Phong cảm thấy không tự nhiên.

Lúc nào nói chẳng được, sao lại là bây giờ? Chẳng lẽ các nàng không biết tính tình mình? Không nói hai lời nàng đứng lên đi ra ngoài, Cầm Y rất nhanh mà ngăn cản trước cửa.

“Lâm chủ tử, điện hạ phân phó ngài không thể ra ngoài!”

Ánh mắt Lâm Phong toát ra ý cười lạnh, nói: “Không thể ra ngoài? Muốn giam lỏng ta?”

Trong nháy mắt tức giận dâng trào, này là gì? Chẳng lẽ sự tín nhiệm của Bắc Thần Thiên với nàng không hơn? Lâm Phong mới giật mình, nàng dĩ nhiên đã bắt tri bất giác tin tưởng Bắc Thần Thiên, một khi tín nhiệm gặp phản bội, chính là loại cảm giác này!

“Dù sao... Điện hạ nói, ngài tạm thời không nên ra ngoài.” Cầm Lan lại nói: “Lâm chủ tử, điện hạ hoài nghi ngài cũng là có căn cứ, bọn họ đều nói...”

“Nói gì?” Lâm Phong màu sắc hơi đổi, lạnh lùng hỏi thanh âm không mang theo một tia độ ấm nào.

“Nói... Nói ngài là Phượng Phi của Lôi Nhiên thái tử của Thiên Thành, nghe đồn Phượng Phi với Lôi Nhiên tình cảm sâu đậm, việc đưa Lôi Nhiên vào Thiên Lục cũng là dễ hiểu, cho nên người có khả năng là gian tế của Thiên Thành nhất chính là ngài!”

Đã đến nước này, còn gì để nói? Lâm Phong liếc mắt nhìn ra ngoài một cái, quả nhiên canh giữ sâm nghiêm, mình ám khó dò, đột nhiên cười ha hả: “Tín nhiệm hồi lâu lại là kết quả này, Bắc Thần Thiên, người khá lắm!”

Trong lúc nói chuyện khuôn mặt nàng nhăn lại gay gắt, cắn chặt răng, chắc chắn lúc này không ra được, cười lạnh một tiếng, xoay người nằm lại trên giường.

Tam nữ không dám nói lời nào, chỉ có thể đứng ở trước cửa phòng, không phát hiện thần sắc Lâm Phong đã khôi phục bình thường, bất quá một thân hàn khí lạnh có thể chết rét người.

Vào mấy đêm, đồ ăn hơn phân nửa bị Lâm Phong đá văng ra ngoài, Lâm Phong chỉ nói: “Trừ lỗ vẹt ra ta sẽ không ăn gì.” Cầm Y không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là phân phó người đi làm, ang vào.

Trong phòng sáng đèn cả đêm, ngoài phòng trông coi luôn thấy bóng dáng người ngồi ở đầu giường, lặng im không nói chuyện.

39. Chương 39: Gian Tế

Rối loạn ba ngày, Trầm Mộ Phong chính thức kế vị, hiệu là Thiên Lục Phong Vương, hơn nữa chính thức hướng Bắc Thần xưng thần, mỗi quý nộp cống vật, hơn nữa hứa hẹn gặp nạn viện trợ lẫn nhau. Đám người Bắc Thần Thiên không vui vẻ rời khỏi Thiên Lục, nguyên nhân chính là trên dưới quân tình bây giờ đang náo nhiệt việc “gian tế”.

Bắc Thần Thiên giam lỏng Lâm Phong đã bảy ngày, quân viện tra ra các loại tội chứng toàn bộ chỉ hướng Lâm Phong, còn có thân phận của nàng — từng là Thiên Thành Phượng Phi.

Phòng ngủ của Lâm Phong bị lục soát, tìm được giấy truyền tin bằng da dê có chứa ký hiệu của Thiên Thành, trên có viết những khoảng thời gian quân đội Thiên Thành tập kết. Mà hết lần này tới lần khác đoạn thời gian Lâm Phong lấy cơ thân thể không khỏe vẫn không xuất hiện, hiềm nghi hiển nhiên lớn nhất.

Truy xét mãi vẫn chưa tìm được đầu mối rõ ràng, lần này cũng không thể chân chính chứng minh được gì, không loại trừ có khả năng có người hãm hại, Bắc Thần Thiên không khỏi có chút tức giận, ngày hôm đó kêu Tam tỷ muội họ Cẩm đến, hỏi:

“Mấy ngày nay, nàng vẫn ổn chứ?”

“Trừ đưa cơm ra thì không để cho người khác tiến vào cửa phòng một bước, chủ thượng, Lâm chủ tử mặc dù hiềm nghi hơi lớn, nhưng không loại trừ khả năng bị người ác ý hãm hại, ngài làm như vậy có phải hơi quá đáng?” Cẩm Y nói, kẻ có dũng khí lớn dám mở miệng trước mặt Bắc Thần Thiên không có mấy người, nếu không phải nàng theo điện hạ nhiều năm, lá gan cũng không dám lớn như vậy.

“Vì hiềm nghi lớn nhất nên mới muốn tách nàng ra, nếu không chúng ta không thể thăm dò được. Sao có thể mai phục chúng? Ta cũng không thật sự hoài nghi nàng, gian tế Thiên Thành là ai còn không có một chút đầu mối nào, vạn nhất hẳn bị dẫn đến đường cùng bị hạ sát, chết không đối chứng thì toàn bộ tội sẽ đổ lên người nàng, không có cách giải quyết được, ấy làm sao bây giờ? Như vậy chẳng những gian tế, đối với bản thân Phong cũng gặp nguy hiểm, không bằng tạm thời giữ chân nàng, đối với nàng mà nói cũng an toàn hơn nhiều. Hướng chi mọi chuyện chưa minh bạch, cẩn thận vẫn tốt hơn.” Trong lúc Bắc Thần Thiên nói chuyện, đôi mắt phượng hẹp dài híp lên phảng phất như đang suy tư.

Cẩm Lan che miệng cười nói: “Điện hạ, kỳ thật ngài muốn bảo vệ Lâm chủ tử phải không? Nỗi khổ tâm của ngài, hình như nàng không cảm kích a~.”

Cẩm Y tựa hồ thở phào một cái, cười nói: “Dù sao Lâm chủ tử có phải là Lam Phượng hay không cũng chưa biết rõ, chính nàng ta lại không chịu nói thật thân phận, đây mới là phiền toái nhất.”

Bắc Thần Thiên gật đầu, dường như đang vì nữ tử tính tình cổ quái kia mà đau đầu.

Cẩm Y tam nữ cũng không dám trực tiếp đối mặt với sự âm trầm của Lâm Phong, mấy ngày nay cũng không vào phòng, Lâm Phong cũng không nói gì tựa hồ là chịu đủ kích lớn.

Thở dài, Bắc Thần Thiên lại nói: “Không có nhân chứng, chỉ có vật chứng, cũng không biết có phải bị hãm hại hay không, tra xét cũng khó.”

Cẩm Y “thiện giải nhân ý” mà cười nói: “Âu Dương tướng quân không phải cũng đi tra xét sao? Chỉ là, theo tính tình mấy vị tướng quân đó chỉ sợ không thích tra xét chuyện này.”

Bắc Thần Thiên cười: “Gọi bọn hắn tra xét chuyện này cũng giống như giết hán đi rồi, chuyện gì cũng tới tay ta làm, thật không có lương tâm.”

Tam nữ đều cười: “Điện hạ bản lãnh lớn chứ sao?!”

Bắc Thần Thiên lắc đầu, lúc này Nam Cung Xuy Tuyết đẩy cửa vào, hán liền phát tay ý bảo tam nữ lui đi: “Trở về nhìn, chớ để xảy ra vấn đề gì.”

Tam nữ nghĩ là có tình báo, lên tiếng đi xuống.

Bảy ngày rất nhanh trôi qua, nhưng vẫn như cũ không có thêm chứng cứ, Trầm Mộ Phong mặc dù cũng hiệp trợ, nhưng là vẫn không thu hoạch được gì.

Ngày hôm đó Cẩm Y tam nữ lại tới báo cáo tình huống, tình hình không sai biệt lắm, Lâm Phong vẫn là không nói lời nào, ai ai vào cửa đều nhìn thấy nàng nằm ở trên giường.

“Điện hạ, e là Lâm chủ tử tức giận ngài khôn cùng.”

Bắc Thần Thiên suy nghĩ một chút: “Chuyện gian tế đã náo loạn nhiều ngày khiến lòng người hoảng sợ, nếu mấy ngày nữa không có thêm chứng cứ, liền phóng ra nàng đi.”

Cẩm Tử hiếu kỳ nói: “Vị Âm tiên sinh không phải là đệ nhất kỳ nhân sao? Hắn ở đây thì không chừng sẽ biết cái gì.” Tiểu nha đầu này không biết có đúng là bị bề ngoài vị Âm làm cảm thấy hứng thú hay không, tiếng “Âm” phát ra vô cùng hưng phấn.

“Đáng tiếc hắn không phải là người bốn vương gọi là đến.” Bắc Thần Thiên dừng một chút: “Bốn vương rất kỳ quái, nếu Lâm Phong thật sự một mình tư thông với địch, nàng như thế nào thông tri đến Lôi Nhiên, nuôi dưỡng bồ câu đưa tin cũng không có gì đặc biệt.”

Cẩm Y cười nói: “Điện hạ cũng có thể tra xét phải sơ sót.” Suy nghĩ một chút lại nói: “Chỉ sợ Lâm chủ tử không ghi sổ tính toán, điện hạ hoài nghi quả thật có chút quá phận.”

Bắc Thần Thiên nhớ tới bộ dáng Lâm Phong nổi giận, cười khổ: “Xem ra bốn vương cũng chỉ có thể đi xin lỗi.”

Tam nữ kinh ngạc nhìn, Bắc Thần Thiên đi xin lỗi! Không ngờ địa vị Lâm Phong ở trong lòng hắn lại cao như vậy, hơn nữa Bắc Thần Thiên cũng chưa hoài nghi nàng ta, trong mắt Cẩm Y hiện lên vài phần âm đạm, lui xuống.

Một buổi đêm hai ngày sau, mặt trời chiều ngã về tây bước vào bóng tối, chiến thuyền có vẻ yên lặng. Bắc Thần Thiên nói nếu như không tìm ra chứng cứ thì ngày mai chịu nhận lỗi với Lâm Phong, phóng nàng ra, này là đêm cuối cùng, tra xét chắc cũng chẳng thêm được gì. Tìm hơn mười ngày cũng đã chưa tìm ra chứng cứ, còn có gì mà tìm nữa?

Bắc Thần Thiên đầu tiên là đến yến tiệc mừng Trầm Mộ Phong đăng vị, bây giờ là thời điểm thủ vệ thư giãn.

Trên thuyền đám người Bắc Thần Thiên ngồi trong thuyền lớn, mấy binh lính yên lặng có giấc ngủ ngắn, hai binh lính canh gác đầu thuyền sớm đã mệt nhọc, đêm khuya khoắt, cũng buông vũ khí uống rượu để xua tan giá lạnh.

Đột nhiên, một bóng đen nhỏ nhắn phi tới, đánh trên cổ hai binh lính làm chúng song song ngã đi.

Hắc y nhân bịt mặt võ công không kém, ra tay gọn gàng dứt khoát, không có chút động tĩnh gì.

Trên lưng nàng là một bó vải bên trong không biết có gì. Thân mình thon cao rõ ràng là một nữ tử. Nàng đem hai người đỡ thành một tư thế ngủ, tránh cho người khác hoài nghi, sau đó lặng yên hướng trong thuyền tìm kiếm.

Thủ vệ cảnh giới không quá sâm nghiêm nhưng cũng không lơ đãng, hắc y nhân che mặt giống như biết rõ kết cấu thuyền cùng phân bố thủ vệ mà lục soát, khéo léo mà ẩn núp đi vào, đôi mắt xinh đẹp đánh giá chung quanh tìm kiếm mục tiêu.

Lướt qua boong tàu, phi thân nhảy lên nhìn ra xa, ở chỗ cao nhìn tương đối dễ dàng, quan sát một hồi liền nhìn thấy mục đích nàng — nơi có một đám trắng bồ câu.

Bồ câu đưa tin cũng không yên lặng, mặc dù là ban đêm chúng vẫn vỗ cánh bay qua lại chung quanh, hắc y nhân bịt mặt để bó vải trên lưng xuống mở ra, lấy ra ngoài một con bồ câu trắng đưa tin.

Loại này bồ câu đưa tin trong bó vải cùng bồ câu đưa tin trên thuyền vốn là cùng loại, cho dù trộn lẫn vào nhau cũng sẽ không ai phát giác. Nhưng từ sau khi chuyện có gian tế xảy ra, Bắc Thần Thiên đối với quân tình tra xét phi thường chặt chẽ, số lượng bồ câu đưa tin cũng phải liệt kê ra, hắc y nhân không thể không tự mình ra tay, đến đây để đổi lại.

Nàng nhẹ phi thân, mau chóng nhảy đến bên cạnh bồ câu đưa tin, đem một con bồ câu bỏ vào bó vải rồi đóng chặt, công lên lưng.

Vẫn như cũ không có bất cứ động tĩnh gì, đại công cáo thành rồi, hắc y nhân tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, khinh thân nhảy xuống, muốn rời đi.

Nhưng ngay sau đó, bỗng dưng một thanh âm lạnh lùng ở phía sau nàng quở mị vang lên:

“Người muốn đi đâu?”

Hắc y nhân trong lòng chấn động, trong mắt tràn ngập không thể tin được, nàng chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy hắc y nữ tử thần sắc lãnh khốc mang nụ cười lạnh lẽo đang đứng phía sau cách nàng không xa.

Dung mạo của nàng ta mỹ tới cực điểm! Dưới ánh trăng trông giống như tiên tử trong mộng, nhưng lúc này hắc y nhân cảm thấy không phải như thế? Nàng chỉ thấy một trận đầu vầng mắt hoa, cơ hồ té ngã.

“Không có khả năng... Người... Người như thế nào ở chỗ này! Người vừa rồi rõ ràng còn đang trong phòng.”

Nàng đó hừ lạnh một tiếng, thản nhiên cười nói: “Có sao? Ta sao không nhớ rõ mình ở trong phòng?”

” Mười mấy ngày nay rõ ràng người đã mất đi tín nhiệm đối với điện hạ, người như thế nào...” Đột nhiên, nàng tựa hồ nghĩ ra điều gì, bình tĩnh đại ngộ mở to hai mắt nhìn, dường như chưa từng kinh ngạc đến vậy, sợ hãi hơn nữa không cam lòng!

Thanh âm dễ nghe của một nam nhân cũng nhẹ nhàng vang lên:

“Phong đối với bốn vương có mất đi tín nhiệm hay không, người như thế nào biết? Người không nghĩ đến đây không phải là diễn kịch?” Góc tối đó có một mỹ nam tử chậm rãi đi ra, ánh trăng sáng tỏ ánh lên khuôn mặt, không phải Bắc Thần Thiên thì là ai? Hắn trên mặt lộ vẻ tươi cười, lưỡi nhắc ngáp một cái: “Đợi người mấy ngày, rốt cục cũng đi ra rồi, không uổng phí ta cùng Phong tính kế người.”

Hắc y nữ tử lãnh khốc hung hăng liếc mắt nhìn hắn nói: “Người phải trả cho ta thêm tiền lương, tổn hại danh dự ta trong thời gian dài như vậy, ngoài ra còn có phí tổn thất tinh thần.”

Bắc Thần Thiên nghe vậy nhất thời mặt khổ, ra vẻ thống khổ: “Tiểu thư, khẩu vị nàng lớn như vậy ta biết làm sao đây?”

Hai người tâm tình cũng không tệ, Bắc Thần Thiên tìm được gian tế nhiều năm bên người tự nhiên cao hứng, Lâm Phong vì sự tín nhiệm của hắn tâm tình cũng rất thoải mái, một đáp một xướng nổi lên vui đùa, hắc y nhân bịt mắt đối diện nhìn thấy họ vui vẻ như không có chuyện gì.

Nàng thì thất bại, lo âu, ghen tỵ, tức giận!

“Đều là tại người, cái đồ hồ mỵ tử!” Nàng nổi giận gầm lên một tiếng, rút ra đoản kiếm tùy thân đâm hướng Lâm Phong!

Lâm Phong cười lạnh một tiếng, Thiên Hoang Nhãn không biết giương ra khi nào, tiếp nàng ta một chiêu, xoay người một cước đá trúng bụng đem nàng ta đá trở về.

“Xa Tri công chúa, người không cần vội vã muốn chết như vậy, hay là trước hết nghĩ tới quốc gia chính mình đi đã.”

Thanh âm lạnh lùng trong đêm làm hắc y nhân che mặt nổi lên một thân mồ hôi lạnh, nàng không thể tin được mà nhìn bọn họ, võ công Lâm Phong lúc nào tốt như vậy? Nàng từng thấy qua võ công của Lâm Phong nên vẫn không để trong lòng, nguyên lai nữ tử này luôn ẩn nhẫn cất dấu! Giấu diếm thực lực, cất dấu một thanh ám kiếm thân kỳ bất ngờ mà đã thương người!

Đột nhiên rung mình một cái, tựa hồ nghĩ tới cái gì, la hoảng lên:

“Người... Người chính là Ám?”

“Không sai, là ta.” Lâm Phong lạnh lùng cười, phảng phất chuyện gì cũng trong dự liệu của nàng.

Hắc y nữ tử che mặt ý nghĩ mơ hồ, nàng nằm mơ cũng không nghĩ ra chuyện gì đang xảy ra. Lâm Phong rõ ràng đã bị Bắc Thần Thiên giam lỏng, coi như là đóng kịch nhưng nàng sao có thể lên ra, càng huống chi đối phương thế nào tra được thân phận nàng? Nếu như thật sự tra được thân phận nàng thì là người

phương nào đi điều tra? Nàng rõ ràng đã rất chú ý hướng đi của mỗi người bên cạnh Bắc Thần Thiên, điều này không có khả năng là giả!

Rất nhiều vấn đề, nàng căn bản không thể nào hỏi!

Đại đội nhân mã đã đến, cây đuốc chiếu sáng chung quanh, nàng biết nàng thất bại, thất bại hoàn toàn!

Mọi người bốn phía cũng không biết chuyện gì xảy ra, họ đến đây là do điện hạ ra lệnh, lúc bọn họ nhìn thấy Lâm Phong lạnh lùng đứng ở bên cạnh Bắc Thần Thiên cũng tỏ vẻ nghi hoặc, nữ tử này không phải gian tế sao, thấy thế nào giống như cùng điện hạ rất thân cận? Chẳng lẽ điện hạ bị cưỡng ép?

Nhưng tầm mắt nhìn trên hắc y nhân bịt mặt, nhất thời rõ ràng, vì gian tế chỉ sợ chính là người kia rồi.

Cầm Lan cùng Cầm Tử đi theo phía sau Âu Dương Hiểu, thấy Lâm Phong một tay kéo khăn che mặt của hắc y nữ tử đó ra, thanh âm không thể tin nhất thời vang lên:

“Cầm Y tỷ tỷ, như thế nào là người!”

40. Chương 40: Công Chúa

Ai ngờ, nữ tử theo Bắc Thần Thiên mười năm có thừa lại chính là “Gian tế” trong miệng mọi người? Cầm Lan cùng Cầm Tử càng lại kích động, các nàng Tam tỷ muội ở chung hơn mười năm đã thân thiết như tỷ muội ruột, nói gì cũng không nguyện tin tưởng.

“Điện hạ, chuyện có thể có sai lầm gì đó không?” Ngay cả đám người Âu Dương Hiểu cũng kinh ngạc, Bắc Thần Thiên làm việc luôn luôn không thích nhiều người biết, cho dù là tâm phúc của hắn cũng không nhất định biết được. Cầm Y trong lòng mọi người ẩn tượng vô cùng tốt hơn nữa nữ tử này vẫn thích Bắc Thần Thiên, ai có mắt cũng nhìn ra được điều này. Bọn họ có hoài nghi ai thì cũng không hoài nghi Cầm Y.

Bắc Thần Thiên lãnh đạm cười một tiếng: “Việc này từ hồi còn ở Bắc Thần bốn vương đã một mực tra xét, các người cho rằng có sai lầm sao?”

Từ Bắc Thần tra xét? Nam Cung Xuy Tuyết cả kinh, trong lòng nhất thời minh bạch: “Điện hạ vốn hoài nghi ngày ấy chúng ta du hồ là bị người khác tính kế? Mà đoàn người Dịch Bắc Phi đi trước, cũng là bị tính sẵn rồi?”

Lâm Phong ở một bên thản nhiên tiếp lời: “Không, chuyện du hồ hẳn là ta bị tính kế, Thần Thiên vốn hoài nghi Dịch Bắc Phi thông qua con đường nào tiến nhập Bắc Thần. Với quân sự Thần Thiên, rất nhiều nhân mã tiến vào Bắc Thần hẳn không thể không biết gì, ra khỏi Bắc Thần ta đã cùng hắn điều tra qua một phen, kết quả điều tra cũng rất minh bạch, Bắc Thần có gian tế, hơn nữa tên gian tế là người bên cạnh Thần Thiên.”

“Tính kế Lâm chủ tử, lời này như thế nào lên tiếng?” Không tính đến Cầm Lan nhị nữ, chính là Âu Dương Hiểu thông minh đến cực điểm, nghe thấy cũng như lọt vào trong sương mù, rất nhiều điều chưa hiểu rõ.

“Ta từng hỏi qua Cầm Y khu vực buôn bán ở Bắc Thần, ngày đó Cầm Y trả lời ta trừ những nơi buôn bán ra còn có chỗ du ngoạn nữa, ngay từ đầu nàng đã kéo ta đi thẳng hướng phía hồ. Về sau ta lại hỏi thăm, hồ đó cũng không nổi danh, nhưng vốn là hồ rất yên tĩnh.” Lâm Phong dừng một chút, Bắc Thần Thiên tiếp lời nàng: “Bên kia là chỗ giấu người tốt nhất, nhân mã Dịch Bắc Phi cùng cứu công chúa ẩn nấp ở bên kia, Cầm Y chỉ sợ là rõ ràng nhất.”

“Như vậy Cầm Y cùng Dịch Bắc Phi cấu kết?” Người nói chuyện chính là một nam tử chiến giáp hồng bào, hẳn là Hồng Diệm, là người không thích quanh co lòng vòng, tính cách cũng tương đối thẳng thắn.

” Không thể nói là cấu kết, nàng cố gắng ngăn cản chuyện Bắc Thần khuếch trương thế lực, nói cách khác là muốn ngăn chặn Thần Thiên xưng bá đại lục, mấy năm trước Thần Thiên vẫn chưa có ý định này thì nàng ta cũng chưa có ý định gì, nhưng một khi khuếch trương, bị uy hiếp đầu tiên tự nhiên là Xa Trì quốc bọn họ.”

“Xa Trì? Lâm chủ tử vừa nói Cẩm Y tỷ tỷ vốn là Xa Trì công chúa, là thật vậy chăng?” Cẩm Lan nghe đến giờ cuối cùng có chút hiểu được, nhưng thủ đoạn Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên, vẫn là một mảnh mờ hồ.

Lâm Phong gật đầu nói: “Không sai, bảy ngày trước ta đi điều tra Xa Trì hoàng thất, quả nhiên có một vị công chúa đã mất tích. Vị đại công chúa này mất tích đã mười năm, năm ấy mất tích là ở Hàm quận, mà Thần Thiên gặp ba người các người cũng là tại đó. Đương nhiên, chỉ bằng cái này thì chưa đủ để kết luận, nhưng trên người Cẩm Y có nửa khối khăn thêu là nửa chiếc xe ngựa, ta tìm được trên người Xa Trì nhị công chúa một nửa khác...” Nàng rút tại bên hông nửa khối khăn ra, lạnh lùng cười: “Người đừng nói với ta đây là ngoài ý muốn, chỉ có hoàng thất Xa Trì mới có thứ này, cũng chỉ có người của hoàng thất mới biết bí mật này.”

Nàng nói ra bí mật của Cẩm Y, cũng là thể hiện thủ đoạn của mình, mọi người chung quanh sao lại không rõ? Không khỏi rung mình một cái, vì nhị công chúa kia mặc niệm vài giây.

Cẩm Y vốn đã ngã ngồi trên mặt đất, hai mắt vô thần, nghe thấy vậy không nhin được hét rầm lên: “Người làm gì muội muội của ta rồi!?”

Liếc mắt nhìn nàng một cái, Lâm Phong làm như cười nhạo: “Rơi vào tay ta, còn có thể thế nào.”

Cẩm Y bỗng thấy cả người như bị ngâm vào hàn băng, toàn thân rét run, nữ nhân này ngay cả một đường sống cũng không lưu cho bất kì ai! Nàng lần đầu tiên tận mắt thấy thủ đoạn Lâm Phong lãnh khốc tàn nhẫn, bộ dáng ôn hòa bình thường còn ở nơi đâu?

Trong nháy mắt, nàng cảm giác được thân ảnh Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên trùng lặp nhau, nàng ta và hắn vô tình, lãnh khốc giống nhau! Nàng theo Bắc Thần Thiên mười năm có thừa, hắn lại không chút nào quan tâm, ngay lúc này, ánh mắt Bắc Thần Thiên nhìn nàng không có bất cứ cảm tình dao động, phẳng phất đang nói, người là gian tế nhất định phải chết!

Cười khổ một tiếng, Cẩm Y tự hỏi thông minh một đời, lại bại dưới tay một nam nhân, nếu nàng không thật sự yêu Bắc Thần Thiên, nếu nàng biết Bắc Thần Thiên quyết định sẽ không vì bất kì một nữ tử nào mà thay đổi chủ ý, nếu không phải nàng luôn không muốn để hắn chết...

Có lẽ, bây giờ Bắc Thần Thiên đã chết? Nàng có rất nhiều cơ hội, nhưng nàng cuối cùng chỉ đứng ở lập trường Xa Trì, không cùng bất cứ quốc gia khác mưu hợp gian đồ.

Cẩm Tử lại kích động không thôi, làm như không thể tin được, kỳ quái nói: “Lâm chủ tử có thuật phân thân sao? Bảy ngày trước rõ ràng điện hạ giam lỏng ngài.”

Những người khác sớm đã sáng tỏ, Bắc Thần Thiên giam lỏng Lâm Phong là che mắt người ta, bên trong phòng khẳng định không phải Lâm Phong, người chắc chắn đã được trao đổi đi ra ngoài, dù sao lúc Lâm Phong phát hỏa cũng ít người có dũng khí tới gần nàng, như thế dấu diếm mười mấy ngày, đến hôm nay lại không có người phát hiện.

” Trong phòng ngày đầu tiên đích thật là ta, lúc nghe tin Thần Thiên giam lỏng ta đã không tin, chỉ là bất ngờ phối hợp hắn tỏ vẻ phần nộ chút, đến tối muộn Tiểu Thúy đến đưa cơm cùng thư tín ta đã cùng nàng trao đổi, lên ra ngoài.” Lâm Phong mỉm cười: ” Thần Thiên từ trước đã hoài nghi thân phận tam nữ các người, lần này xuất hành nghe nói là ba người cùng nhau thỉnh cầu Âu Dương tướng quân mang tới, hắn cũng tra xét được địa điểm ngày xưa thu lưu các người, đúng tại Xa Trì biên cảnh, còn vấn đề gì cần ta nói không?”

Lâm Phong đương nhiên là từ Bắc Thần tra tới, đi một mình nên tốc độ rất mau, đến Xa Trì mới là ngày thứ sáu. Nói đến cũng may mắn, nếu là hoàng cung cho dù có người tiếp ứng nàng cũng tuyệt đối không dám đi thăm dò, nhưng Xa Trì nhị công chúa lại rời hoàng cung tới Bắc Tự dâng hương, Lâm Phong theo thư tín mà Bắc Thần Thiên gửi tìm được vài người tiếp ứng, ban đêm lên vào trong chùa cướp công chúa, vặn hỏi một ngày mới rõ ràng mọi chuyện.

Cẩm Y luôn luôn thận trọng, nhưng là bề bộn việc... điều tra Bắc Thần Thiên bên người có người đi trước Xa Trì mới sót Lâm Phong, tra không ra có người đi trước Xa Trì vốn là nàng, khiến nàng ta âm thầm cao hứng, lúc này vừa nghĩ thật sự là buồn cười.

Chuyện sáng tỏ rồi, mọi người không khỏi nhìn nữ tử trên mặt đất, có phần nộ, có thương cảm, có đồng tình, có khinh bỉ. Làm một công chúa quốc gia dĩ nhiên phải vì bốn quốc suy nghĩ, nhưng cùng ở chung đã hơn mười năm, Bắc Thần Thiên tất cả lấy lý trí chí thượng, nhưng không phải tất cả mọi người đều không có cảm tình.

Cầm Lan Cầm Tử nhị nữ đã quỳ xuống trước mặt Lâm Phong và Bắc Thần Thiên.

“Lâm chủ tử, điện hạ, các ngài hãy tha cho Cầm Y tỷ tỷ đi, mười năm qua chúng ta đã thân như tỷ muội, cho dù nàng có sai cái gì, xin đừng lấy đi tánh mạng nàng.”

Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên nhìn nhau, như trao đổi ý kiến, không ngoài ý muốn nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt đối phương, cùng cười.

Loại chuyện này sao có thể nương tay? Một chiêu sai, cả ván thua, nguyên tắc của Bắc Thần Thiên đến nay chưa từng thay đổi, cũng không vì Cầm Y mà thay đổi, hân lạnh lùng thốt: “Đem Cầm Y dẫn đi, xử trí như nào sẽ bàn bạc kỹ hơn.”

Mọi người đều kinh, biết Bắc Thần Thiên bình tĩnh như vậy là muốn tánh mạng Cầm Y rồi, chỉ là chết kiểu nào, không biết có thể từ trên người nàng moi ra một vài ích lợi mới là vấn đề.

“Điện hạ!” Nhị nữ gấp giọng hô, lại bị Lâm Phong trừng mắt nhìn trở về.

“Chỉ trách nàng là Xa Trì công chúa, lập trường xuất thân cũng đã định đoạt, mặc dù chúng ta tha nàng, có thể cam đoan sau này nàng không cùng Bắc Thần đối nghịch?” Đối tượng đầu tiên Bắc Thần muốn hạ gục chính là Xa Trì, hôm nay sự tình phát tác, chuyện tình Thiên Lục cũng đã chấm dứt, Xa Trì chính là mục tiêu kế tiếp.

Cầm Y thấy hân vô tình như thế, sớm đã rơi lệ đầy mặt, thanh âm đau khổ: “Điện hạ, Cầm Y muốn hỏi ngài một câu, trong lòng ngài có từng có Cầm Y? Lâm Phong nói không sai, ta là Xa Trì công chúa cho nên nhất định không thể ở bên người điện hạ, nhưng nếu ta không phải, ngài tiếp nhận Cầm Y sao?”

Tâm tư của Cầm Y, Bắc Thần Thiên sớm đã nhìn thấu nhưng hân vẫn im lặng như không, như thế qua rất nhiều năm.

Bắc Thần Thiên vốn ngạo ngễ, ánh mắt thoáng ngạc nhiên, khí tức vương giả bao trùm xung quanh.

“Trên thế gian không có nếu như, ngươi nhất định ngăn cản đường đi của bốn vương, bốn vương chỉ có thể loại trừ ngươi tuyệt trừ hậu hoạ, huống chi bốn vương từ trước đã không vì nữ tử như ngươi mà dừng lại, sau này cũng không.”

Bắc Thần Thiên không cần nữ tử mềm yếu, vô luận Cầm Y thân thủ tốt hay xấu, vô luận thân phận nàng là cao hay thấp, Cầm Y lại lần nữa cười, cũng rất thê lương.

Điện hạ, có lẽ ngài không phát hiện ra, trước kia ngài không tin bất luận kẻ nào, mà lúc này ngài lại tin tưởng nữ nhân đứng ở bên cạnh! Lâm Phong vốn là một người nguy hiểm, có lẽ một phần nguy hiểm cùng khó dò là nguyên nhân khiến ngài nổi lên ý niệm trong đầu, có hứng thú, nhưng là Lâm Phong nhất định không phải cá nằm trong ao! Nàng sao có thể cam tâm đứng dưới ngài? Nàng hôm nay có thể giúp ngài, nhưng sau này, nhất định là đối thủ cường đại nhất của ngài!

Cầm Y coi như phải chết, thấy ánh mắt Lâm Phong từ đầu tới giờ mang theo trào phúng, đó là loại châm chọc thời đại này chưa bao giờ gặp qua.

Nàng không cần danh lợi sao? Vậy mục đích của nàng là gì? Như vậy điện hạ...

Cầm Y không cam lòng đứng lên, bị người kéo đi, giãy dụa thét to:

“Lâm Phong! Ngươi đừng tưởng rằng có thể toan tính được bao lâu! Điện hạ sẽ không tin ngươi, sẽ không... sẽ không...” Thanh âm dần dần rời xa, vị công chúa này sẽ không bao giờ đứng trước mặt Bắc Thần Thiên nữa rồi.

Lâm Phong giật giật khóe môi, cười lạnh nói: “Có tin hay không không phải ngươi nói, mà là xem chính chúng ta.” Chê cười, cho dù Bắc Thần Thiên đối với nàng sinh nghi, cũng không tới phiên nàng ta ý kiến đi?

“Không sai, muốn cho bốn vương không tin cũng phải có lý do, bốn vương có lẽ có hoài nghi, nhưng bốn vương lại càng không tin, nếu như Lâm Phong muốn phản bội ta sẽ lộ ra dấu vết để ta tìm được.” Trên gương mặt tuấn mỹ của Bắc Thần Thiên lộ ra vẻ tươi cười mê người, bàn tay rộng ấm áp vỗ vỗ bả vai nàng, cổ tình như vô ý nắm chặt một chút: “Gió lớn rồi, quay về khoang thuyền đi, các người cũng lui đi, ngày mai lên đường quay về Bắc Thần.”

Mọi người đi xuống, đối với chuyện Cẩm Y đều có chút ý nghĩ.

Lâm Phong trầm mặc một chút, lại phát hiện tay hắc vũng vàng đặt trên vai nàng, không có chút ý tứ buông lỏng, tâm như vừa nhảy, lộ ra một nụ cười thần nhiên không giải thích được.

Nàng vẫn chưa có cử chỉ kháng nghị, theo hắc thần nhiên bước chậm, tại bên cạnh hắc nhẹ giọng nói: “Người tin ta ta mới có thể tin người, muốn tạ ơn hãy tạ ơn chính mình đi, người dường như là người giống ta nhất trên thế gian này, cho nên ta mới có thể đến gần người, mới có thể giúp đỡ người.”

Bắc Thần Thiên ở trong khoang thuyền mở cờ tướng, để Lâm Phong ngồi tại đối diện mình, trong đôi mắt sâu thẳm lóe ra sắc thái mỉa mai hoặc khó có thể hình dung: “Nếu có thể, hy vọng nàng và ta vĩnh viễn đều có tín nhiệm như vậy.”

Lâm Phong thấy ánh mắt hắc, trầm mặc một chút, tiện tay nhắc quân cờ, hạ xuống.

41. Chương 41: Kế Vị

Trở lại Bắc Thần không quá bảy ngày, Ân Tang đột nhiên truyền tới một tin tức chấn động, Thiên Thành Vương từ giả cõi đời, Thiên Thành thái tử Lôi Nhiên kế vị, trở thành tân hoàng đế của Thiên Thành, hiệu là Thiên Thành Nhiên Vương, vì Thiên Thành thái tử là người hoang dâm vô đạo nên các tiểu quốc bốn phía chung quanh mưu toan khởi binh, ai nghĩ bị Lôi Nhiên vốn đã bố trí tốt binh lực kích hội lại thành ra nước mất nhà tan! Sau khi Lôi Nhiên kế vị Thiên Thành ngăn ngừa nửa tháng đã tiêu diệt hết bốn tiểu quốc chung quanh, khoảng thời gian ngắn ngủi làm các nước láng giềng khác cảm thấy bất an.

Đến bây giờ người thiên hạ không ai dám xem nhẹ Thiên Thành thái tử Lôi Nhiên, tất cả mọi người hiểu rằng tên thái tử âm tàn độc ác trước kia là đang ẩn nhẫn chờ đợi thời cơ, nói về sự can đảm mưu trí sợ rằng hắc cũng không dưới Bắc Thần Chiến thần!

Đồng thời, Thiên Thành cũng có thêm một vị kỳ nhân dụng binh như thần, cơ hồ mỗi lần xuất binh Thiên Thành tất thắng, nghe đồn Lôi Nhiên được cao nhân tương trợ, danh tiếng so cùng Bắc Thần Thiên dần dần ngang hàng, có ý đối địch nhau.

Sau khi Lôi Nhiên kế vị, Bắc Thần Thiên lập tức cũng hành động, phát ra tin tức lão Vương qua đời. Dưới sự ủng hộ của mọi con dân Bắc Thần, Bắc Thần Thiên ngồi trên địa vị Bắc Thần Thiên đế vương, hiệu là Bắc Thần Thiên Vương, các tiểu quốc khác đều cảm thấy bất an, đều tìm cách lấy lòng.

So với Lôi Nhiên thủ đoạn tàn nhẫn, Bắc Thần Thiên là sự lựa chọn tốt nhất, các tiểu quốc chỉ bị tước mất vương quyền, hướng Bắc Thần xưng thần.

Điều này làm Lâm Phong không đồng ý, theo ý của nàng, xã hội này là phong kiến nô lệ, chế độ trung ương tập quyền mới có thể chân chính thống nhất thiên hạ, nếu cứ phân chia thành các nước chư hầu thì ngày sau nhất định binh loạn.

Nhưng Bắc Thần Thiên lại chỉ cười trừ. Chế độ phong chư hầu mặc dù không phải diệu kế nhưng lúc này không phải lúc kiêu ngạo, chân tướng Lôi Nhiên đã lộ diện và không được lòng dân ưa chuộng. Nếu có chiến tranh, hắc đã bị bại bởi lòng người, thua lòng người coi như thua một nửa. Về phần trung ương tập quyền... Ngày sau nếu hoàn toàn thống nhất Ân Tang, bọn họ không thể không giao quyền.

Lâm Phong suy nghĩ một chút, đồng ý rằng lời hắc nói cũng có đạo lý.

Hôm nay thiên hạ chia thành hai chủ, Bắc Thần cùng Thiên Thành lại hùng khởi, mảnh đất Ân Tang dần dần phát triển theo xu thế thống nhất, các tiểu quốc kết minh lại nhưng lại không khống chế được đại xu thế này. Nhiều tiểu quốc cũng nảy ra suy nghĩ phụ thuộc, nhưng trong đó vẫn không thiếu những “hư chiêu”,

như Xa Trì cùng Phong Vũ hai quốc gia đều xảy ra nội chiến, rồi gửi thư cho Bắc Thần lấy cớ chiến tranh để nhờ Bắc Thần Thiên phái người tới đó.

Còn sau khi Bắc Thần Thiên kế vị đã chiếu cáo thiên hạ, phong “Ấm” là Tịnh Kiên Vương, ban thưởng một khối kim bài đặc biệt, viện trạch là của cấp Vương gia! Nhất thời, Bắc Thần đệ nhất kỳ nhân tên “Ấm”, lập tức truyền khắp nơi xôn xao, đầu đầu cũng nói đến sự tích của vị kỳ nhân này, cũng không biết là ai đã tiết lộ ra ngoài.

Ngày hôm đó Bắc Thần Thiên trong thư phòng xem thư, âm thầm cau mày, hẳn vừa mới đăng vị, có nhiều chuyện căn bản không thể phân thân hoàn thành, mấy tiểu quốc kia sao lại thức thời thế!

Bọn họ đương nhiên hiểu thái độ của Xa Trì, trưởng công chúa Xa Trì ẩn núp ở Bắc Thần đột nhiên không có tin tức, Xa Trì quốc dĩ nhiên cũng có chút manh mối, chuyện gian tế nằm vùng ở Bắc Thần lại khó nói ra được, đành phải lấy bừa lý do nội chiến muốn dụ Bắc Thần Thiên phái binh.

Chỉ là bọn hắn dù đã dự tính tốt nhưng Bắc Thần Thiên chỉ cần liếc mắt một chút cũng nhận ra vấn đề trong đó, cơ mà hắn đang suy tư xem nên phái sứ giả, hay là phái binh tới đó.

“Nếu bọn họ muốn người phái người tới, người cứ phái đi, làm gì chậm chạp lề mề.” Hôm nay vị trí nàng đứng bên người hắn như cá gặp nước Lâm Phong nói dễ dàng, quang minh chính đại nhắc một quả táo trước bàn thư tín của hắn, tự nhiên tự tại ngồi vào nhuyễn thượng gọt vỏ ăn. Lâm Phong đối với việc vợ vét tài sản của Bắc Thần Thiên tựa hồ rất hứng thú, bất quá nhân nàng thấy thức ăn của bậc đế vương cũng không có gì đặc biệt.

Đối với danh hiệu Bắc Thần Thiên phong cho, Lâm Phong tương đối hài lòng, mặc dù nàng không cần danh lợi nhưng khi có chức tước thì quả thật hành xử dễ dàng hơn rất nhiều, trong vòng biên cảnh Bắc Thần không gì không thuận lợi. Hay do sự kiện gian tế lần trước, bây giờ quan hệ nàng và Bắc Thần Thiên thân cận không ít, có lợi ích tự nhiên là đối đãi đúng mức.

Bắc Thần Thiên đối với thái độ nàng đại nghịch bất đạo đã sớm tập thành thói quen, không để ý, quan niệm nữ nhân này không phân đẳng cấp trật tự hắn đã biết rõ. Bắc Thần Thiên ở trước mặt người khác không hề mất đi sự tôn nghiêm của bậc vương giả, nhưng một khi đụng phải Lâm Phong, lại không muốn đeo gương mặt nghiêm trọng đó.

Hắn gạt gạt đôi mày anh tuấn, mắt nhìn chăm chăm vào nàng, thâm ý mà thản nhiên cười hỏi: “Hôm nay Xuy Tuyết bề bộn chính sự, Âu Dương bề bộn việc bố trí quân binh, Vô Ngân cũng giúp Hồng Diệm huấn luyện thủy quân, chẳng lẽ còn người để ta phái đi?”

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, ngoài phòng truyền đến thanh âm Nam Cung Xuy Tuyết cùng Âu Dương Hiểu và một nam tử trẻ tuổi khác.

“Điện hạ, mặt tướng có việc cầu kiến.”

Lâm Phong vừa nghe thanh âm lập tức đứng thẳng lên, nửa quả táo cầm trong tay vứt bỏ, cửa phòng vốn đóng thì không sao, nhưng nàng biết nặng nhẹ, Bắc Thần Thiên ở trước mặt những người khác vốn rất tôn nghiêm, nàng sẽ không đụng vào cảnh giới của vương giả.

Bắc Thần Thiên mỉm cười nhìn nàng đi xuống phía sau mình, trong con mắt lộ ra vẻ tán thành, lúc này mới nói: “Vào đi.”

Ba nam tử đẩy cửa ra, đứng chung một chỗ, quả nhiên là làm người khác chú ý. Một tả một hữu, hai người đó một thì lãnh khốc một thì nhân nhã, nam tử đứng giữa lại trầm ổn dị thường, khí chất so với hai người bên cạnh thì áp đảo hơn, nhất cử nhất động cũng chứa một cỗ khí chất cao quý, gương mặt tuấn nhã, có vài phần tương tự Bắc Thần Thiên, Lâm Phong đột nhiên thấy một người tiến vào, không khỏi cảm giác trước mắt sáng ngời.

Bắc Thần Thiên nhìn thấy người đó, sắc mặt vui mừng hiện lên: “Vương đệ khi nào trở về, Tập Lan đã không còn trở ngại rồi sao?”

Vương đệ? Lâm Phong tò mò, Bắc Thần Thiên mỉm cười giải thích nghi hoặc của nàng: “Vị này chính là nhi tử của Vương thúc đã tạ thế, Bắc Thần Tường, cũng là trợ thủ rất đắc lực của ta.” Hắn dừng một chút

rồi nói: “Những năm gần đây, Vương đệ vì sự yên bình của Bắc Thần mà đóng quân ở biên cảnh Tập Lan, quả thực rất khổ cực, hiện tại bên Thiên Thành đang có loạn, giao cho người khác ta không yên tâm, lần này trở về chắc là muốn xin đi thu phục Tập Lan?”

Bắc Thần Tường thấy Bắc Thần Thiên thì cao hứng, nhưng trời sinh hần tính trầm ổn không thích biểu đạt tình cảm, chỉ là cùng Bắc Thần Thiên hàn huyên hai câu, rồi lại nói tới chính sự.

“Vương huynh có điều không biết, Tập Lan vốn sắp thu phục, nhưng lúc này Thiên Thành khuếch trương thế lực rất lợi hại, cơ hồ biên cảnh mỗi quốc gia cũng bị nhiễu loạn, ta sợ còn tiếp tục như vậy đối với Bắc Thần sẽ bất lợi, nên lần này mới xin binh, nguyện thuận phục Tập Lan, trấn thủ biên quan.”

Nam nhân này một thân nhiệt huyết, cũng chiến tướng nổi danh một phương.

Bắc Thần Thiên lại lắc đầu cười nói: “Không sao, Thiên Thành ít ngày nữa sẽ gặp phải sự kháng cự của các quốc gia khác, có binh loạn một trận thì trong một thời gian ngắn cũng không thể xuất binh tới đây, tạm thời không uy hiếp tới chúng ta. Vương đệ đã trở về, hãy cùng vi huynh tụ tập một chút, huynh đệ chúng ta đã lâu chưa hàn huyên rồi.”

Lâm Phong nhìn được Bắc Thần Thiên đối với vị Vương đệ này cũng khá tín nhiệm, Bắc Thần Tường quả thật cũng có tư chất đáng để hần tín nhiệm.

Bắc Thần Tường nhìn chung quanh một chút thì thấy Lâm Phong, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Vị này là...”

“Ta là Âm.” Lâm Phong thản nhiên nói, khẩu khí cũng không lãnh khốc như bình thường, giao tiếp với kiểu nam nhân này đối với mình có biết bao chỗ tốt, ngay cả không giao thiệp cũng không thể thành địch.

“Nguyên lai là Tịnh Kiên Vương, nghe đại danh đã lâu, thất lễ thất lễ!” Lúc này tại Phàn thành cũng đang lưu truyền sự tích vị Âm Vương này, ai ai không biết? Bắc Thần Tường không khỏi đối với vị nam tử dung mạo không dưới Bắc Thần Thiên kia có thưởng thức, tâm trạng bội phục, thần sắc cũng khiêm tốn rất nhiều.

Trong phòng, Lâm Phong sớm đã không mang theo mạng che mặt, dù sao mấy đại tướng bên người Bắc Thần Thiên cũng đã biết nàng, huống hồ nàng luôn một thân nam trang; khi mặc nữ trang để hành động luôn dùng khăn che mặt nên số người từng gặp qua dung mạo nàng cực ít. Mặc dù là gặp qua, khí chất Lâm Phong khi giả dạng làm thanh nữ cùng thân phận Âm là hoàn toàn bất đồng, căn bản không ai đem hai người liên tưởng với nhau, điều này Lâm Phong cũng không lo lắng.

“Không dám, ngày sau còn muốn xin Vương gia chiếu cố nhiều hơn. Ta trước kia không biết chuyện về Vương gia, bất quá ngài được Thần Thiên trọng dụng nghĩa là có bản lãnh to lớn, nếu có chuyện gì Âm ta còn phải phiền toái Vương gia giúp đỡ.”

Nàng nói mấy câu giao tiếp lịch sự xong, Bắc Thần Tường cực kỳ hưởng thụ, lắc đầu cười nói: “Tương trợ lẫn nhau là chuyện nên làm.” Nhìn Lâm Phong liếc mắt một cái, thầm nghĩ vị Âm này quả nhiên danh bất hư truyền, không thấy ý kiêu ngạo, là người không tệ.

Âu Dương Hiểu thấy mấy người đàm thoại thoải mái, cười nói: “Mọi người khách sáo rồi, nói đến tiệc rượu ta cũng đói rồi, đồ ăn trong cung thật sự không thể nuốt được, không bằng chúng ta đi Thiên Nhất Lâu mới mở đi? Nơi đó có vài món ăn đặc sắc cùng mỹ thực kỳ lạ, cũng có chút hứng thú, nghe nói lão bản nơi ấy cùng Tần Đại lão bản có chút quan hệ, mới khai trương hai ngày mà trong Phàn thành ai ai cũng đều biết.”

Những chuyện kiểu này Âu Dương Hiểu luôn biết nhanh nhất, Lâm Phong vừa nghe thế thiếu chút bật cười, Thiên Nhất Lâu? Đó không phải là tửu lâu mình giao cho Hồ Viêm mở sao?

Nói đến Thiên Nhất Lâu, tuy mới khai trương hai ngày nhưng công tác chuẩn bị tửu lâu cũng không đơn giản. Đầu tiên là vấn đề bọn họ đạo chích được một đồng đồ vật, phải đợi tới khi sóng êm gió lặng mới có thể mang ra, đối với sự cẩn trọng trong công tác làm việc của Hồ Viêm, Lâm Phong khá hài lòng. Tửu lâu mở tại bờ nhai, mấy hôm cũng phi thường náo nhiệt, Lâm Phong đối với đại yến kiểu Trung Quốc thì không biết nhiều lắm, nghĩ ra thêm mấy món ăn sáng để khách nhân nhắm rượu. Muốn nói thức ăn đặc sắc chủ yếu do ý tưởng, ăn lẩu ở Bắc Thần đã có từ lâu nên chủ ý làm nồi lẩu ăn không nên thực hiện được, nếu mở cũng không làm người ta thấy mới lạ.

Nếu nói xôi ngọt thập cẩm, bánh ngọt nhiều tầng là một loại điểm tâm đặc sắc, từ lâu đã có người làm, lúc này mà bán sẽ không dễ dàng nổi danh, Lâm Phong còn chỉ vào tiểu điểm muốn kiếm thu nhập, mà có khi làm giảm sinh ý của nàng không biết chừng.

Suy nghĩ hồi lâu, Lâm Phong cân nhắc mở quán ăn kiểu phương tây.

Đầu tiên trang hoàng cho quán một phong cách riêng, nàng sai người rút bớt mấy cái bàn, rồi cho thêm ghế, bốn phía để rổ mây trong có khăn tay hoa, lại sai người thu mua cây đại thụ giá cao đem khảm thành bàn lớn, hoành mộc thành ghế, vị trí còn phải mất thêm nhiều công phu.

Tiếp theo là đồ ăn, đồ ăn bình thường sẵn có, đồ ăn đặc sắc Lâm Phong chuẩn bị là đồ nướng, chính mình biết cách làm khi còn ở hiện đại, bình thường nàng cũng thích ăn đồ nướng nữa, nên làm ra không thành vấn đề. Mặt khác lại thêm thịt bò bít tết kiểu tây và nước sốt cùng loại, mặc dù có chút biến dạng, nhưng đem lửa gạt người thì không thành vấn đề.

Để người ta thấy mới mẻ, thức ăn đặc sắc là vô cùng tốt, đây là sản nghiệp đầu tiên của Lâm Phong, tâm tư đổ vào đó cũng nhiều.

May mà bây giờ có danh tiếng, làm ăn thịnh vượng ngay, ước chừng mấy tháng là có thể mở thêm chi nhánh rồi, mặt khác, đám người Thiên Lang cũng an bài ở trong đó sát ngôn xem sắc, đối với thu thập tình báo mà nói cũng là một địa phương tương đối tốt.

Ai, mạng lưới tình báo hay là thanh lâu đường như rất tốt, Lâm Phong nghĩ tới lúc nào đó đi mở một thanh lâu mới được.

Lúc này Bắc Thần Thiên cùng Bắc Thần Tường nghe Âu Dương Hiểu nói đều có hứng thú, chuyện Bắc Thần Thiên giải quyết cũng đã khá ổn thoả, đứng dậy: “Đã như vậy còn chờ cái gì? Không bằng cùng nhau đi nhìn một cái.”

42. Chương 42: Năm Người

Lại nói Bắc Thần Tường trở về, Lâm Phong năm người thảo luận xong, kêu người chuẩn bị rồi thay đổi thường phục đi dạo phố. Trên đường đi hấp dẫn ánh mắt của vô số nữ tử làm họ nhao nhao quay đầu lại nhìn, thời không Ân Tang cùng chế độ xã hội phong kiến Trung Quốc cổ đại không khác là mấy, có thể tạo ra thanh thế như vậy dĩ nhiên có thể nói năm người thu hút đến mức nào.

Bắc Thần Thiên, anh tuấn tiêu sái khỏi nói, cả người có một cỗ khí khái vương giả phát ra từ bên trong, nhìn quanh chúng nữ tử người nhìn hần là nhiều nhất. Bất quá, loại ánh mắt si mê đó Bắc Thần Thiên hình như đã nhìn thấy nhiều, hần coi như không, trực tiếp mỉm cười quên đi, như đang thảo luận binh lính, không chút nào không tự nhiên.

Lâm Phong, hắc y nam trang tuấn mỹ thon cao, khuôn mặt lạnh khốc, khí tức mạnh mẽ truyền khắp toàn thân, đối với ánh mắt bốn phía làm như không thấy, phảng phất như là không khí, nhìn nàng và Bắc Thần Thiên cũng không kém là bao. Có thể thấy, những cô nàng mê trai từ cổ chí kim đến nay tựa hồ đều có liên quan đến nhau, các loại hình mỹ nam tử ôn nhu nho nhã, đẹp trai lãnh khốc vốn là hai đại trào lưu, cho dù lưu lạc tới thời không khác cũng không may mắn thoát khỏi.

Nam Cung Xuy Tuyết, bạch y công tử, trẻ tuổi tuấn lãng, hơi lộ vẻ lãnh khốc nhưng không như Lâm Phong khó gần.

Âu Dương Hiểu, nụ cười rộng mở, lộ vẻ có chút phóng đảng, một thanh chiết phiến phong lưu thiên hạ, quả nhiên là phong độ chỉ có ở một thiếu gia công tử.

Bắc Thần Tường, cùng Lâm Phong đi hai bên tả hữu của Bắc Thần Thiên, không quá mạnh mẽ ngạo ngễ, lại có vẻ tao nhã lịch sự, ai nghĩ nam nhân như vậy lại là chiến tướng uy mãnh một phương?

Đoạn đường đi tới, Lâm Phong nhìn quanh bốn phía vài lần, nhiều lần hoài nghi, trông mắt những nữ nhân này có phải hết ra ngoài rồi không.

Đương nhiên, điều này không ảnh hưởng năm người chuyện trò vui vẻ, Bắc Thần Thiên học theo Âu Dương Hiểu mang ra một cây chiết phiến không biết chuẩn bị từ lúc nào, che mặt để người khác không nhìn ra dung mạo mình. Lâm Phong vì thế cười hắc hắc là họa hổ không xong lại ra khuyến, tự mình làm khí chất vương giả che dấu hết.

Bắc Thần Thiên lại nói, vi phục xuất hành không thể để người khác biết, cần phải che dấu.

Lâm Phong lại hỏi người bắt đầu không che dấu khi nào, Bắc Thần Thiên mỉm cười không đáp, bất quá Lâm Phong nhìn dáng vẻ hắc cười, cảm giác trong lòng nao nao.

Lại nữa, cười càng ngày càng phóng túng rồi! Lâm Phong thầm nghĩ, ngàn vạn lần muốn đề phòng hắc, hắc cười như vậy hơn phân nửa là lại có âm mưu gì rồi!

Bắc Thần Thiên vốn là một trong số ít người Lâm Phong không nhìn thấu, hắc luôn luôn thần bí không biết trong đầu có mưu ý gì, đoán tâm ý hắc sẽ làm người khác đau đầu, cho nên bình thường Lâm Phong không làm việc vô dụng, tốn công sức ấy.

Chỉ cần người này đối với nàng không có sát tâm, hợp tác với nàng mà nói tốt hơn nhiều.

Hơn nữa Thiên Nhất Lâu, tên đầy đủ là Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu, vị trí địa lý thuận lợi, khai trương tại đường chính khu phố sầm uất, lúc Lâm Phong giao cho Hồ Viêm mua khoảng đất đó quả thực là đau lòng cắt da cắt thịt, mặc kệ tiền từ đâu mà đến đã vào tay Lâm Phong thì trở thành của nhà rồi, tự đứng bị người ta làm thịt không phản ứng gì được, màn đêm buông xuống đã sai người đóng giả ma quỷ dọa tên bán khoảng đất để hắc sợ hãi mà thông suốt. Địa phương đó đích xác là tốt, nhìn sinh ý của Thiên Nhất Lâu cũng đủ biết danh tiếng rồi.

Tiểu nhị trong quán đều là thuê tới, có nhiều năm kinh nghiệm, nhìn lên thấy năm người bước vào, một tên cơ trí lập tức đi lên, khuôn mặt tươi cười chào đón, mời hỏi xem năm người có muốn vào nhà gian hay không.

Lâm Phong năm người tới đây là xem xét xung quanh quán đầu muốn vào nhà gian, trực tiếp đứng ở sảnh, đại đường náo nhiệt chỉ còn hai ba bàn trống, năm người chọn một cái bàn gần cửa sổ ngồi xuống, phân phó tiểu nhị chuẩn bị thức ăn, tiểu nhị gật đầu đáp rồi đi xuống, trà nước hầu hạ phi thường chu đáo.

Mấy người nhìn chung quanh một vòng, không khỏi cảm thán.

“Quả nhiên là ‘kỳ tư diệu tượng’, chỉ bằng cách xếp đặt mặt tiền của quán sợ rằng đã đủ để gọi là đệ nhất Phan thành rồi.”

Lâm Phong thấy bọn họ tán dương, cũng giả vờ nhìn một vòng giống bọn họ để không lộ sơ hở, việc thu chi của quán làm nàng hài lòng, chỉ cần không lộ ra đại BOSS phía sau là nàng thì tất cả là khá ổn.

Lâm Phong liếc mắt xem một cái, hai tròng mắt của Bắc Thần Thiên tỏa sáng, trong lòng nàng âm thầm suy tư, bỗng thấy tròng mắt hắc lóe sáng nhìn lại phía mình thì giật mình, không trốn tránh mà nhìn thẳng trở về, cười nói: “Thần Thiên coi trọng nơi này rồi?”

Bắc Thần Thiên thấy nàng không có sơ hở gì, mỉm cười dời ánh mắt, cảm chén rót: ” Không, chỉ là đối với lão bản nơi này có chút hứng thú.”

Nàng ranh mãnh cười: “Người đối với quái nhân luôn luôn rất có hứng thú.” Bắc Thần Thiên cũng cười: “Nàng không phải quái nhân?”

Trống ngực Lâm Phong chậm rãi bình ổn lại, vừa rồi suýt nữa bị lộ! Ở cùng tên nam nhân này quả nhiên là một khắc cũng không thư giãn được! Bên kia ba người còn đang nhìn quanh, không biết chuyện xảy ra thật thật giả giả tranh đấu gay gắt như nào.

Trong khoảnh khắc ngắn, đồ nướng được mang lên, mọi người chia nhau ăn, cũng khá ngon miệng, cả bàn đồ ăn chỉ trong chốc lát công đã bị mấy người ăn hết sạch bách, định gọi thêm nữa, tiểu nhị lại cười nói xin lỗi vì nơi này có rất nhiều người cũng muốn thưởng thức, mỗi ngày chỉ làm một lượng nhất định thôi, mọi người vẫn còn hứng thú muốn thưởng thức cũng đành chịu vậy.

Cái này dĩ nhiên là do Lâm Phong nghĩ ra, vì “vật đa tất tiện”, mặc dù xâu thịt nướng chế biến rất đơn giản nhưng nàng không lạm bán, mà dùng phương pháp hạn chế lượng bán ra để nâng giá, đầu tiên sẽ làm người ta tò mò tìm đến, sau ăn ngon sẽ cao hứng mà thấy đặc sắc.

Mọi người thấy đồ ăn mới lạ, thưởng thức cũng ngon miệng, chung quanh thu chi tấp nập, Bắc Thần Thiên cùng Lâm Phong có chút kì lạ ngồi cùng một bên, Nam Cung Xuy Tuyết vạn phần không muốn vẫn ngồi cạnh Âu Dương Hiểu, Bắc Thần Tường một mình lẻ ra, ngồi ăn thanh nhàn. Lâm Phong thấy thanh âm ồn ào của nhiều người chung quanh, nổi hứng chơi đùa, khoa tay múa chân muốn những người khác cùng chơi đoán số, cảm nhận vui thú của trò chơi dân gian.

Bắc Thần Thiên ngoài sự đoán lại là người đầu tiên gơ hai tay đồng ý, hấn đồng ý rồi thì những người khác còn dám nói gì? Bất quá rượu vào thì hứng chơi càng nghiền, khó trách người ta uống rượu thích chơi đoán số, quả thật so với đơn thuần uống rượu thì thú vị hơn nhiều. Chỉ là loại phương thức uống rượu này không ai có thể chịu lâu được, qua chốc lát mấy người đã cảm giác trên mặt như trát một tầng dầu hỏa cay nóng, lý trí mách bảo cho bọn họ đã uống say.

Mấy ngày nay Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên ngày càng thân cận, lúc này suy tư chuyện vừa rồi, tức giận hấn tính cách đa nghi, mượn rượu nàng nhìn hấn cảm chén uống rượu hé ra gương mặt dị thường tuần mỵ làm cả nhân thần phần nộ kia, ý xấu nổi lên, cười hắc hắc lấy tay đập đập vào thành bàn làm người nào đó thật mất mặt sắc một ngụm rượu lớn.

Lâm Phong ra vẻ giả mù sa mưa nhắc nhở: “Ăn cơm không nên loạn tưởng, nếu không không ăn tới bụng đau.”

Bắc Thần Thiên lắc đầu cười cười, biết nàng để ý chuyện vừa nãy, cũng không tức giận, nghĩ lại ngay cả chính hấn cũng cảm thấy có chút khó tin, trong thiên hạ trừ nữ nhân này ra làm gì còn ai dám đại bất kính như thế! Từ lúc nào tính tình hấn hòa nhã đến vậy?

Hấn chưa từng tính toán kĩ lưỡng, chỉ là cũng tự nhận thấy sự dung túng của mình đối với người nào đó dường như có chút quá mực, nhưng nghĩ đến nhược điểm nàng còn đang nắm trên tay, tung tích thần khí trong tay nàng nên chỉ có thể ôm đầu cho qua. Kỳ thật nói hấn trời sinh tính tình đa nghi cũng chưa hẳn, bất quá là tính toán âm mưu khá xa, mọi việc cần suy tư, tìm tòi chút.

Tựa như vừa rồi, kỳ thật hấn chưa chắc thật muốn hoài nghi Lâm Phong, bất quá biểu hiện của nàng cho thấy nàng không tầm thường. Mà này lão bản Thiên Nhất Lâu cũng rất không tầm thường, hai người trùng hợp tự nhiên hình thành mối liên hệ, rất dễ kết nối với nhau, cho nên hấn không chút suy nghĩ liền thử dò xét nàng.

Nhưng là đối tượng vốn là Lâm Phong, một nữ tử không cách nào nhìn thấu, hấn không thể để lộ ra điều gì, vô luận nàng cùng này lão bản nơi đây có quan hệ không, thật thật giả giả, hấn đều không thể từ trên người Lâm Phong nhìn ra manh mối.

Nữ tử lợi hại như thế, cả đời hấn là lần đầu tiên gặp được! Khóe miệng bất giác cong lên, uống một chén, vì nàng đặc biệt, thái độ hấn cũng đặc biệt, tựa hồ là chuyện đương nhiên.

Bất quá Bắc Thần Thiên tự kỷ mà nghĩ vậy, Bắc Thần Tường nhìn lại không giống như vậy.

Âu Dương Hiểu cùng Nam Cung Xuy Tuyết mặc dù kinh ngạc Lâm Phong lớn mật dám giật râu hổ, nhưng điện hạ đối với nữ nhân này vẫn rất nuông chiều, cũng không để ý gì. Bắc Thần Tường lần đầu tiên chứng kiến hình ảnh Bắc Thần Thiên “khoan dung”, lòng nghi hoặc thực không diễn tả nổi bằng lời.

Hoàng huynh từ khi nào học cách nuông chiều người khác? Hơn nữa, là nuông chiều một nam nhân?

Ánh mắt nhìn lại Lâm Phong mang vài phần suy đoán, vài phần suy nghĩ, vài phần tìm hiểu.

Lâm Phong thâm nghĩ không ổn, một hành động nho nhỏ đã mang đến các loại nghi ngờ, quả nhiên ở cùng người thông minh là phiền toái, hơn nữa đây nhiều người thông minh như vậy, thật sự là rất phiền toái. Bàn ăn an tĩnh lại, năm người đều có tâm tư, hoàn toàn không còn cao hứng như lúc mới chơi đoán số vừa rồi, cảm giác có chút mất hết hứng thú.

Đang lúc này, nội đường đột nhiên xảy ra một việc âm ỉ, Bắc Thần Thiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn bên kia, ý bảo Nam Cung Xuy Tuyết cùng Âu Dương Hiểu qua xem một chút, ánh mắt mình cũng nhìn bên kia đánh giá, nhưng có nhiều người làm chặn tầm mắt.

Lại nghe có người la mắng: ” Cái gì mà không có, bàn khác không phải còn đang dùng sao, gia gia ta hôm nay không ăn được sẽ không đi! Chưởng điểm người không muốn làm ăn đi! Mất bao nhiêu tiền lão tử cũng trả được, mau gọi người bưng lên cho ta!”

Âu Dương Hiểu thăm dò vài lần trở về, thấp giọng nói: “Thiên, bên kia có một khách nhân gây sự, hình như do vấn đề gọi thức ăn.”

Bắc Thần Thiên gật đầu, hơn phân nửa là do món nướng rồi, đường phố rộng lớn nhiều người qua đi, những tên bại hoại cũng không ít, thật muốn nhìn xem tên kia gây sự thế nào.

Thấy Bắc Thần Thiên không để ý tới chuyện nàng làm hấn sắc rượu, Lâm Phong cũng bày bộ dáng xem kịch vui, Âu Dương Hiểu ba người còn lại mặc dù còn chưa hiểu nhưng cũng không hỏi nữa, đều ngồi nguyên vị. Tại vị trí quân sư bên người Bắc Thần Thiên, cái gì đáng làm hay không bọn họ biết rõ.

Bắc Thần Thiên thở dài nói: ” Lão bản điểm đã quy định thế tất nhiên sẽ dự đoán có khách nhân lấy cớ gây sự nên nhất định sẽ có đối sách, nào có gây sự dễ dàng được, đáng tiếc việc nhỏ này không làm kinh động đến vị lão bản kia, nếu không có thể diện kiến vị kỳ nhân này rồi.”

Lâm Phong đang suy nghĩ, cửa hàng này vốn hoàn toàn giao cho Hồ Viêm, ít ngày nữa nàng muốn dẫn bọn họ đi Xa Trì, nếu bọn họ không có năng lực, ngay cả việc nhỏ cũng xử lý không tốt, vậy nàng cũng không cần phí tâm tư bồi dưỡng rồi. Nghĩ tới đây, nàng chậm như rùa nhấc chân bắt chéo, xem tình hình.

Đột nhiên một tiếng quát lạnh trong nội đường vang lên: “Nơi này là nhà người sao, người muốn thế nào thì làm như thế? Còn không mau đi ra ngoài!”

Thân thể tên quý gia công tử gây sự đột nhiên bay ra ngoài! Ngã ra ngoài cửa lăn mấy vòng rồi thét to, “Đồ nhãi ranh kia, lão tử sớm muộn gì sẽ phá hủy khách điểm nhà ngươi.”

Một hắc y thiếu niên phong thần ngọc lẫm lẫm lung đi ra, một thân hàn ý so với Lâm Phong còn hơn vài phần, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, tướng mạo làm cho rất nhiều trái tim nữ tử đập loạn không ngừng, thầm nghĩ, chẳng lẽ là lão bản trong điểm? Y phục hấn mặc dù cũng không xa hoa nhưng đều làm từ vải vóc tốt tài, không làm người khác nghi hoặc.

Lâm Phong trong lòng chấn động, thầm nghĩ, tiểu tử kia lần trước cúi đầu nàng chưa nhìn kỹ, bây giờ thấy rõ khuôn mặt, sau này sợ là một người họa thủy a, bề ngoài cùng Bắc Thần Thiên đều mê chết người không đền mạng.

Người thiếu niên này chính là một trong ba người ngày đó nàng phân phó Tần Tranh cố ý dạy dỗ, cũng là người có võ công cao nhất, Triển Trần Tiêu.

43. Chương 43: Từng Bước Thành Công

Triển Trần Tiêu lộ diện, một chưởng đánh bay tên gây sự kia, ánh mắt linh hoạt quét một vòng xung quanh. Đánh người, hắn có thể, nói chuyện, hắn lại không.

Hắn chỉ thích hợp làm bộ gương mặt đẹp trai tàn khốc, chuyện tình còn lại cũng không do hắn giải quyết, vì vậy Triển Trần Tiêu coi như một soái ca tàn khốc tới động thủ, rồi lại mau chóng rời đi.

Tiếp theo, một thanh niên tuấn lãng trẻ tuổi khác đi ra, cũng một thân hoa y, dung mạo mặc dù kém Triển Trần Tiêu kinh hãi thế tục, nhưng cũng là nam tử cực kỳ xuất chúng. Hắn có khí chất sang trọng, lời nói điềm đạm mang theo hòa khí tiêu chuẩn tươi cười, hướng mọi người thi lễ:

” Chuyện tình này đã quá rầy rã hững các vị rồi, tại hạ rất xin lỗi, hôm nay bỗng điểm mời, hy vọng các vị công tử tiểu thư thưởng thức mỹ hảo mai, chớ đem chuyện tên nhảm chán kia để ở trong lòng.”

Mọi người đầu tiên sững sốt, sau đó rất nhiều người đều cười, được mời một bữa -tuy đối với nhân sĩ danh lưu khoản tiền nhỏ không coi là vất vả nhưng đã nói lên lão bản nơi này rất khí phách, nên vui vẻ ra mặt. Vô luận phản ứng thế nào thì nhất định cũng tăng thêm hảo cảm với tửu lâu này rồi.

Lâm Phong quan sát âm thầm gật đầu, mời ăn một bữa thu mua lòng người? Quyết định của Hồ Viêm nàng rất đồng ý, trong lòng mơ hồ cảm giác có vài phần sơ sẩy, chuyển nhìn lên trên lầu hai đánh giá một phen. Trên lầu quả nhiên có một nam tử áo lam đang đánh giá cục diện phía lầu dưới, tuy là tỏ vẻ sự tình không liên quan đến mình nhưng ánh mắt một khắc cũng không dời mọi người ở tửu lâu, dường như muốn tìm tòi gì.

Vị trí kia lúc nào cũng có thể ngay lập tức phi thân xuống, nếu có người gây sự sẽ có thể ngăn cản trước tiên.

Khá lắm! Ba người đó tựa hồ có một loại ăn ý, phối hợp rất khăng khít.

Lâm Phong mỉm cười uống một hớp rượu, yên lòng, chuyện đi Xa Trì nàng không cần phí nhiều tâm tư rồi, mấy tiểu tử kia ước chừng là nghe được một chữ Tịnh Kiên Vương – minh hiệu “Ấm”, đối với thân phận chính mình có chút cảnh giác và hoài nghi, cũng bắt đầu trở nên tự tin, thậm chí tự phụ!

Bất quá Lâm Phong muốn chính là ‘hủy thiên diệt địa’ sự tự phụ cùng kiêu ngạo, nếu không, làm sao có thể tại bên người nàng làm thủ hạ? Làm sao có thể trợ giúp nàng làm thành sự nghiệp?

Nhìn bố trí dần dần thuần thực, trong lòng Lâm Phong rất có cảm giác thành tựu, nhin không được cười lên một tiếng.

Nụ cười vô tư lại đúng lúc để cho người bên này nhìn thỏa thích. Nàng vốn xinh đẹp kinh hãi thế tục, nếu không phải dùng một thân lạnh lùng băng sương nhắc nhở người khác về sự lãnh khốc của nàng, chỉ sợ rất ít người có thể quên loại mộng ảo xinh đẹp này. Lam Phượng vốn là Ân Tang đệ nhất mỹ nhân có vẻ thanh thuần trác trở, bây giờ đến Lâm Phong thì không còn nửa điểm làm cho người ta cảm giác không ổn.

Bắc Thần Thiên tinh thần bừng sáng, hai tròng mắt gắt gao nhìn chuyên chú Lâm Phong, tia sáng kỳ dị đột xuất hiện, giờ chén rượu nhấp một ngụm, bỗng nhiên nghĩ đến lời ca của nàng mấy ngày trước.

“Nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc.” Lời ấy quả thật không sai nha!

Âu Dương Hiểu cùng Nam Cung Xuy Tuyết song song cúi đầu, nghĩ đến nữ tử này tính tình cổ quái làm người ta không đoán ra tâm tư của nàng, rõ ràng bình thường rất xinh đẹp, lại khinh thường hay là không muốn đi lợi dụng điểm này, mà nàng rất cao ngạo, cái cao ngạo căn bản không thể xuất hiện trên người một nữ nhân! Nàng có khi vô cớ tức giận, cũng có đôi khi vô cớ mỉm cười, thật sự là một quái nhân.

Bên kia Bắc Thần Tường cũng nhìn đến ngây người, trong lòng hoài nghi lớn nhưng trách không được Vương huynh đối với hần cưng chiều quá độ, chẳng lẽ là đoạn tay áo chi phích? (Đáng thương cho Thần Thiên -_-

44. Chương 44: Đi Sứ

Trên xe thoải mái thơm ngát, màn lụa mỏng không che hết ngoại cảnh đẹp hợp lòng người, một đội nhân mã chậm rãi hành quân, chỉ cần giờ cao cờ lên người khác sẽ không nhìn thấy điểm cuối, đội xe này khí thế thật là dọa người. Bắc Thần là đại quốc đệ nhất phương bắc, do đó quanh năm ngoại giao cũng không quá tới tấp, ranh giới Ân Tang rộng lớn Lâm Phong không ngờ, chỉ nghe mấy người hầu đồn thổi loạn xì ngầu.

“Khoảng cách giữa các quốc gia ước chừng thời gian phóng ngựa hơn cả tháng đi đường, Ân Tang nhiều tiểu quốc, cũng không ai tính kỹ được.”

Lâm Phong trong lòng thầm muốn làm ra bản đồ Ân Tang, đảm bảo trong đại cung đình rất dễ bán. Nhưng vừa nghĩ phải phóng ngựa đi ngàn dặm vẽ bản đồ thì đau đầu mà vượt vượt huyết thái dương buông tha cho, này việc quá tốn công sức, nhưng trong lòng nàng vẫn chờ mong Marco Polo của thời đại này, có thể có

kỳ nhân dị sĩ nào đó vẽ được bản đồ Ân Tang đại lục, nếu là có, nhất định rất đặc ý như chọn trúng thiên lý mã đáng giá ngàn vàng mà thu mua.

Lâm Phong lần thứ hai ngồi long xa, lấy thân phận bồi giá Tập Lan công chúa, nhưng lại không thích ánh sáng trong xe thật sự khó chịu, suốt ngày chỉ ăn ngủ, cuộc sống như thành heo, Lâm Phong đối với tình huống này khá bất mãn, thầm nghĩ.

Bắc Thần Thiên người thật giỏi, ta đi Tập Lan làm sứ giả đã tiện nghi cho người, người cư nhiên lại mưu toan nuôi ta thành heo, quả nhiên là tâm tư hiểm ác! Một khắc cũng không thể không phòng ngự!

Đáng thương cho nỗi khổ tâm của Bắc Thần Thiên, lo lắng vị đại tiểu thư này đi đường mệt mỏi mới an bài nàng ngồi long xa, Lâm Phong không những không cảm kích còn ở sau lưng mắng hằn, nếu hấn biết sợ lại không tránh được một trận cảm thán.

Lâm Phong tạm ngừng tâm tư, thanh âm trầm xuống, nói với người bên ngoài xe: “Người đâu, chuẩn bị ngựa cho bốn vương.”

Bên ngoài tự có người trả lời: “Vâng.”

Nàng cũng kiêu ngạo, là Tịnh Kiên Vương mấy ngày đã sinh ra khí khái vương giả rồi, “bốn vương” đến “bốn vương” đi cất lên rất thuận miệng, dạy hạ nhân con mắt không dám nhìn thẳng, tai không dám lén nghe, chỉ sợ có một tia chậm trễ. Lâm Phong trước kia cũng là lão đại giang hồ, xuyên không làm vương gia thì khí chất như hài hòa bẩm sinh vậy.

Thần sắc vi chấn, Lâm Phong sửa sang một chút vạt áo, nhảy xuống xe, hít sâu không khí tươi mát, buồn ngủ bỗng nhiên tiêu tan.

Gọi người đưa nước đến rửa mặt, dùng một sợi dây đỏ buộc tóc, nhẹ nhấc đầu vẽ tinh thần khoan khoái, đầu óc cũng lập tức thanh tỉnh không ít, mấy thị nữ bên cạnh xe thấy bộ dáng nàng như thế, nhìn không chớp mắt. Hai tròng mắt Lâm Phong hướng bên đó đảo qua, lập tức trên mặt mấy thị nữ ửng hồng cúi đầu, Lâm Phong cười thầm, nhìn xuống mặt nước rồi ngẩng lên lắc đầu.

Hay ột Âm Vương phong thần tuần lã, Lâm Phong quả thực bội phục chính mình, khuôn mặt Lâm Phượng này, giả trang nữ nhân có thể ‘thiên kiều bá mị’, ‘họa quốc ương dân’. Làm nam nhân cũng là thiên hạ vô song, là lam nhan họa thủy, hơn nữa mình giả bộ cá tính lãnh khốc, nhìn ra vấn đề mới có quỳ!

Lúc này có thị vệ dắt thất hắc mã lại, Lâm Phong nhảy lên ngựa kéo dây cương cười đi.

Lâm Phong sớm biết thân phận mình quá mức đặc thù, sẽ có rất nhiều cục diện cần ứng phó, sau khi xuyên không nàng liền học tập rất nhiều, có chút minh, chút ngầm. Cưỡi ngựa vốn là trước đó vài ngày học từ Bắc Thần Thiên, Bắc Thần Thiên cũng không để ý lễ giáo mà dạy nàng, về sau sớm muộn cũng phải dùng đến.

Làm cho Lâm Phong kỳ quái chính là, Bắc Thần Thiên có thể tùy tiện tìm một võ quan hoặc là sai Nam Cung Xuy Tuyết hay Âu Dương Hiểu dạy là được, hấn lại tự mình dạy, khiến thời gian Lâm Phong học tập rút ngắn không ít, nàng ở sau lưng mắng hấn keo kiệt.

Đoàn xe phía trước thanh thế quảng đại, vốn có một người vị trí tiên phong, nghe được thanh âm than thở dứt quãng phía sau, không khỏi nhíu mày nhìn lại. Chỉ là liếc mắt một cái đã kinh hãi không thôi, quay thẳng đầu đi không dám ngoái lại nữa.

Khó trách Vương huynh cực sủng “Âm”, thần thái tên này quả thật không đồng nhất, Bắc Thần Tường trong lòng bội phục Âm, sự hiểu thấu chưa truyền giảm thăm muốn xem người này có thực lực thật không, nếu có thì tốt, không thì danh vị Tịnh Kiên Vương cũng không thể làm được.

Lâm Phong biết Bắc Thần Tường đối với nàng có thành kiến, cũng không muốn bị mất mặt, nàng cưỡi ngựa cạnh long xa, một đám tiểu nha đầu có may mắn nhìn ngắm.

Nhìn phía sau đội xe, một đại đội nhân mã áp tải xe có dấu niêm phong, đều là lễ vật hướng Tập Lan, Lâm Phong yêu cầu chuẩn bị, Bắc Thần Thiên biết nàng có kế hoạch dứt khoát đồng ý theo ý nàng mà làm, chỉ cần không phải phản bội hấn thì Bắc Thần Thiên có thể dễ dàng tha thứ cho việc Lâm Phong làm hết thấy — nàng cũng không phải nữ nhân ngực to mà ngu ngốc, làm việc thuận lợi cũng do Bắc Thần Thiên bố trí tốt, không cần nguồn lực hấn giúp — lãng phí để làm chi? Bắc Thần Thiên lại không phải chịu thiệt.

Một đội người áp tải hàng hóa còn nghiêm túc hơn quân đội khác nhưng thật lại có vẻ hoạt bát hơn nhiều, mặc dù có vẻ tán mạn nhưng thần sắc lại rất đề phòng, đối với tất cả người ngoài đường như cũng có thể khống chế được, ba người cầm đầu đều bước chậm bốn phía, nhìn như rối rã nhàn hạ nhưng là ba người cùng bảo vệ một cái rương, Lâm Phong âm thầm gạt đầu, tiểu tử đó quả thật là càng ngày càng thành thực rồi.

Chợt nghe một tiểu nha đầu kêu: “Ám Vương, vị kia đệ nhất mỹ nhân kia cố ý muốn cùng trưởng công chúa ngồi cùng xe, ngài xem làm sao bây giờ?”

Bắc Thần đệ nhất mỹ nhân, thực tế chính là Lam Phượng – Lâm Phong, nàng lần này xuất hành, danh hào là Ám Vương nhưng không chính thức có tên trong danh sách, Bắc Thần thánh nữ đệ nhất mỹ nhân là dùng để che dấu chân tướng, lúc này đệ nhất mỹ nhân dĩ nhiên là thể thân của nàng, Tiểu Thúy.

Dùng khăn che mặt, mặc y phục xa hoa một phen, không hề có ai nhìn ra được, nhị nữ họ Cẩm không đi theo đến đây, biết việc này chỉ có Lâm Phong.

Tiểu Thúy vốn thấy nàng ra khỏi xe, sợ bên trong xe có sơ xuất, thi thể Cẩm Y đã dùng thuốc đặc thù sẽ không bị thối nát, nhưng người biết không nhiều lắm, Lâm Phong không trông chừng ở đây chỉ sợ người khác nhìn ra, nếu thành nhiều loạn sẽ bị chê cười lớn. Lâm Phong cho dù bản lĩnh lớn, cũng không quản được miệng người, phương pháp duy nhất là giết người diệt khẩu.

Nhưng vì lời nói đáng sợ, nếu truyền ra ngoài ở đâu sẽ dễ bị lại được?

Từ sau việc ở Thiên Lục, Tiểu Thúy đối với nàng có thể nói là tâm phục khẩu phục, sợ hãi thủ đoạn nàng, cũng không hối hận làm thị nữ của nàng. Bất luận kẻ nào đều có dã tâm nhất định, xem xét tình thế, theo một người chủ tử như Lâm Phong không phải xuống địa ngục thì chính là hưởng hết vinh hoa nhân gian, không muốn theo chủ trước, chỉ có thể dùng hết thủ đoạn đi theo người sau rồi.

Lâm Phong thuận miệng cười đáp ứng: “Tùy nàng, Bắc Thần đệ nhất mỹ nhân, chúng ta có thể khống chế được sao, nàng muốn thế nào thì cứ như vậy, chỉ là chớ quên báo cáo cho bốn vương.”

Tiểu nha đầu nhìn nàng cười, linh hồn nhỏ bé cũng bay lên chín tầng mây, liên tiếp vang dạ ba tiếng, nhưng lại không có bất cứ động tác gì nữa.

Lâm Phong khẽ nhíu mày, thầm nghĩ Bắc Thần Thiên quân giáo cung đình vô phương, lạnh lùng hạ thanh âm: “Đi xuống đi.”

Tiểu nha đầu phát hiện mình thất thố, vội vàng vang dạ lui xuống.

Lần này Bắc Thần Thiên cử người đi sứ Xa Trì, thực tế là Lâm Phong một tay xử lý an bài thỏa đáng. Đối với Lâm Phong mà nói, hết thảy đều trong tính toán chỉ đợi thời cơ thành thực, sẽ thực hiện kịch bản của mình phát huy ra ngoài. Lâm Phong cười ngạo nghễ, trên mặt có một tia tự phụ kiêu ngạo, tiêu sái làm cho người khác không thể rời tầm mắt.

Bắc Thần Tường không biết lần thứ mấy quay đầu lại, nhìn thấy hình ảnh này, trong lòng lại bắt đầu nói thầm, tên “Ám” thật sự là đủ tự kỷ a~~...

Lâm Phong nhìn hắn vừa quay đầu lại, hăng hái bừng bừng liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt Bắc Thần Tường phía trước lập tức như bị một quả trứng gà ném tới, thẳng cổ quay đầu nói không ra lời, vội vàng giục ngựa phát tiết, thầm nghĩ thế gian này chẳng lẽ loạn hết rồi! Tại sao sinh ra loại người không biết lễ giáo thế tục!

Lâm Phong hồn nhiên không thèm để ý, nhìn thấy hắn không nói gì, còn hầu hết mọi người đang tốc hành, ai sẽ nhìn thấy chứ?

Bất quá, lần này đi sứ là việc trọng đại, nếu gặp xui xẻo sẽ khó giữ tánh mạng. Phải biết rằng, Xa Trì bây giờ đang như hồ ly chờ bọn họ đi tới, người trong cung đều không đơn giản, ngàn vạn lần đừng nghĩ đối thủ ngu si, Lâm Phong dùng kinh nghiệm nhắc chính mình, lúc này đi trước tất phải dẫn chiến tranh. Nhưng là ai đánh ai, phải dùng đến bản lĩnh.

Phía trước Bắc Thần Tường chạy vội vài dặm, đột nhiên nghe bên cạnh có tiếng người gọi liền dừng ngựa, thấy một thanh y nam tử trên lưng ngựa theo bên phải hắn, trong lòng có chút kinh ngạc, mình đã cười

ngựa hành quân ngàn dặm, thuật cưỡi ngựa lại thua người này, nam nhân này là ai, trong quân có nhân vật lợi hại thế khi nào?

Tên nam tử này một thân thanh y, dáng cao gầy, là người không tầm thường, trong trí nhớ Bắc Thần Tường lại không ấn tượng người này.

“Người là...”

“Tại hạ Tần Tranh, là thuộc hạ của Ấm Vương, phụng mệnh bảo vệ an toàn Vương gia.” Nam nhân đó quay nửa bên mặt nói chuyện, cho dù ai cũng có thể nhìn ra hắn không quen cùng người khác nói chuyện.

Ấm Vương? Vừa là cái kia Ấm? Hắn đến tột cùng là ai, chẳng những có thân phận thần bí, tùy tùng cũng rất thần bí? Bắc Thần Tường nếu không phải người không nhận biết được người khác, nhìn võ công Tần Tranh quả thật không tồi.

Trong lòng tức giận biến mất, kỳ thật Bắc Thần Tường cũng không biết tột cùng tại sao hắn không tự nhiên, chỉ là cảm giác cả người như bị tên Ấm kia nắm trong lòng bàn tay vui đùa, cảm giác cực kỳ khó chịu.

Bất quá người ta quan tâm cũng không thể phát ý, dù sao đứng cùng cái thuyền, đều là vì Bắc Thần Thiên làm việc, gây sự nhau thì công việc làm sao hoàn thành? Tâm niệm điều này, lập tức điều khiển ngựa quay về, lúc này hắn thật ra dùng tới bản lĩnh thật sự, chủ tâm thử xem bản lĩnh Tần Tranh, Tần Tranh vẫn như trước cưỡi ngựa bên cạnh hắn nửa bước không lui, trong lòng Bắc Thần Tường càng bội phục, thậm chí nghĩ tên Ấm kia mặc dù là người không đặc biệt nhưng thuộc hạ rất xuất sắc.

Mặt trời lặn, Lâm Phong sai người đóng doanh trại tự nghỉ ngơi, tự mình quay đầu, đi vào trong trướng của Bắc Thần Tường.

Tần Tranh thủy chung đi theo Bắc Thần Tường, Bắc Thần Tường để ý tới hắn liền phá lệ chiếu cố hắn, Lâm Phong tiến vào thấy hai người đang uống rượu, không khỏi cười nói: “Hảo, hai người vụng trộm việc vui cũng không gọi ta, cổ tình vứt ta ra ngoài không phải?”

Tần Tranh vội vàng đứng dậy: “Chủ thượng, thuộc hạ tuyệt không có ý tứ kia...”

Lâm Phong nâng tay ngăn hắn hành lễ, lắc đầu cười nói: “Thời gian người theo ta cũng không ngắn, ta là người tức giận vì chuyện nhỏ như vậy sao? Bất quá, đã có rượu nhất định phải cùng say, Tường Vương gia, ta biết huynh nhìn ta không vừa mắt, bất quá lúc này chúng ta không nên để bụng chuyện nhỏ, chúng ta đi được quãng đường này là ‘sướng thông vô trở’, tầm hai ngày sau lại tới địa phương rất khó khăn nhất, nếu có mai phục nhất định chọn nơi đó, ta có chút lo lắng...”

Hai ngày tới trên đường sẽ đi qua xa cương, xa cương là nơi rất thích hợp để mai phục, Lâm Phong cũng không thể không đề phòng Xa Trì hoặc Phong Vũ chặn đường đánh cướp.

Bắc Thần Tường thấy nàng ý cười thoải mái không có thái độ cao ngạo, nâng rượu kính, hắn cảm giác thân cận không ít, sự không hài lòng mấy ngày nay toàn bộ tiêu tán hết, cười ha ha.

“Bổn vương là người không nói lẽ sao? Bất quá nói thật... Ấm, người... Ách... Thật sự là kỳ lạ! Cuộc đời Bổn vương chưa bao giờ gặp qua quái nhân như ngươi.”

Lâm Phong hất tóc, giặt sợi dây hồng trực tiếp bó sau đầu cười nói: “Nếu không sao gọi là Bắc Thần đệ nhất kỳ nhân?”

“Cũng đúng...” Bắc Thần Tường mời Lâm Phong ngồi xuống, cố ý muốn nàng cùng tán gẫu một hồi, theo hướng đi Xa Trì đường đều có bão cát, thật làm tâm tình không tốt cần chia sẻ, Lâm Phong rót cuộc vẫn là người, trong lòng cũng tồn tại khoảng cảm tình không lạnh lùng, lắc đầu cười cười, cầm lấy bình rượu uống hai hớp.

45. Chương 45: Uống Rượu

“Cay! Thật sự cay! Quả thực là liệt hỏa phùng phùng!” Lâm Phong không dễ dàng say, nàng thường uống rượu mạnh, nhưng lúc này bị rượu đó làm cay đến nhứu mày. Rượu vừa vào trong bụng, toàn thân nổi lên

một tầng mồ hôi mỏng, cảm giác sảng khoái đến cực điểm! Không nhịn được lại uống thêm một ngụm, bị cay đến nhăn mày lắc đầu ngẩng lên.

Bắc Thần Tường nhìn nàng bộ dáng cay khổ sở, trên gương mặt tuần mỹ lộ ra nụ cười vừa ý: “Ám Vương có điều chưa biết rồi, rượu này vốn là đặc sản Xa Trì, tên là Đông Phong, là loại rượu không thể trộn thêm nước.”

Lâm Phong mở to mắt, không thể trộn lẫn với nước? Hắn muốn mưu sát nàng cũng không cần vội vã thế a! Hơn nữa Lâm Phong nàng còn không có ý định chết khó coi như vậy.

Bắc Thần Tường không biết ý nghĩ trong lòng Lâm Phong, mỉm cười hoài niệm nói: “Rượu này mặc dù có cay chút ít nhưng lại cay đến kích thích, sảng khoái. Ngày thường ta đóng quân ở biên cảnh Tập Lan là một mảnh hiu quạnh, trên chiến trường chinh chiến đã lâu cũng có cảm giác bi thương, khi đó mấy huynh đệ cùng ta hay tụ tập một chỗ uống rượu Đông Phong sẽ không cảm giác rét lạnh nữa.” Lại nhìn Lâm Phong cười nói: “Ám Vương chưa từng ra chiến trường có lẽ không rõ tư vị đó, là bốn vương nói nhiều rồi! Nào, cạn!!”

Vò rượu phát ra một tiếng vang thanh thúy, rượu mạnh xua đi giá rét làm ấm lòng, cũng dễ dàng làm cho tâm tình thư sướng, Lâm Phong giống bị lây từ hắn, cũng uống hai hớp, quơ quơ bình rượu trong tay như nghĩ tới cái gì.

Qua mấy ngày quan sát, xem ra Bắc Thần Tường bất đồng Bắc Thần Thiên, không chút nào giống nhau. Trừ bề ngoài tuần mỹ bất phàm, cách hắn xử sự, thủ đoạn, tính tình, cùng với Bắc Thần Thiên quen thói tính kế thâm trầm quả thực là ‘thiên xoa địa biệt’.

Bắc Thần Thiên nếu nói là chiếm hết khí khái vương giả, cái gì một đế vương thành công cần có hắn đều có. Bắc Thần Tường lại là danh tướng một phương, phong vị Vương gia chỉ là một vài phần, chí khí nam nhi của hắn là hào sảng không câu nệ, phóng túng kiêu ngạo lại có phần nhỏ không được tự nhiên, bất quá chỉ là vấn đề tính tình nhất thời. Bắc Thần Tường vừa nhìn đã biết là chân thật cùng Bắc Thần Thiên mơ hồ khó nắm bắt quả thật không giống nhau.

” Tường Vương gia sẽ không chỉ muốn đánh giấc thôi chứ? Sau khi Thần Thiên thống nhất thiên hạ, người muốn thế nào? Còn ở trên chiến trường làm bình hoa, xem cho đẹp mắt?” Lâm Phong nhắc nhở, một Vương gia thành công không thể nào chỉ biết có đánh giấc.

Bắc Thần Tường mặc dù không thích tâm kế nhưng cũng không hổ là thân đệ đệ của Bắc Thần Thiên, thông minh dị thường đã hiểu ý tứ Lâm Phong nói, lắc đầu: “Ám Vương có lẽ không biết, cho dù quốc gia thống nhất vẫn còn rất nhiều bất ổn, bốn vương không muốn cùng Vương huynh tranh đoạt cái gì, lúc Vương huynh xưng bá Ân Tang chính là lúc bốn vương đi tha hương. Vương huynh cho dù tin tưởng ta, nhưng từ thiên cổ đế vương chuyện huynh đệ phản bội nhiều không kể xiết, bốn vương từ nhỏ đã được Vương huynh chiếu cố, trong tâm mong muốn một ngày có thể trợ giúp Vương huynh xưng bá, không mang cho huynh ấy bất cứ phức tạp gì, giữ nguyên vẹn một mảnh huynh đệ thâm tình.”

Lâm Phong nháy mắt mấy lần, loại tình cảm huynh đệ này tại gia tộc đế vương quả thực không dễ, nghĩ đến Bắc Thần Thiên và Bắc Thần Tường đã trải qua nhiều chuyện, vị Vương gia này ngay từ khi bắt đầu đã có chủ ý sẽ rời xa rồi.

Lại nghe hắn cười nói: “Những lời này, bốn vương vốn không muốn nói với bất luận kẻ nào, vốn là ta không thích người không ngờ giờ khắc này lại thổ lộ cho người rồi, Ám Vương không lấy làm phiền lòng chứ.”

“Người có thể nói thẳng người không thích ta, cũng nói rõ Vương gia không chút nào giả bộ, Ám ta thưởng thức tính cách sảng khoái của người.” Lâm Phong ngừng một chút, lại nói: “Kỳ thật Ám có một hoài bão, chỉ sợ người ta biết sẽ nói ta là kẻ điên, không nên khoa tay múa chân đối với chuyện thiên hạ, khó được Thần Thiên phần thưởng thức, không trả nợ hắn một phen ân tình tri ngộ, Ám không yên tâm.”

“Tĩnh Kiên Vương có làm hay không đối với ta mà nói không có gì khác nhau, Ám ta luôn hành động âm thầm, cần gì danh tiếng hàng đầu? Vương gia nếu như bất mãn danh hiệu của ta, Ám ở đây bồi người nhận lỗi.” Nói xong liền làm tư thế muốn nhận lỗi.

Bắc Thần Tường dĩ nhiên không để nàng bái lạy, một tay túm trụ nàng la lên: “Ta cùng người uống rượu đầu để ý chuyện này! Ta coi người làm huynh đệ, người không lĩnh tình phải không?”

Lâm Phong mỉm cười: “Ta không coi Vương gia như huynh đệ.”

Bắc Thần Tường ngây người, dường như không ngờ Lâm Phong lại phủ nhận.

Lâm Phong đột nhiên cười rồi, vẻ lãnh khốc trên mặt ít đi, nhiều thêm tình cảm ấm áp: “Ta coi người như tri âm.” (bị chúng FANS quần áo...)

Vốn mang kinh ngạc trên mặt, Bắc Thần Tường lại kích động vui mừng rốt cục không nhịn được cười lớn: “Hảo hảo hảo! Tri âm, tri âm, không nghĩ ra bốn vương cùng một người vừa mới nhận thức nghe thấy hai chữ này, hôm nay quả nhiên là ngày tốt! Đến, Ám huynh, người ta định thuận quan hệ này, vậy cùng bái thiên?”

” Tường huynh nói thế có vẻ tầm thường rồi, người ta hai người thưởng thức nhau thì hai chữ huynh đệ sao có thể bao hàm mà lại có vẻ xa lạ, giờ không phải rất tốt sao, cần gì để ý chút nghi thức tiểu tiết.”

Bắc Thần Tường lúc này mới nhớ Ám vốn là Bắc Thần đệ nhất kỳ nhân, tính tình cổ quái, hơn nữa không có quan niệm lễ giáo, cùng huynh trưởng mình quả thực giống nhau, bất giác lắc đầu cười.

“Nói rất đúng, bốn vương đường đột rồi.”

“Như vậy... Có phải hay không nên uống rượu rồi?” Lâm Phong giơ bình rượu để trước mặt hắn.

“Cạn!” Bắc Thần Tường lộ ra một nụ cười tươi, tiếng vỗ rượu chạm nhẹ vào nhau thơm mát, hương rượu cay nồng lan tỏa tràn ngập cả lều lớn...

Lâm Phong trong lòng không nghĩ nhiều nữa, kính rượu uống sảng khoái, sắc mặt phiếm hồng, đầu cũng có chút mơ hồ. Gây dựng mối quan hệ tốt với Bắc Thần Tường vốn chỉ để thuận tiện hành động có thể ứng chiếu của mình về sau, giờ lại thật sự hài lòng, ở cùng nam tử này không cần phải suy tính kỹ càng, hắn có gì đều nói thẳng ra, tâm tư cũng thường biểu lộ trên mặt, mình đỡ phải đau đầu suy tính đối phó...

Đơn giản không muốn nghĩ nữa, nàng lắc lắc đầu nói:

” Tường Vương gia, đêm nay chúng ta không say không về!”

“Hắc hắc, bốn vương chính là đang đợi những lời này của người a~~.” Bắc Thần Tường dường như thiết lập mưu từ trước cười như một tên được trộm, Lâm Phong không nói gì, nguyên lai nam tử này cũng có tâm kế!

“Lại nói tiếp người có khát vọng gì đi...”

Tần Tranh đứng bên ngoài trướng, tiếng đàm tiếu của hai người bên trong trướng vẫn duy trì liên tục cho đến rạng sáng, cả một đêm dài dằng dặc trôi qua. Ngày thứ hai, mặt trời lên cao ba sào mới nhìn thấy hai người họ rửa mặt bước ra khỏi trướng. Gần đây đi đường đã không chậm chạp trì hoãn nhiều, mọi người từ sớm chuẩn bị xe ngựa, đội ngũ tiếp tục lên đường.

Lần này Lâm Phong nhàn hạ cười ngựa cùng Bắc Thần Tường hai người thảnh thơi cười song song nhau, thỉnh thoảng nói giỡn hai câu cho khỏi đi đường nhàm chán.

Những người khác thái độ kỳ quái, tại sao hôm qua Ám Vương và Tường Vương gia người bên đông kẻ bên tây, bây giờ lại tốt đẹp như keo như sơn dán cùng một chỗ? Hôm qua Tường Vương gia còn lại chán ghét Ám Vương, hôm nay lại giống như vui mừng vô cùng, hận không thể cùng cười chung một ngựa, lúc nào cũng cạnh nhau nói chuyện đất trời.

Mọi người trong mắt thấy lạ, trong lòng thấy rất kỳ lạ, nhưng lại khó nói nên lời...

Đột nhiên, đội xe phía trước dừng lại, Lâm Phong cùng Bắc Thần Tường cảnh giác, liếc mắt nhìn nhau một cái, đều tự điều khiển ngựa đi tới, nhìn thấy một nhóm người vận y phục dân tộc, tay cầm các loại binh khí — không phân chủng loại, thái đao rồi cuốc xẻng lung tung nhiều kiểu.

Người phía trước la hét: “Đem tất cả đồ đáng giá ra đây, nếu không chúng ta giết sạch các người!” Phía sau trăm người cùng rống lên có vài phần khí thế, Lâm Phong và Bắc Thần Tường nhìn mà buồn cười, nguyên lai là dân chạy nạn tụ tập thành sơn tặc.

Những người này đoán chừng là vừa từ vùng binh loạn trốn ra được, quần áo rách nát không nói, thật sự không có chút bề thế uy nghi, kêu hét hồi lâu các binh lính cũng không có phản ứng gì, chỉ chờ Bắc Thần Tường hai người nói chuyện.

Bắc Thần Tường liếc mắt nhìn những người đó, phát phát tay nói: “Trực tiếp đuổi đi, chúng ta không thừa thời gian, không nên động thủ với những người này.”

Những người dân chạy nạn không thuận theo, trực tiếp gào thét phản đối, một nhóm người đứng chắn ở giữa không nhường đường, uy hiếp đội binh lính để lại tất cả vàng bạc châu báu.

Thần sắc Lâm Phong chợt lóe, hừ lạnh một tiếng, phóng ngựa xông thẳng đến tên cầm đầu phía trước, đoản kiếm hộ thân lóe sáng một kiếm chặt đứt khoát! Tên đó muốn trốn nhưng không được, động tác Lâm Phong nhanh nhẹn kiếm quang lóe lên, một cái đầu máu chảy đầm đìa bị Lâm Phong xách trên tay, nàng cười lạnh nói: “Còn ai muốn cản đường?”

Người dân chạy nạn đều đã gặp qua cảnh tượng này, thét chói tai: “Chết người rồi!” Họ giải tán lập tức, đám người Lâm Phong cũng không cản trở, mấy tên dân loạn đã chạy hết không còn một mảnh.

Bắc Thần Tường không trách Lâm Phong thủ đoạn tàn nhẫn, loại tình huống như vừa không giải quyết nhanh chóng sẽ có phiền toái, một mạng người dĩ nhiên không có phân lượng gì trong mắt một tướng quân. Vừa muốn tiến lên, đột nhiên thấy thần sắc Lâm Phong biến đổi, gấp giọng quát: “Mau về đội quân giữa! Rút lui!”

Bắc Thần Tường nghĩ đến những tên đó, trong lòng rung mình, biết Lâm Phong có ý gì, phóng ngựa quay lại, trong lòng thầm nghĩ mình đã khinh suất.

Những người đó cùng lắm là chút dân chạy nạn, sao có can đảm cướp thương đội khổng lồ của bọn họ, rõ ràng là bị người khác lợi dụng, mục đích là rời đi lực chú ý của đại bộ phận quân binh để chúng đến đối phó Xa Trì trưởng công chúa và thánh nữ Bắc Thần đệ nhất mỹ nhân ở phía sau. Đội xe khá dài nên trong khoảng thời gian ngắn sẽ cách xa nhau, họ đi phía trước dĩ nhiên không chú ý long xa đi sau và đội quân họ tổng lễ vật.

Hai người song song đuổi về, bên trong ngoài đang đánh nhau rồi, ánh mắt Lâm Phong chuyển động hướng phía cái ruộng, lộ ra một nụ cười thâm ý.

Tất cả đều trong dự tính...

46. Chương 46: Sử Kế

Lâm Phong cùng Bắc Thần Tường dẫn theo đội quân chạy tới, bọn hắc y nhân tới vây quanh trùng điệp ở cửa xe ngựa, dẫn đầu là một hắc y nam tử võ công cao cường nhất, hắn bị Tần Tranh tấn công mà vẫn còn có thể giết rất nhiều người xung quanh, Lâm Phong trong lòng hoảng sợ, thầm nghĩ nam nhân có thể sánh bằng Bắc Thần Thiên và Lôi Nhiên.

Bắc Thần Tường thấy vậy, lông mày nhảy lên, hét lớn một tiếng lập tức xông vào! Nhưng hắc y nam tử kia quả nhiên là cao thủ! Hắn lại có thể đối phó cả Bắc Thần Tường và Tần Tranh. Hai người họ liên thủ khá khó khăn mới giữ được thế thăng bằng, Ân Tang rộng lớn kỳ nhân dị sĩ quả nhiên nhiều không kể xiết!

Những bộ hạ của tên hắc y nhân đó đã liều mạng xông lên, Bắc Thần Tường và Tần Tranh nhất thời bị cuốn lấy, thừa cơ hắc y nam tử dùng kiếm xông phá màn xe, phi thân vào!

Lúc này, trên đường đột nhiên xuất hiện một đội nhân mã, lại giống y hệt đội người của Lâm Phong, vốn đội quân của Lâm Phong bảo vệ ruộng cống phẩm nghiêm ngặt đến mức không giọt nước nào lọt vào được, lúc này đội hình lại đột nhiên rối loạn, để cho đội nhân mã của đối phương tiến vào. Phía bên kia còn đang rống to: “Giết người, giết người!”

Hàng người phía trước bảo hộ rương hét lớn: “Các người kẻ điên, không được!” Mấy người kêu hét làm đội ngũ loạn cả lên. Chỉ là tầm mắt bốn phía đều chú ý đến bên trong trường xe, còn ai để ý chuyện này?

Trải qua một trận hỗn loạn, đội nhân mã kia rốt cục rời đi, người bảo vệ bên này lập tức sắp xếp lại đội hình nghiêm ngặt lại là bảo hộ đến cả giọt nước cũng không lọt vào được, dường như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua.

Bên trong xe thanh âm một nữ tử bén nhọn hô to, hắc y nam tử đột nhiên chui ra, mặc dù nhìn không thấy mặt hắc nhưng ánh mắt hắc mang theo tức giận cùng không cam lòng, tầm mắt sắc bén đảo qua bốn phía, dường như muốn tìm cái gì.

Lâm Phong lạnh lùng ngồi cười trên ngựa bất động nhìn hắc, trong lòng thầm than, nam nhân này nhất định không phải là nhân vật tầm thường, nếu hôm nay để hắc đi chỉ sợ đêm dài lắm mộng, xuất hiện ở đây tuyệt đối là địch không phải là bạn, không bằng giết luôn, bây giờ đang là cơ hội tuyệt hảo!

“Cung!” Lâm Phong đưa tay về phía sau ý bảo, lập tức có người mang trường cung được chạm khắc khá tinh tế đến. Nam tử kia vừa ra khỏi trường đã cùng người khác giao thủ tay không ngừng xuất chiêu nhưng tầm mắt cũng không ngừng tìm tòi, ánh mắt liếc đến chỗ Lâm Phong chợt mở lớn!

Lâm Phong bộ dáng vững như thái sơn, cầm trường cung trong khai cung hướng hắc, ánh mắt sắc bén cùng nụ cười kiêu ngạo đã chứng minh thân phận nòng bất đồng người khác.

Rốt cục tìm được người rồi, chính là người! Ánh mắt nam tử đó cùng tầm mắt Lâm Phong giao hội trên không trung, trong nháy mắt hai người như hiểu rõ rất nhiều chuyện, Lâm Phong xét thấy nam nhân này địa vị có lẽ cũng cực cao, mà nam nhân đó cũng biết tất cả âm mưu sợ rằng đều là một tay Lâm Phong bày ra.

Lâm Phong trên ngựa chưa hề di chuyển, giương cung, “Vù!” Một mũi tên bắn ra! Nam tử thấy mũi tên mang theo lực đạo rất mạnh, không dám khinh thường, vội vàng cúi tránh đi, còn chưa đứng lên Lâm Phong lại bắn mũi tên thứ hai tới!

Mặc dù thời cơ Lâm Phong bắn tên cực chuẩn, nhưng lại không chú ý chung quanh hắc còn có đồng bọn, những tên hắc y nhân khác đều rớt rít tiến tới, vì hắc ngăn đỡ mũi tên, ngăn cản đám người Lâm Phong truy kích, hắc y nam tử đột nhiên ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, một tay kéo khăn che mặt lộ ra khuôn mặt bất phàm, tuần mỹ đến cực đoan.

“Người nhớ kỹ! Bốn tôn chắc chắn muốn người trả giá thật nhiều!” Con người mang theo lãnh ý, ngón tay chỉ mặt Lâm Phong mang ý tứ cuồng ngạo; Lâm Phong không coi là gì, lộ ra một tia cười mỉm, chính diện tiếp nhận khiêu chiến của hắc, mũi tên lại lần nữa bắn ra!

Hắc y nam tử không hề ở lâu, nhanh chóng động thân thi triển khinh công, biến mất trong núi rừng! Thủ hạ của hắc liều chết bảo hộ hắc, làm cho đám người Lâm Phong nhất thời không đuổi kịp. Hướng chi hắc là một đối thủ khó chơi, đuổi theo cũng không chắc sẽ bắt được, Lâm Phong vung tay ngăn cản những người khác: “Giặc đường cùng chó đuổi, để hắc đi đi.” Trong lòng thầm than, sợ là vừa rồi lại kết thêm một cừu gia, ngày sau cuộc sống của nàng chưa chắc đã an nhàn.

Bắc Thần Tường sớm dẫn người công kích, khó khăn tiến vào xe lại nhìn thấy Tiểu Thúy sắc mặt trắng bệch đang ngã ngồi trên mặt đất, nàng run rẩy chỉ vào nữ tử nằm trong xe.

Bắc Thần Tường trong lòng sốt ruột tới phía trước thăm dò, rồi lại cả kinh lùi lại mấy bước! Nữ tử này đã khí tuyệt từ lâu! Có chuyện gì xảy ra?!

Thanh âm Tiểu Thúy run rẩy yếu ớt hỏi: “Trưởng... Trưởng công chúa làm sao vậy?” Nhưng đôi mắt đẹp không có nửa phần khẩn trương chỉ tiếc người bên cạnh không chú ý tới nàng nên không nhìn ra.

Bắc Thần Tường trầm thấp nói: “Đã chết!” Trong lòng suy tư hồi lâu, hắc thấy trưởng công chúa này không phải vừa mới chết, thân thể nàng ta sớm đã lạnh băng, dù có dùng được vật để duy trì thì cũng là duy trì một thi thể mà thôi, cùng người vừa mới chết khác nhau rất lớn, sợ rằng trưởng công chúa đã chết rất nhiều ngày rồi.

Kế hoạch của hoàng huynh luôn không nói cho người ngoài biết, chẳng lẽ là huynh an bài đội nhân mã vừa rồi đến diễn kịch? Bắc Thần Tường cũng không ngu ngốc, thần thái của tên nam tử đó hẳn thấy không thích hợp, khi đó hẳn ta đã hung tợn trừng mắt nhìn Lâm Phong...

” Tường Vương gia, người biết tên thích khách là ai không?” Thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên bên cạnh tại hân, Bắc Thần Tường hơi kinh hãi, Lâm Phong không biết tới cạnh hân khi nào, nhưng đối với tất cả tình huống trong trường không kinh ngạc gì, thái độ nằng nề rõ ràng như thế, chứng tỏ Bắc Thần Tường suy nghĩ đúng.

Lâm Phong thần sắc thản nhiên, hẳn cũng không câu giện nằng giấu diếm sự thật, dù sao kế hoạch Bắc Thần Thiên cũng rất ít nói cho người khác biết, ngược lại Bắc Thần Tường càng bội phục trí tuệ Lâm Phong, gặp tình huống này thần sắc lại tự nhiên, trấn định, là do hân tin tưởng mình, biết mình sẽ quyết định không trở mặt đây?

Trong lòng ám áp, hân cười nói: “Lúc bắt đầu ta chưa nhận ra hân, khi hân cởi khăn che mặt ta mới phát hiện, hẳn là người lợi hại nhất của Phong Vũ quốc thập nhị tôn giả, võ công cao cường. Nếu hôm nay không phải là ta cùng Tần Tranh ở đây sợ rằng từ sớm đã bị hân đắc thủ.” Ngừng lại một chút, Bắc Thần Tường lại lắc đầu nói: “Bất quá, đắc thủ hay không đều là trúng bẫy, Y Tinh được xưng là Bắc Thần quái tài, ý nghĩ cổ quái thông tuệ, lần này bại dưới tay Vương huynh cùng Âm huynh, chỉ sợ sẽ không cam tâm.”

Lâm Phong biết Bắc Thần Tường thông minh, không cần nằng nhọc công miệng lưỡi, lúc này thấy hân không giện nằng mừng thầm tìm bừa một lý do vuốt mông ngựa: ” Tường Vương gia cũng là một người vô công khí khái bức người, Âm ta thật bội phục người rồi.”

“Người và ta dù thế nào cũng là tri âm, đây chính là do người nói, huống chi Vương huynh an bài đều có đạo lý, nếu ta đoán lung tung ngược lại sẽ làm khó Vương huynh. Nay, cảm tạ thì không nên, muốn cùng ta uống rượu thì không thành vấn đề.” Bắc Thần Tường cười.

Vừa nghĩ đến thứ rượu cay chết người kia, Lâm Phong vội vàng lui về sau từng bước, lộ ra thần sắc hơi sợ hãi: “Tửu lượng ta hơi kém! Chỉ sợ không thể bồi Vương gia cao hứng...” Đột nhiên lại chuyển ý: “Bất quá rượu quả là rượu ngon, Tường Vương gia có nhã hứng, Âm cũng chỉ biết liều mình bồi quân tử thôi.”

Nàng cười tủm tỉm, đâu có nửa phần tư thái “liều mình”, Bắc Thần Tường nhìn nàng cười vui vẻ, tức giận tiến lên gõ đầu nàng một chút: “Giờ không cần đầu ta nữa, còn không mau nói tiền căn hậu quả đi!”

Lâm Phong biết hân trong lòng nghi ngờ, gạt đầu gọi Tiểu Thúy còn đang đóng kịch, Tiểu Thúy le lưỡi ngồi trở lại hương xa. Sau đó Lâm Phong tuyên bố công khai đối với đội xe là Xa Trì trưởng công chúa bị thích khách của Phong Vũ quốc tập kích không may đã bỏ mình, nàng sai người đi tới Xa Trì báo tin, chung quanh nơi đây tuy là rừng núi chỉ có con đường nhỏ, lui tới cũng chỉ có một vài người, trừ mấy kẻ điên khi này đến quấy phá, tất cả đều có ý tránh xa. Nhưng tin tức chắc chắn không phong tỏa được, chuyện này ít ngày nữa sẽ trở thành lời đồn đãi trong Ân Tang.

Đội xe tiếp tục đi trước, Lâm Phong kêu Bắc Thần Tường tiến vào trong xe ngựa, đem ngọn nguồn chuyện chậm rãi kể ra, Bắc Thần Tường càng nghe càng không khỏi kinh ngạc, nhìn Lâm Phong như nhìn quái vật.

“Người nghĩ như thế nào nghĩ được!”

Lâm Phong cười không đáp, hỏi ngược lại: ” Tường Vương gia không nghĩ ra?”

Bắc Thần Tường thoáng giật mình, lắc đầu nói: “Không phải không nghĩ ra, chỉ là thấy lá gan người rất lớn, Phong Vũ cùng Xa Trì đâu phải là kẻ ngu, không phải do ta định đoạt. Vạn nhất bị người khác hoài nghi, chúng ta nhân thủ không đủ sợ rằng không chiếm được ưu thế mà lại bồi giá bằng tánh mạng mình.”

“Bọn họ dĩ nhiên không ngu ngốc, nhưng cái chúng ta muốn là muốn bị nghi ngờ. Bọn họ không tin ta nhưng trên thế gian này đồn đãi thị phi vốn rất đáng sợ. Chính vì đáng sợ, ta mới chọn con đường nhỏ này đi lòng vòng! Đó là muốn người khác thấy kì lạ mà thăm dò, chỉ cần Ân Tang xuất hiện lời đồn đãi, Xa Trì cùng Phong Vũ quốc sợ rằng cũng đứng ngồi không yên. Đến lúc đó, cần gì Thần Thiên tự mình động thủ?”

Bắc Thần Tường nhìn nàng, chỉ thấy đôi mắt nàng phát sáng giống như ngôi sao chân trời nhưng đang nhìn về phía xa xăm mà không phải nhìn mình. Trong lòng có tư vị khó hiểu, ngữ khí có điểm chua xót nói: “Người như thế nào mở miệng ra cũng đều là hoàng huynh ta.”

Lâm Phong ngẩng ra, gãi gãi đầu, biết tính không tự nhiên của hắn lại nổi lên, không khỏi cười nói: " Tường Vương gia chẳng lẽ không phát hiện, ngữ khí ngài lúc này vốn là của nữ tử đi tranh giành tình lang."

Bắc Thần Tường tức giận xấu hổ, cười nói: "Khá lắm, ngươi đóng kịch đầu điểm ta hồi lâu, ta còn chưa tính toán đây! Lại còn nói bốn vương giống nữ nhân, ngươi không muốn sống sao!"

Thấy hắn làm bộ muốn đánh, Lâm Phong đáng thương nói: " Tường Vương gia, ngươi đánh nhẹ thôi, đánh chết ta sẽ không có người cùng ngươi uống rượu."

Bắc Thần Tường dừng cánh tay ở giữa không trung vốn không có ý vùng xuong, chống lại Lâm Phong nheo mắt ý cười, nhìn một hồi lâu, rốt cục không nhịn được mà cười thành tiếng.

"Ngươi... kế sách này rất độc, sợ rằng phía sau còn có kế." Bắc Thần Tường biết rõ lúc này Lâm Phong nhất định còn kế hoạch chưa nói, mặc dù Phong Vũ cùng Xa Trì đang khai chiến nhưng phần lớn đều là đánh trận nhỏ, vì chuyện này cũng không có khả năng khai chiến khốc liệt. Lúc này ngấm lại, kế sách của Âm mặc dù đơn giản nhưng cũng khó phá giải, một khi rơi vào bẫy nhất định từng bước hung hiểm, mê loạn.

" Kế về sau dĩ nhiên là có, bất quá Tường Vương gia không cảm thấy mình so với tại hạ còn hiểu ý tứ hơn?" Lâm Phong nói đứng đường hoàng, kỳ thật ý là không nói cho hắn biết.

Bắc Thần Tường mặc dù ăn phải cục tức nhưng rốt cuộc vẫn là bội phục năng, cánh tay nắm bả vai Lâm Phong: "Tùy ngươi nói thế nào cũng được, dù sao rượu đêm nay không thể thiếu bốn vương!"

"Ai, xem ra ngày mai đội xe lại phải trì hoãn thời gian lên đường rồi." Lâm Phong mang vẻ mặt đau khổ nói mà thần sắc lại không có nửa phần không vui.

47. Chương 47: Nhiều Mặt

Lúc đám người Lâm Phong lên đường đi Xa Trì, các nước khác đã rất hứng thú với nàng, bên trong Phong Vũ quốc, thập nhị tôn giả đứng đầu là Thiên tôn Y Tình đang tìm hiểu nàng thông qua lời bẩm báo của thuộc hạ, kết quả làm hắn rất kinh ngạc.

"Cái gì! Không có lai lịch? Hắn xuất hành với thân phận gì cũng không tra được sao?"

Hắc y nam tử cúi đầu phía trước bình tĩnh nói: "Chủ thượng, thân phận ngài cũng biết, là Tịnh Kiên Vương danh chấn Bắc Thần bảy giờ, Âm. Nhưng nói đến lai lịch, nói đến sư đồ, quả thật không một ai biết."

Y Tình nhăn nhó phiền não lại hỏi: "Bắc Thần Thiên không tin tưởng một ai tuyệt đối, làm sao lại tin nhiệm một người người lai lịch không rõ ràng?"

"E là Bắc Thần Thiên muốn lợi dụng hắn để chiếm đoạt thiên hạ. Bất quá Bắc Thần Thiên cũng thật sự quá u mê rồi, một nam nhân sao có thể cam tâm tình nguyện ẩn nhẫn phục vụ hắn? Đạo lý 'tiềm long vậ dụng' hắn đâu phải không biết? Chủ thượng, chuyện này có thể còn có nội tình kỳ hoặc." Hắn đối với Y Tình mà nói không hẳn là một thủ hạ, từ nhỏ hắn đã đi theo Y Tình mặc dù không quá tài như Y Tình, nhưng cũng thông minh bất phàm, xử sự bình tĩnh khôn khéo, là người trợ giúp lớn cho Y Tình.

Y Tình suy nghĩ một chút, gật đầu nói: " Bằng cách nào ta thám thính được tin tức đội xe Bắc Thần, lần này chúng ta tổn thất bao nhiêu nhân mã? Còn rơi vào bẫy!" Nghĩ tới đây Y Tình hận nghiêng rằng nghiêng lợi: "Chưa từng có ai dám trêu bốn tôn như thế! Âm! Ngươi thật sự khá lắm!"

"Chủ thượng, tên Âm đó đổ mọi chuyện thích khách lên đầu chúng ta, nhưng theo ngài chứng kiến Tập Lan công chúa có lẽ đã chết từ lâu, như vậy, trên người trưởng công chúa khẳng định còn có ẩn ý. Tên Âm kia có lẽ muốn dẫn hai quốc Phong Vũ và Xa Trì tự giết lẫn nhau, bọn họ làm ngư ông đắc lợi. Thuộc hạ nghĩ, lão bất tử Xa Trì đâu phải là kẻ ngu ngốc vô cùng, ắt hẳn sẽ không dễ dàng tin tưởng hắn. Chúng ta chỉ cần tìm ra nguyên nhân công chúa Tập Lan chết là có thể đầu ngược trở lại tên Âm đó!"

Y Tình đồng ý nói: "Điểm ấy bốn tôn biết, ta đã phái người đi điều tra." Nhưng, hắn nhíu mày thầm nghĩ, lấy sự thông minh của Âm, để chính mình bị công kích sao, hắn không thể phạm sai lầm cấp thấp như vậy được?

Nghĩ đến mọi chuyện còn có nhiều khúc chiết, hắn lập tức phân phó cẩn thận tiến hành, tất cả đều phải bẩm báo cho chính hắn định đoạt, không thể vọng động.

Nghe hắc y nhân lại nói: “Bất quá tình hình bốn quốc cũng không ổn lắm, lão bất tử không giao binh quyền cho chủ thượng để dàng điều động, ta chỉ có quân binh của chính mình và một vài cấp dưới mà thôi.”

” Chuyện binh quyền đúng là phiền toái, lão ngoan cố này...” Y Tình nhíu nhíu mày: “Chuyện đó bốn tôn sẽ tự giải quyết, lần này bản thân ta muốn tên Ám kia! Xem đến tội cùng ai mới là Bắc Thần đệ nhất kỳ tài!” Hắn nói vừa lộ ra nụ cười tà khí lãnh khốc, dường như đang suy tư điều gì...

Ở một nơi khác, Thiên Thành thái tử Lôi Nhiên đã xưng đế, cũng sai bộ hạ đi điều tra nàng.

Lôi Nhiên lúc này đầu đội kim quan, mặc hoàng bào gấm, tuần lãng bất phàm, trên người lộ ra vẻ tàn nhẫn, cùng vị thái tử giấu tài ngày trước quả như hai người khác biệt! Bây giờ, sứ giả các nước đến Thiên Thành bái phỏng cũng tin tưởng vị hoàng đế Thiên Thành này khẳng định có thể cùng Bắc Thần Thiên nhất tranh thiên hạ!

Nghe xong báo cáo, sắc mặt Lôi Nhiên trở nên âm trầm bất định.

“Bắc Thần đệ nhất kỳ nhân, Tịnh Kiên Vương, Ám : xử sự khôn ngoan, tài hoa xuất chúng, quỷ kế đa đoan, hắn trợ giúp Bắc Thần Thiên giải quyết rồi tàn binh của Tập Lan, thu phục Thiên Lục, lần này lại làm cho Phong Vũ vũ rơi vào bẫy rập; người này khó đối phó, điện hạ nên cẩn thận. Ngoài ra, vài người kiểm chứng, ngày đó sau khi Lam Phượng rời khỏi Trường Bàn Cung đã đi theo Bắc Thần Thiên, toàn bộ tin tức không có, Bắc Thần bỗng dưng xuất hiện một đệ nhất mỹ nhân, thuộc hạ có nhìn qua mặc dù đệ nhất mỹ nhân khí chất hoàn toàn bất đồng Phượng Phi nhưng dung mạo đích thật là Phượng Phi.”

“Tên Ám kia, thân phận có điều tra ra không?” Lôi Nhiên mặt không chút thay đổi, không biết đang vui hay tức giận.

Thuộc hạ bẩm báo lập tức quỳ xuống, run rẩy nói: “Thuộc hạ vô năng, lai lịch thân phận của Ám, thuộc hạ tra thế nào cũng không ra, hắn chưa bao giờ lộ diện trước mọi người. Lần này hắn đi Xa Trì, Bắc Thần Tường lại cho tuần tra canh gác cực nghiêm mật, căn bản không thể vào trong thăm dò được.”

Hai trông mắt Lôi Nhiên như đôi chim ưng nhìn hắn, ánh mắt lạnh liệt đóng băng. Một lúc lâu mới nghe thanh âm Lôi Nhiên mạn bất kinh tâm nói: “Đứng lên đi, cái này không trách người.”

Lôi Nhiên lại nói: “Người đi xuống đi.” Người đó nơm nớp lo sợ mà rời đi.

Đột nhiên lộ ra một tia cười quỷ dị, Lôi Nhiên trầm trầm: “Lâm Phong? Lam Phượng? Ám... Bắc Thần Thiên quả thật dùng thủ đoạn cao siêu, bất quá bốn vương cũng không cho người dễ dàng đoạt được Xa Trì.” Xa Trì vốn là vật trong lòng bàn tay Bắc Thần Thiên, Thiên Thành cách Xa Trì quá xa, không thể phát binh, trong lòng Lôi Nhiên hiểu rõ. Sắc mặt hắn đột nhiên rét lạnh, mang theo nụ cười có phần dữ tợn: “Thiên hạ này nhất định là của bốn vương!”

Bầu trời Thiên Thành sấm rền từng trận, dường như có giao long làm loạn, mưa gió sắp đến.

Hãy nói về Lâm Phong, lúc này nàng đang cùng Tiểu Thúy, Bắc Thần Tường, Tần Tranh bốn người ngồi trong hương xa vây quanh một cái bàn, thần sắc khổ não, tròng mắt không biết nên lựa chọn thế nào.

Bắc Thần Tường xấu xa nói: “Ám huynh thế nào còn không quyết định, nếu không ra tay, cẩn thận bị phạt uống rượu.”

Lâm Phong sớm đã bị món rượu cay nồng kia làm cho sợ hãi, cẩn thận nói: “Chuyện này phải thận trọng! Không thể lỗ mãng làm việc, Tường Vương gia, người cũng đừng thúc dục để cho ta lo lắng...”

Tiểu Thúy mặc dù sợ nàng, nhưng cũng biết ngày thường tính tình nàng không tệ, ở chung không khó, đã cùng nàng vui đùa: “Ám Vương, tốt xấu ngài cũng là Tịnh Kiên Vương a, xuất quân quyết đoán một chút đi!”

Tần Tranh vẫn luôn là gương mặt cương thi, lại ngó nhìn bên ngoài xe: “Chủ thượng, ngài mau đi, thuộc hạ muốn đi trước tuần tra...”

“Tốt lắm tốt lắm, các người đừng thúc dục, ta ra —— Đông Phong!” Lâm Phong giận, mặc kệ mọi việc, vung tay ra quân! Nhớ tư thái Vương Trùng Dương lão tiền bối năm đó dùng Nhất Dương Chỉ mà xuất ra quân bài mật chược.

“Ha, ta thắng rồi, ta thắng rồi ~ nào, Ám huynh phạt rượu, uống rượu ~” Bắc Thần Tường đắc ý, cười như đứt từng khúc ruột!

“Đợi hồi lâu lại là kết cục này...” Tần Tranh lấy tay che mặt không nói gì thêm.

Lâm Phong xấu hổ: “Ai biết hắn đánh bài vận đỏ như vậy, ta mới hơi dạy chút mà hắn cứ nhiên thắng liên tiếp, Tường Vương gia, người không ra lão thiên đi?”

Bốn người lo đi chung đường nhằm chán, Lâm Phong không muốn phí dầu óc vào chơi cờ tướng nên dùng nhiều dầu gỗ làm bài mật chược, kéo Tiểu Thúy Tần Tranh cùng chơi, đầu tiên Lâm Phong chiếm thế thượng phong. Ai ngờ sau đó vận bài của Bắc Thần Tường càng đánh càng đỏ, ba ván thì thắng hai, làm cho ba người còn lại quả thực là thua vô cùng thê thảm, nhưng Bắc Thần Tường cũng vừa mới học đánh bài, muốn ra lão thiên... Trừ phi hắn cũng xuyên qua, đến thế giới khác đi dạo một vòng.

Lâm Phong không còn hứng thú chơi đùa, nói: “Không đánh nữa, đánh tiếp chúng ta chẳng phải uống hết rượu của Vương gia sao, giờ uống rượu đâu còn tư vị gì, phí của trời, thiên lý bất dung!”

Hai người kia đã không muốn chơi tiếp từ lâu, bọn họ hầu như không thể thắng, nghe Lâm Phong nói vậy vội vàng hưởng ứng. Bắc Thần Tường hào phóng chính mình một chút, lần này chơi rất vui vẻ lại chứng kiến vẻ mặt Lâm Phong như ngậm bồ hòn, cũng thích chí mà dừng lại.

Lúc này đội xe đã đi tới cảnh nội Xa Trì, như là đi tới bình nguyên, đường lớn không có nguy hiểm, bốn người còn đang bên trong xe chưa kịp đi ra, phía trước đã có binh lính báo lại.

” Tường Vương gia, Ám Vương, phía trước mười dặm có quân đội đóng quân, không giống là quân đội Xa Trì.”

Lâm Phong kinh ngạc nói: “Trong đất Xa Trì không phải là Xa Trì quân đội? Quốc gia này không phải là loạn quá thể chứ?”

Bắc Thần Tường thần sắc như thường, vỗ vỗ bả vai nàng nói: “Người chưa từng tới nơi này nên có lẽ không biết, biên cảnh Xa Trì có rất nhiều thế lực nhỏ, đương nhiên bọn họ chỉ là chút dân binh không khác gì mã tặc. Những người này có chút đầu óc sẽ không đến cướp chúng ta, chúng ta không cần để ý tới bọn họ là được.”

Người lính đáp: “Tuân lệnh, Vương gia.” Rồi đi xuống.

Không ngồi xe, Lâm Phong và Bắc Thần Tường lại cưỡi ngựa cùng đi, câu được câu chăng nói chuyện phiếm, được rồi một đoạn Bắc Thần Tường nhứ mày.

“Thi thể càng đi càng thấy nhiều hơn, đám mã tặc không biết thu dọn sao!”

Lâm Phong cũng thấy phiền lòng, chung quanh trừ đường lớn ra thì đâu đâu cũng thấy xác chết máu còn chưa khô, có lẽ chuyện tình mới vừa phát sinh hôm nay. Lâm Phong vốn không quan tâm đến sự sống chết của người khác, mà nhìn tình cảnh này đã bị ảnh hưởng!

Chung quanh là mùi hôi thối của xác chết, lang sói thỉnh thoảng lui tới, còn có người sống ôm xác chết khóc thương tâm, cũng có người ăn nằm sương gió mệt mỏi quá không trốn nổi, vì thanh thế đội quân của họ lớn như thế, nhìn qua cũng biết là xuất hành quyền quý nên không dám tới gần bọn họ, chỉ tránh ra xa xa.

Lâm Phong mặc dù ra tay tàn nhẫn nhưng không thích chém đông chặt tây, nếu đáng chết thì một đao chém chết luôn còn không nên chết nằng cũng chẳng để ý tới, đạt tới mục đích là được, tác phong của đám mã tặc này không khỏi làm người khác thấy phản cảm.

Nàng hỏi Tần Tranh: “Mấy tên mã tặc đó lai lịch ra sao?”

“Chủ thượng, khi Xa Trì và Phong Vũ khai chiến cũng chính là lúc những thế lực nhỏ mọc lên, họ vốn là một đám nông phu lỗ mãng, tụ tập lại rồi chọn tướng quân, tự xưng Vương, cũng giương cờ hiệu bảo vệ

quốc gia nhưng thực tế là đi giết người.” Tần Tranh nhìn nàng một cái, tiếp tục nói: “Bất quá ngày thường đám mã tặc không dám kiêu ngạo như thế, Phong Vũ Xa Trì cũng có áp chế chúng.”

Lâm Phong cười lạnh một tiếng: “Nói thế, để chúng ta xuống ngựa, cho chúng ném thử đau khổ?”

Bắc Thần Tường thấy nàng cười lạnh lẽo, cả người cũng thấy lạnh, không hiểu sao trong lòng căng thẳng, lại có chút sợ bộ dáng nàng lúc này, bàn tay to vỗ vai nàng một cái, nói: “Bây giờ đừng diệt trừ chúng, chúng ta đi với danh nghĩa Bắc Thần, ai biết chúng là mã tặc hay là do Xa Trì cố ý thả câu?”

Lâm Phong không nói, trong lòng lại sớm có ý định, Tần Tranh bên tai nàng nói nhỏ: “Mặt khác, lũ mã tặc đó là đối tượng làm ăn của chúng ta.”

Lâm Phong hiểu ý, thu lại một thân ngạo khí, mắt thấy một tiểu thôn, bình tĩnh phân phó: “Đứng ngoài nông trang ba dặm an doanh, ngày mai tiếp tục lên đường.”

48. Chương 48: Mã Tặc

Đêm khuya, một bóng đen thân nhẹ như yến rời khỏi doanh trại, thẳng đường hướng đông phi thân, không bao lâu đã tới một nơi bí mật trong rừng. Bốn phía nhìn quanh, xác nhận không ai theo dõi, người đó gõ nhẹ vài cây đại thụ, có hai hán tử che mặt từ phía sau đi ra, không thấy rõ dung mạo.

“Lúc nào giao dịch?”

“Hàng đã tới, chủ thượng định liệu đêm nay đám mã tặc nhất định tập kích đại doanh, ngày mai các người đến đây có thể nhận hàng, các người chỉ cần thông tri Yến tướng quân, hắn sẽ tự có chủ ý.” Nam tử đề thấp thanh âm, không cho người khác nghe ra lai lịch.

Hai hán tử kia cười: “Phương thức cấp tiền theo lời các người thật không rõ, từ khi nào Ân Tang xuất hiện cái kiểu này?”

Nam tử kia dường như cười nhạt: “Bởi vì tiền tài mà làm ăn, đâu cần tại sao nhiều như vậy.”

Hai tên kia cũng biết thân phận, biết mình nhiều lời liền cười xòa, ẩn vào trong bóng tối. Hắc y nam tử thân hình chớp động, chỉ chốc lát sau lại đã trở về trong đại doanh, thay đổi quần áo đi qua nhiều lều vải, cuối cùng tiến vào trong một lều vải to nhất vẫn sáng ánh đèn.

Người bên trong trướng mỉm cười, trên bàn bày bản đồ thư mục, thấy hắn tiến vào liền để bút xuống cười hỏi:

“Thế nào rồi?”

Nàng choàng bên người một chiếc áo khoác màu đen giống như suối tóc đen nhánh thả dài, ngũ quan dưới ánh sáng hơi lộ chút tái nhợt nhưng vẫn yêu kiều làm cho người ta không dám nhìn thẳng! Chỉ là ý cười trên mi mắt nàng lại nói lên nàng tuyệt đối không phải thiếu nữ tử nhu nhược yếu đuối, một phần tự tin cùng kiêu ngạo thậm chí còn tự phụ thần nhiên tản ra, nếu không phải Lâm Phong thì còn là ai được?

“Chủ thượng, đêm đã khuya vẫn không có động tĩnh gì.” Dưới ngọn đèn là gương mặt nam nhân anh tuấn thon gầy đó là Tần Tranh, lúc hắn tiến vào trướng thấy nàng thì nhìn ngáy người, có chút xấu hổ ho khan một tiếng, biết trong đại trướng không thích hợp đàm luận, Lâm Phong không hỏi hắn là sợ bại lộ tin tức, vì vậy thay đổi đề tài một chút, cau mày nói: “Bọn họ có phải sẽ không tới?”

“Không, chúng sẽ đến.” Lâm Phong liếc mắt nhìn bản đồ trên bàn, nắm chắc mười phần nói: “Hôm nay đi đến địa phương này là nơi có địa hình tiến công thích hợp nhất. Ngày mai chúng ta đi qua đèo thì đều là bình nguyên, kiểu gì cũng có thể liên lạc với người Xa Trì quốc, Xa Trì dù muốn thấy chết không cứu cũng không thể để Thần Thiên tìm được nhược điểm mà khai chiến, cho nên bọn chúng muốn tới chỉ có thể là hôm nay.”

Vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên nghe tiếng hiệu lệnh ầm ầm rối loạn một trận mà binh lính quân doanh lại có vẻ rất trấn tĩnh, Lâm Phong sợ đám mã tặc nhìn ra đầu mối phân phó Tần Tranh thông tri binh lính chuẩn bị ứng chiến, không được tiết lộ tin tức. Để cho đám mã tặc thấy bọn họ không phòng bị, một chiêu gây ông đập lưng ông.

Khóe miệng Lâm Phong câu khởi ý cười, cầm bản đồ trên bàn cuộn lại cất một bên, quát lớn với bên ngoài trưởng: “Truyền lệnh, kéo khoảng cách hai quân, để đám mã tặc tiến công vào.” Người bên ngoài trưởng như đã biết thủ đoạn của Ám Vương, đáp lời đi thi hành. Lâm Phong đứng lên buộc lại tóc, áo khoác ngoài đổi thành trường sam, không mặc khải giáp, cười nói với người phía sau.

“Đi ra ngoài xem một chút.”

Tần Tranh cúi đầu đáp ứng, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ, không dấu vết theo sau.

Lâm Phong ra ngoài trưởng, đi về phía trước, quân doanh không hề lộn xộn, trong lòng âm thầm gật đầu, hỏi: “Tường Vương gia đâu?”

“Vương gia từ xế chiều đã dẫn theo một đội nhân mã ra ngoài, bây giờ còn chưa trở về.”

“Ồ?” Khó trách xế chiều không gặp bóng người Bắc Thần Tường, chỉ là địa hình này mà ra ngoài... Bắc Thần Tường không hổ là một tướng quân! Trong lòng Lâm Phong lại sinh ra vài phần bội phục, hiểu rõ cười một tiếng không hề hỏi nhiều. “Chúng ta đi xem đám mã tặc này!”

Trên trận địa bụi mù giương dày đặc làm người ta không thấy rõ mặt người, chung quanh tiếng gào thét la lối, đám mã tặc cực kỳ hung hãn, còn nhiều tên lấy một địch mười, vậy công làm rất nhiều người bị binh khí đâm vào người làm máu phun ra ngoài, tên thủ lĩnh mã tặc càng lại hung hãn hơn, thanh âm vang dội, cười ha ha.

“Bắc Thần quân lương chỉ có thể thôi sao, hôm nay Hoắc Phàm ta đoạt hết các người!”

Lúc này là canh ba, hai bên nhân mã đều có chút thương vong, địch nhân mặc dù lộn xộn nhưng còn có thể miễn cưỡng ngăn cản được, tên Hoắc Phàm trong lòng không vui, thầm nghĩ không chém giết sáng khoái như ngày xưa, nếu Xa Trì không dung túng thì sao có thể hành sự qua loa thế này?

Chợt thấy hai bên tách ra, từ giữa bụi mù xuất hiện một nam tử tuấn mỹ trẻ tuổi mi thanh mục tú, trên người ngay cả khải giáp cũng không có, binh lính chung quanh cúi người khom lưng với hắn, Hoắc Phàm biết hắn thân phận địa vị cực cao, nhưng chỉ có thể nói hắn còn chưa tỉnh ngủ, trong lòng đắc ý!

“Tiểu tử, nạp mạng đi!” Một chiếc búa lớn vung lên, Hoắc Phàm cả người lẫn ngựa phi tới!

“Ám Vương cẩn thận!” Chung quanh mấy binh lính kinh hô.

Lâm Phong thấy thế tới hung mãnh cũng không dám khinh thường, chỉ là khẽ mỉm cười, Thiên Hoang Nhẫn cài trên cổ tay lặng yên khai mở, bình thường xuất ra một đao! Thân mình quay tròn, phi lên chỗ cao, ánh sáng lóe lên rồi phủ lên trước đầu Hoắc Phàm.

Con ngựa của Hoắc Phàm gào thét một tiếng, tứ chi nhất tề phun máu mà đứt, sắc mặt Hoắc Phàm đại biến ngã ngựa! Vội vàng chống búa trên mặt đất, thỉnh linh cảm nhận trên đầu một trận kinh phong, phi thân dậy thì thấy gương mặt Lâm Phong cười dài ập tới.

“Tên này hồ ngôn loạn ngữ, làm loạn quân tâm, ta trăm đầu hắn đem tế đại kỳ!”

Lâm Phong gần từng chữ, một cước đá vào lưng Hoắc Phàm, đối phương chưa kịp kinh ngạc đã giơ đao chém xuống nhanh như chớp! Một cái đầu người máu chảy đầm đìa tức khắc rơi xuống mặt đất.

Tình hình chiến đấu bốn phía rất kịch liệt, căn bản không ai kịp tới phản ứng, khi đám mã tặc phục hồi lại tinh thần đã phát hiện đầu của thủ lĩnh bị người ta đặt ở trên khay, bên cạnh một nam tử anh tuấn thần thái phấn chấn đứng mỉm cười, vui mừng hét to đội quân Bắc Thần. Lại nhìn đội quân Bắc Thần, đám người chỉnh tề, khí định thần nhàn, không biết từ lúc nào lại nhiều thêm một nhóm lại một nhóm người, một lúc chúng mới hiểu được.

Mã tặc lúc này mới lui bước, nọ một tên y phục sáng màu tức giận hét lớn: “Là bấy rập! Các người... những tên chó săn này, lão tử liều mạng cùng các người!”

“Lúc này mới biết là bấy, có phải quá muộn rồi không?” Thần sắc Lâm Phong lãnh liệt, cười lạnh, giương tay tiếp tục quát: “Binh lính phía sau chặn bọn họ lại, một tên cũng không được để thoát!” Mã tặc lại nhìn phía sau, không biết từ khi nào lại thêm quân đông như vậy, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không công không thủ được, ầm ầm hỗn loạn, xung phong liều chết, lại làm đội ngũ thêm toán loạn.

Lâm Phong nhả chân mây, không nghĩ trong đám mã tặc có người có chút bản lĩnh, tập hợp một tiểu đội nhân mã làm hỗn loạn một phương để xông ra ngoài, hướng phía sơn trại trên núi chạy trốn.

Vừa đuổi tới nơi, mấy hàng người vội vã đi trước cả người lẫn ngựa trở mình ngã xuống đất, thì ra Lâm Phong mấy ngày trước có nói qua cho Bắc Thần Tường cách giăng dây trong tối để gạt ngã người ngựa địch, lúc này đám mã tặc nhìn lại thấy một đội quân đường như đã ở chỗ này chờ đợi từ lâu, tướng quân cầm đầu một thân khải giáp uy vũ, tuấn mỹ bất phàm, ngồi ở trên ngựa vững như thái sơn, vừa nhìn cũng biết là không dễ đối phó.

Lại nhìn phía sau, Lâm Phong cũng đã dẫn người chạy tới, một thân thanh sam tung bay như thư sinh văn nhược, nhưng nếu nhìn thấy nàng một đao chặt đầu tên mã tặc sẽ không còn cảm giác như thế nữa, trước sau đều bị vây quanh, đám mã tặc có chấp cánh cũng không thể bay được!

Lâm Phong cười, phân phó: “Bắt sống.” Ánh mắt cùng Bắc Thần Tường đối diện giao hội, tâm tình sung sướng, Bắc Thần Tường quả nhiên mai phục tại đây, trên núi là sơn trại, dễ thủ khó công, muốn phá sơn trại cũng khó. Lần này tổn thất được hạ xuống thấp nhất, cũng xem như đám mã tặc không có đầu óc, đánh lén không nổi lại bị phản chiêu mang họa sát thân.

Sơn trại đột nhiên có khói đặc xuất hiện, Lâm Phong mỉm cười, biết Yến quân đã động thủ rồi, thời gian rất chuẩn xác.

“Phó trại chủ, trên núi phát hỏa!” Tên phó trại chủ còn đang có ý định ngoan cố chống cự nhìn thấy trên núi khói đặc cuộn cuộn, lửa cháy hừng hực, trong đêm tối cũng sáng rõ vạn phần, trong lòng hẩn giật mình cứng ngắc, rốt cục thở dài, buông binh khí trong tay xuống.

Những mã tặc khác thấy vậy cũng đều buông binh khí đầu hàng.

Lúc này trừ đầu hàng ra, bọn họ đâu còn con đường khác? Người ta rõ ràng đã tính kế chu toàn, làm một lồng sắt thiết kế cho họ nhảy vào, bọn họ thật đúng là ngu si nên nhảy vào trong đó, Xa Trì để lộ tin tức chính là hoàng tử, làm bọn họ đến đây làm dê con chịu chết, Xa Trì không mất một binh tốt nào lại có thể xác minh thực lực binh đội Bắc Thần xuất hành lần này, hoàn toàn đổ tội danh lên người khác! Phó trại chủ đám người càng nghĩ càng ảo não.

“Đưa hai tên phía trước đến trưởng lớn, ta có lời muốn hỏi, còn lại áp giải xuống, không nên dả thương tánh mạng bọn họ.” Bắc Thần Tường nói, lúc này hẩn đi tới bên cạnh Lâm Phong, không khỏi khẽ nhíu mày, ân cần hỏi: “Tại sao không mặc chiến giáp, vạn nhất bị thương thì sao?”

Lâm Phong trừng hẩn một cái cười nói: “Tường Vương gia có phải bị choáng đầu rồi không, ta là đi quan viên sứ không phải là tướng quân, căn bản không có khải giáp, hay người muốn ta đi tìm trong đám binh lính xem có khải giáp nào thừa?”

Bắc Thần Tường lúc này mới nhớ đây cũng không phải là chiến trường, mặt ửng hồng lên, cười xấu hổ, nhưng chân thành nói: “Từ nay về sau không nên tùy tiện đi tiên phong, người ở phía sau chỉ huy là được, xảy ra chuyện gì có ta chịu trách nhiệm.” Lâm Phong thấy hẩn quan tâm, gật đầu cười nói: “Được.”

Trận chiến này hoàn toàn thắng lợi, hẩn cùng Lâm Phong hợp tác nhuần nhuyễn khéo léo làm tâm tình hẩn rất thoải mái, xoay người vào lều lớn bắt đầu tra hỏi chân tướng đám mã tặc, Lâm Phong ngồi bên cạnh có chút không tập trung, hẩn biết nàng không có hứng với kết quả quá trình này.

Sự giải thích của Bắc Thần Tường và sự suy đoán của Lâm Phong không khác nhau, bất quá họ không nghĩ tới Xa Trì chẳng những với đám mã tặc thái độ ngấm ngầm đồng ý còn đi tiết lộ tin tức đội ngũ đi sứ cho chúng biết. Chẳng qua là nguồn tin âm thầm báo lại cũng không có chứng cứ, Lâm Phong cùng Bắc Thần Tường rất giận dữ, gọi người giam giữ đám mã tặc, tới vương đô nhất tịnh đưa cho Xa Trì, xem bọn hẩn xử lý như thế nào.

Ngày thứ hai tới một thôn trang, trong thôn tình hình rất thê thảm, chắc là do đám mã tặc hôm qua đến cướp bóc, Bắc Thần Tường và Lâm Phong đang cưỡi ngựa phía trước đội ngũ, bỗng nghe binh lính phía sau báo cáo vị thánh nữ đệ nhất mỹ nhân muốn ở lại giúp đỡ dân thôn, chu cấp cho họ chút đồ.

Bắc Thần Tường có chút nhíu mày: “Nữ tử này sao lại hồ đồ như thế.”

Lâm Phong từ chối cho ý kiến, cười cười: “Dù sao hành trình chúng ta còn sớm, đêm qua binh mã đại chiến cũng rất mệt mỏi, lưu lại nghỉ tạm một ngày cũng không sao, thánh nữ phải có hình ảnh của thánh nữ, Tường tướng quân, ta cứ đồng ý đi.”

Bắc Thần Tường vốn đang bực mình nghe nàng nói thế lại cười: “Cũng tốt, truyền lệnh xuống, đóng trại.” Trong lúc nhất thời ồn ào ầm ĩ, Tần Tranh thủy chung ở một bên nhìn, lúc này rốt cục có chút không nhịn được, tiến lên bên tai Lâm Phong thấp giọng nhắc nhở.

“Chủ thượng, ngài có sơ suất quá không?”

49. Chương 49: Gặp Nạn

Lâm Phong thâm ý nhìn hắc, gật đầu nói: “Ta biết người nói có ý gì, bất quá ta tự có chừng mực.”

“Nhưng chủ thượng, không nói đến thái độ của Tường Vương gia... Ngài không cảm thấy mấy ngày nay, ngài đối với hắc cảnh giác ít hơn nhiều sao?” Tần Tranh nhắc nhở, hắc biết chuyện tích Lâm Phong, kể cả những chuyện nàng làm ở Bắc Thần hay Thiên Lục, lần này bắt đầu đi đường hắc đã cảm giác thái độ Lâm Phong bỗng nhiên ôn hòa lạ thường, kỳ quái hơn là lo lắng, vì sao Lâm Phong chuyển biến như thế?

“Người không cảm thấy mình nhiều lời hơn sao?” Lâm Phong mỉm cười, trong tròng mắt xinh đẹp hắc bạch phân rõ hiện lên tia tinh quang: “Bất quá người nên may mắn người nói nhiều, hôm nay ta có thể yên tâm không coi người như Cẩm Y mà xử. Về phần khác, chớ có hỏi nhiều như vậy, phải nhớ kỹ, người như ta vĩnh viễn không thể theo đuổi nguy hiểm.”

Ngôn ngữ sắc bén mà sáng tỏ, Tần Tranh rùng mình, lúc này mới nhớ mình cũng là nửa đường đi theo, dĩ nhiên lại bất tri bất giác đem nữ tử này trở thành chủ nhân, thậm chí muốn toàn tâm trợ giúp nàng.

Có lẽ là vì nàng cường hãn, vì nàng xinh đẹp, còn có mị lực mãnh liệt trên người nàng tản ra hấp dẫn trí mạng, lúc đó bất tri bất giác, không chỉ hắc, Bắc Thần Thiên, ngay cả Bắc Thần Tường từ đầu đối với nàng thấy phản cảm cũng có hảo cảm với nàng.

“Người không biết sao?” Lâm Phong thấy hắc trầm tư không nói, mỉm cười, nhảy xuống ngựa, Tần Tranh theo nàng xuống ngựa, theo sát phía sau. Lâm Phong tiện tay bẻ gãy một cành cây xanh biếc, ở trong gió khua tay hai cái.

“Ban đầu đến đây vì tình thế khẩn trương, đích xác có một đoạn thời gian ta rất cảnh giác, bây giờ nghĩ lại không khỏi thấy bộc lộ tài năng quá rồi. Nếu nói người trong cuộc u mê, sau khi trở về từ Thiên Lục Phường, ta cẩn thận suy tư liền phát hiện hành động của mình có một sơ hở rất lớn...” Nàng xoay người nhìn Tần Tranh, thấy vẻ mặt hắc nghi hoặc nhìn mình, không khỏi lắc đầu: “Thần Thiên nếu nghe ta nói thế có lẽ đã đoán ra rồi, dù đoán không ra cũng có thể nhận ra chút manh mối.”

“Chủ thượng, Thiên Vương vốn là Bắc Thần đệ nhất kỳ tài, thuộc hạ không dám ngang hàng, thứ thuộc hạ ngu dốt không thể hiểu rõ ý tứ chủ thượng.” Tần Tranh cúi đầu.

“Ta hỏi người, chuyện ở Thiên Lục người nhớ kỹ ai nhất?” Nhánh cây Lâm Phong cầm trong tay thả xuống trước mắt, mạn bất kinh tâm hỏi.

“Dĩ nhiên là chủ thượng.” Tần Tranh nói.

Lâm Phong liếc nhìn hắc một cái, lại hỏi: “Vì sao?”

“Ám Vương, đốt sông, đánh lui địch, trợ giúp Thiên Lục Vương đoạt quyền, mỗi chuyện đều là đại sự làm cho người ta nhớ kỹ, ngay cả Thiên Vương cũng phong ngài là Tịnh Kiên Vương, a...” Nói đến đây, Tần Tranh như bưng tỉnh đại ngộ mà bưng kín miệng, Lâm Phong nhìn hắc như thế, tươi cười chói mắt, quả nhiên không phải quá dần.

“Biết nói sao? Ta làm nên chuyện khác hắc thường nhân, cho nên có rất nhiều người dễ dàng chú ý tới hành động của ta, lúc xuất thủ thì vẫn phải muốn xuất thủ, nhưng khi không xuất thủ thì không thể lúc nào cũng mang vẻ cảnh giác, như vậy chỉ làm mọi người chung quanh cũng trở nên miễn cảm hơn mà dễ dàng phát hiện ra ta, thậm chí muốn nắm giữ tất cả tin tức tình báo về ta.” Lâm Phong hai mắt hí lại: “Điều này

tuyệt đối là tình trạng bây giờ ta không mong muốn, lúc trước cùng Thần Thiên trừ hấn ra không ai truy tìm tung tích của ta, song bây giờ là tình huống gì?”

“Ta dám khẳng định, trải qua chuyện Thiên Lục, Lôi Nhiên, Xa Trì, Phong Vũ đều có hứng thú với ta, hơn nữa còn vội vã điên cuồng truy xét thân phận và thể lực của ta, như vậy ta tiếp tục âm thầm bày thể lực thế nào? Sự tồn tại của Thiên Lang chính là nguyên nhân ta không thể vọng động, bọn họ còn chưa đủ thành thực, còn chưa thể tự mình đảm đương công chuyện, cho nên ta mới lựa chọn người ở chính giữa điều khiển Thiên Lang.”

Tần Tranh nhú nhú mày, hấn không thích cảm giác bị người ta lợi dụng.

Lâm Phong nhận thấy động tác nhỏ của hấn, cười:

“Mục đích của người ta không cần hỏi, Tần Mộ Quân cho người đi theo bên người ta là muốn thăm dò lai lịch ta, nàng không phải muốn lợi dụng ta sao? Bất quá vì làm ăn cùng phát triển, các người tồn tại cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của ta, cho nên ta mới có thể không hề cố kỵ mà nói thân phận ấy người các người. Là ta muốn Tần Mộ Quân biết bản lãnh của ta, cũng cho nàng biết nếu ta có thể thiết lập một Thiên Lang thì cũng có bản lãnh tạo ra thể lực khác, cho dù không chuẩn bị thể lực khác, mượn chút quyền lực của Thần Thiên cũng không thành vấn đề, nếu như mục đích của nàng chỉ là lợi dụng ta, vậy cũng đáng chừng được mình nặng mấy trọng lượng.”

“Tần Tranh, người là một nhân tài, người đã quan tâm ta, tức là ta có thể mượn sức người, thậm chí người còn thật sự cho rằng ta mới là chủ tử của người! Bây giờ người nói, thái độ của ta đúng là trở nên ôn hòa, nhưng người cảm giác ánh mắt ta có ôn hòa như vậy không?” Lâm Phong khoe miệng mang theo tia cười nhạt, bỗng dừng nàng ném cành cây cầm trong tay đi, trở mình rút đoản kiếm giấu trong tay áo ra, kiếm khí sắc bén xẹt qua không trung.

Trong phút chốc, cành cây vỡ tan tành!

Lâm Phong xoay người đi, không cần phải nhiều lời nữa.

Tần Tranh nhìn cành cây trên mặt đất không còn một mảnh đầy đủ, tâm trạng hoảng sợ, trong miệng lầm bầm nói: “Có lẽ... Ta cũng vẫn hy vọng đi theo một chủ nhân, chính là nàng.” Nàng sao thể biến thành ôn hòa được? Chỉ là càng thêm hiểu rõ che dấu chính mình, âm thầm nhưng lại càng thêm sắc bén!

Lâm Phong biết, trong lòng Tần Tranh nhất định đã lệch hướng về nàng, cho dù không phải khẳng khẳng một mực, cũng nhất định sẽ còn chủ nhân thủ hạ xa lạ như trước nữa, thái độ nam nhân này bắt đầu bất đồng, hấn một mực tìm một người đáng giá để hấn phụ trợ và thưởng thức chính hấn? Đã như vậy, nàng Lâm Phong tại sao không thu hạ thuộc hạ rất hữu dụng này đây?

Xế chiều, từng nơi trong thôn xóm vang lên thanh âm bận rộn, nghe nói Bắc Thần thánh nữ quyền góp đồ đạc cho thôn dân, trong đó có một đội thương nhân đi đường hình như cũng bị mã tặc tập kích, vội vã nghỉ ngơi rồi một chút đã rời đi rồi.

Bắc Thần Tường cùng Lâm Phong càng lúc càng thân cận, một ngày không ngừng tìm nàng uống rượu tán gẫu, cứ như vậy qua mấy ngày, rốt cục đi tới bên ngoài Xa Trì hoàng đô, đội ngũ tiếp đón sứ giả của Xa Trì cũng tới, cầm đầu là một lão nhân lớn tuổi có ánh mắt sắc bén như thư sinh trẻ tuổi, hai người một tả một hữu nói vài câu cung nghênh, vài câu khách sáo rồi đi trước dẫn đường.

Hai quan hai bên một người là Chu Sầm, một người là Cổ Nguyệt lão nhân gia trong mắt từ đầu đã mang theo địch ý còn Cổ Nguyệt trẻ tuổi lại rất hứng thú nhìn chằm chằm Lâm Phong Bắc Thần Tường bên cạnh dường như rất muốn đi tới bắt chuyện, nhưng ngại tình huống lúc đó không hợp nên đành phải nhẫn nại lui xuống.

Trong không khí chẳng rõ từ khi nào đột nổi lên một cỗ mùi thơm nhàn nhạt, khi đến gần cửa thành cũng là lúc tinh thần mọi người buông lỏng cảnh giác.

Đột nhiên! Hai bên đường toát ra hai hàng hắc y nhân cầm đao, công phá đội ngũ ở giữa, hướng về phía cái rương xông tới!

Bắc Thần Tường phản ứng đầu tiên, quát to: “Ngăn cản bọn họ!” rồi phi thân bay lên cùng hắc y nhân chiến đấu. Đám người trong đội ngũ lại vô lực chống cự, như uống phải rượu say mà lão đảo ngã trái ngã phải, Lâm Phong cả kinh nói: “Có mê dược! Tường Vương gia cẩn thận!”

Bắc Thần Tường cùng nàng đều là người luyện võ, dược tính sẽ phát tác chậm hơn thông thường, Lâm Phong cảm thấy cháng váng đầu suýt nữa ngã ngựa, vội vàng gọi Bắc Thần Tường qua. Bắc Thần Tường nghe Lâm Phong bên kia gọi hần, không chút nghĩ ngợi liền bay vọt trở về! Thành linh nghe Lâm Phong bên tai hần thấp giọng nói:

“Để bọn họ lấy đi.” Nói đến đó, con ngựa cũng như bị say rượu mà ngã trái ngã phải, Lâm Phong không cẩn thận bị ngã xuống.

Thanh âm có chút trầm thấp làm trong lòng Bắc Thần Tường nổi lên một cảm giác lạ lẫm, rốt cuộc công lực hần thâm hậu hơn chút nên nhất thời loại mê dược này không làm hần ngã, vừa thấy Lâm Phong ngã xuống đất, hần vội vàng vươn tay tiếp đỡ, trong lòng âm thầm nghĩ, người này cũng quá nhẹ, đây là sức nặng của một nam nhân sao...

Cho đến khi hần ôm chặt Lâm Phong trong lòng mới có phản ứng lại, mình dĩ nhiên ôm... Có chút xấu hổ quay đầu đi, trên mặt hần hiện ra một chút hồng nhát.

Những người đó đều là cao thủ, không tốn sức chút đã đến bên cạnh cái rương, nâng rương lên vận khinh công chạy trốn!

Lâm Phong nhảy xuống mà đất, nghiêng rằng nghiêng lợi hung hăng nhìn sứ giả nhu nhược kém cỏi của Xa Trì: “Các người đang làm gì? Ngay ngoài thành Xa Trì cũng không đi kiểm tra! Lễ vật để tặng cho Xa Trì Vương các người, bây giờ làm như thế nào cho phải?”

Lão nhân Chu Sầm không nghĩ tới tình huống này, sợ đến chân mềm nhũn, trong miệng run rẩy nói: “Như thế nào cho phải? Như thế nào cho phải?” Quay đầu nhìn Cổ Nguyệt tiên sinh.

Cổ Nguyệt tương đối trấn định, kiểm tra đội ngũ một chút phát hiện mục tiêu bọn cướp chỉ là cái rương, không có người nào thương vong, tỉnh táo nói: “Tường Vương gia, Âm Vương, việc này phát sinh tại trước cửa Xa Trì hoàng đô, bọn chúng cũng quá không đem Xa Trì để vào mắt rồi, cho ta thời gian vài ngày ta chắc chắn tra xét manh mối, truy đáp lễ vật, bảo trì hữu nghị Xa Trì Bắc Thần hai quốc.”

Lâm Phong làm như thật hừ một tiếng, mỉm cười nói: “Chuyện phát sinh tại cửa các người cũng không tra được chút phong thanh nào, không biết các hạ muốn dựa vào cái gì mà tra việc này ra manh mối đây?”

Cổ Nguyệt ngẩn ra, khéo léo ứng đối: “Có lẽ Vương của ta cũng không phải là không phát hiện ra mà là muốn truy tìm hang ổ của bọn tặc tử nên mới dục cầm cổ súng đây?”

Lâm Phong lạnh lùng cười to: “Chỉ sợ lạt mềm buộc chặt bắt phải người trong nhà mình đi.”

Lời nói của nàng làm sắc mặt mọi người ở đây đều biến đổi, đều cảm thấy vị Âm Vương này có phải quá mức kiêu ngạo rồi không, bất quá tình huống theo như lời Lâm Phong thì trong lòng mỗi người biết rõ ràng, lúc này Xa Trì cố ý cướp lễ vật để cho Bắc Thần mất mặt hiềm nghi lớn nhất, Cổ Nguyệt thấy Lâm Phong sai người bắt mấy đám mã tặc ngày trước đưa tới Xa Trì, đám mã tặc đều mở miệng chửi ầm lên, tất cả đều là nói bất lợi cho Xa Trì, sắc mặt hần biến đổi.

“Âm Vương, lời tiểu nhân gièm pha không thể tin.” Cổ Nguyệt chấp tay nói, giải thích đã là miễn cưỡng, trong lòng hần lại cười lạnh, xem ra Âm Vương cũng không có gì đặc biệt, mặc dù có danh tiếng nhưng lại người đi gây sự, thấy thế nào cũng không có chút phong phạm khí độ cùng nhân nại của người làm đại sự, nghĩ đến lão lại cười.

“Có thể tin hay không bốn vương không biết, bốn vương chỉ biết đường đường là ở cửa Xa Trì các người, toàn bộ mười hòm vàng bạc biểu đạt thành ý của Vương ta đã bị cướp đi, nói cùng các người không có quan hệ gì sợ rằng hài đồng ba tuổi cũng không tin! Nghĩ đến thái độ của Xa Trì đối với Vương ta như thế, đã vậy, bốn vương dù liều mạng cũng không cùng các người thương nghị!” Dứt lời tựa hồ rất phẫn nộ mà phất ống tay áo, kéo Bắc Thần Tường lên long xa.

Cổ Nguyệt trong bụng hoảng hốt, không nghĩ Âm Vương đích xác có chút bản lãnh, biết tình hình bọn họ không có khả năng đối nghịch Bắc Thần Thiên, lấy cái chết mà bức bách. Nếu như hắc thật sự là người không sợ chết, như vậy những người này đem đối chất với Bắc Thần cũng là vô ích rồi, trong bụng kêu khổ, ngược lại bị người khác lợi dụng một phen, bởi vì cái gọi là đùa bỡn sợ không sống lâu được, hắc có điểm cổ kị.

Chỉ có thể “truy tìm” tung tích châu báu, đem trả nguyên vẹn lễ vật cho bọn hắc để tỏ lòng hữu nghị.

Lập tức giả trang tinh thần giương cao, quát: “Truyền lệnh xuống, cho người khấn cấp truy xét việc này, không được có sai sót!” Dứt lời lão xoay người đối với long xa khom lưng thi lễ cười nói: “Hôm nay Vương của ta biết các vị đi đường khổ cực, cố ý thiết tiệc, xin mời Tường Vương và Âm Vương cùng với thánh nữ đại nhân nhất định phải nể tình tham dự. Về chuyện công chúa nước ta, tặc tử Phong Vũ thật sự là ghê tởm, nhất là Y Tình tiểu tặc, Vương ta nhất quyết sẽ không bỏ qua bọn họ, xin các vị yên tâm.”

Bên trong long xa truyền ra một tiếng hừ lạnh, Cổ Nguyệt mềm nhũn, không thể làm gì khác hơn là cười cười, coi như không có gì mà đi lên trước tiếp tục dẫn đường.

Bên trong xe Lâm Phong che miệng cười đến gần ngã, về mặt Tiểu Thúy bên cạnh nàng cũng có chút hắc hê, đối với vẻ mặt Bắc Thần Tường đầy ý không giải thích được mà chỉ chỉ bên ngoài nói: “Họ thật sự là đáng thương, bị người hãm hại còn không biết chuyện gì xảy ra.”

“Chuyện gì xảy ra?” Bắc Thần Tường cũng mơ mơ màng màng: “Lễ vật bị cướp đi rồi, các người còn cười được?” Vừa nghĩ lại bưng tỉnh đại ngộ: “Ồ, được rồi, Âm huynh sử dụng kế làm cho những tên đó có thái độ khinh địch với người, lại lấy tánh mạng bức bách hắc giao ra lễ vật, như vậy mất thể diện ngược lại là bọn hắc, còn có thể làm sự cảnh giác của họ đối với người thấp đi, ta thật sự là càng ngày càng bội phục người rồi!”

Lâm Phong trở mình trở mình hai tròng mắt vừa cười rồi: “Tường Vương gia, đây chỉ là thứ nhất.”

“Hả?” Cái này Bắc Thần Tường hoàn toàn mơ hồ rồi, Lâm Phong ra tay đã đủ mạnh rồi, còn có ý khác? Không khỏi cảm thấy rất hứng thú: “Nói nghe một chút.”

Tiểu Thúy cười khanh khách nói: “Vương gia có điều không biết rồi, trong ruộng đều là đất đá, nhưng chủ tử lại muốn bọn họ phun ra vàng bạc, ngài nói bọn họ có phải rất buồn bực hay không?”

50. Chương 50: Nghênh Tân

“Phế vật! Tất cả đều là phế vật!” Cái ruộng nặng nề rơi xuống đất, Xa Trì Vương lúc này đang nổi trận lôi đình, không ngừng đi tới đi lui trong điện: “Các người làm cái gì? Dĩ nhiên không tra ra trong ruộng đều là đất đá! Cái gì mà ra uy với cấp Bắc Thần chứ?! Kết quả lại như này? Bây giờ tốt cùng là ai ra uy với ai! Nói cho bốn vương biết, nói!”

Mấy vị đại thần nơm nớp lo sợ không dám nói gì, có một viên quan như quan văn tiến lại, thần nhiên nói: “Vương thượng bớt giận, thần suy nghĩ đây đích thị một tay Âm Vương bày ra!” Trong mắt hắc tinh quang chợt lóe, nói tiếp: “Tên Âm Vương này quả nhiên không đơn giản, có thể nghĩ tới hành động lần này của ta mà ra tay, lúc tới hạ thần cũng từng kiểm tra qua châu báu, số lượng không hề thiếu sót, không biết hắc làm thế nào mà đổi lại.”

“Đủ rồi!” Xa Trì Vương rống giận ngắt lời: “Bốn vương hỏi giải quyết như nào, không hỏi nguyên nhân! Đồng Thiên Diệp, chủ ý này là người đưa ra, bây giờ biến thành như vậy, người giải quyết thế nào?”

Đồng Thiên Diệp vốn là một trong Xa Trì ngũ lão giảng dạy đệ tử, trí tuệ hơn người, mưu kế xuất chúng, lần này thất bại cũng không thêm để ý, nhếch miệng cười: “Vương thượng bớt giận, tức giận không giải quyết được vấn đề, kế hiện tại là thu thập đủ mười hòm vàng bạc hướng Bắc Thần công đạo, không để Bắc Thần Thiên có cơ phát binh.”

“Người không phải nói theo tính tình Bắc Thần Thiên thì lúc này hắc sẽ không phát binh sao?” Xa Trì Vương trợn trừng mắt như thấy người vô lễ mà tức giận.

Đồng Thiên Diệp cười cười, thản nhiên nói: “Chớ gấp cũng sẽ nhảy tường, huống chi Bắc Thần Thiên chưa bao giờ cho phép người khác xâm phạm tôn nghiêm Bắc Thần. Bất quá đại thể thiên hạ hẳn luôn hiểu rất rõ ràng, cho nên chỉ cần chúng ta không bức bách hấn, hấn sẽ không phát binh tiến công nước ta, nhưng nếu chúng ta khiêu khích uy nghiêm của hấn sẽ rất khó nói.”

“Chẳng lẽ việc này bốn vương phải cứ như vậy quên đi?” Xa Trì Vương rầu rĩ nói, không cách nào phản bác phân tích của Đồng Thiên Diệp, đúng là Bắc Thần Thiên tạm thời họ không thể trêu vào.

“Mười hòm vàng bạc cũng không là gì, chúng ta mặt không đổi sắc giao ra mười hòm vàng bạc ngược lại có thể làm họ dương dương tự đắc, lâm vào trạng thái lơ lửng, đối với chúng ta mới có lợi. Vương thượng yên tâm, tất cả cũng đã an bài xong xuôi, đối với chúng ta mà nói họ chỉ là sơn dương đợi làm thịt, chỉ cần đến đúng thời cơ thì bao nhiêu đồ vật còn không phải là cấp chúng ta?” Đồng Thiên Diệp cười rất khinh miệt, đôi mắt đen u tối lóe ánh lạnh lùng đã định liệu trước.

“Cũng chỉ có thể như vậy...” Xa Trì Vương đã ngoại ngũ tuần, hai nhi nữ đều chết làm hấn bị đả kích không nhỏ, nhi tử thứ ba lại không hữu dụng, không phải dựa vào đám người Đồng Thiên Diệp thì có lẽ Xa Trì sớm đã diệt quốc rồi.

Tối đó, cả Xa Trì quốc chuyển động, Xa Trì Vương tự mình chủ trì đại tiệc rượu đón gió tấy trần, mời Bắc Thần sứ giả tới, trong hoàng cung giăng đèn kết hoa long trọng, giữ thể diện cho Bắc Thần sứ giả, thậm chí hồng hoa lệ trải ra, ngự hoa viên trở thành nơi yến hội.

Trong tiếng đàn trúc, ca cơ vũ nữ nhẹ nhàng bước ra xếp thành hai nhóm, những đại thần Xa Trì đã tọa lạc vào vị trí, một tiếng thông báo rất to: “Bắc Thần sứ giả : Bắc Thần Tường Vương gia đến, Âm Vương đến!”

Hai bên đại thần nhất thời đứng thẳng lên, ngay cả Xa Trì Vương đang an vị cũng đứng dậy.

Lâm Phong cùng Bắc Thần Tường thay đổi y phục phong trần ban ngày, hai nhân vật tuấn mỹ sóng vai bước đến ngồi vào vị trí khiến mọi người một trận kinh diễm.

Bắc Thần Tường một thân tương áo lam, anh tuấn cao ngất, mạnh mẽ như báo, ánh mắt sắc bén như ưng, mày kiếm dài tới tóc mai, trong con ngươi mắt mỉm cười, thái độ cực kỳ cao ngạo miệt thị, dường như Xa Trì quốc không có nhân vật đáng giá để ở trong lòng.

Lâm Phong một thân măng bào màu đen, lưng đeo ngọc ẩn tinh xảo hình vuông màu lam, tóc tùy ý bó sau đầu, một đôi mắt đen tằm tối tựa không trăng, thâm trầm không nhìn ra chút tâm tình, trên gương mặt tuấn mỹ họa quốc ương dân là nụ cười tự tiêu tự tiểu như vô hại, nhưng trên người này lại tản ra khí tức nguy hiểm khiến kẻ khác sợ hãi.

Trên mặt Đồng Thiên Diệp ngồi tại hàng trước lộ ra rất kinh ngạc, Bắc Thần Âm Vương là Bắc Thần đệ nhất kỳ nhân, thậm chí còn là thiên hạ đệ nhất kỳ nhân, tất cả mọi người đều tưởng tượng người này có chút kỳ lạ, mưu kế cao thâm, cho dù không phải lão yêu tinh đã sống một kiếp, cũng là một nhân vật đứng tuổi, nhưng bọn hấn không thể ngờ Âm Vương dĩ nhiên trẻ tuổi như thế! Trẻ đến làm người ta kinh hãi!

Càng không nghĩ tới Âm Vương lại xinh đẹp như thế! Phong thần tuấn lãng, phong thái khí chất tuấn mỹ kiên cường, đặt bên cạnh Bắc Thần Tường thì xuất sắc hơn nhiều, trở thành tiêu điểm tầm mắt của mọi người, đứng trong đám người giống như trăng sáng quanh sao, nếu có người nói hấn có thể so sánh cùng Bắc Thần Thiên, tin rằng lúc này sẽ không có bất luận kẻ nào đưa ra dị nghị.

Nguyên lai, đây là Bắc Thần Âm Vương! Hay ột Âm Vương!

Hai người cùng tham dự, đừng nói làm kinh hãi cả đám người của Xa Trì, Bắc Thần Tường thấy Lâm Phong một thân hắc y đã chấn động ba hồn mất đi bảy phách, nhìn chằm chằm hồi lâu cũng chưa thu lại tâm trí, lúc Lâm Phong nhắc nhở hấn đã đến giờ đi mới cùng nhau sóng bước.

Lúc này, con người hấn có chút thâm ý dừng trú tại trên người cùng hấn sóng vai mà đi – là người phong thái kinh sát thiên hạ, trái tim mãnh liệt nhảy lên thành thạch, không biết tại sao hấn muốn đi dắt tay người đó cùng đi, nhưng lại cảm giác rất không ổn, cảm giác này thật khó chịu đến chết mất.

Không biết từ khi nào bắt đầu, Bắc Thần Tường càng ngày càng bội phục Âm, cảm phục phong thái, tán dương trí tuệ, nghĩ đến hần thì ngực không hiểu sao lại thấy ấm áp lên, cảm giác đó so với uống rượu Đông Phong không trộn lẫn nước còn nóng bỏng hơn.

Bắc Thần Tường ngăn người thẳng đến lúc Xa Trì Vương cười mở miệng làm lạnh, đại não mới bắt đầu chuyển động trở lại.

” Tường Vương gia, Âm Vương, trước tiên thiết yến rượu là bổn vương thiết bồi nhị vị, hôm nay nhị vị tại Xa Trì gặp cướp, bổn vương thật sự rất áy náy, đám đạo phỉ đó cũng quá hung hăng ngang ngược rồi, không để vương pháp trong mắt, ngay dưới chân kinh đô cũng dám lỗ mãng!” Về mặt Xa Trì Vương tức giận, mở miệng là nói một thôi một hồi.

“Aizz, Xa Trì tốt xấu gì cũng là một quốc gia đã trăm năm tuổi, hôm nay ngay dưới chân kinh thành chính mình cũng quản lý không xong, thật sự là thẹn với tổ tông đã lưu lại cơ nghiệp. Bổn vương sau khi nhận được tin tức đã lập tức hạ lệnh truy bắt đám phản tặc này, cuối cùng may mắn không phải xấu hổ đã bắt được chúng đem giam giữ, tất cả vàng bạc cũng đã tìm được về, tất cả đều ở đây. Xa Trì cùng Bắc Thần luôn giao hảo, hôm nay xảy ra chuyện này, sao dám nhận đại lễ như thế, hiện lễ vật còn nguyên xin trả lại, mời Âm Vương cùng Tường Vương gia xem qua.”

Xa Trì Vương vung tay lên, mười hòm lớn được mang tới, Lâm Phong thoáng nhìn khoe môi cười tia cười, hai tròng mắt sắc bén phát sáng đảo quanh bữa tiệc, vân đạm phong khinh phát phát tay, không chút để ý nói: “Chỉ là việc nhỏ thôi, cảm xuống đi.”

Nàng từ đầu tới cuối hoàn toàn không ý mở hòm ra nhìn, ngay cả xem xét cũng không xem chút nào đã gọi người đưa đi, Xa Trì ngũ lão, Đồng Thiên Diệp còn có Xa Trì Vương nhất thời thờ người ra, thiếu chút nữa mở miệng chửi ầm lên!

Việc nhỏ? Người xé chiều hôm nay còn lấy “tánh mạng ra ép bức”, giống như thiếu của người một văn tiền người sẽ liều mạng, chớp mắt qua mấy canh giờ đã biến thành “Chỉ là việc nhỏ thôi”? Nay, sắc mặt biến đổi cũng nhanh quá đi!

Khá lắm Âm Vương, không ngờ người càn rỡ như thế!

Uổng phí bọn họ thu thập đủ mười hòm châu báu tổn bao công sức, còn lại sợ Lâm Phong đến lúc đó nói bọn họ tham ô, vậy mà hần cư nhiên giả bộ như thể chuyện nhỏ, khoan hồng độ lượng trực tiếp nhận ngay lập tức, dường như mấy thứ này đối với hần mà nói không đáng kể chút nào!

Đây quả thực là chế giễu trắng trợn!

Cái mũi của Xa Trì Vương cũng bị lệch đi, nếu biết người này có hành động này, hần tại sao lại sợ hãi đi chuẩn bị đủ hòm vàng bạc chứ, cứ trực tiếp đem đất đá trả lại cho hần không phải được sao! Giỏi, bị tổn thất một món đồ lớn, còn bị hung hăng trào phúng một phen.

Đồng Thiên Diệp trong mắt lãnh ý liên tục phát sáng, giỏi, giỏi lắm! Âm Vương! Quý kẻ đa đoan, tất cả không biểu lộ ra ngoài, làm người ta phần uất muốn tìm đầu hủ đập đầu, thật không hổ là Bắc Thần đệ nhất kỳ nhân a!

Bắc Thần Tường cũng là một nhân vật khôn khéo, ở bên cạnh nhìn thần sắc mấy vị đó, nước miếng không nuốt xuống nổi thiếu chút nữa bị sặc, trong lòng cười đến muốn ngã cả người, ngoài mặt đối với Lâm Phong âm thầm giơ ngón tay cái lên, vẻ si mê trong mắt càng thêm dày đặc, người này a, lúc nào cũng có thể thiết lập thế cục, làm đối thủ xấu hổ tức giận muốn chết, còn có chuyện gì hần không làm được a?

Đồng thời, Bắc Thần Tường cũng âm thầm vì chính mình lau mồ hôi lạnh, bỗng hoảng sợ, hần cũng chưa quên lúc trước còn muốn tìm Âm gây phiền toái, nếu Âm đối với mình không chút khách khí mà “giáo huấn” một phen, không biết bây giờ chính mình còn có thể đứng ở chỗ này hay không.

May mắn, may là lúc này bọn họ đã là bằng hữu, sau này cũng sẽ thế!

Xa Trì Vương nghiêng rằng nghiêng lợi lại còn phải trưng ra khuôn mặt tươi cười, thật là khổ cực, dùng hết khí lực toàn thân đối đãi tiệc rượu với hai người, cảm thấy đời này chưa từng có chuyện cố hết sức như vậy.

“Hai vị mời ngồi!”

Bắc Thần Tường cùng Lâm Phong nhìn nhau, trong con mắt lộ ra ý cười, thần thái hào sảng, sải bước về chỗ, dường như trong nháy mắt tinh thần đã nhẹ nhàng khoan khoái gấp bội lần, ngênh ngang ngồi xuống.

Xa Trì Vương cất lực vuốt gân xanh trên trán, lúc này mới ngồi xuống thủ tọa.

Trận này giao phong, là Bắc Thần chiếm thế thượng phong, thật sự là làm người không cam lòng! Tiệc rượu bắt đầu, Xa Trì Vương hướng phía Đồng Thiên Diệp nháy mắt ra dấu, đưa ra ám hiệu hủy diệt duệ khí của bọn hắn!

Đồng Thiên Diệp hiểu ý, vỗ tay một cái ra hiệu với nội đường, một đội nữ tử mắt ngọc mày ngài mỹ lệ đang đưa vòng eo mảnh khảnh từ nội đường đi ra, nhất thời thành một phong cảnh xinh đẹp, tất cả con người mắt của các nam nhân đều sáng ngời, cực nóng.

Mấy nữ tử trên người ăn mặc vô cùng ít ỏi, một tầng tế sa cực kỳ lộ liễu, nội y như ẩn như hiện, chẳng khác không mặc gì.

Đồng Thiên Diệp cười quỷ dị, vỗ tay lần nữa, hơn mười nữ tử đi ra bốn phía, mang theo ý cười quyến rũ động lòng người chậm rãi đi tới bên người mỗi nam nhân một bàn.

Lâm Phong bất động thanh sắc nhìn hai nữ tử hướng về phái nàng và Bắc Thần Tường đi tới, dung mạo nữ nhân đó có thể coi khuynh thành trong mắt mang theo tia giảo hoạt, thiếu chút nàng ôm bụng cười to.

Thi triển mỹ nhân kế đối với một nữ nhân, còn có chuyện cười nào buồn cười hơn không?

51. Chương 51: Kinh Trận

Thân người nữ tử mềm mại không xương mang theo mùi thơm dán vào người trước mặt, nhưng cũng rất thông minh, ả chưa từng gấp gáp với Lâm Phong mà có hành động dụ dỗ, chẳng qua là dùng cánh tay tuyết trắng như loa lô bưng rượu, ngọt ngào cười rót rượu cho hai người, ngón tay ngọc nâng lên đưa lại gần, đôi mắt cũng không quá dụ tình, nhưng lại có mị lực khiến nam nhân tim đập rộn lên.

Mùi thơm truyền vào chóp mũi, Lâm Phong lập tức phán đoán ra, trong mùi thơm này mang theo một chút thuốc trắng dương, mặc dù không phải thật sự có độc, nhưng khi hít vào được này, sức chống cự của nam nhân đối với mỹ nữ tuyệt đối giảm xuống ngay tắp lự.

Khá lắm, dục cảm cố túng! Bất quá, rất đáng tiếc, ta là một nữ nhân, trắng dương ư? Ta thì có thể trắng dương cái gì?

Lâm Phong âm thầm cười lạnh, ngồi ngay thẳng vững như thái sơn, trong lòng vừa động, đã có quyết định, nàng tiện tay nhận chén rượu trong tay nữ tử bên cạnh uống một hơi cạn sạch, gạt đầu với nàng khẽ cười nói: “Rượu ngon, cô nương có thể rót cho ta một chén nữa được không?”

Nữ tử xinh đẹp sửng sốt, nhất thời lúng túng không thôi.

Nàng thật không nghĩ tới trong thiên hạ lại có “nam nhân” như Liễu Hạ Huệ, ngồi cạnh mà trong lòng không loạn, ngay cả ánh mắt cũng không biến hóa nửa phần, ngược lại chính mình lại bị phong thái hần mê hoặc đảo điên không tìm được lối thoát, đả kích đối với nữ tử dung mạo khuynh thành này thật là không nhỏ.

“Cô nương nếu không muốn, tại hạ cũng không miễn cưỡng.” Dứt lời, Lâm Phong cười khế, nâng tay cầm bầu rượu, cố ý như vô tình chạm phải bàn tay bạch ngọc của nàng ta, chạm phải rồi lập tức ly khai không hề lưu luyến.

Nàng rót chén rượu, rót đầy chén rượu cho cả Bắc Thần Tường, ý cười nhạt bên môi nhẹ hẫng, nhắc tay hướng Bắc Thần Tường làm tư thế kính rượu, rồi ngửa đầu một hơi cạn sạch, tư thế uống rượu không khỏi quá mức phóng túng, khoảnh khắc ngừng về phía sau, chút cổ trắng nõn tử lộ ra, khủy tay chống đỡ thân thể, người là tư thế nửa nằm, lười biếng chếp miệng, cười to càn rỡ.

“Rượu ngon! Rượu ngon! Có giai nhân bên cạnh, tư vị rượu ngon cũng tốt hơn vài phần a~~!”

Một câu nói nói xong, ánh mắt quét quanh khắp bữa tiệc, mọi người trên cả sảnh đường trợn mắt nhìn, nhiều người không hề di chuyển cả đũa.

Từ lúc đôi lông mi dài của Lâm Phong khép mở, mấy nữ tử đã không nhìn được đờ bưng mắt mà quay đi, trời ạ, thế gian lại có nam nhân đẹp mắt như vậy, rõ ràng là phóng đảng như vậy lại hoàn toàn không làm cho người ta cảm giác chán ghét, giây khắc đó cả người hấn lộ ra một cổ mị hoặc mãnh liệt, trong yến tiệc bất luận là nam hay nữ đều không thoát khỏi oanh tạc của hấn ta!

Ngay cả Xa Trì Vương yết hầu cũng động, nuốt xuống nước miếng, ánh mắt cực nóng gắt gao nhìn thẳng nàng, cũng ở tư thái nàng ngửa đầu uống rượu, trong lòng lặng lẽ chờ đợi lại lần nữa.

Bắc Thần Tường cầm chén rượu ngon đưa đến bên môi, nhìn người bên cạnh đến ngây ngẩn.

Nước trong chén rượu chậm rãi từ bên môi chảy xuống, hấn lại hồn nhiên không thấy, chỉ si ngốc nhìn nàng, trong lòng rung động ngày càng mãnh liệt, cảm giác khô nóng khiến trên mặt hấn ửng lên một màu hồng quý dị, cho tới lúc người đó lười biếng thẳng đứng người, cười yếu ớt ngưng mắt quét ngang tiệc rượu mới có chút không nở mà đem ánh mắt dời đi, hấn... đến tột cùng là hấn làm sao vậy?

Chứng kiến màn trêu đùa khiêu khích con người mắt, Đồng Thiên Diệp hung hăng uống rượu, trong lòng ghen uất quả thực không thể diễn tả bằng ngôn từ.

Ám Vương hoàn toàn không để ý đến lễ giáo, càng lại không từ thủ đoạn, cư nhiên dùng phương pháp này công kích châm chọc hấn!

Hấn vừa uống rượu vừa cười, các nữ tử còn đâu có điểm hấp dẫn?

Hiện giờ mọi người trong toàn bộ yến tiệc, căn bản không ai rời chú ý khỏi nàng tới bất cứ sự vật gì khác! Hấn dùng chiêu mỹ nhân kế, muốn lợi dụng mị được mang theo trên người đám nữ tử này, lại bị phản ngược lại, nhất chiêu “mỹ nam kế” của Lâm Phong làm bao cố gắng bày bố trận thế của hấn đổ bể, sự việc không làm khó được nàng, việc này thiếu chút nữa làm Đồng Thiên Diệp tức đến phun ra một búng máu.

Nhìn quanh bốn phía tràn đầy khí tức ám muội, những ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào Lâm Phong, không biết trong đầu đang suy nghĩ chuyện gì xấu xa, bất cứ ai sợ rằng cũng như ngồi bàn châm, nhưng Lâm Phong lại chính là một người da mặt so với thành tường còn dày hơn, ngồi an tĩnh, ánh mắt sao mà vô tội, phảng phất người hành động mới vừa rồi cùng nàng một chút quan hệ cũng không có.

Trong lòng mọi người thâm mắng, tên yêu tinh này! Rõ ràng trêu tức người ta! Ý nóng trong lòng không giảm nửa phần.

Lâm Phong nhàn nhã uống rượu dùng bữa, ý cười trong suốt, hoàn toàn không chú ý tới Bắc Thần Tường bên cạnh nàng, trong đôi con ngươi đen ý tứ giãy dụa.

Bắc Thần Tường cảm thấy choáng váng đầu óc, trái tim hỗn loạn, rối loạn hoàn toàn!

Hấn là người sáng suốt, không câu nệ tiểu tiết, nhưng không có nghĩa hấn là kẻ ngu, càng không có nghĩa hấn là một người có cảm tình ngu ngốc.

Vừa mới một cái chớp mắt, vô tình thấy mọi người trong yến tiệc đối với nhất cử nhất động của “hấn” toát ra ánh mắt kinh diễm nóng rực, hấn cơ hồ có một loại xúc động hận không thể vỗ bàn đứng lên, đem tròng mắt của tất cả những ai nhìn chằm chằm vào “hấn” tróc ra! Bất quá ý niệm này hiện lên trong đầu, Bắc Thần Tường như bị chính mình hù dọa, bản thân đã từng có lúc xúc động như vậy sao?

Mãi suy tư, Bắc Thần Tường vô cùng kinh hãi phát hiện ra hôm nay, ánh mắt hấn nhìn vào người Lâm Phong kể ra càng ngày càng nhiều, cơ hồ là không khống chế được mà muốn nhìn thêm nhiều lần, càng muốn nghe “hấn” nói nói mấy câu, muốn làm “hấn” chú ý đến mình, muốn...

Trời ạ!... Đây rõ ràng là...

Bắc Thần Tường gắt gao nắm vạt áo ngực chính mình, cảm nhận trái tim trong lồng ngực như đang hồi hộp bàn mà đập “thình thịch” kinh hoàng, đối với nữ tử dung mạo xinh đẹp bên cạnh coi như không thấy, ánh mắt kinh hãi, cúi đầu xuống, trong chén rượu phản chiếu gương mặt khổ não.

Âm huynh là một nam nhân! Hắc là một nam nhân! Càng huống chi là tri kỷ của mình! Cho dù « hắc » xinh đẹp như nào hắc cũng phải bỏ loại ý nghĩ biến thái này đi!

Bắc Thần Tường lo sợ không đâu, xấu hổ muốn chết, cơ hồ muốn tát chính mình, hắc như thế nào có thể sinh ra loại ý nghĩ này? Nếu như bị Âm huynh biết, hắc có thể khinh bỉ chết mình không? Hoàng huynh có phải cũng giống hắc giữ tư niệm này? Hắc lại suy tư, trước mắt hiện ra thái độ Bắc Thần Thiên đối với « hắc » dung túng đủ loại, cùng hành động lớn mật của « hắc » trước mặt Bắc Thần Thiên, lòng ngực nhất thời như bị một khối than nhét vào, cháy sạch lục phủ ngũ tạng, đau đớn vạn phần.

“Âm Vương.” Đồng Thiên Diệp đang cắn răng, trong đầu liệu mạng suy nghĩ, còn có phương pháp gì có thể làm cho tên Âm này bị mất mặt, giao chiến từ đầu tới cuối, bọn họ dĩ nhiên nửa điểm thượng phong cũng chiếm được, nói gì cũng muốn hòa nhau một ván!

“Nghe nói Âm Vương là Bắc Thần đệ nhất kỳ nhân, chắc là kinh thiên chi tài, trời cao ban tặng, mọi việc trong Bắc Thần gần đây đều có Âm Vương tham dự, tài học dĩ nhiên không thể nghi ngờ, nhưng chúng ta còn chưa thấy thức qua võ học của Âm Vương, không biết Âm Vương có thể giúp ta đại khai nhãn giới, dùng một đoạn kiếm vũ tăng thêm hứng thú? Để cho ta được chiêm ngưỡng phong thái của Âm Vương!”

Lời này vừa nói ra, mọi người chung quanh nhất thời cười trộm, đều là bộ dáng xem kịch vui.

Không vì lý do gì khác, Lâm Phong một thân trang phục thật sự rất văn nhã! Văn nhã làm cho người khác đầu tiên mắt nhìn thấy sẽ nghĩ: A, hay ột thư sinh văn nhược!

Hơn nữa trí tuệ nàng xuất chúng, thân người lại tuấn mỹ bất phàm, thoát nhìn nhu nhược không thôi, nam nhân nào luyện võ lại có dáng vẻ này? Đồng Thiên Diệp dĩ nhiên nghĩ rằng nàng không có võ công, một phen này là muốn hạ thấp nàng, gây khó dễ cho nàng, nếu nàng không thể tiếp chiêu, sẽ rơi vào thế hạ phong trước mặt mọi người!

Âm Vương, bản thân ta muốn nhìn ngươi tiếp chiêu thế nào!

Xa Trì ngũ lão cùng Đồng Thiên Diệp có chút đắc ý, như nhìn thấy thắng lợi gần ngay trước mắt.

Lâm Phong cười sáng lạn, trong lòng thật sự buồn bực, ta giống tiểu bạch dương thế sao? Chẳng lẽ thoát nhìn ta rất thuần khiết, rất vô tội? Ngay cả Bắc Thần Thiên cũng không dám xem thường ta, mấy người các ngươi cư nhiên ngu ngốc coi ta thật sự vô hại?

Mọi người thấy nàng không đáp lời, còn tưởng rằng nàng xấu hổ không tiện mở miệng, Xa Trì Vương vội vàng giảng hòa, ý cười trong ngữ điệu không che dấu được: “Âm Vương, có phải đã làm khó dễ ngài hay không, nếu có đắc tội mong ngài tha thứ!” Trong lòng hắc dương dương đắc ý, rốt cục không dễ dàng gì mới chiếm được một lần thượng phong!

Chỉ tiếc, tâm tình như vậy duy trì không đến ba giây đã bị thanh âm trường kiếm leng keng có lực rút ra khỏi vỏ cắt đứt rồi.

“Âm huynh, ngươi không thích thì không cần...” Bắc Thần Tường ngẩng đầu lên, trái tim rối loạn không tự chủ được muốn giữ lấy nàng, hắc chưa từng thấy võ công Lâm Phong đến tốt cùng như nào, trong lòng không nắm chắc, mặt khác còn có ý nghĩ cá nhân, hắc thật sự không hy vọng Lâm Phong bị những ánh mắt đầy dâm ý hỗn đản nhìn chằm chằm.

Lâm Phong mỉm cười, ánh nhìn trấn an Bắc Thần Tường, hắc cảm thấy ngực mình không khống chế được mà “thịch” vang lên, dường như muốn nổ tung.

Tiến lên ba bước tới giữa sân, đôi con ngươi xinh đẹp của Lâm Phong mang theo chút sắc bén đảo qua bốn phía, lộ ra nụ cười lạnh làm kẻ khác kinh diễm.

“Cung kính không bằng tuân mệnh!”

Tiện tay ôm kiếm, nàng xoay tay, chuôi kiếm nắm trong lòng bàn tay, toàn thân ung dung thu xuống, cổ khí an nhiên biến mất! Khí tức lạnh lùng tao nhã làm mọi người hai mắt sáng ngời vây quanh, cả người trên dưới đều lạnh lẽo, không nhìn được mà rung mình.

Thật là sát khí lợi hại! Mấy tên tướng quân trong lòng rung động mạnh, không thể ngờ một công tử phong thái như tiên nhân lại có một thân sát ý kinh khủng như thế.

Chưa đợi mọi người ngấm ngấm, Lâm Phong đã đơn độc tiến lên trước một bước, khoe môi giương lên nụ cười lạnh, trường kiếm trong tay trên dưới quay cuồng, xoay tròn thân người, nàng tựa như hoa trung chi điệp, phiên nhiên khởi vũ, kiếm thể như hồng, mọi người sửng sốt, nhất thời mắt đều một mảnh bạc do bóng kiếm phát sáng!

Đồng Thiên Diệp hít một hơi lạnh khí, không ăn qua thịt heo cũng từng thấy heo đi, nhân lực hẳn hơn người, dĩ nhiên biết rõ điều này đại biểu cái gì, võ công thật là lợi hại!

Bắc Thần Trường trong nháy mắt ngây dại, đôi mắt chăm chú vào thân hình giữa sân, Lâm Phong một thân hắc y bay múa, tóc dài như cấm, phiên nhiên, gương mặt hàm chứa thần sắc thần nhiên bén nhọn, miệng hé mở một khúc, đó là khúc ca làm lòng người rung động.

“Sinh thời ta cuồng vọng, hòa huyết ảm Đỗ Khang, trường phong tiểu vấn thiên: ai dám cùng người ta tranh phong? Ai là thiết huyết nhi lang?”

Kiếm vung sát khí lay động, phân thi ngũ mã bàng, tiên huyết tẩy bất tận cừu hận, nhất bả ngọc cốt khổ tâm.

Hoan Ca Tiểu ngữ, chỉ túy kim mê, phương nào yêu nghiệt, khi thế diệt tục?

La cổ chấn thiên, chiến mã hí minh, hào lệnh ba quân, hoành tảo thiên hạ.

Ta chơi, ta điên, ta si, ta tiểu, ta cuồng!

Ta là tu la, ta là Âm Vương!”

Trường kiếm ném lên trời cao, Lâm Phong thần nhiên cười khê, ánh mắt sắc bén liếc qua, cả thân thể lộ ra một cổ ngạo khí bề ngễ thiên hạ, ai bị nàng liếc mắt nhìn một cái sẽ không nhịn được mà rung mình!

“Bêu xấu rồi!” Nàng tiếp nhận kiếm, quay người lại, khoan thai trở về chỗ ngồi.

Toàn trường lạnh ngắt như tờ.

52. Chương 52: Vị Khách Đêm Khuya

Nằm ở trong đục thùng, Lâm Phong buông lỏng thân thể mình, nước ấm áp vây quanh toàn thân, nghĩ đến yến tiệc lúc tối, bộ dáng mấy ông trưởng lão cùng Xa Trì Vương như ăn phải ruồi mà khoe môi một người dâng lên mĩa mai, tâm tình vô cùng thư sướng.

Không thể không nói, đám người Xa Trì Vương bụng dạ thâm độc, tin tức Cẩm Y công chúa bị giết hại một chữ cũng không đề cập tới, thi thể bên trong long xa bọn họ đã giao ra, bây giờ việc bọn họ cần làm là chờ đợi, đợi “lời đồn thổi ồn ào” khắp Xa Trì Quốc, triều đình Xa Trì không kiên nhẫn nổi mới thôi.

Cả gian phòng không biết từ khi nào đã tràn đầy hơi nước màu trắng, hai cánh tay trắng nõn tùy ý khoát trên đục thùng xuất hiện chút mồ hôi, tóc đen dính sát trên da thịt, theo dòng nước nhẹ chảy, cơ hồ bao quanh cả thân thể nàng.

Lâm Phong vốn đang thích ý, hai tròng mắt đột nhiên híp mở ra một khe hở.

Không ai so với nàng càng thuộc về hắc ám hơn! Trong bóng đêm, nàng đối với bất cứ gì tiếng động gì cũng phi thường mẫn cảm.

Giờ đây, Lâm Phong dần dần thông hiểu đạo lý về nội lực, đối với tất cả mọi sự chung quanh có một loại cảm giác nắm giữ trong lòng bàn tay, nếu như trước đây nàng nhất định không phát hiện ra tung tích “con chuột” trên xà nhà, vì võ công người kia phi thường inh, quả thực đạt tới cảnh giới rơi xuống đất không có chút tiếng động. Đáng tiếc là, vì hơi nước trong phòng hầm hập, vì ảnh hưởng của hơi nước, hô hấp sẽ trở nên nặng nề hơn chút xíu, chính điểm sơ sẩy này, nàng nghe ra được.

Đã trễ thế này, sẽ là ai?

Xa Trì Vương mặc dù đối với nàng có điều tra tìm hiểu, nhưng sẽ không dùng phương thức này, bọn họ giao phong còn ít sao? Bên ngoài binh lính canh gác rất đông, nàng là người bên trong địa bàn Xa Trì, hoàn toàn không cần phải thế.

Trong lòng Lâm Phong trầm xuống, sẽ không là...

Nhưng vào lúc này, người đó tựa hồ mất kiên nhẫn, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm bỗng dưng tràn lan trong không khí! Cảm giác hàn khí trong nháy mắt tràn cả thân thể, tư vị này quả thực như là ném người ta vào trong một chậu nước đá! Đang ấm áp trong dực thùng, Lâm Phong cũng không khỏi cảm giác một trận rét lạnh, trong lòng thầm mắng một câu: ta khát! Năm ngón tay nhấc lên, đối với người phía bên y giá ra tay!

Hai tròng mắt người đó có chút hoảng, bọt nước văng khắp nơi, chỉ một thoáng Lâm Phong đã cùng người đó đấu được bốn chiêu! Màn nước vung lên ập vào người nọ làm hắn cả kinh lui về phía sau vài bước, Lâm Phong không chút khách khí vận chân khí, uyển chuyển mềm mại như tiên tử, từ trong dực thùng bay lên!

Tầm lụa trắng trong nháy mắt quấn lấy thân thể nàng, nhưng ngay cả như vậy Lâm Phong vẫn biết, đối phương đã nhìn thấy rõ thân thể mình rồi, lấy nhãn lực một tuyệt đại cao thủ mà nói, một chút sương mù chả là gì!

Màu sắc người nọ chấn động, kinh hãi, kinh hô:

“Người là...”

“Nghĩ không ra Doãn Tình công tử một đời quái tài cư nhiên lại là một tên đầu trộm đuôi cướp, kiêm thêm chức đạo tặc hái hoa, hôm nay ta xem như đã thấy được rồi, lời đồn đại quả nhiên không thể tin a, không thể tin!” Bị người khác nhìn thấy hết rồi, nhưng Lâm Phong là loại nữ tử từ khi sinh ra đã không biết cái gì gọi là cảm thấy thẹn thùng, nàng dường như hoàn toàn không để ý, đôi mắt xinh đẹp sắc bén, gắt gao khóa trụ thân ảnh hắc y nhân, hắn đang lắc đầu hoảng hốt há miệng, sau khi thông suốt đã châm chọc khiêu khích.

Mảnh trường sa trắng chạm mặt, mang theo từng đợt kinh phong sắc bén, võ công hắc y nhân mặc dù cao cường cũng không dám khinh thường, tránh chiêu cực nhanh, dưới chân đạp một cái, lần nữa phi lên xà nhà.

Lông mày Lâm Phong giương lên, nụ cười nhẹ động trên đôi môi, tung người theo sát, lướt nhẹ lên một cột xà nhà khác.

Hơi nước màu trắng bốc hơi còn chưa lan tràn hết trong không khí, ánh mắt Lâm Phong như nhìn thấu thực chất, xuyên thấu qua đám sương trắng dày đánh giá hắc y nam tử này, lần trước vì vội vàng mới chỉ nhìn thấy vẻ ngoài tuấn tú long trời lở đất, lúc này nhìn kĩ mới biết, vóc người nam nhân này không phải là tốt bình thường, đáng vẻ cân xứng cực điểm với khuôn mặt, ừ... Cùng Thần Thiên cũng có thể phân cao thấp.

Không biết tại sao, Lâm Phong rất thích đem mấy mỹ nam tử mình thấy so sánh với Bắc Thần Thiên một phen, cũng không biết có phải do Bắc Thần Thiên chết tiết thật sự rất mê người không.

Nghênh đón ánh mắt đánh giá của Lâm Phong, trong mắt hắc y nam tử hiện lên một vẻ hứng thú, có chút cuồng nhiên mà cười, không hề che dấu, một tay kéo khăn đen che mặt xuống, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ như điêu khắc lộ ra, lúc này trên khuôn mặt ý cười dày đặc như phát hiện được chí bảo thể gian, trong mắt sáng quắc chói lọi như muốn đốt cháy người.

“Làm sao biết là ta?”

Đồng tử Lâm Phong co rút, gương mặt tuấn tú này, quả nhiên chính là người đã cướp xe ngựa đó!

“Ừ, ta đường đường là Ám Vương, là Bắc Thần đệ nhất kỳ nhân, việc nhỏ ấy cũng đoán không được?” May là da mặt Lâm Phong so với thành tường còn dày hơn, trước ánh nhìn “nóng rực” của một nam nhân như thế mà có thể không thấy khiếm nhường, cảm thấy thẹn thùng mà là vung tay lên, lộ ra vẻ khinh thường. “Không phải là Thần Thiên, cũng không phải Xa Trì, trừ người – Phong Vũ quốc còn có thể là ai vào đây?”

Bên trong Phong Vũ quốc thập nhị tôn giả chó má, người là chí tôn, võ công cao nhất, vì phòng vạn nhất, người không đến thì ai đến? Hơn nữa người là người tâm cao khí ngạo, bị ta chơi đùa một lần, đương nhiên muốn tự mình tìm hiểu, muốn cùng ta gặp mặt đầu một phen, mặc dù một mình đến có chút nguy hiểm, bất quá lấy tuyệt thế võ công của người cũng không coi là gì, cho nên ta mới kết luận, người này không là ai khác mà là người – đệ nhất tôn giả, Doãn Tình!”

“Ha ha ha ha!” Doãn Tình vừa nghe vừa kinh ngạc, sau khi nghe xong ánh mắt lại càng thêm tỏa nhiệt, hai tròng mắt lóe ra tinh mang giống như là hai viên kim cương sáng chói, cuối cùng bỗng nhiên bộc phát ra một trận cười dài cực kỳ càn rỡ, hoàn toàn không để ý tiếng cười chính mình sẽ kinh động binh lính bên ngoài.

” Cười đủ chưa?” Lâm Phong khiêu mi, đôi môi trào phúng câu hỏi.

Hai người cứ như vậy, dùng một tư thế đứng quỳ dụi trên xà nhà, không ai có ý vọng động trước, giống như một hai lão bằng hữu nói chuyện trời đất, dĩ nhiên, nếu như không phải ở địa điểm kỳ quái thế này.

“Ha ha ha, Ám Vương a Ám Vương, người làm ta kinh ngạc rất lớn! Người biết không, bốn tôn tung hoành Ân Tang nhiều năm như vậy, chỉ có hôm nay là cao hứng nhất! Rất thống khoái, rất thống khoái rồi, ha ha ha ha!” Doãn Tình còn đang điên cuồng cười lớn, một góc hắc sam khê vung lên, quả nhiên là kiêu ngạo!

“Nghĩ không ra! Không ngờ trên đời này cứ nhiên có một nữ tử như vậy! Không trách Bắc Thần Thiên không chút nào nghi ngờ người, ta đã nói hử làm sao không biết đạo lý ‘tiềm long vật dụng’ chứ, nguyên lai... Ha ha ha ha...”

” Vứt bỏ cái ý nghĩ này đi, ta không phải nữ nhân của bất luận kẻ nào, cũng sẽ không làm nữ nhân của bất kì ai, nếu người còn muốn giữ mạng thì tốt nhất đừng coi ta là nữ nhân.” Không mẫn không nhạt, lạnh lùng nhắc nhở, cổ tay Lâm Phong không biết từ khi nào đã thi triển Thiên Hoang Nhẫn, một đạo yêu diễm sắc bén chậm rãi lưu động, dưới sương mù hắc là không dính nước!

“Ngay cả Thiên Hoang Nhẫn cũng ở trong tay người!” Nét mặt Doãn Tình cả kinh, Lâm Phong dường như không hiểu ý mà giễu cợt, tức khắc hừ cười: “Bắc Thần Thiên thật đúng là coi trọng người, trong người người mang trọng bảo, hử cũng có thể để người ra ngoài?”

” Sắc bén tại đao, không dùng cũng sẽ rỉ sắt.” Lâm Phong thần nhiên cười nhẹ.

” Nữ nhân, người cũng biết, mỗi lần người lộ ra vẻ mặt như vậy đều nói lên trong lòng người có kế hoạch.” Khuôn mặt tuần tú của Doãn Tình lộ ra ý cười mấy phần điên cuồng, không để ý Lâm Phong đang nhìn mi, thẳng thừng cười nói.

“Cho dù người hiểu thì sao? Chẳng lẽ kế hoạch của bốn vương còn có thể cho người là một con chuột hiểu rõ được?” Lâm Phong đại ngôn bất tầm giờ ống tay áo, bộ dáng cao cao tại thượng.

“Phòng này sương mù dày đặc, vốn dĩ bốn tôn còn có điểm nghi hoặc, bây giờ nghĩ đến thì đúng là kiệt tác của người rồi.” Doãn Tình đột nhiên thở dài một tiếng, trong đôi con ngươi rạng rỡ lộ ra sự thưởng thức nồng đậm.

“Cho dù người phát hiện rồi thì sao? Người dám nói lúc này người không trúng ‘mê diệt hương’ sao?” Mang theo chút quyến rũ thần nhiên cười, lúc này trên người Lâm Phong còn chút bọt nước, danh phù kì thực như thủy phù dung, đắc ý cơ hồ như làm tất cả nam nhân trong thiên hạ điên cuồng!

“Bốn vương liệu sự như thần, sớm đã biết bên người bốn vương khẳng định có người muốn tìm hiểu lai lịch chi tiết về bốn vương, người cho rằng bốn vương sẽ không có chút phòng bị mà đi tắm rửa?” Nàng dùng chính mình làm mỗi câu, bất quá không nghĩ tới mỗi câu này lại câu được một con cá lớn như vậy.

Sát khí nguy hiểm trên người Lâm Phong chậm rãi tràn ra ngoài cơ thể, lúc trước nói nhảm cùng hử chỉ là chờ thời gian được tính phát tác, lúc này được đã phát tác thì không cần phải chờ gì!

Doãn Tình lại giống như hoàn toàn không biết nguy hiểm, trên gương mặt tuần mỹ còn tồn tại ý cười, nhìn chăm chú vào Lâm Phong, bộ dáng muốn sắc không muốn sống, đầu lờ không hợp miệng ngựa, than thở: “Mặc kệ là bộ dáng nào cũng làm người ta để tâm đến vậy, người thật sự rất đẹp!”

” Còn đắc ý, người cũng chỉ có thể xuống địa ngục mà xem!” Thân thể rung động, Lâm Phong nhanh nhẹn xuất chiêu, lưỡi đao sắc bén trên không trung, mắt thấy sẽ chém Doãn Tình thành hai khúc!

Song ngay lúc giờ phút này, vốn Doãn Tình phải trúng mê được thì hẳn lại khơi gợi nụ cười bên môi mê người, thân thể xoay động tựa như tia chớp đánh vỡ cửa sổ, bay ra ngoài!

Cái gì? Lâm Phong trong lòng rung động mạnh, người này không trúng độc sao? Không có khả năng!

Binh lính ngoài cửa đã bị trận cuồng tiếu của nam nhân này thu hút lại đây, lúc này đột nhiên một âm loạn, “Bất thích khách!” “Mau chạy bên kia!” Những thanh âm không dứt bên tai, âm âm loạn loạn tứ tán mà chạy.

Ngay sau đó, thanh âm Bắc Thần Tường lo lắng truyền tới tai Lâm Phong, áo lam bóng người nghiêng ngả liêu lĩnh tới mà “Phanh!” một tiếng mở cửa, bay nhanh qua bình chương vọt vào trong phòng.

“Ám huynh! Người không có việc...”

Một câu chưa nói hết, hẳn hốt hoảng bối rối giờ như một cái cọc gỗ, cả người trụ lại, Bắc Thần Tường toàn thân chấn động mạnh, ánh mắt đại ra, ra hoảng sợ nâng ngón tay chỉ Lâm Phong, miệng mở ra thật lâu không thể khép lại.

Lâm Phong giật mình, rớt mồ hôi, xong rồi! Cả người nàng chỉ che hờ bởi một mảnh lụa, còn chưa kịp chuẩn bị! Bộ ngực đầy đà cùng da thịt bóng loáng như ngọc không thể giấu được...

“Ồ... Tường Vương gia...”

53. Chương 53: Tình Loạn

“Người là... Người là...” Ngón tay run rẩy chỉ vào người trước mắt, đầu Bắc Thần Tường trong một khắc bỗng ù ù rồi loạn.

Người trước mắt, cả người chưa ráo nước, chỉ dùng một tấm lụa trắng che lấp những vị trí trọng yếu thân mình, da thịt trong suốt như ngọc cùng đường cong động lòng người không chút nào ẩn dấu, trên dung nhan tuyệt sắc quen thuộc mang theo một chút lúng túng, những giọt nước vương trên mái tóc dài đen nhánh như những viên thủy châu nhẹ rơi dường như không nỡ phá hỏng nữ tử xinh đẹp này.

Không tự chủ được nuốt nước miếng, Bắc Thần Tường cảm thấy trên mặt đỏ bừng, đôi mắt giống như mắt khổng chế, không thể dời khỏi người nữ tử tuyệt sắc này, càng nhìn càng mê luyện, trời ạ! Nàng dĩ nhiên là...

“Ám Vương! Tường Vương gia! Sao hai người...” Bên ngoài binh lính hòa thân vệ các tiếng hô trận trận truyền đến, Bắc Thần Tường kinh hãi tỉnh lại, giật mình dựng lên, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, lắp bắp nói.

“Ta... Ta... Đi ra ngoài giúp nàng đem bọn họ... Đuổi... Đuổi đi...”

Nói xong, vị chiến tướng danh chấn một phương này xông ra ngoài như bị hỏa thiêu, để lại Lâm Phong còn đang khổ não suy tư nên giải thích thế nào, đừng hoài nghi, Lâm Phong của chúng ta mặt dày tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới phi nhân, chuyện nhỏ này đương nhiên sẽ không làm nàng có bất cứ cảm xúc xấu hổ nào.

Chỉ bất quá, làm Lâm Phong có chút buồn bực chính là chỉ sợ về sau Bắc Thần Tường không có khả năng coi nàng làm một huynh đệ nữa rồi.

Aizz, nam nhân có điểm phiền toái chính là không thoát khỏi mỹ hoặc của mỹ nữ, dường như nàng không chút nghi ngờ rằng qua một đêm suy tư, ngày thứ hai Bắc Thần Tường sẽ mang theo mắt gấu mèo, sau này gặp nàng về mặt sẽ đỏ bừng, trái tim loạn nhảy, quỳ gối dưới váy nàng, bị trầm hãm trong biển tình.

Mọi người nói xem, nữ nhân này có phải quá tự đại không, người ta còn chưa yêu nàng, nàng lại ở chỗ này suy nghĩ miên man...

Bên ngoài một trận thanh âm hét loạn truyền đến, chắc là Bắc Thần Tường đã ngăn tất cả binh lính ở ngoài cửa rồi, Lâm Phong cũng không để ý người bên ngoài hỗn loạn như nào, nàng đi mặc quần áo lên giường nghỉ ngơi, dù sao nàng biết, đêm nay Bắc Thần Tường không có khả năng đi tìm xấu hổ.

Ngày thứ hai, Lâm Phong quả nhiên như ý nghĩ, thấy vị Tường Vương gia hai mắt gấu mèo, cùng ánh mắt chuyên chú có lửa, còn có chút thống khổ ai oán nhìn nàng.

Mấy ngày kế tiếp, hai người gặp mặt kể ra cũng không nhiều, hầu hết là đều tự ở trong phòng mình, Xa Trì quốc như là một hũ nút, sắp xếp địa điểm ấy sứ giả ở lại rồi thôi, không hề hạ văn gị, ngay cả nguyên nhân công chúa chết cũng không ai đến hỏi rõ, điều này làm Lâm Phong trong an dật mơ hồ cảm giác có chút khó khăn.

Lời đồn đại đã dần dần lan truyền ra ngoài, Phong Vũ quốc thập nhị tôn giả rốt cuộc cũng chỉ là một phe lực lượng, cũng không phải là thế lực chính thức quyết định triều đình, mà thế lực chủ của triều đình Xa Trì đã bắt đầu có đủ loại lời đồn đãi lan truyền.

Hết thấy đang âm thầm tiến hành, ai cũng không có ý ra tay đầu tiên, đều tự hành động rất cẩn trọng, âm thầm, ngay cả Lâm Phong cũng không có cách gì tra ra.

Mấy ngày sau, Tần Tranh mang theo hưng phấn cùng một tia ngưng trọng đến báo cáo tin tức.

“Chủ thượng, giao dịch đầu tiên của chúng ta đã hoàn thành thuận lợi rồi! Hồ Viêm cùng Triển Trần Tiêu đã trở về Bắc Thần, Tần Đại lão bản bên kia có hồi âm, dưới sách lược anh minh của chủ thượng, chúng ta trừ ra được lãi từ buôn lậu lương thảo, còn thuận lợi mang về một nhóm công phẩm, thật đúng là buôn bán hết sức thuận lợi.”

Lâm Phong thần nhiên gật đầu, lộ ra một nụ cười tán dương tuyệt mỹ, lại tựa hồ như không có dao động lớn, điều này làm trong lòng Tần Tranh âm thầm bội phục, quả nhiên không hổ là chủ thượng, thành bại không sợ hãi, bản thân mình có thể lựa chọn nàng, cũng chính là vinh hạnh của mình.

“Tin tức tốt người nói rồi, tin tức xấu thì sao?” Lâm Phong tiện tay hái một đóa hoa bên cạnh, mạn bất kinh tâm hỏi.

“Chủ thượng anh minh!” Tần Tranh than thở từ nội tâm nói, thần sắc nghiêm túc, trịnh trọng nhỏ giọng nói: “Chủ thượng, thông qua mạng lưới buôn bán của Tần Đại lão bản, gần đây chúng ta biết được tin tức của kinh người, mặc dù không biết là thật hay giả, nhưng tin tức này quá mức kích động, cho nên ta muốn xin chủ thượng nên thật coi chừng.”

“Có người can thiệp vào chuyện Phong Vũ và Xa Trì?” Trong đôi mắt đẹp của Lâm Phong hàn quang chợt lóe, một tầng sát khí mơ hồ lộ ra.

“Chủ thượng liệu sự như thần! Lôi Nhiên tới!” Thanh âm Tần Tranh mặc dù thấp, nhưng lại như một đạo sấm sét vang bên tai Lâm Phong.

Lôi Nhiên tới! Tên nam nhân như ác lang kia tới, đúng lúc này lại nhúng tay can thiệp vào chuyện tình Bắc Thần quốc? Chuyện sống mái của Phong Vũ Xa Trì là điều không thể tránh được, chẳng lẽ hắn còn muốn cố quấy đục thêm hồ nước đục? Không! Không có khả năng! Chuyện như vậy đối với hắn căn bản không có lợi, Phong Vũ cách Thiên Thành quá xa, hắn muốn động tay dưới mí mắt Bắc Thần Thiên vậy mới là chán sống!

Như vậy, mục đích của hắn là gì? Là vật gì, hay là —— người?

Trong đôi mắt đẹp của Lâm Phong hiện lên kinh hãi, bất an trong lòng dâng cao dày đặc, không hy vọng chuyện tình là như vậy, nàng càng nghĩ càng cảm giác thấy Lôi Nhiên lần này có thể vì nàng mà đến!

Bởi vì, tại Thiên Lục, hắn từng thấy dung mạo mình, nói cách khác, hắn có khả năng đã đoán ra, nàng chính là Lam Phượng! Mà lần này thánh nữ đi theo đi tới Xa Trì quốc, tuyệt đối là một cơ hội tốt!

Ánh mắt hướng về phía Đông Uyển Tiểu Thúy đang ở, trong con ngươi mắt Lâm Phong lộ ra tầng tầng âm tàn, mặc kệ là ai, nếu muốn tới phải chịu chút đau khổ, ta làm sao lại không biết xấu hổ mà một phần đại lễ cũng không tặng cho người đây?

Mặc dù biết rõ Bắc Thần Tường gần đây một mực tránh mặt nàng, nhưng lúc này không phải lúc nói giỡn, Lâm Phong thở dài, đi Nam Uyển tìm Bắc Thần Tường.

Lúc tìm được người này, Bắc Thần Tường đã uống say túy lúy, trong tay còn ôm một vò rượu, cả người nằm trong một đồng bình rượu, râu mép trên mặt hình như đã để vài ngày không cạo, hốc mắt có chút lõm xuống, ngũ quan có phần xanh xao, nhìn qua như có bệnh!

“Bắc Thần Tường! Người mấy ngày nay sống như vậy sao?” Lâm Phong phần nộ quát một tiếng, một cước đá đi, mặc dù không phải cố ý, nhưng dù sao tạo thành tình huống này là do nàng, nhưng có chán chường đến thế nào, cũng không thể trong thời khắc mẫn cảm mà say thành cái dạng này đi? Hắn không sợ người khác hạ độc trong rượu hắn uống sao?

Người đang say mơ màng cảm thấy trên bụng đau xót, bắt đầu dỗi mở mắt.

Bắc Thần Tường vừa mở mắt nhìn thấy khuôn mặt tuyệt sắc của Lâm Phong, ánh mắt nhất thời càng thêm thống khổ, khoát tay, mượn rượu kích động ôm cổ Lâm Phong, ôm gấu gao, nàng ngay cả giấy dựa cũng chưa kịp đã ngã vào trong lòng hắn.

Ta khát! Ta khát! Lão nương bị ăn đậu hũ rồi! Lâm Phong phát điên nghĩ, cố sức vỗ miệng đảm bảo mình không bị nghẹn chết, trước kia tại sao nàng không phát hiện ra khí lực Bắc Thần Tường lại lớn như vậy? Bị ôm như thế, nàng không có biện pháp tránh ra!

“Ám huynh... Ám... Ta nên làm gì bây giờ? Ta nên... Làm sao bây giờ?” Nam nhân vô lực rên rỉ một tiếng, thân hình rần chẫn như run: “Ta biết ta không nên thích nàng... Cũng không thể thích nàng, tại sao đối với nàng lại... Tại sao không bắt buộc được chính mình...”

“Nam nhân thích nữ nhân xinh đẹp chẳng lẽ là sai? Người cũng không phải là người điên như Thần Thiên, nhìn thấy nữ tử tuyệt sắc khuynh thành một mà một chút phản ứng cũng không có, ta sẽ đi đập đầu vào tường.” Lâm Phong đảo cặp mắt nói, dường như hoàn toàn không ý thức lời nói của mình tự đại đến cỡ nào, ngũ khí kia tự đắc hơn trời!

“Nàng...” Bắc Thần Tường trong lúc men say mông lung bị một câu nói của nàng làm hắn dở khóc dở cười, ngửi mùi thơm trên người nàng say mê không thôi: “Ám, có lẽ ta là một nam nhân rất vô dụng, ta không thể cùng hoàng huynh tranh bất cứ đồ vật gì, ngôi vị hoàng đế, giang sơn, thậm chí là nữ nhân, ta cũng không thể cùng hắn đoạt... Không biết từ lúc nào, ánh mắt ta đã dừng trên người nàng, lúc nàng giả nam ta đã không thể tự khống chế, ta khuyên chính mình từ bỏ ý niệm trong đầu đi, nhưng bây giờ nàng lại...”

Nhưng lại biến hóa nhanh chóng, biến thành một nữ tử tuyệt sắc sao? Lâm Phong khóe mắt nhảy nhảy, da mặt nàng dày, dưới tình huống lại không đỏ mặt, tim không nhảy loạn, còn có thể lý trí mà phân tích lời nói của Bắc Thần Tường.

“Ta, hai ngày nay tâm tình rối loạn, trong đầu ta không thể khắc chế mình không nghĩ tới nàng, nhưng rõ ràng là vô luận thế nào ta cũng không thể cùng hoàng huynh tranh đoạt, ta...”

“Ta không phải nữ nhân của hắn!” Cắt đứt lời nói của Bắc Thần Tường, trong giọng nói của Lâm Phong có chút lạnh lùng, thậm chí đáng sợ: “Ta cũng không thuộc về bất luận kẻ nào! Nếu như hắn đem ta trở thành nữ nhân của hắn, như vậy...”

Nhất thời Bắc Thần Tường có chút ngây ngốc, nghi hoặc nhìn Lâm Phong cặp mắt hắc bạch phân minh, hắn không hề có nghi ngờ mà còn có vài phần vui sướng khó nén.

Lời của nàng có ý tứ gì? Có phải hay không nói...

“Người có thể thích ta!” Lâm Phong thần nhiên nói, ngũ khí nhu hòa một ít: “Chỉ là, ta đối với người không phải là loại tình cảm này, ta nghĩ, nam nhân như người cũng không miễn cưỡng ta, huống chi trên thế giới này không ai có thể miễn cưỡng được ta!”

Trong lời nói lộ ra sự tự tin mãnh liệt, lại khiến ánh mắt Bắc Thần Tường nhìn nàng càng thêm kinh ngạc si mê, hắn khẽ cười: “Nàng thật sự rất đặc biệt... Ám, gặp nàng, đời này của ta không uống phí.”

“Hừ, Tường Vương gia, ngã quy cũng không chỉ mình người, cho nên người không cần để ý.” Nàng tiếp tục đồng dạng phát huy công lực da mặt dày siêu vô địch, gương giọng cười, lập tức Lâm Phong lại nhú nhú mày, cầm bình rượu trong tay hắn đập bẻ: “Sau này ít uống thành như vậy cho ta! Người đã quên người đến Xa Trì làm gì sao?”

“Ách...” Bắc Thần Tường bị nàng giáo huấn, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, cúi đầu cười nói: “Xin lỗi, ta... Ta sau này, chỉ cùng nàng uống rượu thôi, được không?”

“Tốt!” Lâm Phong cười, tựa như đóa hoa tươi đẹp nở rộ: “Chờ trở lại Bắc Thần, ta cùng người đại tủy ba ngày!”

Nam nhân này thuần phác, cương trực, hoàn toàn không có tâm tư khác, ngay cả loại tiểu nhân như Lâm Phong cũng bất tri bất giác đối với hắn có vài phần hảo cảm, cùng hắn làm bằng hữu cũng không phải chuyện xấu gì.

“Được rồi, Ám, nàng đến tìm ta có việc sao?” Bắc Thần Tường tỉnh rượu không ít, lúc này mới lưu luyến buông Lâm Phong ra, ánh mắt nhìn nàng vẫn nóng cháy như vậy, theo như lời Lâm Phong, hắn có thích nàng hay không là chuyện của hắn, nhưng hắn thật sự say mê nữ tử cường hãn này rồi.

“Ta có chút tin tức, có người sẽ gây bất lợi cho ta.” Lâm Phong mỉm cười.

“Cái gì! Ai to gan như vậy? Bỏn vương đi làm thịt hắn!” Trên mặt Bắc Thần Tường lập tức nổi lên sát khí, cư nhiên có người ở dưới mí mắt hắn dám đối với nữ tử hãn chung tình gây bất lợi? Muốn chết sao?

“Làm thịt hắn là tất nhiên, bất quá con thỏ này thật sự rất giáo hoạt, không dễ bắt được như vậy.” Trong mắt Lâm Phong lóe ra tia sáng kỳ lạ, những ai quen thuộc với nàng đều biết, nhất định là nàng lại có chủ ý thất đức gì đó rồi.

“Vậy, chúng ta làm sao bây giờ?” Như vậy, tín nhiệm của Bắc Thần Tường đối với nàng quả thực đã tới trình độ mù quáng rồi, Lâm Phong mà nói mặt trời mọc đằng tây có lẽ hắn cũng không phản bác gì.

“Ôm cây đợi thỏ, nghe nói qua chưa?” Khuôn mặt Lâm Phong xinh đẹp, nụ cười phi thường âm hiểm.

54. Chương 54: Nổi Gió

Phong Vũ quốc và Xa Trì quốc, lời đồn đại chẳng biết nổi lên từ khi nào càng trở nên dữ dội bất an, bùng nổ trong cả hai nước. Quốc chủ không đủ lực khống chế các xung đột, mà không biết vì sao mấy thành trấn mấy ngày nay đều gặp phải cướp bóc, biên cương hai nước lại âm ỉ bất ổn làm lòng người hoảng sợ, người chạy nạn khắp nơi, đâu đâu cũng thấy những mảnh xương trắng.

Lời đồn đại rất nhanh chóng lan truyền tới kinh thành Xa Trì, ngay cả Lâm Phong và Bắc Thần Tường đang nhàn nhả cũng nghe nói tới chiến sự biên cảnh, theo lời đồn, quân phiệt các vùng nổi lên, không chút kiêng nể chiêu binh mãi mã tập kích Phong Vũ và Xa Trì, hai nước đều gặp nạn.

Bất quá trong lòng mọi người đều hiểu rõ, những tên “quân phiệt” đó dường như không thích hợp, hai nước Phong Vũ và Xa Trì mặc dù cách nhau không xa nhưng cũng có chút khoảng cách, mà ở giữa còn có một vài thế lực khác, tại sao những thế lực này không gặp phải chuyện gì mà hết lần này tới lần khác chỉ có hai nước là gặp nguy hiểm?

Suy nghĩ ra, trưởng lão Phong Vũ quốc tức giận đến độ không thể kiềm chế được nhắm ngay đầu mũi chỉ Xa Trì, mà Xa Trì cũng không thể không hứng đón khó khăn.

Tất cả tiến hành rất thuận lợi, phi thường, phi thường thuận lợi, thuận lợi đến mức làm cho Lâm Phong cảm giác có vài phần quý dị.

“Đổng Thiên Diệp của Xa Trì thoát nhìn cũng chẳng phải kẻ ngu, cho dù ông ta không chịu đựng được áp lực của dư luận cũng không thỏa hiệp luôn như vậy. Đầu óc ông ta không có vấn đề, cái trò chia rẽ ly gián đơn giản này mấy bô lão Xa Trì cũng không thể không nhìn ra, tại sao lượng quân xuất binh lại lớn đến thế?” Lâm Phong tản bộ tùy ý trong rừng trúc, đôi mi nhíu chặt, trông mặt xinh đẹp hiện lên một mặt tinh mang, lấy tay nâng cằm suy nghĩ sâu xa.

“Có lẽ là vì kế sách của nàng quá mức lợi hại?” Một mực ngây ngốc bên người Lâm Phong, Bắc Thần Tường nhìn chằm chằm nàng khẽ cười nói. Từ lúc phát hiện ra Lâm Phong là nữ tử, dường như mỗi ngày hắn đều dính lấy nàng, mà mặt Lâm Phong cũng như đeo da trâu lên, vài lần cảm thán chẳng có cách nào, nam nhân nếu có vô lại thì trình độ vô lại so với nữ nhân còn kinh khủng hơn.

Nhưng Bắc Thần Tường rất nhiều lần nhìn nàng đến say mê, mà chưa bao giờ có hành động không hợp lễ gì.

Người này là một chính nhân quân tử thuần túy, Lâm Phong suy nghĩ hồi lâu đành phải một nhún vai mặc kệ hắn, aizz, nàng không trách hắn, là ai tự làm mình quá mỹ lệ, quá mê người chứ, Lâm Phong có chút tự sướng suy tư. (tác giả than khóc: khá lắm, tự kỷ điên cuồng a~~!)

“Bản thân ta cảm thấy tất cả rất không thích hợp, giống như là ngay quyền đầu tiên đã đánh vào trong bông, một chút khí lực cũng không đáp trả, không hề phản ứng lại, đối sách của chúng ta cũng không nhằm vào thực hiện, bị động như vậy, chung quy làm ta cảm giác như có người đã xếp đặt bẫy rập trong đó.” Lâm Phong không khỏi đau đầu thở dài nói.

“Ám, có một số việc kỳ thật cũng không phải quá phức tạp như nàng nghĩ, hoàng huynh từng nói với ta, chiến tranh giữa các nước thì thực lực chiếm phần quan trọng, không phải một chút cơ trí là có thể giải quyết vấn đề, trước thế lực cường đại trước mặt, bất kể kế sách gì cũng chỉ là bọt nước mà thôi.” Thanh âm Bắc Thần Tường như có từ tính chậm rãi nói, mặc dù hắn thích nhìn bộ dáng Lâm phong khi bày mưu tính kế, nhưng hôm nay nhìn nàng khổ não, không biết vì sao hắn lại rất đau lòng.

Trong lòng không khỏi mắng, hình ảnh Bắc Thần Thiên mà hắn kính ngưỡng hiện lên, hoàng huynh là đồ đàn, mặc kệ Ám có thông minh thế nào, lợi hại thế nào thì nàng vẫn chỉ là một nữ nhân, tại sao huynh ấy lại có thể để nàng tiến vào chuyện nguy hiểm đến vậy! Khi trở về không phạt huynh ấy một trận rượu, cơn tức này nuốt không trôi a~!

Nghe hắn nói, con người Lâm Phong trong khoảnh khắc trở nên thâm trầm, không biết tại sao nàng đột nhiên có chút nhớ tới thủ đoạn bá đạo tuyệt đối của Bắc Thần Thiên.

Nam nhân kia chính là như thế, lấy vũ lực tuyệt đối, khống chế tuyệt đối, nắm chắc quốc gia trong tay, giết chết cha anh, cướp đoạt hoàng quyền, thậm chí không có mảy may do dự, theo như lời hắn thì với vũ lực tuyệt đối trước mặt, bất cứ đồ vật gì cũng sẽ hóa thành bọt nước...

Nam nhân kia quả nhiên là một đời kiêu hùng! So ra, Lâm Phong cảm thấy những gì mình gây dựng tuy là khôn khéo, nhưng thủy chung vẫn thiếu ánh mắt nhìn toàn cục, sự tàn nhẫn của nàng phần nhiều là trên phương diện giết chóc máu tanh, còn nói tới những đối sách quốc gia, nàng không thể so được với Bắc Thần Thiên.

Kèn lệnh phương xa thổi lên như tiếng sói tru, mang theo khí tức âm trầm và vị tanh của máu, hai người hơi kinh hãi, trong lòng bất an.

“Trở về thôi.” Bắc Thần Tường gật đầu với Lâm Phong, hai người về biệt quán dành cho sứ giả.

Đêm đen, mọi vật mau chóng lặng yên, ánh trăng mỏng manh, mờ lung mờ mịt dị thường. Tới nửa đêm, cả mặt trăng đã chui sâu vào trong tầng mây đen nhánh.

Không khí đêm khuya mang theo chút lạnh lẽo, khắp nơi trong biệt quán đều im ắng. Binh lính thủ vệ Xa Trì mệt mỏi buồn ngủ, đột nhiên cảm giác trước mắt thoáng một bóng động, muốn dụi mắt nhưng chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, trên cổ bỗng dưng mát lạnh, vậy là lặng yên không một tiếng động hắn đã cùng thế giới này cáo biệt rồi.

Giải quyết hai thủ vệ xong, hắc y nhân ánh mắt sáng quắc, thủ thế ra hiệu về phía sau, mười nam tử vóc người to lớn linh hoạt mà phi thân qua tường, tiến nhập vào trong đông uyển trống trải.

Bọn họ xuất hiện rất lặng lẽ, nghiêm chỉnh che dấu thân hình của mình, lặng yên tìm kiếm trong phòng, trong căn phòng tối tăm trống rỗng, chỉ có trên giường là căng phồng, đó là chỗ ngủ của thánh nữ...

Một nam nhân rút trường kiếm tùy thân ra, cảnh giác khơi chần bông trên giường, kiếm mới chạm vào chăn, trong mắt cảnh giác mãnh liệt.

“Mau đi! Trúng kế rồi!” Vội vàng hô vang, mười nhân ảnh bỗng dưng từ cửa sổ nhảy ra ngoài, cả căn phòng bỗng hiện lên ánh lửa đỏ rực, dĩ nhiên là do phía dưới chăn có cất giấu thuốc nổ! Một tiếng nổ âm âm kinh thiên động địa, cả phòng nhất thời bị bùng nổ tung tóe loạn!

Chỉ có mười mấy người có võ công cực ỏi thoát ra được, những người còn lại nhất thời nổ tung tới xương thịt bay loạn, hài cốt không còn!

Nhưng vận khí mười người này dường như cũng không tốt như vậy, vừa thoát khỏi quỷ môn quan, chờ đợi bọn hắc lại là thứ còn đáng sợ hơn địa ngục!

Cây đuốc bốn phía sáng ngời, rất nhiều binh lính không biết từ đâu xuất hiện, trong tay mỗi người cầm cây đuốc và cung tên sát thương cực kỳ đáng sợ, “Vù vù vù!!” Hỏa tiễn bắn lên đầy trời rơi xuống từng góc tiểu viện!

“Nhất Phẩm Đường! Đáng chết!” Hắc y nam tử cầm đầu gầm lên giận dữ, mười nam nhân bọn hắc mặc dù võ công cực cao, nhưng phải đối mặt với chiến thuật biển người, đúng là không thể chống cự được, mặc dù không bị hỏa tiễn bắn chết cũng sẽ bị đả thương, mất mạng.

Một đợt hỏa tiễn dừng lại, một hắc y nhân quát: “Xông ra!” Mười cái bóng nhất thời xông ra tứ phía, tất cả đều tự chạy trốn! Nhưng vừa chạy tới tường lại cực kỳ hoảng sợ, nội lực trong thân thể bọn họ một chút cũng không còn!

“Mùi tên có độc!” Hắc y thủ lĩnh giận dữ rống to, người dần suy yếu vô lực, đại môn biệt viện âm âm mở rộng, một người nam tử tuấn lãng đi đến, chính là Bắc Thần Tường đã ở đây mà ẩn núp đã lâu.

“Bất sống!” Bắc Thần Tường lạnh nhạt phân phó, ánh mắt lộ ra ý cười, Ám, nàng quả thật liệu sự như thần a!

“Vương gia, bọn họ đã phục độc tự vận rồi!” Một binh lính báo cáo, những người này hiển nhiên xuất từ một nơi cực có tổ chức kỷ luật, trong miệng mỗi người đều hàm chứa độc dược, thấy không còn cách nào chạy thoát liền tự cắn tui độc trong miệng, toàn bộ tự sát.

Bắc Thần Tường có chút nhíu mày, ngay cả hắc y thủ lĩnh cũng tự sát? Ánh mắt chuyển tới những người này, đôi mày kiếm rồi đột nhiên khẽ nhướng, đột nhiên toàn thân phát mồ hôi lạnh, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc không thể tin, dựa vào chục người đã đến đây hành động quả là quá ít đi! Nếu đối phương quyết định toàn lực muốn tấn công như vậy, chắc chắn không thể có thể phái vài người này đi tìm cái chết hư thế được!

Ám! Nàng lại lừa ta lần nữa!

“Mau đi tây uyển!” Bắc Thần Tường gấp gấp nói, trong lòng gấp đến độ long trời lở đất, hung hăng mắng, Ám – nàng thật sự là một nữ tử không sợ chết!

Lúc này trong tây uyển, bạch y phiêu phiêu đứng trước cửa nhìn lên phía chân trời, tiếng hỏa dược nổ mạnh bên đông uyển truyền tới lỗ tai, khóe môi Lâm Phong hiện ra ý cười nhạt.

“Không biết tại sao Ám Vương vui vẻ quá, có phải tưởng rằng đại sự đã thành, bắt được bốn vương, cho nên mới cao hứng như vậy...” Đang lúc nàng xoay người muốn vào trong phòng, thanh âm khàn khàn trầm thấp phía sau đột nhiên vang lên bên tai, thân ảnh quỷ mị không biết từ khi nào đã đứng dưới ánh nến trong phòng.

Lợi khí lạnh băng gia tăng tại đầu ngón tay, Lâm Phong thậm chí không quay đầu lại, thân thể nam tính phía sau so với nàng cao hơn cả một cái đầu, tản ra khí tức âm tàn bá đạo.

“Lam Phượng! Quả nhiên là người!” Bóng người màu đen lạnh lẽo nói mang theo sự châm chọc truyền tới tai Lâm phong, Lâm Phong nheo hai tròng mắt, ngón tay kẹp lấy thanh trường kiếm trong tay nam tử.

Ánh sáng từ hoa nến làm khuôn mặt nam nhân sáng rõ, đây là lần đầu tiên Lâm Phong nhìn thấy Lôi Nhiên ở khoảng cách gần như thế, nàng kinh ngạc phát hiện, khuôn mặt cũng rất anh tuấn, mặc dù vẻ mặt có sự âm trầm, nhưng lại lộ ra khí tức cương nghị, bộ dáng lãnh khốc rất dễ hấp dẫn ánh nhìn của người khác, bạch môi hơi hé mở, khóe môi nhếch lên, vẻ mặt hắc có loại gợi cảm không nói nên lời.

Thầm than một tiếng, chẳng trách Lam Phượng thích hắc, nhân vật họa quốc ương dân thế này có thể không làm cho nữ nhân điên cuồng sao?

“Người cho rằng bốn vương không đoán ra bầy rập người đã bố trí sao! Hôm nay người nên đi theo ta thì hơn!” Năm ngón tay thành chụm thành trảo, cánh tay chắc rộng của Lôi Nhiên bỗng dừng bắt qua, lại không ngờ đột nhiên có cổ khí tức cực kỳ âm trầm toát ra khiến cho Lôi Nhiên không thể không nhíu mi, bỏ qua chuyện túm lấy Lâm Phong, xoay người đỡ kiếm của người mới phi tới, hấn phi thân lùi xuống vài bước.

Bóng đen ôm cổ Lâm Phong, phi thân nhảy trở ra, dĩ nhiên tốc độ quỷ dị vô cùng!

Hơn ba mươi hắc y nhân nhất thời tập hợp xung quanh Lôi Nhiên, nhưng bốn phía đồng thời cũng xuất hiện một nhóm lớn những thân ảnh lãnh khốc, vẫn theo mỗi người là mùi máu tanh, ai ai cũng như tu la dưới địa ngục.

“Lôi Nhiên, người trúng kế rồi!” Tiếng Lâm Phong cười khoa trương vang lên trong bóng tối, lúc này bóng người màu đen chặt ôm chặt nàng, thân hình mạnh mẽ hữu lực như một tấm chắn.

“Nữ nhân chết tiệt, người...” Trong mắt Lôi Nhiên hé ra thần sắc không thể tin, vẻ kinh dị hiện lên trên gương mặt hơi nhăn lại, thiếu chút nữa biểu hiện thành thái độ.

“Doãn Tình, người điên rồi sao? Người cư nhiên cùng nữ nhân này hợp tác!” Lôi Nhiên gào giân nói.

“Bốn tôn có điên hay không, không tới lượt người ý kiến!” Thanh âm nam nhân khoa trương, biếng nhác không chừa đường sống cho người khác mắng trả lại, hấn ôm Lâm Phong, ở dưới ánh sáng đại đao là khuôn mặt tuấn mỹ đang cười cuồng dã, không phải là Doãn Tình – một trong thập nhị tôn giả Phong Vũ quốc thì còn là ai?

55. Chương 55: Đại Biến

“Quy củ chút!” Lâm Phong đập vào tay Doãn Tình đang ngo ngoe muốn di chuyển trên lưng nàng, mặt không chút thay đổi lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn một cái nói: “Ta thấy người thật sự điên rồi, cư nhiên có dũng khí ăn đậu hũ của ta?”

Ăn đậu hũ lão nương, phải có giác ngộ về cái chết!

Trên khuôn mặt tuấn tú của Doãn Tình nhất thời bày ra vẻ đau khổ: “Đánh trận này ta nghĩ mình cũng điên luôn rồi, ngày nào cũng ở trong phòng nàng nhưng lại chỉ có thể nhìn. Thật vất vả con cá mới cắn câu, mà nàng đến ôm cũng không cho, sờ cũng không được. Đây, nữ nhân, ta là một nam nhân rất bình thường, nhìn thấy mỹ nữ tuyệt sắc đương nhiên là thích, sờ hai cái nàng cũng không bị thiếu khối thịt nào a~~, nàng có chút lương tâm đi được không?”

” Chẳng lẽ hôm nay người mới biết, ta cho tới bây giờ vốn không có lương tâm?” Lâm Phong ngạc nhiên hỏi, thừa nhận một cách đơn giản dứt khoát!

Tuấn nhan Doãn Tình khẽ co quắp hai cái, không nói gì, hấn sao lại quên mất nữ nhân này đích xác là một nữ nhân không lương tâm kinh điển chứ!

Vì sao Doãn Tình lại xuất hiện ở đây? Như vậy phải nhắc lại một màn ngày hôm đó khi màn đêm buông xuống, Bắc Thần Tường phát hiện ra thân phận là nữ nhân của Lâm Phong, sau đó hỗn loạn rời đi, Lâm Phong khẩn cấp triệu tập thủ vệ trong viện, nhận ra trong đó có một nam nhân đặc biệt, mang về trong phòng chính là Doãn Tình.

Doãn Tình quả thật có trúng mê hương, nên trong một khoảng thời gian ngắn hấn không thể chạy thoát. Lúc ấy hấn liều mạng vận nội lực vùng chường lao ra, sau đó lại mạo hiểm vòng trở về, cải trang thành một thị vệ bình thường, bởi vì nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, đây vốn là một diệu kế, nhưng sử dụng với Lâm Phong thì hoàn toàn mất tác dụng rồi.

Vốn dĩ Lâm Phong là một cao thủ giả chết để đào thoát, bực thủ đoạn này nàng không dùng mười lần thì cũng đến tám lần, sao thể có chuyện sơ sẩy khinh thường? Vì vậy Doãn Tình đáng thương cứ như vậy bị nàng tóm được, đương nhiên Doãn Tình cũng không phải là không có chuẩn bị gì phía sau, bất quá Lâm Phong cũng không làm khó hấn, chỉ là đưa ra một kế.

“Doãn Tình, chúng ta người ngay không nói nói vong vo, ta biết người là Ân Tang đệ nhất quái nhân, nói vậy người đứng đầu thập nhị tôn giả của một Phong Vũ quốc nho nhỏ cũng không đủ quyền lực, rất chi là khó chịu đi? Người cũng biết mục đích của Bắc Thần Thiên là thôn tóm Phong Vũ và Xa Trì, từng bước mở rộng lãnh thổ của mình, thống nhất thiên hạ. Mà hiển nhiên là chỉ một mình hần cũng không thể nắm giữ tất cả quyền lực, chắc chắn phải phân chia thành Phiên Vương, mà Phong Vũ quân phiệt đông đảo không thích hợp cho hần tự mình nắm giữ, ta nghĩ người đối với vị trí Phiên Vương của hai nước sau khi sát nhập hần là có hứng thú, thế nào, có muốn cùng ta hợp tác không?”

Lâm Phong vốn là người thông minh, mỗi một lời nói cũng trúng tâm tư Doãn Tình, thậm chí không hề quanh co lòng vòng. Nàng biết, đối phó với loại người như Doãn Tình, chỉ có lợi ích thực tế mới có thể dẫn động đến hần. Mặc dù Lâm Phong chiếm thế thượng phong khi giao đấu, nhưng cũng không có nghĩa là nam nhân cao ngạo như Doãn Tình lại sợ chết mà cúi đầu trước nàng.

Có lẽ mục đích cuối cùng của Doãn Tình cũng không phải là trở thành Phiên Vương, nhưng lúc này thế lực của hần quá mức đơn bạc, binh quyền Phong Vũ quốc lại bị mấy trưởng lão và lão bất tử kia chiếm giữ, trong lòng dĩ nhiên phải có rất nhiều toan tính, chỉ là không có cơ hội quật khởi thôi.

Hôm nay có người đưa ra một cơ hội lớn đặt ở trước mắt hần, hợp tác cùng Lâm Phong không thể nghi ngờ gì là lựa chọn sáng suốt nhất, hơn nữa hần bị nàng nhìn thấu thân phận, quả thực không thể không bội phục Lâm Phong đều, bản thân lại rơi vào trong tay nàng, hần đã không chút do dự mà gật đầu đáp ứng.

Đây là kế sách đôi bên cùng có lợi, chỉ cần Lâm Phong không nuốt lời, đối với hần mà nói là một việc vô cùng tốt đẹp.

Doãn Tình suy ngẫm mãi, mặc dù biết nữ tử Lâm Phong này thật sự không phải tốt đẹp gì. Nhưng làm cho hần trở thành Phiên Vương, lợi dụng hần để thống nhất Phong Vũ và Xa Trì, đối với Bắc Thần Thiên và mình đều có lợi, hứng thú của nàng cũng tuyệt đối không chỉ là một Phiên Vương đơn giản như vậy, hần cũng không có lý do cự tuyệt nàng.

Vì vậy, kế hoạch dựng lên hai tầng bẫy rập để phục kích Lôi Nhiên cứ như vậy chuẩn bị. Ngay cả Bắc Thần Tường cũng không biết Lâm Phong đã đem giấu Doãn Tình ở trong phòng chính mình, mà Doãn Tình cũng truyền lệnh ra ngoài cho Thiên Y Các và Nhất Phẩm Đường đến đây mai phục.

Kế sách này, ngoại trừ Lâm Phong ra không có người khác biết được.

Cho nên Lôi Nhiên không hề thám thính được bất cứ tin tức gì, nếu hần không chui vào bẫy mới gọi là kỳ quái.

“Các người đừng ở đây tình chàng ý thiếp, liếc mắt đưa tình đi, muốn bốn vương chết là điều không thành!” Một tiếng gầm lên, Lâm Phong quay đầu nhìn lại, Lôi Nhiên đen mặt, tàn nhẫn trừng mắt nhìn nàng và một vóc người to lớn bên cạnh là Doãn Tình, trong ánh mắt lửa giận sáng bén.

Biết mình thật sự trúng kế, sắc mặt Lôi Nhiên lại không kích động, chỉ ngoài ý muốn là việc Doãn Tình đột nhiên xuất hiện, võ công Doãn Tình tại Ân Tang khó gặp địch thủ, coi như hần cùng Bắc Thần Thiên liên thủ cũng không phải là đối thủ của nam nhân này, hơn nữa còn rất nhiều tử sĩ Nhất Phẩm Đường, nói thế nào cũng là hần ở vào thế hạ phong.

Lâm Phong nhất thời cảm giác có chút không ổn, cho dù nam nhân này có trầm ổn, nếu như thật sự không có viện binh, lúc này hần nhất định sẽ ‘thí tốt giữ xe’ liều mạng mà chạy rồi. Nếu còn ở nơi này có lẽ Lôi Nhiên còn có đối sách.

“Này, họ Doãn kia, đợi lát nữa nếu như có việc ngoài ý muốn, nhớ kỹ trốn đi, không cần phải để ý ta.” Con người mắt Lâm Phong lóe ra quang mang, nói khê với Doãn Tình, người phía sau có chút sững sờ, trên gương mặt cực kỳ tuần mỹ lộ ra nụ cười bất cần.

“Tiểu mỹ nhân, nàng đang quan tâm ta hả, yên tâm, mặc kệ xảy ra chuyện gì ta sẽ không bỏ lại nàng.”

Lời nói mặc dù đơn giản nhưng bàn tay bên hông Lâm Phong lại rộng dày và ấm áp cực độ, lúc Doãn Tình nghiêm túc, lúc nào cũng mang theo nụ cười lưỡi nhấc kỳ lạ, hần cũng cực kỳ thông tuệ, nhận ra tình huống lúc này có biến.

Lâm Phong trở mình xem thường, trong lòng ngầm, ta chỉ muốn nói cho người biết, dù ta bị Lôi Nhiên bắt được thì lấy sự quan trọng của hắn đối với ta lúc này, ta cũng không chết được. Nhưng nếu người ở cùng một chỗ với ta thì không chết cũng bị lột da, người tại sao cứ thích tự mình đa tình, hiểu lầm chính mình đây?

Đương nhiên nếu như có thể, Lâm Phong tuyệt không muốn làm tù nhân, cho nên lúc này cũng không đẩy bàn tay heo của người nào đó ra.

Viên môn có tiếng ầm vang, ánh lửa phát sáng lên, Bắc Thần Tường mang theo quân lính đã chạy tới, vừa vào cửa ánh mắt hắn đã bị một bóng đen ở trung tâm hấp dẫn, nhìn vào trong, cục diện Lâm Phong, Doãn Tình cùng người nam tử tàn nhẫn kia đang giằng co nhất thời thu hết vào trong mắt.

“Ám...” Trong lòng có chút đau nhức, Bắc Thần Tường mặc dù biết rõ Lâm Phong vẻ mặt lạnh lùng, không hề có cảm giác với nam nhân đứng bên cạnh ôm nàng, nhưng hắn vẫn cảm giác một màn này rất chói mắt.

“Ha ha ha ha, tất cả khách quý đều đến đông đủ rồi, xem ra chủ nhà như ta cũng không thể trốn được!” Một trận cười từ từ truyền đến, bốn phương tám hướng từ phía sau vách tường xuất hiện rất nhiều rất nhiều binh lính! Võ trang hạng nặng, binh khí lạnh lẽo cầm trong tay, binh lính tầng tầng lớp lớp dày đặc làm người ta da đầu tê dại, thoáng cái tất cả đều bùng lên, bao vây chặt chẽ cả Tây Uyển như thành một cái bánh chưng! Đám người Lâm Phong giật mình, lập tức hiểu ra——thầm nghĩ!

“Đáng chết, Đồng Thiên Diệp! Ta chửi cả nhà ngươi!” Thấp giọng mắng một câu, Lúc này Lâm Phong rất bức bối, hoàn toàn không để ý lời nói của nàng hù chết bao nhiêu thính giác tốt đẹp của những nam nhi anh tuấn ở đây.

Cái gì gọi là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ trực sẵn? Tên đầu heo Đồng Thiên Diệp này, dĩ nhiên cũng có lúc thông minh!

Khó trách hôm nay có tiếng kèn lệnh vang lên, thì ra là triệu tập quân binh để tối nay tới đây đối phó mọi người!

“Đồng Thiên Diệp!” Bắc Thần Tường giận dữ hét lớn, không ngờ Đồng Thiên Diệp lại ra tay một màn này, lúc này tình hình mọi người như cá trong chậu, bất đắc dĩ hắn cũng chỉ tập hợp được quân lính và Lâm Phong tụ ở một chỗ.

“Trong nháy mắt mà con mèo nhỏ biến thành con cọp rồi, xem như vậy là muốn ăn thịt người sao ?!” Khẽ cắn môi, Lâm Phong nhìn thẳng Lôi Nhiên phía trước, Đồng Thiên Diệp chỉ là quan viên của một tiểu quốc nho nhỏ, căn bản là không thể có gan tham gia trong chuyện này, nếu không có chỗ dựa hắn chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt mà thôi.

“Người yên tâm, ăn thịt người cũng không ăn người, hôm nay người biết điều ở lại cho bốn vương!” Lôi Nhiên đắc ý, sáng giọng cười thông thả, hét lớn một tiếng: “Giết!”

Khoảnh khắc tiếng « giết » vang lên, bốn phía xung quanh và cả bầu trời dường như cùng tăm tối, dâng lên hắc ám vô tận, Lôi Nhiên mang theo hơn ba mươi tử sĩ phi thân thẳng tới Doãn Tình. Tên bay đầy trời, binh khí, ám thương từ mọi góc độ phi tới, mùi vị chết chóc nhanh chóng dâng lên trong không khí, trong một khoảng thời gian ngắn, Lâm Phong nhận thấy một mùi vị nồng đậm đã lâu.

Doãn Tình thủ thế, sát thủ Nhất Phẩm Đường nhất thời tứ tán, những người này võ công cao cường, giao đấu với đông đảo binh lính bị thương cực ít.

Bắc Thần Tường cùng Doãn Tình và Lâm Phong, ba người vận chân khí phi thẳng lên nóc nhà, đối diện với Lôi Nhiên cùng hơn ba mươi tử sĩ của hắn.

“Lùi!” Lâm Phong không chút do dự lấy ra hai quả tròn tròn từ trong tay áo, vận sức vừa đủ ném đi. Lôi Nhiên vừa nhìn thấy đồ vật kia đã biết là “yêu pháp” đã nghe qua tình báo, cũng không dám khinh thường, hét lớn một tiếng “Tránh ra!” rồi lập tức phi thân lui lại hơn một trượng, đối với thứ này dĩ nhiên là kiêng kỵ vô cùng.

Một tiếng nổ ầm ầm, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng chưa kịp vang lên, tiếng gầm vang liền chết của binh lính trong nháy mắt cũng bị khói đặc và lửa lớn hoàn toàn vây quanh, bầu trời đêm xuất hiện hai đám

mây hình nắm thật lớn đang phát sáng, uy lực cũng đã dọa chết khiếp đám người xung quanh.

Lâm Phong cũng chẳng tốt lành gì, nàng mặc kệ việc sử dụng hỏa dược có thể làm cho thế giới này phát triển lệch hướng hay không, theo lời của nàng mà nói, tính mạng của mình so với cái gì cũng quan trọng hơn, người mà mất mạng thì còn quan tâm thế giới làm cái khỉ gì!

Cho nên trên người nàng luôn mang theo không dưới mười quả đạn, uy lực so ra cũng lớn hơn bom mô hình nhỏ, đây cũng là điều làm Lâm Phong tương đối tự phụ—— mặc kệ người là cao thủ võ lâm hay là yêu ma quỷ quái, lão nương dùng một quả đạn, thần căn giết thần, phật căn giết phật! Dám đến đây, ta cho người hôi phi yền diệt!

Vốn ý nàng cũng không muốn dùng quân bài này, bắt quá Lôi Nhiên tính kế nàng như thế, nàng cũng bất chấp, người muốn chết ta khẳng định cho người thỏa mãn.

Một tòa tây uyển bị hai khối lân hỏa đạn này oanh tạc, san bằng một nửa!

Rất nhiều binh lính bị nổ tung, làm thủng ra một lỗ hổng lớn!

Về mặt Đồng Thiên Diệp, Lôi Nhiên, Doãn Tình, Bắc Thần Tường đều là kinh hãi đến thần người ra, bọn họ cùng lắm chỉ là nghe nói thôi chứ chưa tận mắt nhìn thấy, không ngờ là uy lực của hỏa dược thật sự cường đại như vậy! Một khi mang ra chiến trường, đó là ưu thế tuyệt đối áp đảo kẻ địch! Lúc này, mọi người lần nữa quay đầu nhìn Lâm Phong, ánh mắt không hận mà cùng mang theo khiếp sợ và dục vọng, một nữ nhân như vậy, một khi chinh phục được thì tuyệt đối là đoạt được lợi nhất thiên hạ!

Lâm Phong thể hiện gương mặt lạnh như cương thi, dường như không hiểu sự kinh ngạc của mọi người, ở trên không trung xoay người lại ném thêm hỏa đạn về phía có nhiều binh lính đang hỗn chiến, không để ý Bắc Thần Tường và Doãn Tình cấp bách hô to, quay đầu lãnh đạm khinh miệt cười cười: “Lôi Nhiên, không phải chỉ có người bày kế trúng kế!”

Lôi Nhiên trong lòng ngẩn ra, cảnh giác mãnh liệt, ánh mắt kinh hãi: “Chẳng lẽ...”

Trong mảnh hỗn loạn, không biết từ khi nào bỗng dưng xuất hiện một cường lực, kì binh bỗng xông lên như một lưỡi dao sắc bén, thế như chẻ tre, thẳng tắp tấn công quân lính Xa Trì quốc, tiếng kêu thảm thiết không dứt, binh lính Xa Trì bị đánh nhiều đến mức chẳng rõ số lượng, binh bại như núi đổ!

Đồng Thiên Diệp nằm mơ cũng không ngờ, thế gian này lại có quân binh hùng dũng mà đáng sợ như vậy, nhất thời sắc mặt trắng không còn chút máu, lại nhìn binh lính mình, số quân đông đảo áp thế lại liên tục ít đi, khó tin mà hét ầm lên: “Không thể! Từ bao giờ Xa Trì lại có thêm một đội quân như vậy? Chúng ta không thể không phát hiện ra! Điều này là không thể!”

Mũi tên rời cung nhanh như chớp, khoảnh khắc đó đội kì binh tiêu diệt càng nhiều quân binh Xa Trì, lỗ hổng càng rộng ra. Lâm Phong đột nhiên cảm giác được phía sau có một trận kinh phong mãnh liệt. Trong đồng tử Lôi Nhiên lóe ra hung quang, giờ phút này hẳn thầm nghĩ bắt lấy Lâm Phong, sau đó lập tức bỏ chạy!

“Nữ nhân!” Doãn Tình giận dữ hét, trong lòng gấp đến độ chết khiếp, lại vì cách quá xa nên không có biện pháp cứu viện: “Ngu ngốc, nàng rời khỏi người ta làm gì!”

“Tại sao nàng không thể rời người?” Một tiếng cười hùng hậu có lực truyền đến, thiết kỵ xông lên như thể đập phá núi sông, y như thần nhân hàng thế, y giáp đen nhánh lộ ra khí tức trang nghiêm nồng đậm, trong đôi phượng nhãn hẹp dài mà sắc bén tràn đầy ý cười, tựa như một tia chớp màu đen phi thân thẳng lên không trung, cùng Lôi Nhiên giao đầu chống lại một chưởng, tay ôm Lâm Phong nhanh nhẹn lui xuống, đã đứng thẳng người, oai phong凛冽.

“Nàng rời người đi, là vì đến bên người ta!” Một nam tử thân đầy khí phách mang theo ngạo khí bề ngễ thiên hạ quét mắt nhìn xung quanh, ý cười bừng sáng trên đôi phượng nhãn, tóc dài màu đen bối cao không gió mà bay, thẳng lưng ôm Lâm Phong ngồi trên ngựa, tùy ý mở miệng tuyên thệ.

Ngựa tốt! Người tốt! Thế gian lại có một nam nhân như thế! Phong thái ra trận, không uổng là một chiến thần!

Mọi người ở đây vì sự xuất hiện của nam nhân này mà khiếp sợ không thôi, một thanh âm không hài lòng lại vang lên đánh vỡ sự yên tĩnh.

“Mẹ kiếp, Bắc Thần Thiên, ngươi ghì chặt chết ta rồi! Ngươi muốn mưu sát hả?”

56. Chương 56: Đào Thoát

Bắc Thần Thiên sửng sốt, không khỏi cười khổ, trong lòng thầm nghĩ, thật là không hiểu phong tình a~! Dính vào nữ tử này, là ta xui xẻo tám đời rồi!

Lực đạo trên tay thoáng buông lỏng, nhưng vẫn cố chấp không buông Lâm Phong ra, trong đôi mắt hẹp dài đồng tử đen nhánh khí phách mười phần: “Cứ cho là mưu sát đi, nàng tạm thời an phận chút đi, đợi lát nữa sợ rằng còn có một hồi ác chiến.”

Lâm Phong nhìn thấy hắc kỳ thật là có chút cao hứng, vừa nghe lời ấy lại rùng mình, biết trong lời nói của hắc kỳ có chuyện, đành phải bĩu môi, giống như tiểu nữ nhân “nhu thuận” tùy ý để nam nhân này ôm lấy, ngón tay thon dài nắm chắc Thiên Hoang Nhẫn, một tay kia lấy từ trong túi ra hai quả cầu nhỏ, thấp giọng hỏi: “Muốn phá vòng vây?”

Bắc Thần Thiên khẽ gật đầu nhẹ đến gần như không nhận ra, trong nháy mắt Lâm Phong hiểu rằng binh lực của hắc kỳ không đủ, nhận được tin tức về Lôi Nhiên là Bắc Thần Thiên đã đến đây ngay, giờ phút này đại quân chắc còn ở phía sau, bây giờ chỉ là khua trống gặt người, nàng cũng nháy mắt với hắc kỳ.

Hai người tâm linh tương thông, một người giục ngựa, một người đột nhiên nhảy lên, hai tiểu cầu bắn văng ra, thừa dịp hỗn loạn khói đặc cuộn cuộn, Lâm Phong hét lớn một tiếng: “Giải tán!” Người lại hạ xuống, Bắc Thần Thiên đỡ được nàng, đến khi đi tới vùng trống, tiện tay đánh bay mấy người có ý muốn chặn hai người lại, phi ngựa chạy như bay...

Đám người Đồng Thiên Diệp tròn mắt, tận mắt nhìn thấy Bắc Thần Thiên mang theo một đại đội nhân mã đông đảo tới, lúc này lại như thủy triều rút đi, nhanh chóng đến nỗi người ta ngay cả thời gian phản ứng cũng không có. Nhìn lại một lượt chung quanh, Bắc Thần Tướng, Doãn Tinh, Nhất Phẩm Đường, họ đã chạy trốn hết, so với hổ còn nhanh hơn, ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Lôi Nhiên rẽ ở một lối ngoặt, thiếu chút là bị sự phô trương thanh thế khôn khiếp kia làm tức chết.

Bắc Thần Thiên mang theo đại đội nhân mã khoa trương chấn động, nghênh ngang xuất hiện, khí thế ầm ầm như muốn giết chết hắc kỳ, mà mới chỉ trong thời gian nháy mắt, hắc kỳ lại vô cùng kiên quyết... chạy trốn!

Biến hóa quỷ dị như vậy sợ rằng lúc đầu ai cũng luống cuống tay chân, nhưng Lôi Nhiên lại rất khôn khéo, chỉ trong chớp mắt đã nghĩ ra, không khỏi tức giận đến nỗi mở miệng mắng to: “Bắc Thần Thiên đáng chết! Lâm Phong đáng chết! Đám đờn giỡn bốn vương! Đuổi theo cho ta!”

Đồng Thiên Diệp biết có chuyện không hay, vội vàng triệu tập đại quân đuổi theo, ai ngờ một lát sau lại truyền đến cấp báo: “Tướng quân, binh lính tra xét không phát hiện ra tung tích đội quân nào cả, chỉ phát hiện ra vài đội nhân mã nhỏ.”

“Cái gì?” Đồng Thiên Diệp kinh sợ không thôi: “Bắc Thần Thiên thật là lớn mật, toàn bộ binh mã đem theo đều đào thoát rồi, hắc kỳ không sợ bị đuổi theo sẽ không còn sức phản kháng sao? ...”

Lôi Nhiên bị tên đầu óc ngu ngốc như bị lừa đá làm cho nộ khí, gào lên: “Đào thoát tứ phương thì chúng ta không cách nào xác định được mục tiêu, nếu hắc kỳ bị đuổi kịp dễ dàng thế, còn gọi Bắc Thần Thiên sao! Lập tức phái người đi tìm, lúc này bọn chúng vẫn còn trong Xa Trì, nhất định không thể thả cộp về núi!”

Nhưng cho dù hắc kỳ có phản ứng nhanh hơn nữa thì mỗi lần truyền lệnh xuống cấp dưới cũng đã lãng phí nhiều thời gian, tới khi đại quân bắt đầu đi tìm người thì đám người Bắc Thần Thiên đã sớm đào thoát không biết tới nơi đâu rồi.

Binh lính Xa Trì tâm tư không yên, lần này chính diện dụng binh đối phó sứ giả Bắc Thần chẳng khác nào là dâng cho Bắc Thần Thiên một cái cớ, Lôi Nhiên cũng đang ở đây, hắc kỳ cũng không cần lo lắng chiến tuyến

phía nam, chỉ cần chờ hãn hợp đại quân lại, Xa Trì quốc sẽ không bị hãn thôn tóm! (chỗ này tối nghĩa quá, bạn không hiểu L)

Vì vậy quân binh truy tìm có thể nói là điên cuồng đến cực điểm, Xa Trì quốc bốn phía là bình nguyên hoang vu, trên mặt đất khắp nơi đều thấy thây phơi, máu chảy thành sông.

Bắc Thần Thiên mang quân tới cũng chỉ mấy ngàn người, mà quân lính Xa Trì cũng phải hơn mười vạn quân, đại quân gấp trăm lần số quân đào thoát, có thể nói là kinh tâm động phách.

Vào đêm, một con hắc mã đang điên cuồng rong ruổi trên hoang nguyên dừng lại ở một ngọn núi nhỏ, hai hắc y nhân một nam một nữ cực kỳ mỹ lệ nhảy xuống ngựa, nam tử tuổi trẻ cực điểm, nữ tử một thân nam trang lãnh khốc đến tận cùng, hai người cảnh giác đánh giá bốn phía chung quanh rồi mới tiến vào sườn núi, tìm trong rừng vài món ăn dân dã, ý định là nghỉ qua một đêm ở chỗ này.

Hai người này dĩ nhiên là mở đường máu từ hoàng cung Xa Trì mà chạy trốn, Lâm Phong và Bắc Thần Thiên.

Dọc theo đường đi, quân phục kích cũng không nhiều lắm, Bắc Thần Thiên ngồi trên khoái mã thần tốc đi thẳng tới vào đêm hai người mới định nghỉ ngơi, trong lòng họ đều hiểu rõ, sau đêm nay sẽ càng thêm nguy hiểm, đại quân Xa Trì mở rộng truy tìm trên diện tích lớn, lệnh xuống phía dưới cũng căn bản không biết là tìm vật gì, luôn có một hai nhóm có thể tìm tới cửa.

“Thần Thiên! Nơi này có một sơn động!” Lâm Phong đang đuổi theo một con thỏ hoang lại không thấy tung tích nữa, cẩn thận tìm tòi mới phát hiện ra trong rừng có một huyệt động, cửa động bị mấy bụi gai rậm rạp che khuất, tìm kiếm bình thường căn bản không phát hiện ra.

Bắc Thần Thiên ở phía sau dắt ngựa lại đây, trên tuấn nhan tràn đầy ý cười: “Tốt lắm, chúng ta ở chỗ này qua đêm.”

Tầm mắt hai người giao hội, đồng thời hiểu ý nhau, đồng thời vì ăn ý mà mỉm cười.

Trong lòng Lâm Phong dâng lên một cảm giác kỳ diệu, không khỏi cảm thán, nàng đang cố gắng hưởng thụ tư vị đồng hành cùng nam nhân này. Đối với họ mà nói, đối phương chính là tri âm của mình, cách xử sự trên rất nhiều phương diện cũng phi thường giống nhau, hoàn toàn không cần lo lắng đối phương sẽ làm vướng chân mình. Hai người đi cùng nhau càng lại phối hợp khăng khít, một ánh mắt cũng có thể thấu hiểu hành động lẫn tâm tư của nhau.

Nếu như không phải bọn họ đều không hề cao thượng vô bờ, đều là tiểu nhân chính cống, Lâm Phong quả thực nghĩ muốn lấy sự tương tri của Bá Nha Tử Kỳ để hình dung đoạn “hữu nghị” này rồi.

Cửa động rất lớn, Bắc Thần Thiên kéo ngựa tiến vào trong động, quét dọn một phen, Lâm Phong thì đang oán giận người nào đó ngược đãi công nhân viên, vào rừng tìm một khóm củi đốt mang về, hai người nhanh chóng bắt gà rừng rồi nhóm lửa nướng ăn.

Sơn động rất lớn thỉnh thoảng gió lạnh quét vào, cửa động đầy đặc là bụi gai, khi gió thổi qua tất cả đều tản ra tung bay xa xa một khoảng trống, lấy võ công bọn họ mà nói, chút khoảng cách ấy đủ để họ trốn thoát nếu có người đến đây. Hai người đã kiểm tra địa hình cẩn thận, nếu không như vậy thì ngay cả ý định nhóm lửa cũng không có, để tránh đánh động địch nhân tới lục soát.

Lần này đồng hành đào thoát là lần thứ hai, Lâm Phong cùng Bắc Thần Thiên hoàn toàn không có chút ngại ngùng, một người thêm củi, một người nướng thịt giống như là đồng bọn đã hợp tác lâu năm.

Không nghĩ tới Bắc Thần Thiên người này phan nhảm cũng là nhất lưu cao thủ, khi nướng đồ ăn hoàn toàn không có dấu hiệu sốt ruột. Trong chốc lát, một xiên gà rừng vàng óng thơm mát đã ở trên tay Lâm Phong.

Không chút khách khí mà tiếp nhận, Lâm Phong vốn không biết khiêm nhường là gì.

Cắn một cái, nhất thời lắc đầu cảm thán: “Bắc Thần Thiên, người không đi làm trù tử, thật sự là phí của trời, lãng phí nhân tài!”

Bắc thần Thiên đang nhanh chóng nướng một xiên khác, nghe nói lời ấy, tay run lên, xiên đồ ăn thiếu chút nữa là rơi vào trong đồng lửa.

Hắn thật sự là dở khóc dở cười, bảo hắn đường đường là một đế vương đi làm trù tử, chỉ có nàng mới nghĩ ra thôi!

Lại nghe Lâm Phong lười biếng thở dài nói: “Có thức ăn không có rượu, thật là mất hứng!” Không khỏi lắc đầu, cảm tình với nữ tử này là bắt đầu từ khi bọn hắn giao du sao? Một chút cảm giác khẩn trương cũng không có? Nhưng không tự giác được trên môi Bắc Thần Thiên nổi lên một tia cười.

“Muốn rượu sao, nơi này có.” Từ phía sau yên ngựa cưỡi ra hai túi, Bắc Thần Thiên đưa nàng một túi, mình cũng mở túi còn lại ra uống vài hớp, kỳ thật hắn thích rượu so với Bắc Thần Tường cũng không ít hơn là bao, chỉ là hắn luôn không chế, không biểu hiện ra ngoài.

Nhưng ở cùng Lâm Phong, bản tính cuồng dã của hắn không cách nào giấu được, mà trước mặt Lâm Phong, hắn thậm chí chẳng muốn che dấu cá tính của mình, cũng không biết suy nghĩ này có từ bao giờ.

Sắc đen nhẹ bay, dưới ánh lửa sáng ngời, tóc dài như mực bó sau đầu tùy ý, dáng người cân xứng trắng kiện, hình ảnh người nam nhân ngồi ngựa đầu uống rượu thật sự rất tiêu sái, theo lời Lâm Phong mà nói chính là rất tuần tú, cũng rất lạnh lùng, hơn nữa khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ như điêu khắc tuyệt đối có thể làm mê mẩn vô số nữ nhân trong thiên hạ, Lâm Phong thấy vậy cũng chỉ có thể vỗ tay khen ngợi, trầm trồ không ngớt: “Bắc Thần Thiên, tư thế này nhìn người thật là đẹp trai đến ngất người! STOP! Đừng động động, để ta nhìn đã mắt rồi hãy nói.”

“Khụ khụ khụ... Nàng muốn ta sặc chết sao?” Ai oán trừng mắt nhìn nàng, đôi mi hẹp dài có chút nheo lại, Bắc Thần Thiên có chút không đứng đắn, cười hỏi: “Rốt cục nhận ra ta đẹp mắt rồi? Thế nào, yêu ta không?”

“Hả phi phi phi! Bắc Thần Thiên, người chừng nào thì bắt đầu làm cho người khác rét lạnh như vậy? Yêu người? Trong lòng Lâm Phong ta mà có yêu thì trời sập!” Lâm Phong liên tục xùy xùy vài câu, lông tay dựng lên, có chút không hiểu Bắc Thần Thiên rút cục không đứng ở đâu, từ trong miệng hắn cứ nhiên có chữ “yêu”, lão Thiên muốn hạ hồng vũ sao?

Bắc Thần Thiên nhất thời có chút bị tổn thương, chỉ trích nàng: “Chẳng lẽ ta một điểm mị lực cũng không có? Đường đường là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử đứng ở trước mặt nàng, nàng lại không chút động tâm! Nàng là nữ nhân sao?”

Lông mi Lâm Phong tà ác khẽ nhú: “Có phải hay không, người muốn thử xem?”

Nhìn thần sắc nàng có điểm đáng sợ, Bắc Thần Thiên vốn muốn nói “Được”, lời đến bên môi lại sáng suốt mà nuốt xuống, với tính tình Lâm Phong, cái “thử xem” này sợ rằng cũng không phải chuyện gì tốt...

Đồng lửa lòng bùng cháy, hai người đột nhiên yên tĩnh, Lâm Phong xé một miếng đùi gà, cảm giác được tâm mắt chuyên chú của nam tử tuần mỹ đến nhân thần cộng phần ngồi bên cạnh, da đầu tê dại, không biết tại sao lại ăn không vô nữa.

“Này, hôm nay người làm sao vậy? Hành động và cách ăn nói cũng cổ cổ quái quái, uống nhầm thuốc sao?” Để làm mình an tâm ăn uống, Lâm Phong nhấp một ngụm rượu, nuốt một miếng đồ ăn, nghi hoặc hỏi.

Đôi đồng tử của Bắc Thần Thiên dưới ánh lửa chiếu rọi tựa như hai khối kim cương ánh ngọc, lại lộ ra vẻ thâm trầm.

“Nàng không bắt ngờ việc ta dẫn người tới sao?”

Lâm Phong có chút sững sốt, liếm liếm mỡ trên đầu ngón tay, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa: “Ta nghĩ, người sẽ đến.”

“Thật?” Bắc Thần Thiên tươi cười, đột nhiên có chút quỷ dị: “Lôi Nhiên vì nàng mà bố trí thiên la địa võng, lúc nhận được tin tức ta dường như không có thời gian để chuẩn bị, tại sao nàng lại tin tưởng ta sẽ tới trợ giúp chứ? Chớ quên, như vậy là tự đặt mình vào trong vòng nguy hiểm, tình huống chỉ cần có chút xúi sai lầm thì chúng ta đã bị đại quân vây hãm, nếu không tập kích bất ngờ, giờ phút này chúng ta đã là tử thi rồi, ngay cả bây giờ cũng không chắc đã thoát khỏi nguy hiểm...”

Theo tính cách của Bắc Thần Thiên, hắn sẽ không tự đặt mình vào trong vòng nguy hiểm, lẽ ra nên biết làm việc tuyệt đối chắc chắn, là một đế vương, cái gì cần buông sẽ buông, không thể cứu được cũng sẽ để nó tự sinh tự diệt. Đây cũng là nguyên nhân Lôi Nhiên bị hắn lừa gạt, Bắc Thần Thiên vừa xuất hiện, Lôi Nhiên đã nghĩ là Bắc Thần Thiên dẫn theo đại quân đến, muốn dồn hắn vào chỗ chết.

“Nhưng... Người đã đến rồi!” Lâm Phong thần nhiên nói, trên gương mặt luôn lạnh băng lộ vẻ tươi cười.

[spoil] :

“Tiểu nhân cũng là người, ít nhất... Nàng cũng có tình cảm con người chứ?”

...

“Bắc Thần Thiên...”

...

“Không nên yêu một ác quỷ, sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu...”

57. Chương 57: Ác Quỷ

Gió đêm bên ngoài động rất lạnh, nhưng trong động lại ấm áp dị thường, ánh sáng của đồng lửa chiếu rọi hai khuôn mặt tuyệt thế, hiện ra sắc thái bất đồng.

Ánh mắt Lâm Phong tựa hồ đang hoài niệm, có chút mông lung, xuyên qua đồng lửa hồng như nhìn thấy cái gì, hiếm có khi không tàn nhẫn quyết liệt, không vô tình băng lãnh như vậy. Nàng vừa uống rượu, vừa tùy ý ném vài cây củi vào trong đồng lửa, một con gà bị nàng ăn hơn phân nửa, bụng cũng được lấp khá đầy, đầu hơi choáng váng, căn bản không muốn suy nghĩ nhiều.

Trong tiềm thức, nàng lại lần nữa né tránh cảm giác đặc thù có liên quan đến Bắc Thần Thiên.

Bắc Thần Thiên vẫn nhìn nàng chăm chú, nghe được một câu của nàng không biết là vui hay giận, khoe môi cong lên, đột nhiên đứng dậy, hai ba bước đi tới gần Lâm Phong, ngồi xuống cạnh nàng. Nhất thời, khoảng cách giữa hai người sát gần, từ khi quen biết đến giờ cũng chưa từng gần như vậy.

Lâm Phong liếc nhìn hắn một cái, gương mặt hai tròng mắt, không thèm để ý.

Đùa nhau hả, lão nương là người hiện đại, người nghĩ rằng ta là tiểu nữ sinh đến gần nam nhân tuổi mới thì vẻ mặt sẽ thẹn thùng, tim đập như hươu chạy chắc? Đừng nói thế, cho dù người có nhảy thoát ý cho ta nhắm rượu ta cũng rất thích ý — có thể thưởng thức siêu cấp mỹ nam tử nha! Sao lại không làm?

Nàng đương nhiên không ngu mà nói ra, Bắc Thần Thiên nếu biết ý nghĩ của nàng, khó bảo toàn sẽ không hộc máu tại trận.

“Có mệt không?”

“Hả?”

“Ta hỏi nàng... Suốt ngày sống trong âm mưu quỷ kế như vậy, có mệt mỏi không?” Thanh âm nam nhân trầm thấp tà mị, mê hoặc dọa người, cánh tay rắn chắc hữu lực đột nhiên đặt lên bả vai Lâm Phong, cường ngạnh ôm nàng vào ngực, trong con người hẹp dài thâm thúy mang theo vẻ ôn hòa khó gặp. “Nàng có nghĩ tới một cuộc sống an dật không?”

“Người nói gì? Nếu như không cần tính kế, ta đương nhiên chẳng muốn lãng phí đầu óc, đầu óc sẽ nghĩ tới lao động, mà lao động nào có không mệt nhọc, người cũng biết mình đang ngược đãi nhân viên hả? Ta cũng chẳng phải bù nhìn!” Trong miệng lẩm bẩm hai câu, Lâm Phong tức giận lườm hắn một cái, không chút do dự nắm xuống cánh tay Bắc Thần Thiên — có gỏi đầu miễn phí, không dùng là ngu ngốc!

Bắc Thần Thiên đau đầu trừng mắt nhìn nữ nhân này, lại một lần nữa dâng lên cảm giác thất bại nghiêm trọng.

Nàng... Nàng rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là then thừng không! Không hiểu phong tình, tùy ý ngã vào lòng nam nhân như vậy mà mặt không đỏ, tim không loạn, vẻ mặt vẫn thản nhiên tự đắc như chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, thiên hạ sợ rằng chỉ có mỗi một bảo vật trên quý như nàng!

Bắc Thần Thiên rất hoài nghi, chẳng lẽ hắn còn chưa đủ soái? Hắn là mỹ nam tử thiên hạ đệ nhất a~~! Chẳng lẽ mị lực của hắn giảm đi rồi? Sờ sờ khuôn mặt, râu mép đã sớm cạo sạch sẽ rồi, mặt mũi cũng không có dấu hiệu bầm dập, đây là gương mặt hoàn mỹ nha, tại sao hắn đối phó với mọi nữ nhân thì bách phát bách trúng mà tới phiên Lâm Phong lại bách phát mất linh chứ?

Còn chưa nói tiếp, lại nghe Lâm Phong hí mắt, nói:

“Nhưng, người như chúng ta, nếu như trải qua cuộc sống an tĩnh, sợ rằng trong lòng vẫn luôn bất an, thói quen tranh đấu đã có từ rất lâu, cho dù ở môi trường bình thường cũng sẽ nghi thần nghi quỷ. Huống chi, thiên hạ căn bản không có chỗ nào không có tranh đấu, người từng nghe câu nói này chưa, người ở đâu an oản ở đó, có giang hồ ắt có tranh quyền đoạt lợi, cho nên ta nghĩ, ta đời này sợ rằng không thể thoát ly khỏi cuộc sống như vậy...”

Tùy ý uống ngụm rượu, rượu theo cần cổ trắng nõn chảy vào trong quần áo, Lâm Phong giật mình, dựa trên lồng ngực rắn chắc của Bắc Thần Thiên, bĩu môi, con ngươi lạnh băng bỗng ảm đạm: “Từ rất nhiều năm trước ta đã không thể có cuộc sống như vậy, đi trên dây cũng tốt, tùy lúc tiêu vong cũng được, ta sẽ không để mình yếu ớt bị người khác sai khiến, cũng không muốn như con kiến vút bỏ tôn nghiêm mà sống. Cách duy nhất chính là trở nên cường đại, cường đại, càng cường đại! Cường đại để không người nào có thể uy hiếp ta, không người nào có thể nắm ta trong tay, không người nào có thể tùy ý cướp đi tánh mạng của ta! Bởi vì, trên thế giới này không có bất luận kẻ nào trợ giúp ta, không có bất luận kẻ nào thương xót ta, trên thế giới này, thần đã chết hết! Không có ai nghe thấy lời cầu cứu của ta, ta muốn sống sót, có thể dựa vào, cũng chỉ có chính ta...”

Hạ mắt xuống, lông mi dài như quạt nhẹ nhàng chớp, dường như trước mắt lại hiện lên tình cảnh cô bé đáng thương toàn thân run rẩy trong bóng đêm. Cho dù sợ hãi như thế nào, trong lòng cầu khẩn như thế nào, sợ hãi từng bước chân của kẻ khác hay từng tiếng động truyền đến, không phải là trong lòng chưa từng gào thét “Ai tới cứu tôi!”, không phải chưa từng sợ hãi đến mức răng va lập cập, nước mắt vòng quanh, nhưng, sự thật là chẳng ai quan tâm, chẳng ai để ý sự sống chết của cô bé cả!

Khiến cho sự sợ hãi trong mắt cô bé từ từ chuyển thành khát vọng sinh tồn, khiến cô bé chậm rãi đứng lên, hai tay cầm súng, khi người kia đập cửa vào phòng, cô bé kiên định bóp cò súng, giây phút người kia ngã xuống trong vũng máu, cô cũng hiểu rõ.

Trên thế giới này, không có thần!

Trong lòng cô kiên định nói với chính mình, trên thế giới này, không có bất luận kẻ nào giúp người! Không có bất luận kẻ nào cứu người! Không có bất luận kẻ nào thương xót người! Nếu như người muốn sống sót, nếu như người không muốn chết, nhất định phải trở nên cường đại!

Ta không có bất cứ thứ gì, không cần bất cứ cái gì, chỉ có chính ta!

Lâm Phong không tự giác mà ôm chặt cánh tay, đúng vậy... Từ thế giới trước kia đến kiếp này, trên thế giới ta có được, cho tới bây giờ cũng chỉ có chính ta...

Bắc Thần Thiên không thấy rõ vẻ mặt của nàng, trong lòng dường như bị đục vào đầu đó, đau nhức khó tả.

“Phong, cái gì đã tạo nên một con người như nàng? Nàng không phải là đế vương, dĩ nhiên không thể giống ta, ta rất tò mò, trải nghiệm như thế nào đã tạo ra một nữ tử như nàng, vừa lãnh đạm, tuyệt tình, lý trí, lại hoàn toàn là một tiểu nhân không nói đạo nghĩa, quả thực...”

Hắn ngoéo khóe môi một cái, chậm rãi phun ra vài chữ: “Quả thực chính là một ác quỷ!”

“Ác quỷ? Hình dung rất chuẩn.” Chết còn trong rượu kích thích làm người ta hưng phấn, Lâm Phong vuốt tóc mai che hai mắt, một tia hận đời: “Bắc Thần Thiên, nếu như là người, từ nhỏ bị người khác coi là vật thí nghiệm, bị huấn luyện hành hạ, trong bóng đêm chờ đợi từng đợt chém giết, giết chóc rồi giết chóc, tranh đấu rồi tranh đấu, người có thể không biến thành một ác quỷ không?”

Cánh tay Bắc Thần Thiên đột nhiên siết chặt một chút, vẻ mặt có chút kỳ lạ, một lúc lâu sau mới hỏi:

“Ta không nghĩ nàng sẽ cam tâm khuất phục ai cả...”

“Hắc hắc, đó là đương nhiên!” Lâm Phong cười lạnh, lộ vẻ tâm tình nàng rất thoải mái: “Tiềm long vật dụng’, ‘vật phân công mẫu’, những người đó về sau đều bị ta tận diệt gốc rễ, mặc dù quá trình có chút thảm hại, nhưng cuối cùng, ta vẫn là người thắng!”

“Như vậy... Người hi vọng nàng chết hẳn là không ít, làm họ thất vọng rồi, nàng vẫn có thể sống đến bây giờ.” Bắc Thần Thiên có chút im lặng, lời nói Lâm Phong là thật ý, nhưng nàng không sợ hãi hiểu lầm đây là ám chỉ kết quả về sau của hẳn. Bắc Thần Thiên đối với bản thân mình rất có tự tin, hẳn không hề vô dụng. Hơn nữa, Lâm Phong có thể gây nguy hại cho hẳn, nhưng hẳn cũng cảm giác được Lâm Phong đối với vị trí hoàng đế cần bản không có chút hứng thú.

“Người hi vọng ta chết? Ha ha, nhiều lắm, thật sự rất nhiều, nhưng đến cuối cùng, người chết lại không phải ta!” Lâm Phong đường hoàng cười to.

“Ta có thể sống sót, là bởi vì ta so với bất luận kẻ nào đều muốn sống sót!”

Hít một hơi thật sâu, đôi đồng tử màu đen của Lâm Phong ánh lên.

“Người khác càng muốn ta chết, ta càng muốn sống sót, sống so với bất luận kẻ nào cũng tốt hơn! Bọn họ muốn ta đau khổ rơi lệ, ta càng muốn cười nhạo giẫm nát họ dưới chân, để cho bọn họ trong lúc hoảng sợ chứng kiến chính mình bị ta một đao chặt thành từng mảnh nhỏ! Ta muốn cho chúng biết, ai mới là người chiến thắng cuối cùng! Ta muốn nói cho tất cả, ta – Lâm Phong không phải dễ động vào, muốn ta chết? Hừ hừ, ta trước làm các người chết rất khó coi!”

Dưới ánh lửa trong đêm, dung nhan tuyệt sắc do bị chất cồn kích thích nên lộ ra vẻ đỏ ửng, nữ tử diễm lệ cầm túi rượu cười điên đảo, tư thái ngông cuồng, lại dị thường đẹp đẽ.

“Cho nên, nàng hại chết người vô tội, thương thiên hại lý, cũng chưa bao giờ lo lắng sau khi chết mình sẽ xuống địa ngục?”

Khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt thế của Bắc Thần Thiên cũng bị lửa ánh lên đỏ bừng, chợt cười nhẹ nhàng, cánh tay bá đạo ôm chặt nàng, bắt được một cánh tay trắng nõn của nàng, nắm chặt không buông.

“Ha ha, địa ngục? Bắc Thần Thiên, người nhớ kỹ, chỉ có Lâm Phong ta khiến người khác xuống địa ngục, bởi vì ta so với Diêm Vương còn ác độc hơn, Diêm Vương có dũng khí ở trước mặt ta kiêu ngạo ta chém hẳn trước tiên! Ta vốn là một tiểu nhân hèn hạ, thương thiên hại lý có gì không đúng?” Có chút phần uất mở mắt ra, đối với người đang ghi siết nàng biểu lộ sự bất mãn mãnh liệt.

“Tiểu nhân cũng là người, ít nhất... Nàng cũng có tình cảm con người chứ?” Bắc Thần Thiên tựa hồ không để ý, ghi chặt nàng như trước, mày kiếm nhướng lên, tùy tiện hỏi.

...

“Bắc Thần Thiên...” Nàng cười có chút thâm trầm, đồng lửa ánh vào trong mắt càng thêm rung động, cho dù là say rượu, vẻ nhạy cảm và cơ trí vẫn không giảm bớt chút nào.

“... Sao?” Bắc Thần Thiên chỉ lo giả câm vờ điếc, giả vờ là kẻ ngu, bộ dạng vô lại bá đạo, ta muốn ôm, nàng làm khó dễ được ta sao?

“Không nên yêu một ác quỷ, sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu...” Trong miệng nhắc nhở một câu, Lâm Phong mặt mũi nhắm mắt lại, không muốn cùng hẳn tranh luận nữa.

58. Chương 58: Qua Đêm

Lâm Phong ngủ mơ màng, cảm thấy toàn thân được bao bọc trong một mảnh ấm áp, đây là giấc ngủ rất an ổn mà từ lâu khó có được. Từ rất nhiều năm trước, nàng chưa từng ngủ yên ổn như vậy, có lẽ là vì Bắc Thần Thiên – lão hồ ly này so với nàng còn狡 hoạt hơn, cho nên ở bên cạnh hẳn, nàng có thể thanh thản an bình, ngủ ngon lành giống như lợn chết.

Nửa đêm, gió lạnh quất vào trong động, những giọt nước tí tách rơi xuống, bắn tung tóe xuống mặt Lâm Phong, thanh âm chảy tong tọc tràn ngập chung quanh tự khi nào, Lâm Phong lông mày khẽ động, trong nháy mắt tỉnh táo lại.

“Thần Thiên!” Ừm... Thấp giọng gọi một câu, nàng phát hiện ra Bắc Thần Thiên đang ôm cả người nàng vào trong ngực, lần ra phía cửa sơn động, không biết đang nhìn gì, nhất thời trong lòng có chút cảm giác quái dị, cả buổi đêm hần đều ôm nàng ngủ sao? Nam nhân này có phải làm hoàng đế lâu lắm rồi nên có khuynh hướng tự ngược? Không có việc gì thì làm gối đầu cho nàng làm gì!

“Hư!” Nhẹ nhàng vươn tay, khuôn mặt tuần tú của Bắc Thần Thiên phóng đại cơ hồ dán sát mặt Lâm Phong, nhưng lúc này trên mặt hần là vẻ nghiêm túc, hoàn toàn không giống khi đùa giỡn, Lâm Phong tỉnh tể nghe, trong lòng giật mình.

“Đã đuổi đến đây rồi? Nhiều người như vậy? Sao có thể ?!” Tai mắt dị thường linh mẫn giúp Lâm Phong từ rất xa cũng có thể nghe thấy tiếng người ngựa đang lục soát núi. Nhất thời sắc mặt nàng đại biến, một đội nhỏ phân tán đi lung sục thì còn có thể, nhưng đây rõ ràng là bao vây cả núi! Nhiều người như vậy, có thể là do không có mục tiêu mà truy tìm lung tung sao?

Sắc mặt Bắc Thần Thiên cũng ngưng trọng, hần khẳng định lần này bọn chúng là hành động có tổ chức, đoạn đường hần cùng Lâm Phong đào thoát là đi vào ban đêm căn bản không mấy người phát hiện ra, nếu bị người đuổi đến đây, chỉ có thể là có người đã để lại ám hiệu. (táo : suy nghĩ của BTT và LP thật quá mức nhanh nhạy, đã nghĩ đến trường hợp có kẻ chỉ điểm rồi.)

Hần nhìn Lâm Phong một chút, cánh tay vây quanh nàng đột nhiên căng thẳng. Nếu là trước đây Bắc Thần Thiên lúc này có lẽ đã nghi ngờ nàng, nhưng bây giờ với tình cảm của mình, hần hết sức không muốn nghĩ là Lâm Phong có thể bán đứng hần. Suy nghĩ sâu xa hơn một chút, hần loại trừ khả năng duy nhất này, quan hệ của Lâm Phong và hần quá mức ảo diệu nhưng hần tin rằng, địa vị của nàng hiện tại so với làm bất cứ nữ nhân hậu cung nào của đế vương cũng tốt hơn nhiều, nàng sẽ ngu ngốc như vậy mà đi làm nữ nhân của kẻ khác?

Ít nhất Bắc Thần Thiên vốn không tin tưởng.

Hai người đều trầm mặc, rất ăn ý mà không hỗn loạn hỏi mấy vấn đề kiểu như “làm sao bây giờ?”, trong lòng hai người đều đang tập trung suy nghĩ hết sức, cả đại quân bao vây quanh núi rốt cục là vì người nào mà đến, rốt cục là vì nguyên nhân để gì mà bọn họ bại lộ hành tung, nếu không thể tìm ra căn nguyên việc này, bọn họ dù có chạy thoát bao xa cũng sẽ bị đuổi theo.

Theo lộ trình, còn đi ba ngày nữa mới gặp Bắc Thần đại quân, trên đường đi họ có thể gặp bất trắc, bị đuổi theo.

Tiếng vang từ xa truyền đến, hai người cúi đầu nằm sấp trong sơn động, đám bụi gai dày đặc đã che dấu cửa vào sơn động rất tốt, bọn chúng có lục soát cũng không thể tìm thấy được.

Nhưng nếu bị bao vây ở chỗ này mấy ngày đêm, không có nước và đồ ăn thì nhất định sẽ chết!

Sắc mặt Lâm Phong liên tục thay đổi, ngẩng đầu nhìn Bắc Thần Thiên, trùng hợp người phía sau cũng đang ngẩng đầu nhìn nàng.

“Nghĩ ra cách rồi?”

“Ừ, nhưng trong chúng ta, sợ rằng phải có một người bị bắt...”

Trên khuôn mặt khí phách tuần tú ý cười nở rộ, Bắc Thần Thiên đã hiểu, hần rất vui vẻ, Lâm Phong rất hợp tâm ý hần, một lời nói thừa cũng không có, chuyện gì cũng đi thẳng vào vấn đề, nàng hiểu rõ tâm tư của hần, mặc kệ là ác ý hay thiện ý, hần cũng không muốn giả tạo trước mặt nàng.

“Tin tưởng ta, Phong, đây không phải phản bội, cũng không phải vứt bỏ!” Bàn tay rộng rãi ấm áp bao quanh bả vai có vẻ rất mảnh khảnh của Lâm Phong, Bắc Thần Thiên nhìn chăm chú nàng, trầm giọng nói.

“Người nghĩ rằng ta là kẻ ngu sao?” Lâm Phong giương hai tròng mắt, cư nhiên rất không tiết mà phát phát tay, liếc mắt nhìn hần: “Người đi mà bị bắt thì nhất định phải chết, ta cũng trốn không thoát, còn nếu ta đi, có bị Lôi Nhiên bắt thì hần cũng chẳng thể làm gì được ta, người còn có thể mang theo đại quân tới cứu

ta. Hơn nữa, với bản lĩnh của ta, Lôi Nhiên muốn bắt ta cũng không dễ dàng. Người cho rằng ta là nữ nhân không có đầu óc sao, chút chuyện thôi cũng không phân tích ra thì ta mua đậu hủ mà đâm đầu chết luôn cho rồi!”

Bắc Thần Thiên sững sốt, trong lòng không biết vì sao lại thoải mái khó tả, không nhận được ý cười đầy mắt.

“Việc này không nên chậm trễ, ta đi.” Tiếng lục soát bên ngoài càng ngày càng gần, Lâm Phong quyết đoán rút chủy thủ tùy thân ra, Thiên Hoang Nhãn lặng lẽ khai triển, nhanh chóng đi ra ngoài.

Trong đôi mắt hẹp dài, đôi đồng tử đen nhánh của Bắc Thần Thiên lóe ra, đột nhiên kéo tay nàng ôm về trong lòng, bỗng hôn nhẹ lên môi nàng như chuồn cuộn lướt nước, như đang hẹn ước: “Nếu như... Ta nói là nếu như, nàng thật sự rơi vào tay Lôi Nhiên, nhất định phải còn sống, ta sẽ dẫn đại quân san bằng Thiên Thành, đón nàng trở về!”

“Yên tâm, cho tới bây giờ ta vẫn rất quý trọng tính mạng mình.” Bình tĩnh liếc hắt một cái, Không nói thêm câu sát phong cảnh nào, ánh mắt Lâm Phong lẳng lặng ngắm nam nhân suất khí này, rồi đột nhiên cười hỏi :

“Bắc Thần Thiên, nếu có một ngày ngươi nhất thống thiên hạ, ta sẽ ở vị trí gì?”

“Nàng vĩnh viễn là Âm Vương của ta!” Nam nhân câu khởi cánh môi, không có một chút do dự mấy may.

Bắc Thần Thiên thản nhiên nói, ngữ khí bình tĩnh, lộ ra sự kiên định: “Lâm Phong, ta sẽ không lập hậu cung nạp tần phi, lại càng không đưa nàng vào nơi nhảm chán đó. Nàng là ai, ta hiểu rất rõ, mặc kệ thế nhân nói thế nào, ta không quan tâm! Nàng cũng biết rõ, nếu là quan hệ giữa nam nhân và nữ nhân, hai ta vĩnh viễn không thể cùng sánh vai! Lâm Phong, nàng là Bắc Thần Âm Vương, vĩnh viễn là Âm Vương của ta, được không?”

Vĩnh viễn là Âm Vương? Có đủ đặc quyền, đủ thế lực, cũng có đủ tiền tài, tựa hồ cũng không tệ...

Lâm Phong thấp thoáng cười, cũng không trả lời, đẩy mấy bụi gai trước cửa động chui ra ngoài. Bắc Thần Thiên biết nữ tử này vốn tuyệt tình như thế, rốt cuộc có chút bất đắc dĩ và mất mát, đang tự cười khổ, đột nhiên lại thấy một bụi gai bị nhắc lên, gương mặt Lâm Phong xuất hiện trước cửa động, bĩu môi nói với hắn.

“Nếu như ta thật sự rơi vào tay Lôi Nhiên, vậy... ta đợi ngươi ngày nào đó mang đại quân đến!”

Ánh mắt hai người trên không trung giao hội, sự ăn ý bất tri bất giác như lan tràn ra bốn phía, Lâm Phong nhếch khóe môi, buông bụi gai xuống, vài bước rời khỏi khu vực này, cấp tốc đi về chân núi.

Nàng thám thính và xem xét xung quanh trong khi ẩn mình sau cây cổ thụ lá rậm rạp rồi trèo lên một cành cây lớn nhìn ra phía xa, nhất thời hít một hơi khí lạnh! Cả núi rừng đều bị binh lính bao vây, bốn phía binh lính đi tuần không ngớt, mặc dù tạm thời không tìm được Bắc Thần Thiên, nhưng để một thời gian dài, khó bảo toàn sẽ không lộ tẩy.

Lâm Phong chậm rãi hít một hơi, lặng yên nhảy xuống mặt đất, từ từ ẩn nấp sau bụi cây to, đoạn đường phía xa có một tiểu đội tầm chục người đang từ từ tra tìm đến phía nàng, Lâm Phong nắm chặt chủy thủ, nhặt một miếng đá lên ném về một hướng cách đó không xa, nhất thời tiếng vang phát ra, mấy binh lính giật mình quát: “Ai!”

“Đi xem một chút!” Tiếng bước chân dồn dập, bốn năm binh lính tự phân nhau đi kiểm tra, đi về hướng có âm thanh.

Lặng yên di chuyển tới thân thể, Lâm Phong phi thân vọt đến gần năm tên đang chờ đợi mấy tên còn lại kiểm tra, trong mắt hàn quang mãnh liệt, vài nhát dao sắc bén lướt qua, năm cổ thi thể im lặng đổ xuống. Nhanh chóng thay quần áo của một người trong số chúng, nàng giấu thi thể tới chỗ cỏ cây dày đặc để ngừa vạ nhất, sau đó chuyển qua xử lý gọn ghẽ năm tên còn lại, lúc này mới cấp tốc chạy về phía chân núi.

Vào đêm tối, núi rừng sâu thẳm âm u dường như sẽ có vật lạ đột nhiên đập tới, bọn binh lính thủ vệ đều có chút mệt mỏi ngáp dài, đang rã rời bỗng thấy từ bầu trời đêm có vật gì đó rơi xuống đỉnh đầu bọn họ,

ngay cả thời gian phản ứng lại cũng không có, chỉ nghe “Ầm!” một tiếng nổ phát ra, tạo thành một mảnh biển lửa!

“Có địch! Có địch tập kích!” Theo một tiếng hét chói tai, cả khoảng đất ồn ào, lửa nổi lên cháy sáng ngập trời, bọn lính nhất thời sợ hãi vạ phần, tứ phía la hét chạy trốn, cả phòng tuyến nhất thời hỗn loạn một mảnh!

“Bình!” “Bình!” Hai tiếng ầm vang dội, tiếng nổ mạnh cơ hồ rung động cả núi non, tất cả binh lính trên núi đều nghe thấy thanh âm này, quân binh đang lục soát như thủy triều chạy ập đi!

Lâm Phong vò loạn đầu tóc, bồi bùn đất lên mặt, thừa dịp hỗn loạn trà trộn vào một đám binh lính, chậm rãi theo bọn chúng đi ra ngoài vòng vây, chuẩn bị thoát khỏi sự vây quanh của cả đại quân, cơ hồ nhìn thấy cả vùng đất rộng lớn ngoài vòng vây, đột nhiên vang lên một thanh âm cực kỳ âm trầm.

“Lam Phượng, ngươi muốn đi đâu?”

Lôi Nhiên một thân hắc cẩm y, gương mặt to lớn đột nhiên xuất hiện trong dòng người cuối cùng, binh lính xung quanh bỗng bị hơn ba chục hắc y tử sĩ phân công rút lui, nàng đảo mắt nhìn, những lưỡi dao lạnh lẽo sắc bén đã tầng tầng lớp lớp vây quanh nàng.

Trên trán Lâm Phong toát ra mồ hôi lạnh, nhiều cao thủ như vậy, nàng nhất định không có biện pháp đào thoát rồi, huống chi chung quanh còn có đông đảo binh lính, lập tức bắt đầu ném chùy thủ trong tay đi.

Ở bên cạnh Lôi Nhiên, mấy con chó đen to lớn, dữ tợn đang rỏ nước bọt, hai tròng mắt con chó nhìn thẳng vào Lâm Phong kêu “Gâu...gâu!” vài tiếng...

Trong nháy mắt, Lâm Phong quả thực tức đến nổi chết cũng nghĩ tới, nàng rốt cục hiểu ra tại sao bọn chúng biết hành tung của mình rồi! Chắc chắn là mấy tên Xa Trì dựa theo sự sắp đặt của Lôi Nhiên, tại đồ ăn hoặc y phục của mình động tay hạ chân cái gì rồi, cho nên hôm nay bọn chúng mới biết đường đuổi theo, nếu chỉ là hương liệu đặc thù mà không phải độc dược thì căn bản kiểm tra cũng không ra, ai nghĩ tới Lôi Nhiên lại dùng chiêu này với nàng!

Trong lòng Lâm Phong mở miệng mắng to.

Mẹ kiếp, cả đời lão nương hành tẩu giang hồ gió tanh mưa máu, chưa từng bại dưới tay kẻ nào, hôm nay cư nhiên bị thua bởi vài con chó, ta chửi nhà ngươi vạn lần...

59. Chương 59: Uy Hiếp

“Sao không thi triển yêu pháp? Yêu pháp cũng có giới hạn phải không?”

Khuôn mặt tuần tú âm trầm của Lôi Nhiên đang ở cách đó không xa, mang theo nụ cười lãnh khốc nhìn Lâm Phong, chung quanh đao kiếm sáng loáng khiến nàng không dám khinh thường mà vọng động. Nhìn chung quanh rồi một vòng, đây là toàn bộ quân lính của Lôi Nhiên rồi, trong lòng nàng âm thầm thở dài một hơi. Tạo thành hỗn loạn lớn như vậy, Bắc Thần Thiên hẳn là đã cao chạy xa bay rồi, nam nhân kia luôn nắm bắt cơ hội rất nhanh, nếu không trốn thoát thì Lâm Phong cũng không thể trông cậy hẳn có ngày đem đại quân tới cứu mình.

Mặc dù rơi vào trong tay Lôi Nhiên, Lâm Phong không hề có cảm giác lo lắng khẩn trương, thấy quân lính tứ phía đều tỏ vẻ như gặp phải đại địch, nàng bấu môi khinh thường, cư nhiên đặt móng ngồi xuống...

Lôi Nhiên nhìn Lâm Phong bị bắt, nghiêm chỉnh đứng ở phía trước đang dương dương đắc ý, chờ nữ nhân đó bò lại đây cầu xin tha thứ, không ngờ ngay sau đó nhìn thấy một màn kinh người, tròng mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài, nàng ta... Nàng ta đang làm gì? Cư nhiên nhàn nhã đặt móng ngồi xuống? Nàng lại còn đặt hai tay lên làm đầu gối nhanh chóng nằm trên mặt đất ngủ ngon rồi? Đây... Đây là thái độ của một tù binh sao?

Hừ lỗ mũi, Lâm Phong không sợ chết, nhàn nhã dưới mái hiên nhà người không cúi đầu, lại đổ thêm dầu vào lửa: “Này, cái người kia, họ Lôi, bao vây cô nãi nãi ta ở chỗ này, lại không thể giết, không thể thả, người muốn làm gì? Sẽ không phải là muốn mời ta tới nhà người ăn cơm chứ? Hảo ý của người lòng ta nhận rồi,

ta cũng rất tham lam, không hề khách khí, sẽ theo ngươi đi luôn, phiền ngươi bảo hộ vệ chuẩn bị xuất phát cho tốt đi? Cảm giác bị đao kiếm chỉ vào người thật sự không dễ chịu lắm.”

Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn đao kiếm của các tử sĩ từ bốn phía chỉ vào nàng, huyết sáo một hơi rõ to.

Mọi người đều mở to hai mắt nhìn, miệng mở rộng đến nỗi có thể nhét cả một người vào.

Những người này vốn là tử sĩ lãnh khốc vô tình, vậy mà thiếu chút nữa là bị nữ nhân này hù dọa đến điên người rồi!

Những người này đều là tâm phúc của Lôi Nhiên, đương nhiên biết Phượng Phi trước kia vốn là người như thế nào, đây là Phượng Phi nhất gan, nhu nhược đến cam chịu sao? Mọi người máy máy mắt, nhìn lại nữ tử này – hai mắt nhìn trời không chớp cái nào, mở miệng là kêu cô nãi nãi, cuồng vọng không để ai vào trong mắt, không ai so bì được, nhất thời cảm giác thế gian này thật sự rất đáng sợ!

Một nữ tử ôn nhu tốt đẹp, ra ngoài thế giới một phen, cư nhiên đã biến thành thế này, thế giới bên ngoài thật sự là đáng sợ a~~!

Lôi Nhiên nhanh chóng phát hỏa, tiến vài bước đến trước mặt Lâm Phong, nhìn chăm chăm vào Lâm Phong trong ánh mắt hàn quang chột hiện, tức giận hét lớn: “Lam Phượng! Ngươi đừng tưởng rằng bốn vương không dám làm gì ngươi!?”

“Dừng, nếu ngươi có dũng khí làm gì ta thì đã trực tiếp sai người cắt ta thành mười đồng tám khối rồi, còn ở đây hô to gọi nhỏ sao? Tiểu tử, chưa đủ lòng đủ cánh đã muốn cùng cô nãi nãi chơi đùa? Ngươi còn quá non rồi, mau trở về tu dưỡng hai năm nữa đi!” Lâm Phong phát phát tay rất tùy tiện, mọi người chung quanh hít một hơi lạnh khí, thanh âm cuống quýt không ngừng, thiếu chút nữa hít hết khí ở đỉnh núi này thành chân không.

Nữ nhân này điên rồi phải hay không?! Nàng cư nhiên... cư nhiên khiêu khích Thiên Thành Lôi Vương! Nàng không biết Lôi Vương là người lòng dạ độc ác sao?

“Ngươi muốn chết phải không? Bốn vương không cho ngươi chết! Bốn vương muốn ngươi chịu hết thống khổ, muốn sống không được, muốn chết không xong!” Trong mắt Lôi Nhiên hiện lên sự âm u, rút một cây đại đao từ bên cạnh ra, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Phong, lập tức ánh mắt hấn bị tiểu cầu Lâm Phong đang tung hứng trên tay hấp dẫn...

“Yêu pháp! Đó là yêu pháp!”

Trong mắt binh lính mang theo kinh sợ vô cùng, không ít người bắt đầu thoái chí, thậm chí có tên nghĩ quay đầu bỏ chạy, Lôi Nhiên gầm lên một tiếng chặn lại: “Ai dám đào ngũ, bốn vương tru di cửu tộc!”

Một tiếng quát xuống, mọi người chung quanh giữ vững thân thể, trong mắt nhìn Lâm Phong tràn đầy sợ hãi.

Lâm Phong không hề để ý tới hấn rít gào, hỏa đạn trong tay không ngừng di chuyển, thản nhiên cười lạnh: “Lôi Vương, ngươi đã muốn ta muốn sống không được, muốn chết không xong, ta đây chỉ bằng giết sạch sẽ, chỉ là không biết hỏa đạn này mạnh bạo đến đâu, lấy khinh công của ngươi có thể thuận lợi thoát hiểm hay không đây? Mấy thủ hạ trung thành và tận tâm của ngươi sẽ còn lại bao nhiêu đây? Hắc hắc hắc hắc... Lôi Vương thân ái, ta biết ngươi can đảm hơn người, cũng không nên lui về phía sau như thế nha, nếu không, nói không chừng ta sẽ làm ra chuyện gì không lý trí đó! Cũng không cần tự khen võ công mình quá ỉnh nha, ngươi cũng biết, võ công bốn vương cũng không kém, muốn tránh xa hỏa đạn này sao? Dù là Doãn Tình ở bên cạnh một chiêu phá vỡ tim mạch ta cũng không kịp ngăn cản ta, tốt lắm, mọi người cùng chết, một người cũng đừng mong chạy thoát!”

Một lời nói xong, chung quanh yên tĩnh hẳn, ai nấy đều cảm thấy bất an.

Chưa ai hoài nghi uy lực của tiểu cầu này, tiếng binh lính kêu thảm thiết bên tai vừa nãy vẫn như ngọn lửa đỏ như trời tức giận giáng xuống, trong nháy mắt đã cướp đi tánh mạng rất nhiều người, thậm chí ngay cả thân thể cũng bị nổ tung, thảm thiết cực điểm, trên chiến trường thi thể không ít, nhưng thi thể bị nổ thành tro bụi không nhiều lắm, vừa nghĩ đến việc xương nghiền thành tro, ai cũng không rét mà run.

Trong mắt Lôi Nhiên là sự kinh hãi, chợt phát hiện ra nguyên lai lúc trước nàng chọc giận hần cũng là có mục đích cả: “Người cố ý chọc giận ta, chính là muốn ta đi tới bên cạnh người!”

“Ai nha, không hổ là Thiên Thành Lôi Vương, tại sao người lại thông minh như vậy nha, ta bị người phát hiện ra rồi!” Lâm Phong từ đáy lòng khen ngợi một câu, ngữ khí vô tội như muốn người sống tức chết: “Chỉ tại người chậm chạp quá, không chịu lại đây nên bốn vương chỉ có thể dùng chút thủ đoạn, nếu không bốn vương làm sao có thể sử dụng ‘lợi thế’ này cùng người nói chuyện đây?”

Trong tay Lâm Phong chính là một viên hỏa dược cuối cùng bên người, hần không tới gần thì nàng tuyệt đối không có dũng khí uy hiếp Lôi Nhiên. Lôi Nhiên võ công rất cao, nếu ngay lúc đầu đã ném cho nổ tung lên thì nàng thật sự xong đời rồi, cho nên nàng chỉ có thể làm bộ bị bắt, sau đó dụ hần tới bên người, mới đưa ra lợi thế trên tay mình.

Lôi Nhiên thiếu chút nữa là ngất xỉu, cư nhiên lại trở thành hần có sai lầm rồi? Nếu biết nàng chơi trò này, hần từ sớm đã chạy mất rồi, còn có thể ở đây để nàng tóm được nhược điểm sao?

“Người đây là... Uy hiếp ta?” Hung hăng cắn răng, Lôi Nhiên nhìn chằm chằm Lâm Phong, nhưng lại thất bại phát hiện ra nữ nhân này thật sự không có một chút nào sợ hần!

“Lôi Vương a Lôi Vương, tại sao có thể nói như vậy đây?” Lâm Phong lắc đầu, khinh bỉ nói: “Người tìm bao nhiêu người như vậy, bài binh bố trận như thế, nói muốn mời Bắc Thần Ấm Vương ta đi tới nhà người làm khách, mời rượu, nhưng ta có đề nghị nho nhỏ chút, ta muốn ‘tâm bình khí hòa’ trò chuyện cùng người, người lại làm tổn thương trái tim ta như vậy, ‘hảo ý’ của ta nói thành uy hiếp? Người không cảm thấy người rất quá đáng sao?”

Cái gì? Làm khách, mời rượu? Hần lúc nào nói thế, tại sao hần không biết?

Nghe Lâm Phong nói lưu loát, Lôi Nhiên trợn mắt há hốc mồm.

Đây thật sự là Phượng Phi của hần? Là Phượng Phi ôn nhu trước đây? Là Phượng Phi cái gì cũng vì hần, vì hần mà chết cũng can tâm tình nguyện? Nàng tại sao trở nên ăn nói bừa bãi, thành nữ nhân nói dối không chớp mắt thế này! Có lẽ hần sẽ công bố ra ngoài là “mời khách ăn cơm” nhưng rõ ràng là nàng nói điều, chính hần cũng giống nàng thành điều toa luôn rồi. Nhưng ngữ điệu nữ nhân này nói ra lại gần như là thật, nghe ra còn muốn bậc đãi ngộ của khách quý?

Này, lão Thiên tại sao không ột đạo sấm sét lên đầu nữ nhân này đây?

Ánh mắt Lôi Nhiên nhìn Lâm Phong biến đổi khó lường, thật sự cảm giác được nữ nhân này không giống trước nữa.

“Vậy người muốn thế nào? Ta nhắc nhở người, nếu như muốn bốn vương thả người, vậy trực tiếp không bàn nữa!” Lúc này Lôi Nhiên đã hiểu, Lâm Phong tuyệt không như trước kia cúi mình nhu thuận với hần, nàng khôn khéo, cơ trí, xảo trá, tàn nhẫn, mặc dù có chút cuồng ngạo nhưng tuyệt đối không phải là kiêu ngạo không nói đạo lý, mà là không hề không tính kế dự địch sa kế, tâm cơ thật là lợi hại!

Nguyên lai nàng thật sự là “Ấm Vương”, thật sự có năng lực như vậy, mặc dù không biết cái gì đã làm đổi thay nàng, nhưng Lâm Phong lúc này, đích xác cùng hần ngang hàng đối mặt.

“Ta biết, ta cũng chẳng mong người thả ta ra, thả ta thì người điều binh chẳng phải là thất bại thảm hại sao? Ta biết, người coi trọng năng lực của ‘Ấm’, uy lực hỏa dược, còn có địa vị của ‘Ấm’ trong Bắc Thần, cho nên mới muốn bắt lấy ta. Rồi nghiêm hình tra khảo, hoặc uy hiếp, dụ dỗ nói ra bí mật. Nhưng ta có thể chính xác nói cho người biết, hai biện pháp này đối với ta cũng không thể thực hiện được, nếu không người hãy tay không mà quay về, ngay cả bốn vương dù yêu quý tánh mạng mình thế nào cũng biết đạo lý ép quá sẽ gãy!” Lâm Phong cầm tiểu cầu trong tay tung lên một chút, khéo môi lộ ra một tia cười: “Đã như vậy, chỉ bằng chúng ta đều lui một bước, ta làm khách theo người về, ha ha, người cũng không muốn coi bốn vương là một tù nhân mà đối đãi chứ, bốn vương cam đoan nếu như không ai đến gây sự với ta, nhất định ta sẽ an phận, nếu người thực có bản lãnh tự khắc khiến ta cam tâm tình nguyện nói bí mật cho người, người xem thế nào?”

Nàng nói chuyện, câu chữ đầu và cuối, gương mặt mang theo ý cười nói, ánh mắt Lôi Nhiên càng phát ra sự kinh ngạc khó áp chế.

Tin tức trong lời nói của nàng kỳ thật có rất nhiều, đã phân tích lợi hại rõ ràng rồi! Lúc này hấn không thể tay không mà quay về, mà nàng cũng không có khả năng quy thuận, nói cho hấn bí mật hỏa được, nếu như không thể cưỡng ngạch áp bức để rồi cuối cùng rơi vào thế cá chết lưới rách. Bên người là yêu pháp lợi hại đó, nếu nàng thật sự liều chết, kéo hấn xuống chết cùng, hấn tuyệt đối không trốn thoát!

Nghĩ tới nghĩ lui, Lôi Nhiên hoảng sợ phát hiện ra thật đúng là hấn chỉ có một con đường có thể đi.

“Được! Bỏ vương đáp ứng ngươi!” Lôi Nhiên thật ra cũng rất quyết đoán, hấn có chút chán chường, nếu thua trong tay Bắc Thần Thiên còn chưa tính, hấn chưa từng nghĩ tới sẽ thua trong tay một nữ tử! Nữ nhân này lại là phi tử trước kia của hấn! Thật sự là... Phong thủy luân chuyển, hôm nay chuyển tới nữ nhân này rồi...

60. Chương 60: Thiếp Thân

Nghe được câu trả lời trong dự liệu, Lâm Phong hài lòng gật đầu, chỉ bốn phía quanh mình: “Còn không bảo bọn hấn lui ra?”

Lôi Nhiên oán hận nhìn nàng một cái, lại có chút không tránh được, hung hăng vung tay lên: “Không nghe Âm Vương nói gì sao? Bỏ vương cùng Âm Vương thân như huynh đệ, khoe đao múa kiếm làm gì? Còn không lui ra!”

Binh lính bốn phía nhất thời lui xuống như thủy triều rút, trong mắt Lôi Nhiên chợt lóe âm hiểm, phát tay nói: “Đi chuẩn bị xe ngựa, nghênh đón Bắc Thần Âm Vương đến Thiên Thành ta!”

Vừa mới dứt lời, Lâm Phong cũng lưỡi biếng, cắt đứt lời hấn nói: “Ta cùng Lôi Vương quan hệ hữu hảo, không cần chuẩn bị xe, Lôi Vương nói rất đúng, chúng ta thân như huynh đệ, từ nay về sau bỏ vương và Lôi Vương một tác không rời, cùng nhau cộng sự, ngày sau nhất định như keo như sơn, cùng tiến cùng lui!”

Lời vừa nói ra, quân lính chung quanh trở mắt đứng nhìn nàng, ngay cả Lôi Nhiên cũng ngây ra như đầu gỗ.

Hai người này, đã lá mặt lá trái thì thôi, thật sự muốn “như keo như sơn” như trong lời nói, chắc chắn sẽ hù chết cả đám người.

“Ngươi... Ngươi nói cái gì?” Lời nói của Lôi Nhiên có chút vỡ tan, hấn không nghe lắm chứ? Nữ tử này cư nhiên muốn cùng hấn một tác không rời? Đây là từ ngữ hình dung loạn thất bát tao gì? Nàng lại tùy ý sai sử bộ hạ của hấn? Hấn sao lại không biết thủ hạ của mình từ lúc nào thành của nàng nha?

Nhưng mấy thuộc hạ của hấn cũng không chịu thua kém, lại thật sự đứng lại, không di chuyển, thật sự là tức đến nổi Lôi Nhiên muốn mua một đồng đậu hủ trực tiếp đập đầu luôn rồi.

“Lôi huynh, ngươi là tấm bùa chú bảo vệ tánh mạng của bốn vương, ta làm sao rời bỏ ngươi được đây?”

Lâm Phong đồng dạng nói, tinh quang trong mắt lại rõ ràng bảo: tiểu tử, đừng tưởng rằng lão nương không biết ngươi có chủ ý gì, lão nương có tự giương tay lên trời thề thốt cũng không tin tưởng cái hứa hẹn chó má của ngươi, cách xa ngươi – tấm bùa bảo vệ tánh mạng này, chỉ sợ ta chết thế nào cũng không biết.

Lôi Nhiên nhìn thấy tinh quang trong mắt nàng, nhất thời cũng không thở dài nổi, đành phải oán giận phát tay: “Còn không cho đi xuống bốn vương! Theo ý tứ Âm Vương mà làm!”

Nữ tử này tại sao có thể khôn khéo như vậy? Oán khí hấn nhin sắp thành nội thương rồi!

Hấn vốn định lừa gạt nữ tử này rời khỏi mình rồi tìm cơ hội âm thầm phái người bắt nàng lại, ai ngờ nàng lại trực tiếp làm kẻ khác mở rộng tầm mắt, “một tác cũng không rời” hấn mà vẫn trực tiếp trước mặt quân binh dùng hỏa được uy hiếp, hấn lại không thể không đáp ứng, thứ nhất là do tánh mạng bị nữ tử này uy hiếp, thứ hai là hấn tốt xấu gì cũng là một đế vương, trước mắt bao nhiêu người hạ thấp uy danh của mình.

Hảo! Thiếp thân thì thiếp thân! Bỏ vương muốn nhìn xem ngươi có thể chống giữ tới khi nào! Bỏ vương cũng không tin ngươi làm bằng sắt đá, không cần ăn, không cần ngủ, không cần tắm rửa! Bỏ vương muốn nhìn xem lúc đó ngươi sẽ làm sao!

Lôi Nhiên trưng khuôn mặt tuần tú suốt khí đi lên phía trước, bỗng một cánh tay khoác lên cổ hắn, cả người như tấm da trâu dính chặt lấy hắn làm hắn lập tức sồn tóc gáy, giận dữ: “Lam Phượng! Chính người nói người sẽ an phận!”

Vua một nước cùng một người trang phục nam nhân lôi lôi kéo kéo, kẻ vai sát cánh thế này còn ra thể thống gì nữa!

Trước kia Lam Phượng cải trang vừa nhìn đã biết ngay là một nữ tử, vòng vo một vòng đến Lâm Phong một thân nam trang không nhìn ra chút xíu nào nữ tính, chỉ thấy « hắn » anh khí hơn người, cử chỉ hào hiệp, hiển nhiên là một đại soái ca, đây thật là một người sao? Một người có thay đổi lớn thế nào đi nữa cũng không thể thay đổi hoàn toàn tất cả bản tính đi? Lôi Nhiên trong mắt lộ ra sự âm u, rất hoài nghi.

Lâm Phong cười cực kỳ vô tội: “Lôi Vương, mới nói chúng ta là hai hảo huynh đệ, người đi nhanh như vậy để làm chi, lá gan tiểu đệ vốn rất nhỏ, không muốn làm ra cử chỉ ‘kinh thiên động địa’ gì đâu, huynh chớ có trách ta nha.”

“Người...” Nhìn trong mắt Lâm Phong không ngừng lóe ra tinh quang, mặt Lôi Nhiên xanh tím, không thể không phát tay áo đi chậm lại, mấy lần dụng tâm cơ đều bị Lâm Phong hiểu rõ, thật sự là mất thể diện đến cực điểm!

Cứ như vậy, Lâm Phong cùng Lôi Nhiên đi chung đường về Thiên Thành, mặc dù Lôi Nhiên cũng không buông tha việc truy kích Bắc Thần Thiên, nhưng cũng nhiều lần không đánh mà lui, ngẫm ra Bắc Thần Thiên chắc đã cùng đại quân hội hợp, Lôi Nhiên cũng quyết định mang người mau chóng trở về Thiên Thành.

Lần này chiến tranh Xa Trì, Phong Vũ thất bại, chắc đều đã rơi vào trong tay Bắc Thần, Bắc Thần Thiên muốn thu tóm Xa Trì còn cần một chút thời gian, cũng đủ để bọn họ rút lui, lấy đại cục làm trọng, Bắc Thần Thiên cũng không lập tức đi truy kích, đoạn đường Lâm Phong đi cũng coi như an ổn.

Nàng rất thư thả, Lôi Nhiên rốt cục cảm giác được cái gì gọi là mua dây buộc mình.

Lôi Nhiên rất buồn bực, rất rất buồn bực.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, Lâm Phong – nữ nhân vô sỉ này lại khó đối phó đến thế!

Trên đoạn đường đi, hai người đấu tâm cơ vài lần là không tránh được, nhưng, Lôi Nhiên phát hiện ra, vô luận hắn đùa bỡn thế nào, người chịu thiệt đều là hắn.

Lên đường không lâu, Lâm Phong lười biếng kêu thị vệ mang tới một nhánh cây dây thô dài cột tay phải hắn và tay trái nàng lại với nhau, cũng không biết nàng dùng thủ pháp gì, dây trói kết đầu tại phía Lâm Phong, buộc vừa chặt lại rắn chắc, Lôi Nhiên căn bản không có biện pháp cởi ra, Lâm Phong đắc ý viết: ta là phi tử trước kia của người, hai ta muốn tăng tiến cảm tình.

Mặc dù Lâm Phong là thân phận Ám Vương bị “mời” đến Thiên Thành, nhưng tâm phúc đi cùng Lôi Nhiên trong lòng cũng rõ ràng, vị nữ tử này chính là Phượng Phi nương nương. Dung mạo tuyệt mỹ vô song căn bản không giả được dù tính cách có sự biến hóa quá lớn, Lâm Phong lại không muốn tốn hơi giải thích chuyện tá thi hoàn hồn không thực tế, Lôi Nhiên căn bản không tin nhiệm nàng, nàng nói ra được sao?

Lâm Phong giơ sợi dây lên làm Lôi Nhiên thiếu chút mở miệng mắng to: Ai muốn cùng người tăng tiến cảm tình! Trước kia tại sao người không cùng ta tăng tiến tình cảm đi!

Nhưng dưới ánh mắt uy hiếp trắng trợn của Lâm Phong, hắn không thể không thỏa hiệp, chuyện này cả hai bên đều ngầm hiểu với nhau, Lâm Phong căn bản không biết nhượng bộ, Lôi Nhiên cũng để mình tùy tiện bị nàng trói, hai người thật sự như keo sơn, ăn mặc cũng ở cùng một chỗ.

Sau đó, những chuyện làm Lôi Nhiên buồn bực liên tiếp kéo tới.

Trong phòng tắm...

“Lam Phượng! Người còn chưa tắm xong?” Thanh âm nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi rít gào truyền ra đi rất xa, còn thanh âm nữ nhân bác bỏ lại rất lười biếng.

“Lôi Vương, người không biết bình thường nữ nhân tắm rửa rất lâu sao?”

“Rất lâu là bao lâu? Người đã tắm hai canh giờ rồi! Người có phải muốn bồn vương đi vào ‘hầu hạ’ người không?” Bị sợi dây thừng trên tay trói chặt làm gân xanh nổi lên, Lôi Nhiên cơ hồ nghĩ đến việc dùng nội lực cắt nát nó!

“Người muốn vào? Có thể, đương nhiên là có thể, bồn vương luôn rất đại lượng.” Dứt lời, cánh cửa phòng tắm thật sự bị Lâm Phong một chưởng phá ra, da thịt lỗ lõ trắng trẻo của nữ tử tuyệt sắc hiện ra trước mắt Lôi Nhiên, bất quá bên cạnh bày có một tiểu cầu nguy hiểm...

Lâm Phong quay người lại, cười sáng lạn: “Ồ, xin lỗi, Lôi Vương, ta luôn luôn thích để ‘vật giữ mạng’ của mình ở vị trí có thể lấy ngay được.”

Kết quả là Lôi Nhiên khí huyết bốc lên, tự mình khắc chế hồi lâu mới áp xuống dục vọng, khó chịu gần chết, vỡ mồm mắng to: “Nữ nhân chết tiệt, xú nữ nhân, người có biết cái gì gọi là liêm sỉ không!” Hắn là một nam nhân khí huyết sung mãnh, đáng người Lâm Phượng tuyệt sắc, đối với mỗi nam nhân mà nói đều có sự hấp dẫn không nhỏ, càng huống chi là Lâm Phong cố ý.

“Ha, trong từ điển của lão nương chưa từng có chữ liêm sỉ, Lôi Vương còn muốn thử lần nữa?”

“Vậy thử một lần...” Hắn muốn lấy gậy ông đập lưng ông!

Rất nhanh, Lâm Phong liền nhấc chân xích lỗ đứng thẳng lên trước mặt Lôi Nhiên, mưu đồ thường thức mỹ nam tắm, còn bất chợt chep miệng, tùy ý bình phẩm đủ thứ: “Vóc người Lôi Vương quả nhiên rất tốt, cơ thể không thiếu không thừa một chút thịt nào, à, có một chút sẹo lồi... ha ha, khí lực thể này, chỗ đó chắc cũng không nhỏ, phi tử của người rất có phúc nha...”

“Đi ra ngoài!”

“Hả? Lôi Vương, có phải người một vốn một lời với bồn vương không, muốn dục ta đi vào sao?” Lâm Phong rất là nghi hoặc nói.

“Bồn vương rất nhanh sẽ tắm xong, người rút ra ngoài cho ta!” Tiếng rít gào kinh thiên động địa vang vọng khắp nơi, cứ như vậy dục hỏa đốt người mà chết chính là hắn đây! Lôi Nhiên tính sai lầm rồi giống nhau chuyện, lúc xúc động nam nhân và nữ nhân là hoàn toàn bất đồng...

Khi ngủ...

Cả ngày mệt nhọc, hai người đều khá mệt mỏi, ở giữa cách một tầng chần, ngã vào giường là hai tiếng ngáy đồng thời nổi lên, nhưng tới nửa đêm, Lôi Nhiên bỗng dưng mở đôi mắt sắc bén như ưng lẳng lẳng nhìn Lâm Phong hồi lâu, người sau ngủ rất yên lặng, hô hấp đều đều, lúc này hắn mới lộ vẻ đắc ý, tay bắt lấy dây trói, đang định động tay, tiếng cười âm trầm đã từ phía sau truyền đến.

“Lôi Vương, người định làm gì?”

“...” Lôi Nhiên ghen lời, nói vài chữ: “Bồn vương muốn đi nhà xí...”

“Ồ, tại sao không đánh thức bồn vương?” Lâm Phong có ý tốt, mở to đôi mắt mông lung buồn ngủ hỏi.

“Ta là suy nghĩ cho giấc ngủ của người! Hảo tâm như vậy lại bị người cho là làng lang dạ sói?” Lôi Nhiên trừng đôi mắt sắc bén như ưng nhìn nòng, lời nói dối như thật, hiển nhiên là bị Lâm Phong đầu độc.

“Không sao không sao, phía sau có cái bô, chỉ đi có vài bước.” Hai người xuống giường giải quyết, một lần nữa quay về giường nằm.

Không bao lâu, Lôi Nhiên lại mở mắt một lần nữa, thầm nghĩ, cuối cùng người cũng phải ngủ thiếp đi rồi chứ?

Không đợi tay hắn với lên dây trói, Lâm Phong cau mày, mơ màng ngồi dậy.

“Lôi Vương, người lại muốn đi vệ sinh hả?”

“Khụ khụ khụ, bụng bồn vương có chút không thoải mái.”

“Ồ, nếu bụng không thoải mái thì nhớ kỹ lúc về sai nự y bóp chút được.” Lâm Phong rất quan tâm nói.

“Làm phiền Ám Vương quan tâm.” Lôi Nhiên ngoài cười trong không cười.

Hai người lần nữa xuống giường, xong việc lại về giường ngủ.

Chỉ chốc lát sau, Lôi Nhiên cau mày, lật qua lật lại, lần này là thật đến mức không ngủ được, Lâm Phong xoa hai tròng mắt ngồi dậy, nghi ngờ nói: “Lôi Vương, tại sao ngươi cứ như một con khỉ vậy, không an phận chút nào! Chẳng lẽ lại muốn đi vệ sinh?”

“Ách... Bỏn vương thật sự...” Lôi Nhiên da mặt vốn dày cũng có chút không tự nhiên.

“Aizz, đi thôi, đi thôi, mau đi thôi, ta đi cùng ngươi.” Hai người chậm rãi xuống giường, lại nghe Lâm Phong rất là ân cần nói: “Lôi Vương, không phải chứ, ngươi đường đường là vua của một nước, cư nhiên lại bị tật này, mà ngàn vạn lần không thể kéo dài được, nhanh chóng tìm một đại phu dân gian trị liệu đi, bệnh đi tiểu liên tiếp nếu như để lâu không chữa trị, nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến công năng phương diện nào đó nha!”

Lôi Nhiên vừa trượt chân, thiếu chút nữa là té ngã chống vó, tức giận phản bác: “Bỏn vương không có...”

“Không cần nói, không cần nói, ta biết! Ngươi không có, ngươi tuyệt đối không có!” Lâm Phong tỏ ra rất hiểu rõ, ánh mắt đồng tình nhìn lại đây, khuôn mặt tuấn tú của Lôi Nhiên đỏ bừng, làm bộ như không nhìn thấy mà xoay người đi.

“Ồ, được rồi, trừ về nhớ kỹ bảo ngự thiện phòng chuẩn bị nhiều đậu đen cùng gan heo, đối với trị bệnh đi tiểu nhiều lần rất có tác dụng...” Lâm Phong ở phía sau thì thầm.

“Đúng dịp” nghe thấy, Lôi Nhiên quả thực ý nghĩ muốn chết cũng có luôn rồi!

Những chuyện như thế nhiều không kể xiết, sau lúc trăm chiến trăm bại, Lôi Nhiên cũng không còn khí lực cùng nữ tử này tiếp tục kì kèo, rốt cục cũng có thói quen sống có một “bình dầu” bên cạnh, cùng Lâm Phong ở chung một chỗ cũng càng trở nên hòa bình.

Không bao lâu, đội ngũ đã đến gần kinh đô Thiên Thành.

61. Chương 61: Ám Sát

Ban đêm, đội xe ngựa dừng nghỉ tại dịch quán trong hàm thành, quan viên Thiên Thành tiếp đón đều nơm nớp lo sợ. Thủ đoạn tàn nhẫn của Lôi Nhiên cả Thiên Thành đều biết, không thể không sợ hãi, trên mặt ai ai cũng mang theo vẻ kinh sợ, sợ chọc giận hắn. Không thể không nói rằng, trừ trường hợp đối mặt Lâm Phong là đặc biệt thì ở ngoài Lôi Nhiên thật sự là một vị quân vương uy nghiêm.

Đi một đoạn đường không xa nữa sẽ đến Thiên Thành vương đô, Thiên Thành là nơi đồng bằng xen kẽ đồi núi, hoàn toàn trái ngược với Bắc Thần. Bắc Thần phần lớn là ruộng nước, không thể trồng được hoa màu mà Thiên Thành thì nhiều đồi núi không thể nào khai khẩn được. Lâm Phong nhìn kỹ, không khỏi thở dài liên hồi. Nếu Lôi Nhiên hiểu được kỹ thuật ruộng bậc thang khiến Thiên Thành lương thực bội thu, quân lương đủ dùng, đến lúc đó cục diện thế giới này sợ là đã khác.

Lôi Nhiên nhìn chăm chú khuôn mặt tinh xảo của Lâm Phong, nhìn bộ dáng nàng thở dài liên tục như có điều suy nghĩ, không nhịn được hỏi: “Ngươi đang suy nghĩ gì đấy?”

Rất nhiều ngày qua, tính cách của vị Thiên Thành Lôi Vương này vì Lâm Phong đối đáp khôn khéo nên tới giờ hắn cùng Lâm Phong nói chuyện đã không còn thái độ trịnh thượng, cao cao tại thượng nữa, đối với Lâm Phong đây là một hiện tượng không tệ.

“Bỏn vương đang khinh bỉ Lôi Vương, đất tốt như vậy mà không khai khẩn, bỏ không chỗ này quả thực là trời không dung đất không tha!” Lâm Phong cũng không giấu diếm, gật đầu từ từ chậm rãi nói.

“Sao? Đất này có thể làm gì? Ám Vương chắc lại đùa bỏn vương đây!” Trong mắt Lôi Nhiên lộ ra vẻ khinh thường, mắt như nhìn thấu sự việc.

“Phép khích tướng này đối với bỏn vương là vô dụng, Lôi Vương nếu đã điều tra Bắc Thần Ám Vương ta thì hẳn là biết ruộng nước của Bắc Thần thế nào mà thành, cần gì phải nói lời không thật lòng thế? Hay

là đoạn đường đi cùng ta, Lôi Vương vẫn chưa ném đủ thủ đoạn của bốn vương?” Lâm Phong giễu cợt cười một tiếng, không thèm để ý: “Bất quá nói vậy Lôi Vương cũng rõ, kỹ thuật bốn vương cũng không thể đưa cho người.”

Khuôn mặt tuần tú của Lôi Nhiên xanh lại, hừ một tiếng nhưng không hề nổi trận lôi đình, mấy ngày nay hắn không hề nổi cáu với nữ tử này. Không có biện pháp khác, hắn thật sự không muốn bị nàng làm tức chết, chết kiểu nào cũng tốt hơn nhiều kiểu này.

Như có điều suy nghĩ, Lôi Nhiên chăm chú nhìn Lâm Phong, từ đáy lòng hắn ngán ngấm, một nhân vật như vậy vì hắn sử dụng thật là tốt biết bao? Tại sao người nàng gặp trước lại là Bắc Thần Thiên... (táo: nghe cái câu “vì hắn sử dụng” đã không thể chấp nhận được rồi, dù LN có đẹp trai đến đâu, thích LP thế nào mà có suy nghĩ lợi dụng nàng như thế là loại ngay nhá – srr, táo hơi quá khích).

Theo lệ dùng cơm tắm rửa, hai người trước sau lên giường, ở giữa giường là một cái chăn lớn phân cách. Nhắm mắt đi ngủ, một thời gian sau Lôi Nhiên đã ngủ say giấc, trải qua sự kiện đi tiểu nhiều lần và nhiều lần thí nghiệm dọc đường, hắn đã không trông mong có thể thuận lợi cởi dây trói nữa.

Nữ nhân này y như người trong lịch sử (không có thật)! Cho dù là một chút động tĩnh nhỏ xíu đi nữa cũng làm nàng ta lập tức tỉnh lại, hoàn toàn không có bất cứ nhầm lẫn gì. Lôi Nhiên lúc đầu rất hoài nghi, có lẽ nữ nhân này buổi đêm không hề ngủ chút nào, nhưng đến buổi sáng hôm sau, nàng lười biếng duỗi thắt lưng rồi lập tức lại hiện ra sức sống mãnh liệt, tinh thần phấn chấn, không có bất kì biểu hiện thiếu ngủ nào cả.

Nửa đêm canh ba, nguyệt hắc phong cao, gió lạnh gào thét ngoài cửa sổ, không biết từ khi nào, không khí trong phòng trở nên lạnh băng.

Một bóng đen ẩn núp bên cạnh cửa tủ quần áo, toàn bộ khí tức đã che dấu, phương thức che giấu thật tinh diệu.

Khắp nơi yên tĩnh đến quỷ dị, chỉ có tiếng hít thở của hai người trên giường truyền đến. Ước chừng một nén nhang sau, xác nhận hai người đã trong trạng thái ngủ say, bóng đen mới nắm chắc thanh chủ thủ lạnh lẽo, nhắc tới, sát ý trong con ngươi mắt đột nhiên bùng lên, cả người tựa như khói, phụt chốc bổ nhào tới đầu giường, đâm xuống một đao!

Hai người vốn đang ngủ say bỗng dưng đồng thời mở mắt, ánh mắt rõ ràng không có nửa điểm buồn ngủ, trong ánh mắt tràn đầy châm chọc cười nhạo.

Bóng đen trong lòng hô to không ổn, vội vàng rút chiêu, cổ tay lại bị Lâm Phong tóm lấy, cằm lập tức bị đá trúng, cả cằm đều lệch đi, thuận tiện, trong miệng hắn cũng bị nhét khăn trắng chỉ trong nháy mắt. Bản thân cũng bị ánh mắt hung ác của Lôi Nhiên hoàn toàn chế trụ, trực tiếp xé chăn đơn bên cạnh ra để trói hắn thật chặt.

Bóng đen trước mắt tối sầm, suýt hôn mê bất tỉnh, hắn cư nhiên lại bị bắt! Hơn nữa đối phương dường như biết hắn là tử sĩ, trực tiếp đá tạt vào hàm phòng ngừa hắn tự sát!

Hắn có chết cũng không hiểu, rõ ràng hắn là sát thủ đứng đầu bảng, tại sao hành tung bị người ta phát hiện ra, hai người này chẳng lẽ đã biết hắn muốn tới ám sát? Điều này không có khả năng!

Trong bóng tối, đôi mắt Lôi Nhiên lóe ra tia sáng quỷ dị mãnh liệt, tên sát thủ đã nhận được lời giải thích cho nghi vấn của mình qua mấy câu đối đáp của hai người họ.

“Tại sao người biết có người?”

Lâm Phong thần nhiên cười lạnh: “Chưa từng có ai hay bắt cứ sinh vật gì còn sống có thể chuyển động bên cạnh ta mà mà ta không phát hiện ra, ta thích ứng nhất là trong bóng đêm, mấy ngày nay chẳng lẽ người còn không nhận ra?”

Lại nghĩ đến sự kiện đi tiểu nhiều lần, mặt Lôi Nhiên đỏ lên, đáng tiếc trong bóng tối không nhìn thấy được.

“Ta đang hỏi người tại sao có năng lực đó.” Lôi Nhiên xấu hổ, giận giữ hỏi.

“Vô luận là ai yên lặng trong bóng tối một thời gian dài chung quy sẽ thích ứng được.” Tự nhiên né tránh đề tài này, Lâm Phong không muốn nói về quá khứ của mình, ánh mắt nhìn tên định ám sát bị trói gô trên mặt đất, cười nói: “Người làm Lôi Vương cũng quá thất bại, ngay dưới chân kinh thành còn bị người đến hành thích, nếu không phải ta ở bên cạnh người, nói không chừng người đã bị tên này ám sát rồi.”

“Ồ, xem ra ta phải cảm tạ ân cứu mạng của Ám Vương đối với ta rồi.” Ánh mắt Lôi Nhiên thâm thúy, ý vị thâm trường nói, trong lòng hẳn lại nghĩ đến câu đầu tiên Lâm Phong vừa nói.

“Không dám, không dám, Lôi Vương là tấm bùa bảo vệ tánh mạng của ta, người mà chết, ta cũng bị mây vạn đại quân của người xử tử nha.” Lâm Phong mặc dù không biết hẳn có chủ ý gì, nhưng theo trực giác né tránh, Lôi Nhiên cảm tạ là chuyện tốt thì lão Thiên đã hạ hồng vũ rồi.

“Vậy thích khách này làm sao bây giờ?”

“Hắn ám sát người, hơn nữa người mới là Vương của Thiên Thành, hỏi một khách nhân như ta để làm chi?”

“Ám Vương, bốn vương luôn biết người tức trí đa mưu.”

“Tức trí đa mưu không có nghĩa là phải vì người mà suy nghĩ, nói cho người biết, ta không làm vụ mua bán không có lời.”

“...” Lôi Nhiên dừng cảm vung tay lên: “Cùng lắm thì, ngày mai dạ tiệc đón gió tẩy trần, bốn vương mời người tới dự.”

“Người có thể không mời ta ăn sao, chẳng lẽ người đã quên hai ta bây giờ như keo như sơn?” Lâm Phong kéo sợi dây trên cổ tay.

“Người...” Lôi Nhiên cả giận nói: “Vậy người rốt cuộc muốn thế nào? Giúp ta một việc mà khó khăn như thế sao! Ta có chỗ nào không bằng Bắc Thần Thiên?”

“Lôi Nhiên, người nói những lời này là để bức ta nói gì?” Lâm Phong cười nhạt, trong mắt lộ ra sự giễu cợt.

Bên trong nhất thời an tĩnh đến có chút quỷ dị, nam nhân thì ánh mắt thất bại phần nộ, nữ nhân thì khinh thường cười lạnh, trong bóng tối chậm rãi lan tràn.

“Muốn ta nói ra ý mình, kỳ thật cũng không phải là không thể, nhưng sau này ta không bao giờ muốn nghe thấy hai chữ ‘Lam Phượng’ nữa, Lôi Vương anh danh cái thế, hẳn là biết ta có ý gì chứ?” Lâm Phong thông thả phá tan sự trầm mặc, tựa hồ hoàn toàn không biết nam nhân bên cạnh đang phần nộ dị thường.

Song, những lời này lại như là nước mưa, thoáng cái liền dập tắt liệt hỏa hừng hực.

“Được! Ta đáp ứng!” Con người sắc bén như một lưỡi dao, trong đêm lóe ra quang mang, thanh âm Lôi Nhiên rất dứt khoát, căn bản không có một chút do dự, tiếng cười âm lãnh của hắn chậm rãi vang lên, bình tĩnh nói: “Dù sao, người cũng không phải là Lam Phượng.”

Nhiều ngày như vậy mà Lôi Nhiên còn tưởng Lâm Phong chính là Lam Phượng thì hẳn đã không thể là người đã giấu tài nhiều năm rồi làm kinh đảo trời đất – Thiên Thành Lôi Vương được. Cá tính, thủ đoạn của Lâm Phong hoàn toàn khác Lam Phượng, Lam Phượng là nữ nhân không hề có trí tuệ Lôi Nhiên vừa liếc mắt cũng có thể nhìn thấu, còn Lâm Phong, dù thế nào hẳn cũng không thể nhìn thấu.

Lâm Phong cười: “Vậy, Lôi Vương, người thét thật lớn tiếng đi...”

Rạng sáng chưa tới, màu sắc đêm tối càng trở nên dày đặc, Lôi Vương ở trong dịch quán đột nhiên truyền ra một tiếng rống thảm thiết, ngay sau đó là một tiếng thét chói tai rất thê lương, khiến cho quan viên dịch quán chú ý, một đội ngũ nhanh chóng vọt vào trong. Dưới ánh sáng mờ nhạt họ bất ngờ phát hiện ra, Lôi Vương trên giường, toàn thân là máu nằm yên lặng, trên ngực có một thanh chủy thủ cắm vào, tứ chi lỏng rời, huyết nhục mơ hồ, đầu khớp xương cũng mơ hồ lộ ra, chắc là không sống nổi...

Bên cạnh, Lâm Phong sắc mặt trắng bệch lui tại góc giường, ngón tay chỉ bên ngoài cửa sổ: “Có thích khách! Có thích khách...”

Quan viên dịch quán nổi trống trong tim, sắc mặt trắng bệch, Lôi Vương bị hành thích ở đây! Vậy... Vậy phải làm thế nào?!

Dưới Lôi Nhiên – tả phó tướng Trầm Khắc Chi hai mắt trùng trùng, nắm chặt hai tay, rống to một tiếng: “Đuổi bắt thích khách!” Binh lính vội vã như ong vỡ tổ, điên cuồng đuổi tìm.

“Chậm đã, dịch quán của Lôi Vương thủ vệ sâm nghiêm, chúng ta trong ngoài bố trí nhiều tầng phòng bị như vậy, tại sao thích khách ra vào được?” Đột nhiên, một thanh âm cắt đứt mệnh lệnh của hắn, mặt đầy oán giận, ánh mắt u ám – tên Trịnh Phương “Cheng!” một tiếng rút trường đao ra, hung hăng giương về phía Lâm Phong.

“Người mới là hung thủ!”

Trong ánh mắt Lâm Phong lộ ra vẻ chê cười, tay phải vừa nhấc, lấy tốc độ quỷ dị xuất thủ, dễ dàng tóm chặt cánh tay người nam nhân, hung hăng hạ một cước vào giữa hai chân hắn!

Nam nhân sắc mặt đen kịt, hắn bị đá hỏng rồi sao? Vốn muốn vọt người tránh ra nhưng hai chân đột nhiên lại nghiêng đi do bị một cây roi đen cuốn lấy, còn bị Lâm Phong đá một phát vào chỗ trọng yếu, nhất thời bị thảm kêu lên tiếng, đầu như mọc sao, gần như chết ngất tại trận, sợ rằng nửa đời sau hắn không thể là một nam nhân bình thường nữa rồi...

Quay cuồng trên mặt đất, đau đớn khiến hắn không rét mà run rẩy, thiếu chút nữa ngay cả gào thét cũng quên mất.

“Canh giữ có sâm nghiêm thế nào mà có nội ứng phối hợp thì một mình vào đây còn không phải là chuyện dễ dàng sao? Hừ, Trịnh Phương, người rất nhanh sẽ biết, phản bội bốn vương sẽ có kết quả gì!”

Trịnh Phương cực kỳ hoảng sợ, nhìn Lôi Nhiên từ phía sau giường chậm rãi đi ra, trong mắt ngượng lạnh, nhìn lại thì thể trên giường huyết nhục mơ hồ, dường như sắp hôn mê luôn.

Lâm Phong dù bận vẫn ung dung ở bên cạnh cười khê, cười như một ác ma, chủ thủ lạnh băng trên ngực tử thi bị nàng rút ra, chậm rãi nhắc nhở: “Tử sĩ này đích xác đủ vững vàng, nói gì cũng không chịu khai nhận, nhưng ta tin tưởng, không phải ai cũng cương ngạnh như tên tử sĩ này, đem vị Trịnh Phương tướng quân này đi “rút củ cải” rồi đưa ra đầu gió thổi, ta không tin hắn không nhận tội!”

62. Chương 62: Lâm Phong

“Rút củ cải?” Lôi Nhiên nhướng mày nghi hoặc hỏi: “Cái gì gọi là rút củ cải? Tại sao bốn vương chưa từng nghe qua?”

Binh lính trong phòng cũng ngạc nhiên nhìn nàng, trong mắt đều là nghi vấn.

Lâm Phong đỏ mặt, cái chế độ nô lệ quá độ lên phong kiến của thời đại này, thật đúng là chẳng tiên tiến gì cả, ngay cả hình phạt cũng ít đến thảm hại, dùng que hàn nung nóng để tra tấn đã là cực hình rồi, thủ đoạn bức cung cũng quá lạc hậu!

Lâm Phong lạnh lùng cười, ý cười quỷ dị đến nỗi tên Trịnh Phương phía dưới đang bị trói quyết ý thà chết không nhận tội bằng lạnh cả sống lưng, trực giác cho hắn biết nữ tử đã một cước phá hỏng nửa dưới của mình tuyệt không có chủ ý gì tốt đẹp.

“Rút củ cải, chính là cho người đào một cái hố đất to, chôn người vào trong đó rồi lấp lại chỉ chừa đầu, ở trên đỉnh đầu người này khoét một lỗ hổng, đổ vào bên trong một ít thủy ngân, hắc hắc...” Nụ cười âm hiểm ác độc xuất hiện trên mặt Lâm Phong, dung nhan tuyệt sắc trở nên cực kỳ kinh khủng: “Thủy ngân một khi tiến vào thân thể sẽ khiến da tay và thân thể từng chút từng chút một cứng rắn như đá, lại cực kỳ ngứa ngáy, đau đớn làm người ta sống không bằng chết! Đợi đến khi máu chảy đầy đĩa, toàn bộ da người bong tróc ra hết, về phần người ở bên trong, rất thú vị, còn có thể chạy được nha! Chỉ cần điều dưỡng cho tốt là có thể sống sót, nhưng mỗi khi gió thổi qua, trên người lập tức giống như bị thiên đao vạn quả, hắc hắc hắc hắc...”

Ánh mắt không có ý tốt nhìn thẳng vào Trịnh Phương, nghe miêu tả kinh khủng của nàng, lông tóc Trịnh Phương như dựng ngược, sợ hãi rống to: “Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!”

“Hừ, chút trò vui ấy đã sợ rồi? Ta còn biết nhiều cực hình làm cho người ta sống không bằng chết, chỉ là ngày thường không có điều kiện thôi, bất quá tin rằng có Lôi Vương trợ giúp nhất định có thể làm được toàn bộ.” Ánh mắt Lâm Phong băng lãnh, trên mặt có ý cười thản nhiên, giống như phi thường đắc ý.

“Ví dụ để xe nặng lặn qua xương cốt tứ chi người ta, đập vụn xương cho tới khi thối rữa rồi kéo lê trên mặt đất, thống khổ nhưng cũng rất tuyệt! Còn có, khoét mắt cắt mũi rút lưỡi, chặt bỏ tứ chi đem cho vào trong bình làm tiêu bản sống, hắc hắc, người không chết được, điều dưỡng cho tốt còn có thể sống ba bốn chục năm không có ý nghĩa, còn có...”

“Đủ rồi! Người đủ rồi! Đừng nói nữa! Ta khai, ta khai...” Trịnh Phương nghe Lâm Phong từng chút từng chút nói ra, sắc mặt sớm đã tái nhợt một mảnh, mồ hôi hột không ngừng rơi xuống, lúc này không nhìn được hết to.

Chết cho tới giờ đều là đáng sợ, hẳn tưởng rằng mình không sợ chết đã là rất rất giỏi rồi, lại không ngờ rằng Lâm Phong lại có nhiều thủ đoạn đáng sợ có thể làm cho người ta sống không bằng chết như vậy! Mỗi cách đều làm người ta không rét mà run, nếu như thật sự bị dùng hình như vậy thì không bằng một đao chết luôn cho rồi.

Lôi Vương bị coi là tàn bạo bất nhân, nhiều lắm chỉ là đem trăm cả nhà bêu đầu thị chúng thôi, nhưng nói về ác độc chân chính, Trịnh Phương tuyệt đối không tin Lôi Vương ác độc hơn nàng!

“Ồ, mới một chiêu như vậy, thật vô nghĩa, còn tưởng rằng sẽ mất một phen thủ đoạn hành hạ chứ, hắc hắc, tên phó tướng kia, người sợ sao? Còn không mau cầm bút lại đây? Ghi chép cung từ Trịnh Phương đại nhân khai nhận?” Về mặt Lâm Phong như toan tính gì đó, bất đắc dĩ lắc đầu, liếc mắt nhìn mọi người trong phòng một chút, phát hiện ra sắc mặt tất cả họ đều trắng bệch, vẻ mặt muốn nôn mửa.

Từ tên binh lính giơ cây đuốc đến Trần Khắc Chi, ngay cả sắc mặt Lôi Nhiên cũng có chút kinh hoàng.

Trần Khắc Chi thừ người ra một hồi lâu, giờ mới như ở trong mộng tỉnh lại, lớn tiếng nhận lệnh: “Vâng!” Vội vàng cho người áp giải Trịnh Phương rời khỏi phòng đi thẩm vấn, ra tới bên ngoài mới phát hiện ra áo sau lưng đã hoàn toàn ướt đầm!

Trời ạ! Trên thế gian tại sao có nữ tử đáng sợ như vậy! Phương Phi này ở bên ngoài rốt cục đã học được gì chứ!

Thủ đoạn tàn nhẫn như thế nàng nói ra mà mặt không đổi sắc, còn nói đến say sưa, căn bản nàng chính là một ác ma!

Trong lòng Trần Khắc Chi âm thầm quyết định, sau này dù có phát sinh chuyện gì thì cũng không thể có xung đột với Phương Phi, nếu không, kết quả so với chết còn thê thảm hơn nhiều.

Náo loạn hơn nửa đêm, Lâm Phong gấp một cái, túm lấy Lôi Nhiên nói: “Lôi Vương, mọi chuyện đã giải quyết rồi, không phải lo lắng nữa, chút việc nhỏ, đừng làm quan trọng như vậy?”

“Một chút việc nhỏ? Bốn vương bị người ám sát ngay dưới chân vương đô mà gọi là việc nhỏ! Kẻ chủ mưu việc này có liên quan đến yên ổn của giang sơn Thiên Thành ta, người thật tâm muốn ta diệt quốc tử thân?” Lôi Nhiên ngồi trở lại giường, tức giận trừng mắt, thân thể to lớn cường tráng từ trên cao nhìn chăm chăm mặt Lâm Phong.

“Người diệt quốc ta mới có thể đào tẩu nha, ta hy vọng người thân tử quốc diệt có gì không được.” Lâm Phong hừ một tiếng, nhìn hẩn thản nhiên nói: “Hơn nữa, chuyện đã biết kết quả trước thì quá trình cũng mất đi sự hấp dẫn, muốn ám sát người thì đơn giản chỉ là phi tử và bên ngoài của hải tử người, chỉ có bọn họ mong người chết để có chỗ đứng tốt, phải không? Lôi Vương ngay cả điểm ấy cũng không nghĩ ra thì ta nghĩ, thật sự người đã cách cái chết rất gần rồi.”

Từ trong sâu thẳm đôi mắt hiện lên sự u ám sắc nhọn, nữ tử này thông minh đến nỗi chính hắn cũng thấy đáng sợ! Lôi Nhiên nằm lại trên giường, đột nhiên hỏi: “Người rốt cục là ai?”

“Nếu như người hỏi tên, vậy... Ta gọi là Lâm Phong.” Lâm Phong nhàn hạ nhắm mắt lại, Lôi Nhiên lại không thể ngủ được, thỉnh thoảng quay đầu nhìn nữ nhân bên cạnh đang ngủ, nhất định là người chẳng hề đi ngủ.

Ngày thứ hai, kết quả thẩm vấn được trình lên, từ khẩu cung của Trịnh Phương, chủ mưu ám sát lần này là nhà mẹ của Dung Quý phi chủ mưu, Lâm Phong vừa nghe đã nhớ ra cái cô Dung Phi này chính là nữ tử áo lục từng thấy ở Trường Bàn Cung lúc đầu, giờ Lôi Nhiên đăng cơ, nàng cũng là Quý phi rồi.

Lôi Nhiên trầm ngâm một lát, trong con mắt lộ ra hàn quang, gật đầu ra hiệu, cho người trói Trịnh Phương lại tiếp tục đi về hoàng thành.

Thủ đoạn xử lý của hắc Lâm Phong không hỏi đến nhưng cũng biết là không hề giống Bắc Thần Thiên. Lôi Nhiên trước khi đăng vị cũng không có nhiều thành tích, vì củng cố thế lực của mình trong triều hắc triều vài nữ tử có danh phận địa vị cao. Giờ hắc đăng vị còn chưa lâu, hậu cung đã nổi lên âm mưu quỷ kế, tranh đấu hãm hại, muốn giải quyết hết những nữ này lại không hề dễ, chỉ bằng để quân cờ phía sau diệt tận gốc đi! Ôn ả đến ám sát Lôi Nhiên, đây không còn là vấn đề nhỏ nữa.

Nhưng lời Trịnh Phương nói cũng chưa chắc có thể tin, hắc cũng có thể cố ý nói dối, năm đó Đát Kỷ hãm hại Khương hoàng hậu cũng không phải dùng chiêu vu oan giá họa sao?

Bất quá Lâm Phong không có hứng thú với chuyện nữ nhân tranh đấu, nàng chỉ cần sống tự tại thoải mái là tốt, mấy nữ nhân đó không đụng đến thì nàng cũng không có hứng thú động đến cả nhà họ.

Con đường rộng mở nối thẳng đến cửa thành, không bao lâu đại môn kinh đô Thiên Thành đã gần ngay trước mắt.

Đội xe ngựa trang trí vô cùng hoa lệ lại có phần trang nghiêm, ở cửa thành trăm quan nghênh đón, ngoài ra còn cả vạn dân, bọn lính đứng thẳng thẩn cung nghênh “Lôi Vương vạn tuế!” Thanh thế rất quảng đại, Lâm Phong dù đi theo Bắc Thần Thiên khá nhiều nhưng tận trong xương tủy hắc có sự thoải mái phóng khoáng, cũng không quá chú trọng nghi lễ nghi thức, cho tới tận hôm nay Lâm Phong mới cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là oai hùng đế vương!

Long xa rộng rãi, Lôi Nhiên trang nghiêm ngồi trong, một bộ măng bào màu tím, tóc đen bó cao, anh tuấn hơn người, đúng là hình tượng đế vương, còn Lâm Phong mặc hắc y lười biếng ngồi bên cạnh hắc, ngáp liên tục, quả thực là hai người hoàn toàn đối lập nhau.

Mặc dù nhiều ngày qua, Lôi Nhiên không còn tức giận với nàng, lúc này hắc lại buồn bực muốn chết, nữ nhân này cố ý phá hỏng không khí, phá hỏng hình tượng của hắc! Hai người ngồi chung đúng là chẳng ra thể thống gì.

“Các khanh bình thân!” Lôi Nhiên cắn răng, trừng mắt nhìn Lâm Phong, thuận miệng quát.

Trăm quan đứng dậy, vừa nhắc mắt, lập tức đều hai tròng mắt đều lồi ra, vốn là xe ở phía xa căn bản không nhìn rõ tình huống, giờ đến gần mới phát hiện ra bên cạnh Lôi Vương còn có một hắc y nam tử biếng nhác, mặc dù tư thái biếng nhác nhưng lại lộ ra một cỗ mị lực kỳ dị, đẹp mắt làm cho người ta đui mù, mọi người không nhìn được nhìn hắc nhiều lần, Lôi Nhiên chau mày, trong lòng không hài lòng.

“Hồi cung!” Vung tay lên, rèm xe buông xuống, ngăn lại những ánh mắt nóng bỏng bên ngoài.

Lâm Phong híp mắt ngáp, nhàn nhã như dù trời có sập cũng cùng không quan hệ tới mình, Lôi Nhiên trừng mắt nhìn nàng hồi lâu, trong lòng cuối cùng cũng thừa nhận thất bại.

“Này, mấy phi tử của ngươi còn nhận ra ta không?” Lâm Phong đột nhiên hỏi, nói đến việc hồi cung, nàng có một dự cảm rất không tốt, đột nhiên nhớ tới vị thái tử phi lúc đầu muốn đem nàng bầm thây vạn đoạn, đôi mày dài nhăn lại.

Lôi Nhiên nhìn chằm chằm sắc mặt của nàng, nhieu đôi lông mày anh tuấn, cười hắc hắc nói: ” Khuôn mặt ngươi và Lam Phương giống nhau như đúc, lại cùng bốn vương hồi cung, ngươi nói các nàng có thể nhận ra ngươi hay không?”

Lâm Phong “Ồ” một tiếng, trong đôi mắt xinh đẹp hàn quang chợt lóe, khóe môi giương lên.

“Lôi Vương, mời khách ăn cơm là người, người cũng đừng làm cho khách nhân như ta bị nữ nhân của ngươi ăn tươi nuốt sống.”

“Các nàng có thể nuốt người? Lâm Phong, người lại nói giỡn với bốn vương đi.” Lôi Nhiên hừ một tiếng, hiển nhiên là đã hiểu rõ Lâm Phong tới một trình độ nào đó, nàng không ăn tươi nuốt sống người khác thì thôi, nàng mà bị người nuốt? Nếu thế, hẳn nhất định sẽ chọn đại lễ cúng bái người kia!

Lâm Phong cũng cười hắc hắc: “Lôi Vương, người chớ quên, lúc đầu bốn vương cam đoan không ai động đến ta thì ta sẽ an phận, nhưng nếu có người tới chọc giận ta, lỡ xảy ra việc gì thì người cũng chớ trách.”

Lôi Nhiên chỉ cảm thấy da đầu dường như hơi tê dại, từ đêm qua nghe Lâm Phong chậm rãi nói ra hình phạt tàn khốc này, hẳn đã biết thủ đoạn Lâm Phong tàn nhẫn đến thế nào rồi, tuy nói hẳn không tận mắt thấy nàng động thủ nhưng hỏa đạn của nàng khi bùng nổ cũng chết đến ngàn người! Nữ nhân này lại mà không nhân, mặt không đổi sắc chút nào!

Hắc ám, máu lạnh dường như là danh từ để ám chỉ nữ nhân này rồi.

Nhưng nữ nhân của đế vương, nếu như thủ đoạn không tàn nhẫn thì làm sao có thể đứng ngang hàng cùng bậc quân vương? So với nàng thì mấy nữ nhân ngực to mà ngu ngốc ở trong cung có là gì? Trong ánh mắt Lôi Nhiên nhìn Lâm Phong lộ ra tia sáng khác thường, đôi môi hé mở, khẩu khí rất ôn hòa.

“Người yên tâm, có bốn vương, ai cũng không thể động đến người!”

“Lôi Vương, người không thể yên tâm, cho dù có người, cũng không ai có thể ngăn cản ta muốn giết người!” Lâm Phong cười rất tà ác, nhưng đáng chết là không biết sao Lôi Nhiên lại thấy thuận mắt cực kỳ...

63. Chương 63: Thủ Đoạn Độc Ác

Một đường đi thẳng tới hoàng cung Thiên Thành, lần nữa tiến vào nơi cung vàng điện ngọc, Lâm Phong không khỏi thấy chút nực cười, nàng đến thế giới này cũng không lâu lắm mà cung điện của hai đại đế quốc Bắc Thần, Thiên Thành nàng đều đã đi dạo qua. Hơn nữa, cả hai lần tiến vào hoàng cung thân phận đều có chút quý dị, quý dị đủ để làm mỗi người trong cung giật mình.

Cửa thành trăm quan nghênh đón, khí thế oai hùng, đông đảo các tần phi cũng đến, cả đoàn hồng hồng lục lục oanh oanh yến yến nào nhiệt không dứt, tuy nói khí chất không giống nhau nhưng thoát nhìn cũng không kém phần bao la hùng vĩ.

“Cung nghênh Lôi Vương hồi cung!” Một nữ tử hoàng sam mỹ lệ, đầu đội kim phượng bó ngạch, tai đeo minh châu, ung dung quý phái đứng đầu đoàn tần phi, cúi đầu hành lễ, tiếng nói thanh thúy.

“Cung nghênh Lôi Vương hồi cung!” Phía sau nữ tử đó, đông đảo phi tần khom lưng cúi đầu, khúm núm quý xuống, hình ảnh người cúi đầu từ phía trên nhìn lại quả thật có một loại cảm giác thành tựu phi thường lớn, Lâm Phong gạt đầu, cảm thán một phen.

Vén rèm lên, Lôi Nhiên kéo Lâm Phong, hai người đẩy đẩy kéo kéo, thân mật đi ra, tận lực để không ai nhìn thấy sợi dây thừng giữa tay hai người. Nếu người ta trông thấy nói không chừng lại tưởng rằng bọn họ có điều gì bất minh, dù sao Lam Phượng trong cung Thiên Thành hầu như ai cũng nhận ra, thôi, cứ xuôi dòng đẩy thuyền vậy.

Lâm Phong cũng biết ý hẳn, dứt khoát bấu môi, nắm một tay hẳn, tốt xấu gì cũng xem như lưu đủ mặt mũi cho hẳn ở trước mặt mọi người, nét mặt anh tuấn của Lôi Nhiên lộ ra chút đắc ý, có chút hưởng thụ.

“Bình thân!” Lôi Nhiên uy nghiêm phát tay áo, trên mặt đất hơn một ngàn người lúc này mới lục tục ngẩng đầu lên.

Hoàng sam nữ tử ngừng đầu, đang định tiến lên đi đồng hành cùng Lôi Nhiên, neho mắt kính dị phát hiện, bên cạnh Lôi Nhiên lại có người! Tâm trạng không khỏi hoảng hốt, Lôi Vương ghét nhất bị người khác xâm phạm tôn nghiêm, tại sao tính tình lại thay đổi? Cư nhiên cho phép một người cùng hẳn đồng hành, không phải quý lạy vãn an, lại còn tùy ý cho người kia nắm một cánh tay hẳn?

Hoàng sam nữ tử nhất thời có cảm giác nguy cơ mãnh liệt, trong chốc lát Lôi Nhiên đi tới trước mặt vài phi tần, Lâm Phong bên cạnh hai mắt đang nhắm trời mây tự nhiên cũng bị người ta nhìn rõ mặt.

“Là người! Lam Phượng!” Các vị phi tần nhất thời kinh ngạc xôn xao, một lục y nữ tử đứng phía sau hoàng sam nữ tử chỉ vào Lâm Phong mà kinh hô.

Lâm Phong liếc mắt một cái liền nhận ra, hoàng sam nữ tử này chính là thái tử phi ngày đó tại Trường Bàn Cung, mà lục y nữ tử kia chắc là “chủ mưu” sự kiện ám sát hai ngày trước – Dung Quý phi.

“Lam Phượng to gan! Một tội phi, nhìn thấy Hoàng hậu nương nương còn không thi lễ? Có còn biết quy củ hay không ?!” Thần sắc trên mặt Dung Quý phi rất đặc sắc, xanh lại chuyển đen, mở miệng gầm lên cũng chưa đến mức quá ngu dốt, còn hiểu được nói ra uy hoàng hậu để áp người, còn mình đứng phía sau.

Hoàng sam nữ tử vốn là thái tử phi giờ này cũng thăng lên làm hoàng hậu, nghĩ đến hậu thuẫn vững chắc nhà mình, thần sắc khi nhìn Lâm Phong cũng có vài phần đắc ý, lại có vài phần ghen ghét, còn có vài phần nghi hoặc.

Khí chất Lâm Phong hoàn toàn khác Lam Phượng, các nàng cũng có phát hiện ra nhưng dung mạo Lâm Phong là đệ nhất mỹ nhân hàng thật giá thật, tự Lâm Phong có nói mình không phải thế cũng không thể nào.

Hai người phụ nữ ngẩng đầu, như hai con gà kiêu ngạo, cùng đợi tên tội phi quỳ xuống.

Song, chuyện làm cho các nàng kinh dị lại xảy ra, Lâm Phong lộ mũi hừ một hơi khinh thường, hai mắt nhìn trời, cực kỳ hay hơn là ngáp một cái, thật sự đã đem tôn nghiêm của đám người hoàng hậu, quý phi một cước dẫm nát dưới chân!

“Phượng Phi! Người dám...” Dung Quý phi không nhịn được tức, mày liễu dựng thẳng giận dữ, nàng chưa từng chịu qua nhục này! Một Lam Phượng nho nhỏ cư nhiên có dũng khí vênh đuôi lên trời rồi! Cho dù nàng về tới Trường Bàn Cung, cũng chỉ là một tội phi, cư nhiên dám ở trước mặt nàng làm càn?

Một câu còn chưa nói hết, Lâm Phong đã trừng mắt, ra tay dứt khoát, “bộp!” một thanh âm thanh thúy vang dội, trên gương mặt bạch ngọc của Dung Quý phi nhất thời xuất hiện một dấu tay năm ngón đỏ tươi!

“Làm càn! Nhìn thấy bốn vương cũng không quỳ xuống hành lễ, Lôi Vương, nữ nhân Thiên Thành các người lúc tiến cung không học qua quy củ sao? Nữ tử như này lại có thể được phong là Quý phi, con mắt của Lôi Vương thật đúng là rất cao a~” Đánh người xong, Lâm Phong chậm rãi phất phất tay, thần nhiên lạnh lùng hướng lộ mũi lên trời mà nói.

Mọi người nhất thời trợn tròn mắt! Kể cả hoàng hậu Triệu Phỉ Nhi cùng tất cả tần phi thái giám đều trừng to hai mắt, miệng há rộng như thể nhét được vào cả quả dưa hấu!

Nàng ta vừa nói cái gì? Bốn vương? Một tội phi nho nhỏ, từ lúc nào biến thành Vương rồi?

Sắc mặt hoàng hậu thâm thúy, trong mắt lóe ra tia nhìn tàn nhẫn, hận không thể một phát cắn nuốt vào bụng, nhưng ở trước mặt Lôi Nhiên cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Trên mặt Dung Quý phi cũng chuyển xanh lại hồng, cẩn trọng nhìn chăm chú Lôi Nhiên, cũng đợi phản ứng của Lôi Vương.

Lôi Nhiên thần sắc nghiêm nghị, trong mắt hàn quang chợt lóe, ra tay chính là một trọng chưởng. “bộp!” một tiếng vang lên, thân thể Dung Quý phi tựa như điều đứt dây, thoáng cái bị tung ra thật xa, ngã sấp xuống gần đám cung nữ thái giám, khiến sự việc càng hỗn loạn nghiêm trọng.

Lâm Phong ra tay đã dùng lực, Lôi Nhiên còn tay còn dùng lực mạnh hơn! Một chưởng tung ra, nửa mặt Dung Quý phi bị phù lên, máu đỏ tươi từ khóe môi chậm rãi chảy xuống, nàng choáng váng đầu óc, từ trong đau đớn khó khăn thanh tỉnh lại, quỳ rạp trên mặt đất, vẻ mặt không thể ngờ nổi nhìn Lôi Nhiên.

Nàng tốt xấu gì cũng là một Quý phi! Hơn nữa, bên nhà nàng trong triều cũng có chút thế lực, Lôi Vương vì một tội phi lại xuống tay với nàng!

“Người đâu, Dung Quý phi thất lễ với khách quý Bắc Thần! Nay, tước bỏ danh hiệu Quý phi, giam vào lãnh cung, trọn đời không được xuất ngoại!” Lôi Nhiên lạnh lùng ra lệnh như là một đạo sắc lệnh, cả ngàn người trong lòng nhất thời như nổ tung! Ngay cả khi mắng Dung Quý phi hắn cũng không thèm nhìn nàng ta, chỉ nhìn về phía Lâm Phong, trên gương mặt anh tuấn hiện lên nụ cười hữu hảo: “Ám Vương hài lòng chứ?”

“Chắc chắc, Lôi Vương, nói thế nào thì bốn vương cũng là Bắc Thần Tịnh Kiên Vương, bị quân tiện tỳ này vũ nhục mà chỉ đánh vào lãnh cung qua loa cho xong thế sao? Người cũng làm cho bốn vương quá thất vọng rồi?” Lâm Phong lạnh lùng nhìn hắn, biết hắn hành động vậy cũng là vì thử dò xét chân tướng vụ hành thích, nhưng không để hắn được như ý, nài nỉ cố ý làm khó.

Mọi người xung quanh nghe khẩu khí này đều run sợ trong lòng, giam Dung Quý phi vào lãnh cung trọn đời mà còn không chịu bỏ qua, đây là cố ý gây sự? Dám tại trước mặt Lôi Vương ăn nói như thế, người này cũng quá kiêu ngạo rồi!

Ai ngờ Lôi Nhiên không hề giận dữ, chỉ là “Ồ” một tiếng, gật đầu, vẫy vẫy tay phân phó: “Đem tội phi Dung thị lại đây!”

Bốn cấm vệ thị vệ mau chóng kéo Dung Phi tới trước mắt hai người, Dung Phi vừa ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt Lôi Nhiên lạnh băng, nhất thời toàn thân run rẩy, khóc lóc cầu xin tha thứ: “Lôi Vương, thần thiếp không biết, xin ngài tha tội cho thiếp! Thần thiếp không dám nữa, thần thiếp không dám nữa...”

Lôi Nhiên thoáng như không nghe thấy, chỉ hứng thú nhìn Lâm Phong: “Giao cho Ám Vương, Ám Vương muốn làm gì thì cứ tự nhiên!”

Lâm Phong sửng sốt, ngay sau đó trong lòng hiểu ra, khéo môi câu khởi một tia cười lạnh, Lôi Nhiên quả là không coi phi tử hắn là chuyện lớn. Dung Phi này vốn chỉ là một quý phi đã hết toàn bộ giá trị lợi dụng, hắn muốn bỏ là bỏ, thuận tiện còn có thể diệt trừ thế lực của nàng ta trong triều.

Lôi Nhiên đơn giản là đang cảnh cáo các phi tử, hắn có thể cho các nàng địa vị vinh hoa phú quý thì cũng có thể coi các nàng như hạt bụi mà ném bỏ đi, Dung Phi này là con chim đầu tiên, đừng phải miệng thuốc súng.

Nhưng Lâm Phong cũng không thêm để ý điều đó, ngược lại còn rất cảm tạ Lôi Nhiên. Nếu ngay từ đầu nàng không lập uy cảnh cáo thì còn không biết mấy nữ nhân trong hậu cung sẽ nhằm vào nàng thế nào nữa, đề phòng âm mưu quỷ kế, nếu không muốn bị hãm hại thì so với người khác phải tàn nhẫn hơn, ác độc hơn!

Vì vậy, Lâm Phong cười, cười rất quỷ dị, làm cho tất cả những người chứng kiến nàng tươi cười một trận nổi da gà.

“Bốn vương nhớ kỹ, mới vừa rồi chính là cánh tay này của nàng ta chỉ vào bốn vương đúng không?” Lâm Phong thần nhiên hỏi một thị vệ bên cạnh.

“Dạ... Đúng vậy, Ám Vương.” Tên thị vệ đêm đó đã nghe miêu tả kinh khủng của nàng, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, âm thầm làm cho Dung Phi cũng đổ mồ hôi lạnh.

“Ta biết rồi, chuyện này thật ra cũng không lớn, không cần thương tổn tánh mạng.” Lâm Phong gật đầu hững hờ, phân phó mấy hộ vệ bên cạnh: “Các người, đi tìm một chiếc xe nặng, dùng tuần mã khỏe nhất kéo xe, rồi tìm một đoạn dây dài buộc trên bàn tay nghiệp chướng của vị Dung Phi này, sau buộc nàng vào cọc gỗ hoặc một khối hình trụ, dục ngựa chạy, kéo sợi dây, khi bàn tay của nàng ta bị xé ra thì thôi, không cần truy cứu nữa.”

Mấy thị vệ nghe được sau lưng “xoạt!” một cái, đều lạnh cả người, nhất thời trên trán đều là mồ hôi lạnh! Nữ tử này lại tàn nhẫn như thế! Muốn đem kéo nát cánh tay của một người còn sống sờ sờ, lại còn không phải là vấn đề lớn mà nói “không cần truy cứu nữa”! Nếu... Nếu có “truy cứu” thì sẽ thành cục diện gì?

Vừa nghĩ tới những gì nàng vừa nói, mọi người không nhịn được rùng mình.

Lôi Nhiên ở bên cạnh nàng, mặc dù đối với thủ đoạn của nàng có chút hiểu rõ, nhưng là lần đầu tiên nghe thấy nàng muốn áp dụng lên người, thủ đoạn tàn độc như vậy, làm cho lòng hắn bỗng xao động, ánh mắt nhìn nàng càng thêm thâm thúy, ai cũng nói hắn là bạo quân, sao hắn lại cảm giác nàng so với hắn còn bạo quân hơn?

Dung Phi đã sớm ngây ngốc, nàng có chết cũng không thể ngờ nữ tử này lại không buông tha người, tóm được bím tóc sẽ giật cả da đầu! Thủ đoạn ác độc đáng sợ làm nàng ta điên cuồng kêu to: “Các người không thể làm vậy với ta! Ta là Quý phi! Các người không thể làm vậy!”

“Còn không kéo xuống? Muốn cùng kết quả với nàng ta sao?” Lâm Phong thần nhiên liếc thị vệ, bọn họ vừa vuốt mồ hôi vừa vội vã kéo Dung Phi ra ngoài, cách xa nữ tử ác ma này một chút! Bọn họ còn chưa muốn chết đâu!

Dung Phi vừa hô khóc vừa bị kéo xuống, đông đảo tần phi cảm thấy da đầu tê dại, ngay cả hoàng hậu Triệu Phỉ Nhi cũng kinh hãi khiếp đảm, đây là Phượng Phi? Đây là Phượng Phi tao nhã động lòng người? Mới bao lâu không gặp mà nữ tử này đã trở thành tâm địa rắn rết! Đây... Đây quả thực là...

“Hồi cung dự tiệc!” Lôi Nhiên phát phát tay, nắm tay Lâm Phong, hai người trong tư thế tương đối quỷ dị chậm rãi đi về phía Long Tường cung của thiên tử, trong lòng cung nhân đều sợ hãi, vẫn chưa thể tỉnh táo lại sau thủ đoạn tàn nhẫn, tanh máu của vị Bắc Thần Ấm Vương này.

64. Chương 64: Hồng Nhan Tâm Phúc

Đèn đuốc sáng bừng làm rực lên cả hoàng cung, Lâm Phong không biết đã nhìn thấy cảnh này bao nhiêu lần rồi, giờ chén rượu trong tay lên, hương vị chất lỏng thuần khiết đang xao động, phản chiếu một đôi mắt đen huyền, sâu thẳm.

Thiên Thành hoàng cung, không gì hơn cái này!

Ngắm lại mình tới Ân Tang hai năm, vẫn đều đứng trên đỉnh cao quyền lực, hơn nữa còn có vẻ hài hoà với phong sinh thủy khởi, địa vị càng ngày càng cao, với cả hai bậc đế vương Ân Tang đều có “giao tình” không nhỏ, thật sự làm nàng khá tự hào.

Yến hội tương đối long trọng, toàn bộ quan viên lớn nhỏ của Thiên Thành, chỉ cần đang ở kinh thành cũng phải đến trình diện, mỗi người đều mang theo vẻ mặt kinh sợ, do dự đoán mò.

Ngày thường Lôi Vương cũng chỉ nổi danh là rất tàn bạo, từ khi nào đã thêm thú sống xa xỉ thế này? Xuất chinh trở về, mấy đại quan mở tiệc tẩy trần còn chưa tính, ngay cả các quan cấp cứu phẩm tếp riu như bọn họ cũng tuyên vào cung? Hôm nay rốt cục có đại sự gì? Ngay cả lúc sắc phong hoàng hậu Triệu Phỉ Nhi ngày trước cũng không nghiêm chỉnh như vậy?

Bởi vì thời gian rất gấp gáp, còn chưa kịp nghỉ chân đã lập tức triệu tập trăm quan vào cung dự tiệc, chuyện đã xảy ra trong hậu cung còn chưa kịp truyền ra ngoài triều đình. Yến hội long trọng nhường này mà Lôi Nhiên không mang theo nữ nhân, ngay cả hoàng hậu cũng không có tư cách tham dự.

Lâm Phong và Lôi Nhiên mới vào không lâu, vừa ngồi vào vị trí cao nhất, người ta còn không rõ dung mạo, nàng đã trực tiếp không để ý hình tượng mà nửa nằm xuống, hơn nửa người giấu ở phía sau Lôi Nhiên, một mình uống rượu, không để ý Lôi Nhiên đang buồn bực nhìn chằm chằm nàng.

Lôi Nhiên bĩu môi, trừng mắt quay đầu đi, trong lòng nói thầm, muốn trốn sao? Nàng có thể thoát được chắc?

Ánh mắt Lâm Phong uể oải lười biếng nhìn người bên cạnh, Lôi Nhiên ngồi ngay người nghiêm chỉnh trang trọng, trên người là áo măng bào màu đen quý giá cùng với khí chất của người nam nhân lãnh khốc từng trải tỏa ra, Lâm Phong không thể không thừa nhận, nam nhân này mặc trang phục đẹp một chút thì thị giác bị kích thích khá mãnh liệt, để vương anh tuổi trẻ tuổi, ai lại không thích? Tùy ý nhìn, ánh mắt nữ nhân từ bốn phương tám hướng chung quanh đang tập trung cả tại nơi này.

Hai tròng mắt như chim ưng đảo qua, Lôi Nhiên thần nhiên nói: “Hôm nay thịnh yến, là vì vị Bắc Thần Ấm Vương ngồi bên cạnh ta đây đón gió tẩy trần, từ nay về sau hần sẽ ở ta Thiên Thành trong thời gian dài, tiện thể hôm nay mọi người gặp mặt hần đi.”

Trăm quan cả kinh, đều tự hoảng sợ.

Đại thịnh yến, dĩ nhiên chỉ là vì một người đón gió tẩy trần? Nhưng lại là địch quốc Bắc Thần – vị Ấm Vương danh chấn một phương chuyên phá hồng kế sách bọn họ? Nào Lôi Vương có phải xảy ra vấn đề ở chỗ nào không?

Hay là nói, Lôi Vương của họ thần thông quảng đại, sở thích lạ thường, lại cùng Bắc Thần Âm Vương ‘có một chân’ nên dễ dàng cướp người từ trong tay Bắc Thần Thiên đưa tới Thiên Thành, dốc sức vì bọn họ?

“Cẩn tôn ý chỉ Lôi Vương! Bái kiến Âm Vương!”

Lôi Nhiên là “bạo quân”, cái tên tương đối xứng với hắn, ngay cả chúng thần ngồi dưới đối với chuyện này nghi hoặc không nhỏ, nhưng hắn ra lệnh một tiếng là không ai không tuân theo, hơn nữa trăm quan còn tử mĩ bỏ hai chữ Bắc Thần trong tên Bắc Thần Âm Vương đi, suy nghĩ thế nào trong lòng mọi người đều biết rõ.

Lâm Phong liếc nhìn Lôi Nhiên đang hoan hỉ đắc ý, mũi hừ một tiếng.

Sớm biết tên hỗn đản này không an phận mà! Mở thịnh yến gì chứ, đây là bày ra cho thiên hạ rõ hắn chiêu dụ được Bắc Thần Âm Vương, muốn cho Bắc Thần Thiên nghi ngờ, đề phòng nàng! Mặc kệ điều này có phải là sự thật hay không, nếu không có việc ngoài ý muốn gì nảy sinh, với cá tính Bắc Thần Thiên thì hắn sẽ không tiếp cận nàng.

Lâm Phong cười nhạt, không khỏi tự tin, trên thế giới này cái không thiếu nhất chính là việc ngoài ý muốn! Ngay cả nàng tiếp nhận triều đại này, vậy thì sao? Nàng chẳng những muốn tiếp nhận, còn muốn tiếp nhận để cho tất cả mọi người đều biết rõ ràng!

Tùy ý để chén rượu xuống, Lâm Phong chậm rãi ngồi dậy từ phía sau Lôi Nhiên, đôi đồng tử đen nhánh mỹ lệ đảo qua, sợi tóc bị gió đêm hây hây thổi nhẹ phiêu đảng, mang theo chút cao ngạo bẩm sinh, thanh âm trầm thấp giàu từ tính, lười biếng nói: “Chúng ái khanh bình thân!”

Phía dưới trăm quan sững sốt, ngay sau đó trở mắt đứng hình, kinh sợ thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh cả loạt!

Này này này... Đây là khẩu khí gì?

Nàng nàng nàng, nàng cứ nhiên dùng khẩu khí đế vương để nói chuyện! Dám làm trò trước mặt Lôi Vương, ngay cả hoàng hậu cũng không dám dùng ngữ khí hời hợt cho bọn họ bình thân, chỉ có Tịnh Kiên Vương mới có bậc quang vinh đặc biệt như thế, nhưng nàng là Bắc Thần Tịnh Kiên Vương mà? Đây tuyệt đối không phải cử chỉ vô tâm, hành động đoạt vị trí chính chủ lớn thế này, đây chính là khiêu khích trước mặt Lôi Vương!

Trời, Lôi Vương còn không trận lòi đình mới là lạ! Bắc Thần Âm Vương này, muốn chết cũng không cần vội vã như thế nha!

Mọi người cảm như hén, cả đám người không dám phát ra bất cứ tiếng động gì, người này so với người kia cúi đầu còn thấp hơn, sợ Lôi Vương bỗng chú ý tới mình mà giận chó đánh mèo.

Khóe miệng Lôi Nhiên co quắp một trận, ánh mắt muốn giết người nhìn lại nàng, nữ tử này thật sự không phải đèn dầu cạn, trước sau vẫn khó chơi đến thế!

Lâm Phong cũng lạnh lùng nhìn hắn, giễu cợt cười, hai tròng mắt ngăm đen phẳng phát như nói: muốn mời chào ta sao? Đại giới là không nhỏ đâu! Lâm Phong ta không thể bị một chút lợi ích nhỏ xíu lay động! Trái lại, người nên thu hồi lời mời của người đi!

Một lần vừa lại một lần nhìn quét Lâm Phong miệng cười khiêu khích, một mảnh an tĩnh, Lôi Nhiên khẽ cắn môi dường như quyết định điều gì, hừ lạnh một tiếng, đập bàn quát.

“Các người điếc sao? Âm Vương cho các người bình thân, tại sao không tuân mệnh! Âm Vương là khách quý của Thiên Thành ta, trong Thiên Thành cũng hưởng đặc quyền của Tịnh Kiên Vương, bốn vương mai sẽ đích thân tuyên bố ý chỉ, lễ tiết như vừa rồi cũng phải làm.”

Cái gì? Tịnh Kiên Vương?

Trăm quan tất cả run người, hít một hơi lạnh khí! Âm Vương này rốt cục là ai đây! Vừa tới Thiên Thành ngày đầu tiên đã được Lôi Vương ban cho đặc quyền Tịnh Kiên Vương! Lôi Vương đến tột cùng uống phải mê dược gì? Chẳng những cùng Âm Vương như hình với bóng, còn phong ột kẻ địch quốc là Vương của bốn quốc, điều này quả là loạn rồi!

Không chỉ là bọn hần, lúc này ngay cả Lâm Phong cũng ngây dại.

Dùng loại khẩu khí này để nói chuyện là muốn Lôi Nhiên từ bỏ ý niệm mời mọc trong đầu, không ngờ là nam nhân này lại còn làm lớn chuyện hơn, liêu lĩnh, diên cuồng, không để ý tới hậu quả mà phong năng là Vương! Lâm Phong không khỏi hoài nghi, Lôi Nhiên đầu người có phải bị lừa đá không? Có biết hậu quả thế nào không?

Lôi Nhiên nganh cổ, cổ chấp, lạnh lùng liếc mắt nhìn bao nhiêu đầu người phía dưới.

Trăm quan như tỉnh mộng, vội vàng bái tạ, đứng dậy: “Tạ ơn Lôi Vương, tạ ơn Âm Vương.”

Một xá này, mọi người đều tự linh ngộ, từ hôm nay trở đi sợ rằng Thiên Thành sẽ có thêm một vị tinh anh, vị Âm Vương này quả thực rất thần thông quảng đại, ngay cả Lôi Vương tính tình bạo quân cũng bị nàng ta áp chế, hơn nữa hần còn khá che chở nàng. Nếu là ngày thường dùng loại khẩu khí này nói chuyện chắc chắn sẽ bị Lôi Vương chặt thành tám khúc ngay tại chỗ! Bọn họ chưa từng thấy Lôi Vương thiên vị một ai như thế!

Trăm quan ngồi vào vị trí đều tự lặng lẽ đánh giá Lâm Phong, vừa kinh ngạc lại thông suốt, Âm Vương quả thật tuấn mỹ tuyệt luân, khó trách Lôi Vương động tâm, nhưng chuyên sủng nam nhân trong lúc ngoại thích hỗn loạn, sợ rằng sẽ đưa tới triều đình một trận phong ba!

Trong tiệc rượu có vài tên nam tử mắt lộ ra sự kinh hãi, Lâm Phong lặng yên liếc nhìn ba bốn người đó. Bọn họ ngồi ở phía trước, chắc địa vị cũng không nhỏ, trong lòng không khỏi nghĩ thầm, quả nhiên trong triều cũng có vài người nhận ra Lam Phượng.

Kính rượu ba lượt, tiệc rượu bắt đầu, trong cung nhất thời nổi lên tiếng ca múa, một đoàn giai nhân mỹ lệ đang ra biểu diễn.

“Như thế nào, nàng hài lòng chứ? Là Bắc Thần Thiên đối với nàng tốt? Hay là bốn vương đối với nàng tốt?” Thừa tiếng ca hát ồn ã không ai nghe thấy, Lôi Nhiên đang uống rượu đột nhiên thấp giọng nói, bàn tay to ấm nóng bỗng một bất cánh tay Lâm Phong, siết chặt.

Lâm Phong định uống một ngụm rượu nữa, lườm hần một cái, thản nhiên nói: “Ta chỉ cảm thấy người rất nhàm chán! Ngay cả điều này cũng muốn so đo với Bắc Thần Thiên sao?”

Lâm Phong lạnh lùng cười, ai đối với nàng tốt thì có quan hệ gì? Dù sao nàng cho tới giờ vẫn hèn hạ vô sỉ như vậy, nàng có tốt hay không tới lúc sống chết trước mắt, nếu như chỉ một người có thể thoát hiểm, nàng nhất định sẽ lòng lang dạ sói không chút do dự vứt bỏ họ, trừ phi hai cách đều có lợi.

“Hần có thể cho nàng, bốn vương cũng có thể cho nàng! Thậm chí, so với hần càng nhiều hơn! Không nên vì gặp ta sau, gặp hần trước nên nàng chọn hần, nếu nàng không phải Lam Phượng, như vậy chúng ta vốn không có ân oán, nếu nàng đồng ý trợ giúp ta, bao nhiêu quyền lực, địa vị ta cũng có thể cho nàng!” Lôi Nhiên cũng không bỏ qua, vẫn cổ chấp nắm chắc tay nàng, ánh mắt lóe tinh quang nhìn nàng sâu sắc như muốn nuốt vào cả người!

“Lâm Phong, bốn vương không hề kém hần! Nếu có ngày đoạt được thiên hạ, giang sơn tươi đẹp này, ta cũng có thể cùng nàng chung hưởng!”

Ánh mắt của nam nhân này rất chăm chú nhìn nàng. Lâm Phong hiểu, lúc hần nói câu nói đó ra, mặc dù vẫn là lời mời tâm cơ, nhưng nội dung là phát ra từ đáy lòng hần, là quyết định chính thức của hần.

Nhún vai cười, giang sơn sao?

Lâm Phong cảm giác chính mình hần là kiêu ngạo, hai nam nhân thế lực lớn nhất thiên hạ đều có ý định đoạt được thiên hạ sẽ cùng nàng chung hưởng, bất luận là cuối cùng ai chiến thắng, nàng đều đoạt được một nửa giang sơn, đối với hai phe đều hòa hoãn, hần là mọi việc sẽ thuận lợi, tính kế cả hai, thu trái tim Lôi Nhiên vào trong túi, sau đó cười xem hai nam nhân tranh đấu, ai thắng ai thua cũng không sao cả.

Đúng vậy, làm một tiểu nhân hèn hạ, nàng hần là làm như vậy!

Song, lúc này, trước mắt lại hiện lên cảnh ngày ấy trong sơn động, Bắc Thần Thiên thần sắc nghiêm túc, bên tai hồi hưởng câu nói kia.

“Ta sẽ dẫn đại quân san bằng Thiên Thành, đón nàng trở về, chờ ta.”

Lâm Phong giương mắt nhớ lại quá khứ, con mắt Lôi Nhiên vẫn nhìn chăm chú vào người nàng, dường như đang đợi đáp án của nàng.

Dùng đưa cái chén trong tay, con người mắt lay động, đáp ứng hay không?

65. Chương 65: Hồi Lộ

Ánh mắt vừa động, phảng phất như có đáp án, Lôi Nhiên nóng rực nhìn chuyên chú nàng. Lâm Phong nhếch đôi môi đỏ mọng lên, có chút mở ra muốn nói chuyện, Lôi Nhiên chỉ cảm thấy trong lòng hồi hộp, từ lúc ngồi trên ngai vị Đế Vương tới hôm nay dường như chưa từng khẩn trương tới vậy.

“Ta...”

Ngay lúc nguy cơ vạn phần trước mắt, bất thành linh một tiếng cười mang theo vẻ nhỉnh nọt tiến lên, cắt đứt lời nói của Lâm Phong.

“Hạ thần bái kiến Âm Vương, chúc mừng Âm Vương được phong Tịnh Kiên Vương, hạ thần xin kính Âm Vương một chén!”

Lâm Phong sửng sốt, lời nói đến miệng nuốt trở lại, quay đầu khẽ nhíu mi nghi hoặc nhìn nam nhân này, trong lòng rung động, phát hiện ra người này chính là một trong những người có thần sắc khác thường vừa nãy, hẳn là có quen biết Lam Phượng, không biết rốt cục hắn là thân thích của vị phi tần hậu cung nào.

Lôi Nhiên tức đến nổi huyết mạch máu ra ngoài!

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên hắn khẩn trương như thế! Mắt thấy sẽ nghe được ngay đáp án mà cái tên hỗn đản đáng chết này cư nhiên có dũng khí cắt đứt! Ngay lúc này, quả thực hắn có cả ý niệm giết người!

Hỗn đản! Người sớm không tới, muộn không tới, đúng lúc này chui ra làm gì? Có tình phá hỏng “chuyện tốt” của bốn vương hầu? Đáng chết! Có ý! Người nhất định là cố ý!

Trong lòng Lôi Nhiên điên cuồng rít gào, chỉ cảm thấy tên quan này phạm tội lớn ngập trời đủ để bị đưa đi Ngộ Môn chém đầu vạn lần, chu di cửu tộc cả ngàn lần!

Nếu không phải chung quanh trăm quan tụ tập sẽ gây ảnh hưởng không tốt thì khẳng định là bây giờ hắn đã chém tên nam nhân này thành nhiều mảnh nhỏ rồi! Tuy không động thủ nhưng trong ánh mắt hung tợn vẫn phát ra sát khí kinh khủng, đôi mắt đen nhánh như mãnh hổ mới rời núi, tràn ngập mùi vị tàn nhẫn.

Có thể nghĩ, tiền đồ của người này về sau nhất định vô cùng vô tận là đen tối, thật đáng thương, ai bảo hắn đi phá vỡ thời khắc Lôi Vương và Lâm Phong đại nhân của chúng ta – người gặp người thích hoa gặp hoa nở (mở hôi) biểu lộ chứ...

Người lên kính rượu cảm thấy da đầu tê rần, toàn thân không nhịn được run rẩy, rung mình lớn. Trời ạ! Lôi Vương làm sao vậy? Sao bộ dạng như muốn ăn thịt người a~~! Hắn chỉ lên vỗ mông ngựa Lôi Vương nhân tiện kính rượu Âm Vương, tại sao lại làm Lôi Vương tức giận lớn như vậy?

Càng nghĩ càng lo, hắn rốt cuộc vẫn không nghĩ ra mình làm Lôi Vương mất hứng thế nào.

Lâm Phong thoáng thấy sắc mặt Lôi Nhiên, đương nhiên hiểu trong lòng hắn suy nghĩ gì, cơ hồ ghen cười đến mức nội thương, thật vất vả mới ho khan một tiếng, nghiêm túc nhắc chén rượu, nhẹ nhàng uống một chút, cười khẽ nói: “Vị đại nhân này, không biết ngài có chuyện gì?”

Lôi Nhiên mặt âm trầm, hung tợn trừng mắt nhìn người đó, cắn răng nói: “Hộ bộ thượng thư Lý Thời, tốt nhất người đừng nói với bốn vương hầu chỉ đến tầng bậc ta, nếu không bốn vương hầu ngại phái người đến Trường Bàn Cung mỗi ngày vuốt mông ngựa đâu!”

Lý Thời rung mình một cái, thiếu chút nữa khóc không ra tiếng, hắn không định nói chuyện gì, nhưng bây giờ xem thái độ Lôi Nhiên không có chuyện cũng phải có chuyện để nói, lấy tính tình “bạo quân” của Lôi Vương, nếu muốn đưa hắn đi xung quân thì chẳng phải là chỉ cần một câu nói thôi sao?

Lâm Phong vẫn mạn bất kinh tâm uống rượu, trong lòng nghĩ tới rất nhiều vấn đề.

Hộ bộ thượng thư Lý Thời dường như chính là biểu huỳnh của Lý Phi nương nương? Lý Phi nương nương kia dù luôn yên lặng, trầm mặc, nhưng ở trong cung nhiều năm như vậy còn có thể sừng sững đứng ở ngai vị quý phi thì hiển nhiên là rất biết cách ‘sát ngôn quan sắc’, hơn nữa nàng còn có một đứa con ba tuổi, hôm nay Dung Phi xảy ra chuyện, địa vị của Đại hoàng tử cũng bị rơi xuống ngàn trượng rồi.

Lôi Nhiên năm nay hai mươi hai tuổi, từ khi mười sáu tuổi hắn bắt đầu có sủng phi, Dung Phi là phi tử sớm nhất, cho nên con cô ta cũng không nhỏ, Đại hoàng tử Lôi Chấn đã năm tuổi, nhị hoàng tử Lôi Phi là con của Lý Phi đã ba tuổi, Tam hoàng tử Lôi Thường mới một tuổi, người sinh thành là một cung nữ, thời điểm sinh hạ là sau lúc Lâm Phong rời Trường Bàn Cung, cung nữ đó vì sinh hạ hoàng tử nên được sắc phong thành Chiêu nghi.

Đương nhiên, không phải là hắn say rượu loạn trí, năng lực tự khống chế của Lôi Nhiên không hề kém Bắc Thần Thiên, ý lưu luyến sắc đẹp cũng là cực nhỏ. Mấy hoàng phi, kể cả hoàng hậu ở trong cung cơ hồ hắn không có một chút tình cảm thật nào, lưu lại con nôi dôi cũng nằm trong kế hoạch của hắn. Sau khi cung nữ sinh hạ hoàng tử, hắn mới chính thức sắc phong Triệu Phỉ Nhi là hoàng hậu, mục đích là để cảnh cáo ngoại thích Triệu thị đừng tham chính, đồng thời cân bằng thế lực và mối quan hệ giữa các nữ tử trong hậu cung.

Mà hoàng hậu Triệu Phỉ Nhi cho tới bây giờ còn chưa có hài tử, đó cũng là nguyên nhân Lôi Nhiên an tâm để nàng ta ngồi trên ngai vị hoàng hậu. Nàng ta làm hoàng hậu ngày nào thì ngày đó nàng ta sẽ không thể có mang, nữ nhân đáng thương này, dù tranh quyền đoạt lợi, ám sát Lam Phượng, nhưng vĩnh viễn cũng không thể hoài thai con của Lôi Nhiên, trong mắt Lôi Nhiên nàng chỉ là một công cụ mà thôi.

Tình hình trước mắt, Dung Phi bị giáng chức, Triệu Phỉ Nhi lại không có con nôi dôi, Lý Thời tới nịnh hót Lôi Nhiên, hiệu quả dĩ nhiên là phi thường tốt. Hơn nữa, muốn ra tay từ nàng cũng mười phần to gan, lại không hề phạm phải tội xấu của mấy nữ nhân hậu cung ngu xuẩn đồ kỵ, còn biết đánh giá kỹ lưỡng sự tình. Xem ra trong hậu cung của Lôi Nhiên, người lợi hại nhất không phải hoàng hậu Triệu Phỉ Nhi, mà là Lý Phi nương nương!

Chỉ tiếc tên này đáng thương, vận khí thật sự quá kém, chuyện tốt cũng làm thành chuyện xấu, vượt mong ngựa thoái cái lại chụp nhằm đùi ngựa, hơn nữa còn không biết mình sai ở đâu, Lâm Phong vừa nghĩ đến vẻ mặt Lôi Nhiên thiếu chút nữa thì tức chết là lại cảm thấy buồn cười.

Lý Thời khóc không ra nước mắt, một hồi lâu thấy thần sắc Lôi Nhiên càng thêm cáu giận, đành phải cắn răng kiên trì cười nói: “Kỳ thật là thế này, Lôi Vương, nếu ngài phong Âm Vương là Tịnh Kiên Vương thì ngài ấy cũng không thể không có vương phủ của riêng mình chứ? Lý gia cái khác không có, nhưng coi như là chút tài sản nhỏ, gần đây quốc khố trống không, khoản phí lớn này không nên lấy từ quốc khố, không bằng để Lý gia thay mặt giám sát, đốc thúc làm vương phủ, coi như tỏ chút tấm lòng với Âm Vương.”

Hối lộ! Tuyệt đối là hối lộ! Nhưng lại là hối lộ quang minh chính đại!

Lời vừa nói ra, mấy vị đại thần to béo quyền cao chức trọng ngồi phía dưới làm nghiêng đổ cả chén rượu, đại đa số là ngoại thích hoàng tộc.

Lâm Phong có chút kinh ngạc nhìn thần sắc Lôi Nhiên vẫn âm trầm, hộ bộ thượng thư phụ trách quản lý tiền tài quốc khố, nghe nói Lý gia cũng có tài sản không nhỏ, năm đó Lôi Nhiên coi trọng Lý Phi dĩ nhiên là vì coi trọng tài phú Lý gia hơn, đủ để giúp hắn leo lên vương vị.

Nhưng hôm nay Lôi Nhiên đã leo lên ngôi vị hoàng đế, thứ không phải của mình, nhất là tài phú lớn thế rất dễ gây nên đảo chính. Lôi Nhiên có lẽ từ lâu đã muốn tìm cơ tạo áp lực với Lý gia rồi, chỉ tiếc không có cơ hội, hôm nay lại làm hắn vô tình bắt được cơ hội, nam nhân này quả là tâm cơ hơn người!

“Ồ? Vương phủ cho ta?” Lâm Phong mỉm cười, vẻ mặt hưng phấn, thiên chân vô tà ước mơ: “Không biết vương phủ của ta sẽ to lớn thế nào đây? Có lớn như hoàng cung không?”

Lý Thời suýt nữa bất tỉnh tại chỗ, công tử này, lớn như hoàng cung? Vậy phải tốn bao nhiêu tiền tài đây? Người muốn vét sạch tiền của Lý gia ta sao?

Lôi Nhiên thần sắc vừa động, ôn hòa nhìn Lâm Phong, vẻ mặt yêu chiều, cười nói: “Đương nhiên là có, đừng quên, nàng là Tịnh Kiên Vương của ta, vương phủ sao có thể không lớn như hoàng cung của ta? Bản thân ta thấy xây lớn thêm chút nữa cũng không sao cả, vậy thì chọn một ngọn núi đi, dù sao xây xong bốn vương cũng sẽ thường xuyên quang lâm.”

Một lời nói quang minh chính đại phát ra... hoàng đế đích thân tới đó! Đủ thấy Lôi Vương “sủng ái” vị Âm Vương này đến thế nào, còn muốn thường xuyên quang lâm nữa. Vậy xây vương phủ cũng không thể cắt xén nguyên vật liệu, vạn nhất Lôi Vương đi lại đâu đó bỗng thấy không hài lòng, nghe tiếng gầy rạc rắc, trách nhiệm này ai sẽ đảm đương?

Một... Một ngọn núi!

Lý Thời miệng sùi bọt mép, cơ bản đã nói không nổi nữa chữ...

Lâm Phong khinh thường liếc mắt nhìn Lôi Nhiên một cái, hẳn có chủ tâm muốn Lý gia giao nộp tiền tài đây! Còn lấy nàng làm cớ, cẩn thận nàng tìm hẩn đòi lợi tức đó!

Lôi Nhiên lại khôi phục bộ dáng thâm trầm thận trọng, không còn thấy vẻ thất thố nữa, vô tình giải quyết một vấn đề ngoại thích, trong lòng hẳn dần cao hứng, đồng thời càng thêm nhận định Lâm Phong đem đến vận may. Nàng mới đến một hồi mà ngoại thích của mấy nữ nhân hậu cung làm hẩn phiền lòng cứ một người lại một người lộ ra, thật sự là rất thoải mái!

“Còn không mau đi xuống? Còn muốn kính rượu sao?” Lôi Nhiên nhìn Lý Thời đang ngây ngốc, lãnh đạm hỏi.

“Không không không! Vi thần tạ ân điển của Lôi Vương, Âm Vương, thần... Thần đau bụng, xin cáo lui trước...” Lý Thời vội vàng, nhanh như chớp chạy xuống so với thỏ còn chạy nhanh hơn, cũng có thể coi như đệ nhất khinh công đương thời nha.

Bữa tiệc kéo dài đến tận đêm khuya, trên đường trăm quan về phủ, họ vẫn còn đang thảo luận chuyện làm vương phủ cho Âm Vương, có người vui, có người sầu, nhiều nhất là những kẻ hủ hê khi thấy người gặp họa.

Uống rượu không ít, ngay cả Lâm Phong cũng thấy trên mặt có chút nóng lên, cùng Lôi Nhiên đi tới Chính Dương Cung, hơi gãi đầu, nhìn dây trói trên tay, nàng đột nhiên buông lỏng đầu nút, cởi ra.

Lôi Nhiên đang mở cửa, thấy hành động của nàng thì ngẩn ra.

“Nàng... Nàng làm gì vậy?”

Giờ khắc này, tâm tình Lôi Nhiên có chút quái dị, đoạn đường đi hẩn lao lực ‘thiên tân vạn khổ’, dùng sức của chín trâu hai hổ, thậm chí còn làm ra sự kiện “đi tiểu nhiều lần” đáng chê cười, rõ ràng ngày đêm đều mong nữ nhân đáng chết này cởi dây trói. Nhưng lúc dây trói thật sự cởi ra, hẩn lại không hề cao hứng, ngược lại còn có chút cảm giác mất mát quanh quẩn trong lòng.

“Làm sao? Lôi Vương, đầu óc người không bị nước vào, chuyện ấy còn muốn ta giải thích sao?” Lâm Phong xoay người, xem thường nói: “Hôm nay người cũng đã mượn sức ta, điều này thể hiện người không có sát ý với ta nữa, người đã không có sát ý với ta thì ta một tắc không rời, kẻ cận người có gì tốt? Mỗi ngày nhìn người tắm rửa chắc? Người thực sự nghĩ mình trần truồng ngắm đẹp lắm hả?”

“Bốn vương ở trần thì không hấp dẫn, người đó ở trần thì đẹp mắt? Bốn vương cho nàng quan sát miễn phí đã là lợi ích không nhỏ rồi, nàng còn muốn xem ba chọn bốn!” Lôi Nhiên thiếu chút nữa tức giận bùng phát.

Ngay cả chính hẩn cũng không biết tại sao vừa nhìn thấy Lâm Phong là có loại xúc động bùng phát, rõ ràng định lực của hẩn cũng rất mạnh mẽ, nhưng nữ nhân Lâm Phong này, đúng là có bản lãnh làm người sống tức chết, bức thánh nhân phát điên.

66. Chương 66: Trên Giường

“Người nghĩ rằng nam nhân các người là trời sao? Nói cho người biết, bốn vương xem qua nam nhân không tới một ngàn cũng hơn mấy trăm, trong đó, có một người vóc dáng khảng định không hề kém hơn người,

cái này bốn vương tương đối tinh tường.” Lâm Phong cười hắc hắc tự hỏi, lại nhìn tới ‘nơi nào đó’ của Lôi Nhiên một chút...

“Không tới ngàn cũng hơn mấy trăm?” Mặt Lôi Nhiên tái đi, giờ khắc này đáy lòng hắn thật sự có một cảm giác phi thường, phi thường không thoải mái, mặc dù biết rõ Lâm Phong đang chọc tức hắn, nhưng vẫn có một loại cảm giác dường như bị người ta cướp mất gì đó của mình. Chứng kiến ánh mắt Lâm Phong liếc nhìn một bộ phận trên thân thể hắn, mặt không đỏ tím không loạn, hắn quả thực muốn chồm lên hỏi nữ tử này, rốt cục nàng có phải là nữ nhân không!

Lâm Phong không đỏ mặt mà Lôi Vương – người được xưng là bụng dạ thâm sâu khó lường lại đỏ mặt trước, sau lại chuyển thành màu xanh đen: “Nàng nói hắn là ai?”

Lâm Phong cười như thiên hạ thái bình: “Trong lòng Lôi Vương tự nhiên đã biết, cần gì hỏi ta.”

Bắc Thần Ấm Vương cùng Bắc Thần Thiên Vương luôn cùng tiến cùng lui, cho dù giữa bọn họ không có dây trói cũng không hề có khúc mắc mà ở cùng chỗ, cái này chẳng lẽ đối với Lôi Nhiên là bí mật lớn sao?

“Bắc Thần Thiên!” Dường như nghiêng rằng nói ra ba chữ này, dự vọng đánh đổ Bắc Thần Thiên trong lòng Lôi Nhiên trong nháy mắt tăng lên tới đỉnh cao nhất! Hắn thậm chí có một ý niệm trong đầu, bây giờ mang ngay đại quân đi phá hủy hắn! Bất kể sinh tử thành bại! Hắn muốn cùng nam nhân kia đánh một trận! Cướp lấy tất cả của hắn, vương vị, giang sơn, còn có...

Con người sắc bén ứng hiện lên quang mang mãnh liệt, còn có Lâm Phong!

Lôi Nhiên cùng Bắc Thần Thiên đều là hào kiệt đương thời, cũng có một ưu điểm rất lớn, bọn họ sẽ không trốn tránh, sẽ không đi ngược lại nội tâm chính mình.

Đối với một nữ nhân vô tâm vô phế không hề đáng nhắc tên như vậy, có phải là không thể động tâm, đúng không? Tin rằng lúc trước, cả hai người đều nói không thể, cũng tin tưởng chính mình sẽ không như thế.

Nhưng sự thật là đã động tâm rồi, có biện pháp nào được?

Thay vì rối rít liều mạng phủ nhận mình đang vướng mắc, còn không bằng thẳng thắn thừa nhận tình cảm, sau đó dùng đủ các thủ đoạn cướp lấy! Thân là một nam nhân, một vương giả, bọn họ hiểu sâu sắc được đạo lý muốn lấy được đồ nhất định phải dựa vào chính mình đi tranh đấu.

Đương nhiên, đối mặt với cá tính “đáng sợ” của Lâm Phong, hai nam nhân đã sớm có giác ngộ, bình tĩnh hạ quyết tâm tiếp nhận, nữ nhân này không thể để bọn họ tỉnh tâm, muốn có nàng thì không thể sợ áp lực và thất bại.

Ánh mắt Lôi Nhiên càng thêm thâm trầm nguy hiểm, đột nhiên khoe môi câu khởi tia cười tà khí lăm lăm, tiếng nói trầm thấp chậm rãi: “Rốt cuộc là ai tốt, Ấm Vương không ngại thử một lần sẽ biết.”

“Ồ? Tìm ta thử?” Lâm Phong tươi cười cũng trở nên cực kỳ quỷ dị: “Lôi Vương, người thích SM hả?”

Bị nàng ương ngạnh nhìn đến cả mình đỏ mặt hôi lạnh, Lôi Nhiên mặc dù rất muốn hỏi một câu SM rốt cục là vật gì, nhưng trực giác rất không ổn trong lòng mách bảo vì an toàn của chính bản thân tốt nhất là đừng hỏi, hắn lập tức ngại ngừng, ho khan một tiếng, lùi bước.

“Quên đi...”

Còn nhiều thời gian, dù sao sắp tới nàng vẫn ở Thiên Thành, hay là để sau này đi...

Lâm Phong cũng không cùng hắn so đo, nhún nhún vai, ném dây trói trong tay đi, liên kết giữa hai người từ nay biến mất.

Trong lòng Lôi Nhiên khẽ run lên, có chút hối hận, dường như cùng nàng ở chung một chỗ cũng không tệ, trong đầu hắn thậm chí còn có một ý niệm điên cuồng, sau này nên buộc Lâm Phong ở bên người mới tốt...

Bất quá nếu bây giờ nói ra, không khỏi có khuynh hướng cuồng ngược, Lôi Nhiên cũng có chút không cách nào thích ứng, có chút xúc động phát tay: “Bên kia là tấm cung của nàng, Ấm Nguyệt Cung cách Chính Dương Cung của ta rất gần, có việc gì phiền toái gọi thị vệ đến bẩm báo ta.”

Lâm Phong gật đầu, cũng không quay đầu lại, đi về phía Ấm Nguyệt Cung.

Tỳ nữ ở Âm Nguyệt Cung rất ít, thị vệ cũng không nhiều, dường như bình thường không mấy ai lui tới, nhưng cả cung điện lại trang hoàng đẹp đẽ, quý giá vô cùng, mùi đàn hương thơm mát lượn lờ có chút nhã trí, là một nơi rất dễ chịu.

“Lúc ta ngủ thích ở trần trơn vẹn, hơn nữa không thích có người theo dõi, các người ra ngoài cửa tấm cung canh giữ đi, nếu không, ta không ngại nói cho Lôi Vương là các người rình coi bốn vương.” Lúc cung nữ đưa nàng tới cửa tấm phòng, cung nữ thái giám chung quanh đều rời đi, Lâm Phong khẽ lẩm bẩm nói với người phía trên đỉnh đầu, sau đó mở cửa đi vào rồi trong tấm phòng.

Ở trong góc tối, ba bốn tên ám vệ sừng sốt, biết điều không đi theo vào, trong lòng nhưng ngẫm, Âm Vương quả thật danh bất hư truyền, lợi hại biết bao, ngay cả ám vệ bọn họ cũng không tránh khỏi phát hiện của nàng.

Bọn họ mặc dù có kinh nghiệm huấn luyện, dự vọng với nữ nhân cũng áp chế đến cực điểm, nhưng ai có thể cam đoan sau khi Lôi Nhiên biết sự tình sẽ không giận dữ? Ít nhất, xem thái độ Lôi Vương bây giờ, hẳn đối với nữ tử này rất đặc biệt.

Bên trong ánh sáng phi thường u ám, không biết vì sao, ngọn nến lại không đốt lên, Lâm Phong có chút chau mày, đáy mắt đột nhiên xẹt qua một mặt tinh quang rồi lập tức che dấu đi.

Nàng không hề đốt nến mà chậm rãi đi tới chiếc giường to đùng, sa trướng màu trắng theo gió đung đưa, tối nay không trăng, tất cả đều đen tối đáng sợ, Lâm Phong vừa đến bên giường lớn ngáp một cái, bỗng vén màn lụa lên, nhảy ra xa giường, nhắc khủy tay đưa xuống dưới, hung hăng đập một cái!

Trong bóng tối, giường lớn đột giống như nổi lên một trận kinh phong, bóng đen bỗng đứng xoay người tránh thoát công kích sắc bén của Lâm Phong, đôi tay hữu lực to lớn nhanh chóng bắt được hai cánh tay Lâm Phong!

Trên giường quả nhiên có người!

Trong thời khắc tiến vào phòng nàng đã phát hiện ra, khí tức người này đã áp lại tới cực hạn, hơn nữa võ công cực cao, nếu không phải nàng là quái vật từ nhỏ đã thích ứng với bóng đêm chứ người khác căn bản không thể nhận ra được bất cứ tình huống gì, lúc phát hiện ra có người, Lâm Phong cố ý buông lỏng thái độ, chính là muốn người đó lơ là cảnh giác.

Ai biết, tên “thích khách” này cư nhiên lại tránh thoát công kích của nàng.

Lâm Phong hơi kinh hãi, võ công thật là lợi hại! Từ lúc đi Xa Trì tới nay, võ công của nàng cao cường hơn mà người này có thể ngay lập tức bắt được tay nàng, trên đời này không phải không có nhưng cũng tuyệt không có nhiều người có khả năng ấy.

“Hừ! Muốn chết?” Tay Lâm Phong mặc dù không thể di chuyển nhưng khóe môi cười lạnh lại không hề giảm bớt, đôi đồng tử đen láy như bùng lên sắc sáng, hai tay chống giữ tại ngực người đó, nửa người dưới bỗng nhảy cao lên, đầu gối cong lại, lấy tốc lực đáng sợ bay về phía hạ thân người trên giường!

Nàng đương nhiên cảm giác được người này là nam nhân, chỉ cần là nam nhân, sẽ không thể không sợ chiêu này.

Tốc độ va chạm mặc dù nhanh nhưng nam nhân trên giường phản ứng còn nhanh hơn, một tiếng gầm nhẹ vang lên, đảo mắt phi thân lên xoay người lại, hẳn buông cánh tay Lâm Phong ra, tóm trụ thất lưng của nàng, nhẹ giọng kêu lên: “Đừng đánh, đừng đánh! Cô nãi nãi người lợi hại, ta nhận thua rồi...”

Vừa nghe thấy thanh âm này, Lâm Phong ngạc nhiên, động chân mày: “Doãn Tình?”

Một trong thập nhị tôn giả của Phong Vũ, được xưng là Ân Tang đệ nhất quái nhân Doãn Tình, lúc từ biệt ở Xa Trì đã không còn tung tích, không ngờ hôm nay Bắc Thần Thiên còn chưa tới đây mà nam nhân này đã tới rồi.

“Hắc hắc, nàng còn nhớ rõ bốn tôn nha, ta còn tưởng rằng nàng vội có tân hoan thì quên ái cũ chứ?” Thân thể hai người trước sau rơi xuống giường mềm mại, cũng không có phát ra nhiều tiếng vang, tiếng cười nam nhân trầm thấp dễ nghe truyền tới bên tai, giọng nói lại oán giận liên tiếp: “Cho dù quên bốn tôn, cũng

không nên ác độc như vậy chứ, mỹ nhân lại dùng thủ đoạn âm hiểm, nhờ làm tàn phế ta rồi thì khẳng định là sau này nàng sẽ hối hận chết.”

Ngay cả là tránh thoát thì Doãn Tình vẫn bị dọa đến đổ mồ hôi, một cước này của nàng, vừa nhanh chóng lại tàn nhẫn, nếu đụng trúng thì không tuyệt tử tuyệt tôn mới là lạ!

Võ công Doãn Tình có thể coi như là đệ nhất Ân Tang, ngay cả Bắc Thần Thiên đối diện cùng hấn giao thủ cũng không đánh lại hấn, đêm nay hấn có thể vào hoàng cung chế trụ Lâm Phong cũng chẳng có gì là lạ.

” Bổng vương không nhớ rõ ta cùng người từng có chuyện xưa gì a.” Lâm Phong xem thường trở mình một cái, đối với nam nhân này địa vị mình đa tình cười nhạt, nếu vốn là “quen biết đã lâu”, nàng cũng không có lập tức lộ ra.

“Ai nha, tiểu mỹ nhân, nàng cần gì tuyệt tình như vậy, nàng đã quên đoạn tình cảm tương đối mãnh liệt khi chúng ta chung sống một ngày đêm rồi sao? Cư nhiên muốn vứt bỏ bổng tôn, thật sự làm cho bổng tôn thương tâm nha! Chẳng lẽ không bị nàng xem qua nên nàng không thừa nhận? Nơi này tối đen như vậy, xem như không thể nhìn thấy, nhưng nàng có thể sờ nha, bổng tôn cam đoan, vóc người bổng tôn tuyệt đối không kém tên Lôi Nhiên kia, không tin nàng sờ thử xem.” Doãn Tình cười khê, cánh tay hữu lực vòng qua Lâm Phong ôm cả người nàng, thân hình nam tử to lớn sau lưng bao vây nàng, dường như đang nghiệm chứng những gì mình nói là chân thật.

“Ít lồi lồi kéo kéo cho ta, mau truyền lời đi, Thần Thiên rốt cuộc tính thế nào?” Không để ý tới Doãn Tình “làm phiền”, Lâm Phong lạnh lùng hỏi thăm.

Doãn Tình sửng sốt, giống như là trút giận vào quả bóng, bắt đặc dĩ thở dài: “Bổng tôn tự nguyện cho nàng sờ soạng, nàng cũng nên phối hợp một chút chứ, bổng tôn dù sao cũng là mỹ nam tử danh chấn một phương, chẳng lẽ thua kém Bắc Thần Thiên? Còn nữa, nữ nhân, nàng sẽ không có thể ngốc một chút sao, cũng phải để cho bổng tôn chút tự tôn chứ.”

“Sờ người?” Lâm Phong bĩu môi, trong lòng xác định ý đồ Doãn Tình đến đây, hừ hừ nói: “Ta tự sờ mình còn hơn, nam nhân da thô thịt rắn có cái gì sờ tốt.”

“Lời này không đúng rồi, nam nhân cùng nữ nhân có rất nhiều chỗ bất đồng.” Doãn Tình tà cười, thanh âm mang vài phần dụ dỗ, cúi đầu, thổi khí bên tai Lâm Phong: “Quan trọng nhất, nàng hấn là cũng rõ ràng đi...”

“Xùy, không phải là ít hơn hai cái bánh bao, hơn nhiều một cây hoàng qua, có cái gì đáng kinh ngạc.” Lâm Phong mặt không chút thay đổi mà hừ giọng nói.

Bánh bao? Hoàng qua? Đây là hình dung loạn thất bát tao gì!

Doãn Tình uống nuốt nước miếng, bị nữ nhân này hoàn toàn đánh bại rồi.

“Hấn phái người tới không phải để người đùa giỡn ta đi? Lôi Nhiên mặc dù muốn mượn sức ta nhưng vẫn chưa buông lỏng cảnh giác với ta, người tốt nhất cẩn thận một chút, hấn tùy thời có thể tới đây đánh úp.” Lâm Phong không nhận được nhắc nhở.

“Chỉ bằng một Lôi Nhiên cũng muốn giữ chân ta? Đùa à?” Doãn Tình không khỏi ngạo nghễ mỉm cười: “Bắc Thần Thiên phái ta đến bảo vệ nàng an toàn, thuận tiện bảo ta nói với nàng, mặc kệ nàng trả lời thế nào, lựa chọn thế nào, hấn vĩnh viễn đều là một đáp án.”

Nghe được lời ấy, Lâm Phong nhướng mày, bên tai giống như có sấm sét nổ tung, bỗng nhiên mở to mắt, trong con ngươi tinh quang càng phát sáng, trong lòng âm ầm dậy sóng.

Thì ra là vậy! Bọn họ đúng là chưa bao giờ rời xa...

67. Chương 67: An Tâm

“Hấn chuẩn bị gì? Ý định đoạt cung sao?” Nhíu nháu mày, Lâm Phong hạ mi mắt hỏi.

“Nàng biết?” Doãn Tình không khỏi kinh ngạc, hắn mới chỉ nói một câu nói mà nàng đoán ra rõ ràng tất cả rồi sao? Không hổ là Bắc Thần Âm Vương, tâm tư sắc bén ngay cả hắn cũng phải ca ngợi.

“Hừ, ta không thể biết sao? Người nói đã quá rõ rồi, hắn biết chuyện ở yến hội thì dĩ nhiên đã ở Thiên Thành rồi, hơn nữa còn tham gia yến tiệc buổi tối. Chỉ là ta không ngờ Bắc Thần Thiên lại đi theo, nói như vậy tin tức hắn trở lại Bắc Thần quốc là giả rồi.” Lâm Phong nghiêm mặt nói với giọng bình thường lãnh đạm, nhưng trong lòng khi biết chuyện này lại có một cảm giác kỳ lạ xuất hiện, cũng không phải là rất mạnh mẽ, cũng chỉ là có một chút như vậy, có lẽ gọi là vui sướng đi.

Bắc Thần cách Thiên Thành cực kỳ xa xôi, Lâm Phong cùng Lôi Nhiên vừa mới đến Thiên Thành mà Bắc Thần Thiên đã tới ngay sau, hắn cũng không thể mọc cánh bay tới được, chắc chắn hắn không hề quay lại Bắc Thần!

Nguyên lai nam nhân kia, sau khi Lôi Nhiên bắt được nàng cũng đồng thời xuống núi, lúc ấy đã trà trộn vào trong đại quân của Lôi Nhiên, nhân số đại quân rất nhiều, Lôi Nhiên lại vì Lâm Phong dụng kế diệu hồ ly sơn, nên tưởng rằng Bắc Thần Thiên đã phá vòng vây chạy ra ngoài, đương nhiên sẽ không nghĩ tới việc nam nhân này lại tự mình mạo hiểm đi theo.

Chưa bao giờ rời xa, đoạn đường này, kỳ thật hắn chưa bao giờ rời xa nàng!

Nghĩ như vậy, Lâm Phong ngạc nhiên lại có cảm giác muốn cười.

“Đúng vậy, ngay cả ta cũng có cảm giác hắn bây giờ không giống với vị Bắc Thần tàn nhẫn đã giết chết cha anh để đăng vị rồi. Vì nàng, hắn năm lần bảy lượt đặt mình vào vòng nguy hiểm, nếu ta là Lôi Nhiên, nói không chừng ta đã lấy nàng làm mồi để giết chết hắn.” Khóe môi Doãn Tình hé mở thành hình độ cung ưu nhã.

“Vì ta? Hừ, Doãn Tình, người cũng thật không hiểu Bắc Thần Thiên rồi, hắn có dũng khí tới đây là do dự tính là Lôi Nhiên không có khả năng nghĩ đến việc hắn sẽ đi nước cờ này, người nói xem nếu người là Lôi Nhiên, người sẽ nghĩ ra sao?” Lâm Phong cười châm chọc.

Doãn Tình không thể không lắc đầu, cảm thán nói: “Nghĩ không ra, nếu không phải chính hắn truyền liên lạc với ta, sợ rằng ta có chết cũng không tin hắn sẽ vì một nữ tử mà một mình mạo hiểm xông vào trong hang ổ của Lôi Nhiên. ‘Kỳ chiêu ứng biến’, điểm này còn lâu ta mới bằng hắn, cũng bởi vì như thế ta mới đáp ứng hắn, tạm thời trợ giúp hắn một tay, hắn hứa để ta là Phiến Vương của Phong Vũ, Xa Trì.”

Lâm Phong bên cạnh nhíu mi nói: “Ta và hắn là đồng loại, cho nên so với bất luận ai thì ta cũng hiểu tâm tư hắn rõ ràng hơn, nếu đến đây không được việc thì hắn sẽ không bí quá hóa liều, hầu như ở khắp nơi hắn đều có bố trí cả, nếu nói hôm nay ở đất vương đô này hắn không có thể lực nào thì đánh chết ta cũng không tin. Hơn nữa, biết rõ là đi chịu chết thì Bắc Thần Thiên sẽ không bao giờ làm, ta luôn tự biết mình chỉ là một nữ nhân mà thôi, cho dù bị đẩy đi chém đầu thì chúng, hắn cũng sẽ không có một chút dao động.”

“Có một số lúc cũng không nên yêu cầu thái quá, kỳ thật trong tim Bắc Thần Thiên, địa vị của nàng đã là vô cùng siêu nhiên rồi, nếu không, lúc ở Xa Trì hắn sẽ không đi cứu nàng, hôm nay lại càng không đến vương đô Thiên Thành. Cũng như trong tâm bốn tôn, quyền lực vĩnh viễn ở vị trí cao nhất, nhưng nàng cũng ở một địa vị không hề thấp.” Doãn Tình đỉnh đặc nói cười, cả người nằm giang tay chân ở trên giường, tùy ý cực độ.

“Yêu cầu? Hừ, người nghĩ rằng Lâm Phong ta là ai, là tiểu nữ nhân mỗi ngày trông chờ tình yêu sao? Ta chính là một người không đặt nặng cảm tình, người nghĩ ta sẽ tin tưởng trên đời có loại tình cảm vĩ đại thuần khiết không chứa tạp chất sao?” Lâm Phong trừng mắt, lạnh lùng nói: “Vì cảm tình vứt bỏ mọi thứ, ở trong mắt ta đó là ngu xuẩn! Cho nên trong lòng ta lợi ích là tối thượng, đáng tiếc không có vị trí của người!”

“Ách...” Khóe miệng Doãn Tình co quắp, trái tim nhỏ bé vô tình chịu đả kích rồi...

Một hồi lâu, Doãn Tình u oán liếc mắt nhìn Lâm Phong một cái, nói: “Được rồi, ta biết nàng là nữ nhân không có lương tâm, Bắc Thần Thiên tiếp xúc càng lâu với nàng thì chắc hắn cũng biết, nhưng nam nhân kia cư nhiên một chút cũng không lo ngại, rõ ràng nghe được tại yến hội Lôi Nhiên ngỏ ý mượn sức nàng, còn gọi ta nhất định phải đi truyền lời cho nàng.”

Đối mặt với Lôi Nhiên tại yến hội ngộ ý mượn sức, Lâm Phong quả là có chần chờ, chỉ là lời nói cuối cùng ngay trước mắt lại bị Lý Thời cắt đứt, Lâm Phong không khỏi hơi do dự: “Hắn... hắn nói, mặc kệ ta trả lời là gì, hắn cũng chỉ có duy nhất một đáp án?”

Câu nói của Doãn Tình, là đáp án gì, Lâm Phong đã hiểu rõ, phái Doãn Tình đến bảo vệ an toàn của nàng, điều này còn hoài nghi được sao?

“Không sai.” Doãn Tình gơ tay đồng ý, ánh mắt có chút kỳ lạ, lại cười nói: “Nam nhân kia nói, dù nàng có đáp ứng với Lôi Nhiên hay không, ý nghĩ của hắn cũng không hề thay đổi, nàng là người như thế nào so với bất kỳ ai hắn cũng hiểu rõ hơn. Nếu nàng không đáp ứng Lôi Nhiên, hắn đương nhiên sẽ rất cao hứng, còn nếu nàng đáp ứng Lôi Nhiên thì đó cũng là tác phong hành động của nàng trước kia, không nằm ngoài dự tính, hắn cũng sẽ không để ý. Mặc kệ trong lòng nàng có đáp án gì, chỉ cần khi hắn cường đại thì nàng vẫn sẽ trở lại bên người hắn, bất kể nàng trả lời thế nào cũng không thay đổi được quyết tâm đó.”

“Thật sự là một nam nhân lấy mình làm trung tâm!” Lâm Phong xuôi xì ra một câu, ý cười trên mặt cũng không che dấu được.

Đúng là hành động lần này của Bắc Thần Thiên cũng quá mức coi mình là trung tâm, theo lời hắn mà nói thì là: ta mặc kệ người nghĩ gì, ta muốn có được vật gì thì nhất định phải có được.

Song, hành động này lại làm Lâm Phong có một cảm giác tương đối an tâm, tính cách bá đạo như vậy đích thật là tác phong của nam nhân kia, trước sau như một, nhưng mà lại vừa khéo trấn an lòng nàng như thế, làm nàng không cần vì lựa chọn mà đau đầu, không để ý đến việc phản bội hay không, đây thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao?

Lâm Phong chưa bao giờ hoài nghi, trong lòng Bắc Thần Thiên vị trí quan trọng nhất vĩnh viễn là quyền lực chí cao vô thượng. Thân là một nam nhân, một đế vương, muốn làm nên nghiệp lớn, muốn nắm giữ vật gì thì căn bản sẽ không thay đổi. Còn như nàng chỉ là một tiểu nhân, quan trọng nhất là tánh mạng chính mình, quan điểm thâm căn cố đế này cũng không thể vì ai mà đổi thay.

Nhưng, trừ hoàng quyền ra, khi xảy ra xung đột giữa an toàn của nàng và lợi ích của hắn, biểu hiện của hắn tựa hồ là thật sự có quan tâm đến mình...

“Đúng vậy, thật sự rất tự đại, ngay cả nữ nhân như nàng cũng dám đương, còn không sợ cuối cùng bị sói cắn sao?” Doãn Tình nhìn nàng chăm chú, gật đầu liên tục.

Lâm Phong nháy nháy lông mi: “Hừ, bớt sàm ngôn đi, hắn định cướp cung vào hôm nào?”

“Nữ nhân, nàng nghĩ Thiên Thành là nơi nào, nói cướp cung là cướp được luôn sao? Lôi Nhiên giấu tài nhiều năm như vậy, hầu hết thị vệ trong cung đều là tâm phúc của hắn, có thể sắp đặt một hai người vào cũng là cực kì khó khăn. Bắc Thần Thiên đến giờ cũng không thể tìm được một thân phận đến gần nàng, mới sợ ‘đả thảo kinh xà’ nên để ta đến đây trước. Nếu hắn muốn cướp cung, tốt nhất là đi mua đậu hũ đập đầu chết luôn cho rồi.” Doãn Tình cười trừ một tiếng, lắc đầu nói.

“Hắn muốn động thủ ngoài cung? Nhưng Lôi Nhiên sẽ tùy tiện ra cung sao?” Sờ sờ cằm, trong con người mắt Lâm Phong đột nhiên chột lóe tinh mang.”Được rồi, Âm Vương vương phủ... Chẳng lẽ Lý Phi là người của Thần Thiên?”

“Ôi, đều bị nàng đoán được tám chín phần mười rồi, ta là người truyền lời còn có thể nói gì nữa? Âm Vương hay là cứ tỉnh dưỡng thật tốt đi, chờ đợi thời cơ tới.” Doãn Tình thở vắn than dài một trận, chính mình bị nữ khí đạo mạo trang nghiêm của mình làm một trận buồn cười rồi.

“Được rồi, Thần Thiên rút cục trốn ở đâu? Tại sao ngay cả ta cũng không nhận ra hắn?” Lúc này trong lòng Lâm Phong đã bình tĩnh, không khỏi nghi hoặc, tại sao nàng không nhận ra hắn. Nếu Bắc Thần Thiên có thể trốn ngay dưới tai mắt Lôi Nhiên, nghe được cuộc nói chuyện của nàng và Lôi Nhiên, thì hẳn là hẳn phải cách nàng rất gần mới đúng, nhưng nàng cảm giác mấy thị vệ chung quanh không hề giống Bắc Thần Thiên.

“Khụ... Cái này... Nàng đừng hỏi vội, nếu hắn tình nguyện nói cho nàng biết thì để tự hắn nói đi.” Doãn Tình hình như cố gắng lắm mới nhịn được cơn buồn cười, nhưng từ cổ vẫn phát ra tiếng khùng khục. Chắc chắn là điểm tử của Bắc Thần Thiên nếu không phải là nham hiểm thâm độc thì là rất mất thể diện.

Lâm Phong suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra người nào có thể là hắc, đơn giản là không nghĩ nữa, một cước đạp Doãn Tình đáng thương từ trên giường xuống đất, cũng không để ý hắc oán giận, tự mình chiếm lấy giường lớn ngủ khì.

Buổi sáng hôm sau tỉnh lại Doãn Tình đã đi rồi, nhưng Lôi Nhiên hai mắt thâm quầng hấp tấp chạy tới, gọi Lâm Phong cùng ăn bữa sáng, còn dõng dạc nói: “Người là Âm Vương của bốn vương, cùng người ăn sáng, như keo như sơn vốn là chuyện đương nhiên.”

Lâm Phong vừa mới từ giường đứng lên, còn buồn ngủ chưa muốn mở mắt ra đã lại có một trận ác hàn: “Lôi Vương, người bị dây trời nhiều quá nên thần kinh cũng bị trời đến mức có vấn đề à? Ai muốn cùng người như keo như sơn hử!”

“Hừ, nàng không muốn cũng phải muốn, bốn vương còn muốn cùng nàng cùng vào triều, cộng nghị chính sự, từ hôm nay trở đi, nàng chính là Âm Vương của Thiên Thành, cùng bốn vương thân như huynh đệ là chuyện đương nhiên!” Lôi Nhiên ngang ngược vung tay lên nói.

“...” Lâm Phong theo dõi vành mắt hắc thâm đen, đột nhiên nở nụ cười mập mờ: “Lôi Vương chẳng lẽ là vì bốn vương không ngủ cùng, cho nên hôm qua không cách nào bình yên đi ngủ hử?”

“Này... Nói bậy! Không có! Không thể nào!” Lôi Nhiên như con mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên, cao giọng che dấu suy nghĩ trong lòng, gương mặt anh tuấn đỏ một nửa đã bán đứng hắc rồi.

Đương nhiên, có giết chết hắc, hắc cũng không thể thừa nhận.

Lâm Phong cũng không cố tình trái nghịch hắc, rửa mặt xong liền hộ tống Lôi Nhiên cùng vào triều nghị sự, giữa trưa cùng dùng cơm, xế chiều tùy ý đi dạo trong hoàng cung, bất quá luôn có năm sáu tên ám vệ của Lôi Nhiên vụng trộm đi theo, trừ trong tầm cung không có lúc nào không bị giám thị.

Sau sự kiện của Dung Phi, nữ nhân trong hậu cung trên cơ bản chỉ hăm dọa Lâm Phong chứ không dám tìm nàng gây chuyện, ngay cả hoàng hậu Triệu Phỉ Nhi cũng bớt phiền toái đi rất nhiều, ban đêm Doãn Tình thường xuyên vào tầm cung của Lâm Phong, thông tri một vài tin tức và khẩu dụ của Bắc Thần Thiên, cuộc sống chậm rãi trôi qua hơn một tháng.

Xế chiều một hôm, Lâm Phong đang chậm bước trong ngự hoa viên, đi tới trước liền ngạc nhiên phát hiện ra, phía đằng xa có một đám người đang chặn đường đi của mình.

68. Chương 68: Cống Tặng Nữ Hầu

“Ai nha, đây không phải là Âm Vương sao? Nhiều ngày không gặp, Âm Vương rất tiêu điều tự tại a.” Xa xa tiếng cười ôn nhu truyền đến, ngữ khí trong đó cũng không tốt đẹp gì, Lâm Phong cau mày đánh giá.

Không nhìn thì không biết chứ vừa nhìn đã bị hù dọa đến giật mình, con đường phía trước cả một đồng oanh oanh yển yển đang đứng, cơ hồ toàn bộ nữ nhân của Lôi Nhiên cùng đi với nhau, cầm đầu chính là hoàng hậu Triệu Phỉ Nhi cùng một thiếu nữ ăn mặc lộng lẫy, người đang nói là Triệu Phỉ Phi, thiếu nữ bên cạnh mi mục như họa, chính là người nàng từng thấy ở Trường Bàn Cung hồi đó – Vinh Hoa công chúa.

So ra thì Vinh Hoa công chúa cũng không có ý nhắm vào Lâm Phong, cười cười nói với nàng: “Âm Vương cũng có thời gian đi dạo ngự hoa viên hử, hai ngày trước hoàng huynh còn nói, huynh và Âm Vương bận tối mày tối mặt, nếu không vậy thì hôm nay đi ngắm hoa, chúng ta nhất định đã mời Âm Vương rồi.”

Vinh Hoa công chúa tâm cơ không nặng, mặc dù từng gặp Lâm Phong, nhưng đã bị Lôi Nhiên cảnh cáo nên nàng ta hiển nhiên không dám có chủ ý đối đầu với Lâm Phong, dù sao thân là công chúa, nàng ta và Lâm Phong cũng không có xung đột ích lợi, thậm chí còn hy vọng Lâm Phong có thể lưu lại, vấn đề thân phận dĩ nhiên là Lôi Nhiên nói gì thì là cái đó.

Vinh Hoa công chúa thầm nghĩ, nàng ta ở đây, hoàng huynh càng giống một người có máu thịt, có tức giận hay phẫn nộ, ngay vẻ tươi cười cũng nhiều hơn trước rất nhiều, tại sao trước kia lại không phát hiện ra hoàng huynh thích Phượng Phi chứ.

Lâm Phong không khỏi giật giật đôi mày, cảm nhận một cổ mùi vị của âm mưu, tại sao nàng không biết hôm nay có tiệc tùng gì?

Hoàng hậu Triệu Phi nhi, Lý Phi, Thục Phi, Phương Phi, mấy nữ nhân này đều là những nhân vật tranh sủng trong hậu cung, lúc này ánh mắt đang tập trung trên người nàng, gương mặt niêm nở nhưng lại ẩn dấu vẻ căm ghét thật sâu, Lâm Phong thừa biết là vì sao.

Từ hôm mình vào hoàng cung, đừng nói là quý phi, ngay cả hoàng hậu Triệu Phi Phi cũng chưa được Lôi Nhiên gọi thị tẩm qua, ngược lại Lâm Phong mỗi ngày đều cùng Lôi Nhiên lấy đủ các loại cơ để cùng ở chung một chỗ, từ đó tới giờ vẫn cùng một chỗ, “đồng giường cộng chăn” nhiều ngày, có thể không làm cho các nàng tức đến phun máu sao.

Một đám oán phụ khuê phòng! Còn không biết các người buổi tối ở góc nào cùng thị vệ gian dúi đây!

Lâm Phong xem thường, một mặt thì suy ngẫm trong lòng xem nên bắt tên chủ sự đứng phía sau giết giết những người đến tìm nàng gây phiền toái kia thế nào, một mặt thì tươi cười: “Thịnh tình của công chúa, thật sự khiến kẻ khác cảm động, bốn vương vốn thích náo nhiệt, nghe nói trong hậu cung của Lôi Vương nuôi dưỡng một nhóm heo mẹ biết hát, tiếng ca uyển chuyển lay động, thân thể ưu mỹ có thể nói là nhân gian nhất tuyệt, liền lặng lẽ đến xem, vừa nhìn quả nhiên là nghe tiếng không bằng gặp mặt, quả thật là danh bất hư truyền, không phụ sự kì vọng, không phụ kì vọng nha!”

Vừa nói, cặp mắt mang theo ý cười cũng chậm rãi đảo qua đám nữ nhân, hơn nữa còn dạo qua một vòng trên người hoàng hậu Triệu Phi Nhi, làm đám nữ nhân giận đỏ mặt tía tai.

Heo mẹ biết hát?

Vinh Hoa công chúa sững sốt, quay đầu lại đám phi tần hậu cung trên mặt đều tím tái, ngay sau đó “phốc” một tiếng không nhịn được mà bật cười.

“Người, người... Người...” Triệu Phi Nhi chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy, ngày xưa Lam Phượng bị nàng ta dẫm nát dưới chân, hôm nay lại bị khi dễ công khai như vậy, hết lần này tới lần khác vì e ngại thủ đoạn tàn bạo của Lôi Nhiên mà nàng ta không dám đối phó Lam Phượng, chỉ có thể “người...người” vài câu lâu cũng không thể làm gì, phỏng chừng trong sách sử cũng chưa có một hoàng hậu nào lại phải chịu ầm ức như vậy.

“Hoàng hậu nương nương, người mắc chứng cà lăm khi nào vậy?” Về mặt Lâm Phong ngạc nhiên, lắc đầu hảo tâm hảo ý mà nói: “Tốt nhất là mau chóng đi tìm ngự y chẩn trị, nghe Lôi Vương nói, hẳn rất không thích nữ nhân bị cà lăm, mặc dù chỉ là tật nhỏ thôi nhưng vạn nhất ngày nào đó Lôi Vương vừa đi đến tẩm cung của người lại nghe được mấy câu nói cà lăm rồi sẽ nổi trận lôi đình cũng không hay.”

Triệu Phi Nhi thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, trong lời nói của Lâm Phong rõ ràng có ý cười nhạo, ám chỉ Triệu Phi Nhi ngày sau nhất định đơn cô một mình, Lôi Nhiên sẽ không bao giờ gặp nàng nữa.

Một hoàng hậu bị nhục nhã đến thế, lại không dám đáp trả, hoàng hậu này tựa hồ cũng đến cùng rồi?!!

“Ai nha, hoàng hậu tỷ tỷ, Ám Vương, chúng ta chỉ đến ngắm hoa, đừng để ảnh hưởng đến hòa khí, Ám Vương là có ý tốt nên mới nhắc nhở nha.” Vinh Hoa công chúa thấy có xu hướng lớn chuyện, vội vàng đứng ra giảng hòa, nhưng nói ra Lâm Phong “có ý tốt” làm Triệu Phi Phi suýt nữa thổ huyết, rõ ràng là Vinh Hoa công chúa nghiêng về phía Lôi Nhiên nên đối với Lâm Phong cũng hữu hảo hơn nhiều.

“Công chúa quả nhiên hiểu đạo lý, chẳng trách Lôi Vương yêu thích nàng đến vậy.” Lâm Phong cũng cười cười với Vinh Hoa công chúa.

“Ám Vương quá khen, nếu Ám Vương không chê có thể trực tiếp gọi ta là Hương nhi.” Vinh Hoa công chúa nhìn khuôn mặt vừa lạnh lùng vừa suất khí của nàng, trong lòng giật mình thầm nghĩ, đáng tiếc Lam Phượng không phải là một nam nhân, nếu là một nam nhân, sợ rằng ngay cả hoàng huynh cũng không có phong thái xuất chúng như của nàng.

Lâm Phong cảm nhận mùi thơm từ Lôi Hương một lát, mặt mũi phấn chấn, thần thanh khí爽 đáp: “Hương nhi muội muội thực rất thơm mát, cuối cùng cũng lấp hết mùi của đám heo mẹ biết hát đó rồi, đám heo mẹ biết hát này mặc dù hát dễ nghe nhưng lại không thoát khỏi bản tính của heo mà.”

Nhìn Lâm Phong giả bộ mang vẻ mặt gật gù đắc ý, Lôi Hương không nhịn được lần nữa “phì” một tiếng, cười đến khàn giọng.

Trong cung đấu đá nhau cũng nhiều, nhưng như kiểu Lâm Phong trắng trợn nhục nhã như vậy lại là lần đầu tiên nhìn thấy, nghe đồn Ám Vương mưu kế hơn người, không ngờ lại là bộ dáng kiêu ngạo, ngang ngược như thế này.

Lâm Phong thật ra không có tâm tư đó, trong bụng âm thầm sảng khoái, nhưng xem ra cũng không cần thiết, so sánh địa vị của mình với các nàng một chút thì căn bản là nàng không cần âm thầm động thủ. Ta nhục nhã các người thì sao? Có bản lãnh các người cứ bẩm báo Lôi Nhiên, xem thử một chút, Lôi Nhiên là nghe ta hay là giúp đỡ các người?

Đối mặt với một Lâm Phong không hề sợ hãi, chúng tần phi không thể làm gì khác hơn là nghiêng răng chịu trận, sự thiên vị của Lôi Nhiên mấy ngày nay ai ai cũng biết, đúng lúc Lâm Phong “đắc sủng” như ánh trời giữa trưa, không ai dám chọc tức trước mặt nàng.

“Ám Vương thật đúng là khôi hài.” Đang lúc mọi người tức đến đỏ mắt, một nữ nhân mặc bạch y có vẻ cao nhã thuần khiết chậm rãi từ giữa các phi tần đi ra, che miệng cười nói: “Tiểu muội nghe nói thị nữ của Ám Vương không hợp ý ngài, trong cung tiểu muội gần đây mới nhận vào một thị nữ vừa nhu thuận, hiểu chuyện lại nghe lời, không bằng tặng Ám Vương làm lễ vật, chắc Ám Vương sẽ không chối từ chứ?”

Lâm Phong thoáng sửng sốt, đảo qua đám người hoàng hậu vẻ mặt có chút mất tự nhiên, trong lòng rung động.

Chút vẻ khấn trương này làm Lâm Phong nhanh chóng nghĩ ra, cung nữ bị phái tới đây khẳng định là có vấn đề, nói không chừng là để hãm hại nàng, tuy nhiên bạch y nữ tử tặng người cho nàng lại làm nàng có chút nghi hoặc.

Nữ tử này không phải ai khác mà chính là Lý Phi nương nương, nếu là người khác, Lâm Phong không chừng đã cự tuyệt luôn rồi, nhưng vốn là Lý Phi, nàng lại muốn nhìn xem rốt cục nàng ta đang tính toán cái gì.

Lâm Phong có chút khó chịu mà nhíu mày, lúc sau mới nói: “Bốn vương mặc dù không thiếu cung nữ, nhưng nể mặt Lý Phi nương nương một mảnh thành tâm, ta sẽ không chối từ. Nhưng ta phải nói trước, nếu như nàng ta tay chân không sạch sẽ, đừng trách bốn vương lột sạch nàng rồi ném tới ngự hoa viên triển lãm một tháng.”

Chúng tần phi lúc này đều rung mình, nguyên rửa Lâm Phong hỗn đản vô sỉ sớm xuống địa ngục, chỉ có Lý Phi dường như nghĩ tới chuyện gì buồn cười mà trong mắt đều là ý cười không che dấu được.

“Tĩnh nhi, còn không mau tới cạnh Ám Vương, hầu hạ cho tốt, nói không chừng ngày nào đó sẽ lên như điều gặp gió.” Lý Phi vẫy tay, cung nữ cúi đầu, chậm rãi bước tới, cung kính hành lễ với Lâm Phong, nhỏ giọng nói.

“Điện kiến Ám Vương.”

Vóc người cung nữ tuy thon cao nhưng dường như hết sức e lệ, nơm nớp lo sợ ngẩng nửa mặt lên, khăn che giấu gương mặt, dung mạo chỉ có thể nhìn thoáng qua, nhưng ngay cả như thế, nghe thấy thanh âm nàng ta, đánh giá hình dáng nàng ta một chút là Lâm Phong hóa thạch tại trận...

Vừa mới nuốt xuống nước miếng suýt nữa phun ra ngoài, Lâm Phong vội vàng ho khan vài tiếng, che dấu thất thố.

Lần này nàng đã hiểu hết rồi, chẳng trách Lý Phi lại lộ ra vẻ mặt này, lột sạch “nàng” rồi ném tới ngự hoa viên triển lãm... Khụ khụ...

Nói như vậy, sự việc ngự hoa viên hôm nay, hơn phân nửa là do “nàng” ở phía sau giở trò quỷ.

“Ám Vương có hài lòng không?” Lý Phi cười nói.

“Ừm, thoát nhìn cũng rất nghe lời, không biết dùng rồi thì thế nào.” Sau một chút gật mình, Lâm Phong dường như chọn thương phẩm tại chợ, sờ soạng người cung nữ vài cái, lập tức khôi phục khí chất cao thâm

khó lường, lơ đãng hỏi: “Nhưng không biết nàng ta có lai lịch gì? Tại sao cao như vậy... Tráng kiện như vậy?”

“Ám Vương có điều không biết, Tinh nhi là từ quân doanh phía thành nam đến.” Lý Phi cười sáng lạn, hoàng hậu cùng các tần phi khác ngẩn người, đều lộ ra nụ cười như thực hiện được gian kế.

Quân doanh? Vậy... không phải là quân kỹ sao?

Lâm Phong lại bị uống nước miếng chính mình, Lý Phi đưa cho nàng một quân kỹ, trong mắt mọi người dĩ nhiên là muốn nhục nhã đả kích nàng, người đã đưa ra thì Lâm Phong phải nhận, tin rằng nàng không thể trước mặt mọi người mạnh mẽ từ chối, không thể làm gì khác hơn là ngậm bồ hòn làm ngọt.

Đám người Triệu Phỉ Nhi bộ dáng tâm cao khí ngạo, Lâm Phong cũng không rảnh để ý, dường như chịu âm ỉm gì đó, nghiêm mặt mang theo tên cung nữ này nhanh chóng dọn đường hồi phủ. Đám người Triệu Phỉ Nhi phía sau tưởng rằng âm mưu của mình thực hiện được đều kiêu hãnh, khoe môi Lâm Phong bất giác câu khởi thành hình cung.

Ám vệ Lôi Nhiên phái tới sẽ không theo nàng tiến vào tẩm cung, vào trong Ám Nguyệt cung, Lâm Phong không nhìn được nữa, lúc này nhào tới giường lớn vừa đầm giường vừa cười điên cuồng, cười tới rút gân.

“Hắc hắc hắc... Quân kỹ, Tinh nhi cô nương, ha ha ha ha...”

Đối mặt với Lâm Phong đang cười, “Cung nữ Tinh nhi” bất đắc dĩ lắc đầu, hai tay vươn tới ôm, đôi môi ưu mỹ có chút gợn lên, hai tròng mắt hẹp dài tự tiểu phi tiểu nhìn chăm chú nàng: “Cười đủ chưa?”

“Đủ rồi, đủ rồi.” Lâm Phong thở hổn hển, nói tiếp: “Chẳng trách dù có dọa đánh chết thì Doãn Tình cũng không chịu nói cho ta biết người trà trộn vào cung thể nào, ta đã nói binh lính nhập ngũ chắc chắn phải có đăng ký, ai không thích hợp Lôi Nhiên sẽ tra ra được, không ngờ người lại dùng thân phận này trà trộn vào, quân kỹ a~... hắc hắc hắc...”

“Tinh nhi cô nương” này lại chính là Bắc Thần Thiên...

69. Chương 69: Tự Phụ

Bắc Thần Thiên không xấu hổ đặt móng ngồi bên cạnh nàng, cánh tay hữu lực ôm nàng vào trong lòng, thở dài trừng mắt nhìn nàng, nói: “Tốt xấu gì ta cũng là vì nàng mới trở thành bộ dáng này, ngay cả quân kỹ cũng giả trang, nàng không an ủi còn đi giễu cợt ta, aiz, ta tạo nghiệt khi nào mà gặp phải nữ nhân không có lương tâm như nàng a~.”

“Ta vốn không có lương tâm như vậy, người chẳng lẽ không biết?” Lâm Phong nhún nhún vai đáp, nói không thêm để ý: “Dù sao người đánh chết ta thì chỉ sợ tính cách này vẫn không thay đổi được, nói thật, nếu như không muốn có ngày bị ta bán đứng, người nên cách ta xa một chút thì hơn.”

Bị thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử mờ ám ôm vào trong ngực phóng điện, nhưng nữ tử này sắc mặt sắc không đổi, hô hấp cũng không rối loạn nửa phần, làm cho Bắc Thần Thiên mặt đầy thất bại trừng mắt nhìn nàng, đồng thời cảm thán sâu sắc.

“Bán đứng?” Bắc Thần Thiên cười cười, từ ngữ này đối với hắn tương đối miễn cảm, nhưng sắc mặt hắn không thay đổi, như không hề để ý, như thật cao hứng: “Nàng có thể nói như vậy, kỳ thật là trong lòng nàng đã lệch hướng về ta rồi, tốt lắm, tốt lắm.”

Đối mặt với khuôn mặt tươi cười của, Lâm Phong suýt nữa chán nản, nghiêm mặt gần từng chữ nói: “Bắc Thần Thiên! Ta không nói giỡn!”

“Ta biết.” Cánh tay ép chặt, đôi mắt hẹp dài thần nhiên nheo lại, Bắc Thần Thiên tiến đến bên tai Lâm Phong cười nói: “Bất quá nàng không có cơ hội này, ta biết rõ con người của nàng. Mặc dù là một tiểu nhân nhưng nàng là một tiểu nhân rất thông minh, hơn nữa tính cách lại có chút lười biếng, không muốn bị sai sử, ai mang cho nàng lợi ích nhiều, nàng sẽ lệch hướng về phía người đó. Chỉ cần ta có thể mang lại cho nàng đủ lợi ích, một vị trí hoàn hảo, cho nàng những thứ nàng muốn, lòng nàng sẽ nghiêng về phía ta,

trước đó vài ngày ta đã bảo Doãn Tình thông tri với nàng, ta đã nói rất rõ ràng, nàng lại không nghe không hiểu đi?”

“Hừ, tự phụ!” Lâm Phong trừng mắt, rồi lại không thể không thừa nhận, đây là sự thật, Bắc Thần Thiên hiểu rõ nàng đã xâm nhập đến linh hồn, cũng như nàng hiểu rõ Bắc Thần Thiên vậy.

“Không không không, đây là tự tin.” Bắc Thần Thiên lắc đầu nghiêm túc nói: “Ta cũng đã quyết định, nếu sự việc đã rồi cũng chỉ có thể nhận lấy, nếu muốn có được phải không từ thủ đoạn mà tranh đoạt, mặc kệ như thế nào cũng không dễ dàng buông tay, tựa như vương vị của ta vậy.”

Tuy rằng bộ dạng hắn đang đắc ý dào dạt, khí sắc y như thật, vừa tự đại cuồng vọng lại rất vô sỉ, Lâm Phong lại không cách nào phủ nhận là nam nhân anh tuấn tới cực điểm này thoạt nhìn qua thôi cũng đã rất đẹp trai rồi, chỉ là ăn vận nữ trang có chút phá phong cảnh nha.

Cùng vương vị của hắn giống nhau sao? Lâm Phong lại ngạc nhiên một chút, chính nàng cũng thật không ngờ, nàng trong lòng Bắc Thần Thiên, địa vị đã quá cao rồi.

“Hắc hắc, nếu có một ngày ta thật sự phản bội ngươi, vậy ngươi có muốn đuổi giết ta đến chân trời góc biển không?” Lâm Phong cười rộ lên, nghĩ tới từng trò khi xem qua mấy ngôn tình tiểu thuyết, rất nhiều vị sau khi biết mình bị “phản bội” đã nổi trận lôi đình, nhớ tới rất nhiều câu kiểu nói cùng loại “Không nên phản bội ta, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng”, đột nhiên có chút chờ mong, phản ứng của Bắc Thần Thiên có thể giống mấy nam nhân đó không?

“Đương nhiên.” Bắc Thần Thiên thản nhiên hừ một tiếng, khẳng định gật đầu, không đợi Lâm Phong có phản ứng gì, lại thâm tình nói một câu: “Đuổi tới chân trời góc biển, cũng muốn bắt nàng trở về tiếp tục làm Âm Vương của ta.”

Lâm Phong vừa nghe, nhất thời lông tóc dựng đứng, run rẩy nổi da gà, thiếu chút nữa nhảy dựng lên trong lòng hắn, lại bị Bắc Thần Thiên ấn lại.

Bắc Thần Thiên lắc đầu, nghi hoặc nói: “Nàng bây giờ không phản bội ta, vội vã trốn thoát như vậy làm gì? Ta không phải cọp, sẽ không ăn nàng.”

“Bắc Thần Thiên, ngươi đừng có đùa giỡn kiểu này, ngươi cho rằng ngươi là tình thánh sao?!” Lâm Phong nhất thời không tránh được cánh tay của hắn, lại không muốn kinh động hộ vệ bên ngoài, không thể làm gì khác hơn là trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, khóe miệng co quắp nói.

“Ta là tình thánh thì có thể đến bây giờ còn không có một phi tần nào sao? Nàng không thể oan uổng ta như vậy!” Về mặt Bắc Thần Thiên biểu hiện “ta rất bị thương”, ai oán trừng mắt nhìn Lâm Phong, Lâm Phong thấy vậy trong lòng bỗng sợ hãi.

Lâm Phong biện hộ, cảnh giác theo dõi hắn: “Ngàn vạn lần đừng nói ngươi yêu ta, nếu không ta nôn mửa một ngày một đêm đó.”

Bắc Thần Thiên cười tủm tỉm nói: “Ta nói ta xem trọng nàng, được không?”

Lâm Phong: “...”

Gió thu lá rụng, trời đang âm bỗng có điểm lạnh...

“Ta nói thật.” Trầm mặc hồi lâu, Bắc Thần Thiên dường như biết Lâm Phong đang suy nghĩ gì, mỉm cười mở miệng nói: “Bị phản bội là do năng lực của nam nhân không đủ, không cách nào thỏa mãn được nữ nhân thôi, đổ trách nhiệm lên người nữ tử, làm như một chút cũng không phải do mình, đó chỉ có kẻ nhu nhược mới gây nên. Nếu như nàng phản bội ta, chỉ có thể chứng minh mị lực của ta quá kém, hoặc là ích lợi ta chu cấp cho nàng còn chưa đủ nhiều, ta đây không thể làm gì khác hơn là đuổi theo đem nàng trở về, thỏa mãn nàng nhiều hơn, để nàng tiếp tục nghiêng hướng về ta.”

Lâm Phong đỏ mặt, mặc dù biết từ “thỏa mãn” này có hàm nghĩa trên nhiều phương diện, cũng không phải có ý tứ mập mờ như vậy, nhưng tại sao lại nghe thấy không thích hợp a~.

“Ngươi đối với bộ hạ phản bội mình, hình như không phải khoan dung như vậy.” Lâm Phong hồ nghi nói.

“Cái này không giống nhau, ta không coi trọng bọn họ, lại không nhận thức bọn hắn, làm sao có thể so sánh với nàng?” Bắc Thần Thiên nói dĩ nhiên, thần thái hai mắt sáng lạng nhìn Lâm Phong, thanh âm trầm thấp cực kỳ hoặc: “Ta nhận thức rõ nàng, sẽ không để nàng có thể chạy mất, ta sẽ không cho nàng có cơ hội phản bội mình.”

“Càng ngày càng tự phụ!” Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, trở mình xem thường.

” Là càng ngày càng tự tin mới đúng, hơn nữa ta nhận thấy ta tự tin không có gì là không ổn.” Bắc Thần Thiên cười hắc hắc, nghiêm trang nói: “Nàng xem ta là loại nam nhân không cách nào thỏa mãn phụ nữ sao? Vừa rồi không phải nàng cũng sờ qua rồi?”

Lâm Phong: “...”

Rất muốn phản bác tên hỗn đản tự đại này một chút, nhưng sau lúc Lâm Phong đánh giá khuôn mặt tuấn mỹ tinh xảo cùng với vóc người thon dài to lớn có thể nói là hoàn mỹ không giống người bình thường của hắn, nàng lại cảm giác không thể mở miệng nổi. Hơn nữa lấy trình độ phúc hắc của Bắc Thần Thiên, nói thêm gì nữa không biết chừng hắn sẽ thốt ra một câu “Nếu không nàng tới thử xem?” quá, suy nghĩ một chút, Lâm Phong vứt bỏ ý định tiếp tục tranh luận cùng hắn.

Câu trả lời của Bắc Thần Thiên làm nàng rất hài lòng, ý định thực tế của hắn, Lâm Phong nghe hiểu rõ ràng, hắn sẽ đối tốt với nàng, tốt đến mức làm cho nàng không muốn phản bội hắn, ý niệm rời đi không dậy nổi trong đầu, đây là thủ đoạn nam nhân này đối phó với nàng.

Vốn dĩ Lâm Phong mềm rắn đều không ăn thua, nhưng tính cách Bắc Thần Thiên rất giống nàng nên dễ dàng làm nàng cảm giác thân thiết, có cảm giác đồng loại với hắn. Bắc Thần Thiên lợi dụng triệt để loại cảm giác này tiếp cận nàng, hắn lại hợp ý nàng, lấy ích lợi ra làm nàng xao động, giữ nàng lại, vì thế từng bước một đạt tới mục đích của mình, có thể nói là tâm cơ không từ thủ đoạn.

Nhưng nếu không phải là không từ thủ đoạn như thế, căn bản là không thể lay động được Lâm Phong.

Bắc Thần Thiên ôm mỹ nhân, cười tự phụ, dụng tâm kế thì sao chứ, dù sao với trí thông minh của Lâm Phong cũng không phải không nhận ra. Tâm kế của hắn chân chính lợi hại ở chỗ, mặc dù Lâm Phong biết được nhưng vẫn có hảo cảm với hắn, chỉ cần là người, ai không hy vọng có người đối tốt với mình?

“Tốt lắm, người tới nghĩa là mọi chuyện cũng đã chuẩn bị ổn thỏa rồi, đúng không?” Lâm Phong quả là không để ý nhiều đến vậy, lưỡi biếng tìm trong lòng hắn một vị trí thư thái để nằm, con mắt nhú lại, chuyển lời nói về việc chính sự.

“Không quá ba ngày, Lôi Nhiên sẽ đưa nàng đến tân phủ đệ.” Bắc Thần Thiên gật đầu, gương mặt nhìn bộ dáng Lâm Phong mỹ nhân như tơ, trái tim rung động, buồn rầu mãi thôi, tại sao mị lực của nàng đối với hắn càng ngày càng mãnh liệt không cách nào chống lại, mà nàng vẫn như một đầu gỗ vậy, hoàn toàn không để hắn vào trong mắt, hình như danh hiệu mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ của hắn vốn là hư danh.

Aizz, phụ nữ quá mức lý trí cũng có chỗ không tốt nha~~.

Nhưng Lâm Phong dường như không nhận ra sự biến hóa tâm lý của hắn, thật ra nàng hơi kinh hãi: “Công trình nhanh như vậy đã hoàn thành rồi? Ta còn tưởng rằng ít nhất phải mất nửa năm, cả một ngọn núi đó!”

“Nàng đánh giá thấp Lôi Nhiên rồi, hắn muốn lấy từ Lý gia một ngọn núi cũng đã có tính toán cả rồi.” Bắc Thần Thiên tuấn mi khẽ nhú, cười nhẹ nói: “Gần kinh thành chỉ có một ngọn núi thỏa mãn yêu cầu, ngọn núi này là núi Triều Lâm, chính là nơi ở của huynh trưởng của đương kim hoàng hậu Triệu Phỉ Nhi, phía sau núi là biệt viện để Triệu thị truân binh, hiểu chưa?”

“Hả, nguyên lai là vậy...” Lâm Phong bình tĩnh đại ngộ, ánh mắt vừa động: “Lôi Nhiên muốn nhân cơ hội này ép khô khô tiền tài Lý thị, rồi diệt trừ võ trang ngoại thích Triệu thị nắm giữ, Lý thị phụng lệnh làm việc, ngọn núi của Triệu thị dù không muốn cũng phải nhường, đến lúc đó tiền tài Lý thị cho Triệu thị, Lôi Nhiên có thể ‘không cần thận’ phát hiện ra bọn họ tự ý nuôi binh cố ý làm phản để bắt Triệu Quốc cữu, tài phú Lý gia có thể lọt vào trong túi tiền Lôi Nhiên, hay cho kế hoạch ác độc một hòn đá ném trúng hai chim, nói không chừng là đã có ý định từ lâu!”

“Đó là đương nhiên, ta đã nói rồi, không nên đánh giá thấp Lôi Nhiên.” Trong mắt Bắc Thần Thiên lộ ra tinh quang, thần nhiên nói: “Lúc Lôi Nhiên cưới mấy vị phi tử, hẳn đã suy ngẫm ra bố cục ứng đối rồi, để tránh ngày sau ngoại thích gây sự, lúc ấy hẳn chỉ có mười sáu tuổi. Sau khi nhận được tin tình báo của mật thám từ kinh đô Thiên Thành, ta biết vị thái tử này không đơn giản, Thiên Thành lại luôn là tử địch của Bắc Thần, cho nên việc bố trí ở kinh đô Thiên Thành cần mật, đông đảo hơn nơi khác gấp hơn năm lần. Trong khoảng thời gian Lôi Nhiên tại vị, hẳn cất lực thu thập thế lực trong tay, cố gắng một lưới bắt hết ngoại thích, mấu chốt là lần này, mấy ngày sau, núi Triều Lâm sẽ là một hồi đại chiến.”

“Mười sáu tuổi...” Hai tròng mắt Lâm Phong đột nhiên nhảy nháy, có chút ngắc đầu, kinh hãi không thôi: “Bắc Thần Thiên, lúc đó, ngươi cũng chỉ có mười sáu tuổi!”

Hai thiếu niên mười sáu tuổi, đã mưu đồ nghiệp lớn thiên hạ mà không phải xuyên qua, điều này thật sự làm kẻ khác khó có thể tưởng tượng nổi.

“Đúng vậy, mười sáu tuổi, sáu năm trước.” Bắc Thần Thiên cười nhẹ, nhìn phương xa, phảng phất nhớ lại, tất cả huy hoàng đều không đáng nhắc tới.

Sáu năm trước, hôm nay hẳn là một chiến thần, là ‘ứng cử viên’ cho vị trí quân vương Ân Tang, cũng là một thanh niên không quá hai mươi hai tuổi.

Lâm Phong hình như hiểu ra, sự tự phụ và tự tin của nam nhân này bắt nguồn từ đâu.

=====

Tác giả : Oh, trời ạ, chính ta cũng thấy Tiểu Bắc càng ngày càng cực phẩm rồi, thật muốn bảo Phong Phong bắt lấy hắn, nhưng Phong Phong có vẻ không đồng ý a, mọi người cho ý kiến nào !

70. Chương 70: Trúng Kế

Sự việc an bài đang âm thầm tiến hành nhanh chóng, lúc này Lâm Phong lại cảm giác chính mình bỗng dưng rất nhàn hạ, cái gì cũng không cần quản, cái gì cũng không cần làm, ăn uống ngủ nghỉ rồi lại cùng Bắc Thần Thiên tán gẫu chuyện nhân sinh, chuyện giang sơn thiên hạ, thời gian ba ngày cứ như vậy trôi qua, ba ngày này Lôi Nhiên cũng như bốc hơi khỏi trần gian, không hề tìm nàng, Bắc Thần Thiên cũng không rời nàng nửa bước.

Sáng sớm ba ngày sau, khuôn mặt tuần tú của Lôi Nhiên xuất hiện trong tầm nhìn của Lâm Phong, đáy mắt là sự mừng rỡ đặc ý, vành mắt còn có chút xanh đen.

“Lâm Phong, phủ đệ của nàng đã chuẩn bị xong cả rồi, hôm nay bốn vương dẫn nàng đi xem một chút, chắc chắn nàng sẽ thích nơi ấy.”

“Đó là địa phương nào?” Mặc dù sự tình đã nói trước rồi, Lâm Phong vẫn hỏi một câu mang tính chất tượng trưng.

“Thiên Thành đẹp nhất là núi Triều Lâm, bây giờ cả một ngọn núi đều là của nàng rồi, mấy ngày nay bốn vương đi an bài chuyện xuất hành ngày hôm nay. Thế nào Lâm Phong, bốn vương đối với nàng cũng xem như dụng tâm đi? Nàng quên tên Bắc Thần Thiên hỗn đản kia đi?” Lôi Nhiên đặc ý dào dạt nói, hận không thể bắt Lâm Phong lập tức gật đầu phụ họa “Đúng vậy”.

Lâm Phong nhún nhún vai, mặt không chút thay đổi nói: “Chưa bao giờ ghi tạc trong lòng, tại sao phải quên?”

Lôi Nhiên lúc này càng cao hứng: “Như vậy thật tốt quá...”

Không đợi hắn hết cao hứng, Lâm Phong lạnh băng nói thêm câu khác làm Lôi Nhiên không cười nổi: “Ta không nhớ rõ hắn, đương nhiên cũng không nhớ kỹ Lôi Vương người.”

Trên đầu đầy hắc tuyến, khóe miệng Lôi Nhiên co quắp, mặt đầy thất bại, hắn đường đường là đế vương lại lũ chiến lũ bại trước mặt một nữ nhân như thế, thật đúng là có một không hai.

“Aiz, ta thực hoài nghi nàng có phải không có trái tim không, đi thôi.” Lôi Nhiên trừng mắt nhìn Lâm Phong hồi lâu, tựa hồ lần nữa cảm nhận được nữ nhân này vô tâm vô phách, không khỏi lắc đầu, dẫn đường phía trước, long xa đã chuẩn bị xong, lần này hành trình đi Lâm Sơn tương đối long trọng, nghi thức đội ngũ rất long trọng, cũng là vì Lâm Phong mà tốn không ít tâm tư.

Lâm Phong cũng không cùng hắn nhiều lời, cũng tự đi ra ngoài, đột nhiên cảm giác trên tay căng thẳng, Bắc Thần Thiên bên cạnh vẫn trầm mặc đuổi theo phía sau nắm chặt cánh tay nàng, Lâm Phong quay đầu nhìn, đã thấy gương mặt hắn đang dịch dung nhú chặt mi lại, mặt đầy sầu khổ, tựa hồ bị ủy khuất to lớn, ai oán nhìn nàng.

Cả người Lâm Phong lông tóc dựng đứng, dở khóc dở cười, người này như thế nào lại thế nữa?

Mấy ngày nay hắn luôn dùng ánh mắt như thế nhìn nàng, mỗi lần nhìn nàng như vậy sẽ lại nắm tay tuyên thệ tâm ý, trình độ mặt dày có thể nói thiên hạ đệ nhất. Ngay cả gương mặt lạnh như băng của nàng cũng mau chóng bị phá công. Người ta đều nói công phu ‘quần người’ của nữ nhân rất đáng sợ, không nghĩ tới một nam nhân nếu đã thật sự quyết tâm quần người thì so với nữ nhân còn kinh khủng hơn gấp bội!

Bắc Thần Thiên thật đúng là chưa đạt được mục đích thì chưa bỏ qua, so với Lôi Nhiên, hắn còn có thể thừa nhận thất bại và đã kích, thập phần bền bỉ.

“Người cũng suốt ngày quần quít lấy ta không tha rồi, ta còn cần ghi nhớ trong lòng sao? Dù sao mở mắt nhắm mắt cũng có thể nhìn thấy.” Lâm Phong tức giận nói khẽ với hắn, trong lòng rất rõ vì sao hắn u oán như thế, đối với trình độ ‘quần người’ của hắn nàng cũng phải giương cờ đầu hàng rồi.

Nghe lời nói này, Bắc Thần Thiên nhất thời cười đến mặt mày hớn hở.

Long xa khởi giá, một đường từ đi ra hoàng cung hướng theo hướng Lâm Sơn mà đi, vì là thiên tử xuất cung nên đội ngũ khí thế hùng hực, giống như một con rồng lớn nhìn không thấy đuôi, Lôi Nhiên tựa hồ còn đang kiêng kỵ lần trước Lâm Phong hủy hoại hình tượng của hắn nên một mình ngồi long xa, Lâm Phong và Bắc Thần Thiên ngồi chung một xe, cả buổi thông thả rốt cục cũng tới trước núi Triều Lâm.

Càng về phía núi Triều Lâm phong cảnh càng đẹp, như thơ như họa, trên núi rừng có vẻ đặc biệt u tĩnh và trong lành, cuốn bay hồn người, ngọn núi thật lớn, có một con đường đã xanh đi thẳng lên trên núi, long xa không thích hợp đi đường lên núi, Lôi Nhiên hạ lệnh dừng đội ngũ, cùng Lâm Phong xuống xe đi bộ lên.

Đi trên đường, Lâm Phong quan sát cảnh sắc xung quanh một chút, trên mặt toát ra vài phần ý cười: “Quả thật là địa phương tốt, vừa u tĩnh lại cách kinh thành không xa, kinh thành có động tĩnh gì đều thu hết vào mắt, mà lại hoang vu đủ để người bình thường không dễ dàng qua lại, nếu dùng để luyện binh, chỉ sợ là thần không biết quỷ không hay.”

Lôi Nhiên lông mi vừa động, cười nói: “Lâm Phong, nàng luôn thông minh như vậy, bất quá có một số việc trong lòng biết là được rồi, không cần nói ra.”

Lâm Phong nhướn mày cười không thèm nói lại, Lôi Nhiên tinh thần phấn chấn như mới ăn vài kí thuốc heroin.

Lôi Nhiên nghĩ Lâm Phong có thể thay hắn phân tích trước sau, tức là ý muốn giúp hắn rồi, bất quá Lâm Phong luôn mạnh miệng không chịu phục, Lôi Nhiên thoát nhìn bộ dáng dương dương đắc ý, bước đi cũng như nhảy nhót, dường như hoan hỉ là rất nhanh sẽ tóm chặt được Lâm Phong rồi.

Mọi người nhanh chóng đến nơi, biển cao chữ vàng được treo cao đầu phủ đệ đã gần ngay trước mắt, trên tấm biển viết ba chữ to “Ám vương phủ”, đứng ở trước cánh cửa sơn hồng là một nam nhân anh khí凛凛 hơn ba mươi tuổi đang nói gì đó với thị vệ đi trước, cửa phủ lại đóng chặt lại, một hàng thị vệ đứng canh giữ ngoài cửa mang vẻ mặt khó chịu.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra?” Lôi Nhiên mày kiếm giương lên, cùng Lâm Phong hai người đi tới phía trước, ánh mắt tối sầm lại.

“Triệu quốc cứu, phủ đệ này đã được Lý gia tặng cho Ám Vương rồi, người sao lại ở đây?”

Nguyên lai nam nhân này chính là ca ca của Triệu Phỉ Nhi, cũng chính là chỗ ngồi chủ nhân ban đầu của phủ đệ này, Lôi Nhiên có ý đối phó Triệu gia, lúc này Triệu Cảnh đột nhiên xuất hiện, chỉ sợ là không có

chuyện gì tốt rồi, trong mắt Lâm Phong hiện lên tia chế cười, mình cứ ‘tọa sơn quan hổ đấu’, tất cả mọi chuyện dường như tiến triển rất thuận lợi.

“Thì ra đây chính là chủ nhân nơi này, ta có một đồ vật muốn tặng Âm Vương, xin Âm Vương nhận lễ, nhưng lễ vật này nếu nhìn thấy trước thì sẽ không còn mới mẻ nữa, kính xin Lôi Vương thứ tội.” Triệu Cảnh mỉm cười, mí mắt nhướng một chút lên nhìn Lâm Phong, trong con mắt mang theo vài phần chế cười, rõ ràng không thích nàng.

Bởi vì nàng uy hiếp địa vị của Triệu Phỉ Nhi sao? Lâm Phong bĩu môi, trong lòng lại cảm giác được có chỗ nào đó không hợp lý, nàng hẳn cảm nhận ra trong không khí có sự quỷ dị, dường như đang rơi vào một hố bẫy, lại hoàn toàn không rõ tội cùng chuyện gì đang xảy ra.

Triệu Cảnh có âm mưu gì sao? Lôi Nhiên đã phát hiện ra rồi sao? Lâm Phong liếc mắt nhìn Lôi Nhiên một cái, người sau là bộ dáng thản nhiên:

“Đã như vậy, mời Triệu tướng quân đem lễ vật trình đến đây đi.”

“Mời theo ta vào phủ, vật ở ngay trong cửa phủ đệ.” Triệu Cảnh cười nói, vỗ hai tay, cửa lớn sơn màu hồng bị người ở bên trong mở ra, trong phủ đệ trống trải cái gì cũng không có, Lôi Nhiên có chút nhíu mày đi vào trong, Lâm Phong cũng muốn nhìn xem một chút Triệu Cảnh rốt cục định giở trò gì, chỉ đứng ở cửa hẳn là không có gì nguy hiểm, nếu có vấn đề gì thì binh mã Lôi Nhiên đang ở sau người, có thể trực tiếp rời khỏi, nên lúc này theo hắn bước vào.

Hai người phía sau, Bắc Thần Thiên chờ bọn cung nữ thái giám rồi cũng hàng loạt đi vào, nhưng chưa phát hiện ra bất cứ đồ vật kỳ lạ nào.

“Triệu quốc cữu, chúng ta đã vào rồi, lễ vật của người đâu?” Nhìn quanh một vòng trống trơn phóng khoáng, Lâm Phong thoáng nhăn trán, con người mắt lạnh leo quay về nhìn hắn, hỏi.

“Lễ vật của ta, Âm Vương chẳng lẽ còn chưa rõ sao?” Triệu Cảnh giương giọng cười to, trên đầu tường phủ đệ đột nhiên xuất hiện vô số binh lính, trên tay mỗi binh sĩ đều cầm là cung tên, trong phủ vốn yên tĩnh không tiếng động thoáng cái ầm như nổ tung, rất nhiều binh sĩ áo giáp ẩn nấp cũng xuất hiện, binh khí lạnh lẽo trong tay giương ra!

Phục binh! Bất quá, phục kích như vậy căn bản không có hiệu quả gì mà?

Lâm Phong trong lòng nghi hoặc, bọn thị vệ Lôi Nhiên mang đến cũng nhanh chóng vọt tới trước cửa, cũng là đám người cầm cung tên giương sẵn, nhưng lại không liều chết tiến vào.

Chiến trường như vậy dường như thiếu cái gì đó, may mắn Lâm Phong nhíu lại, bỗng dưng mắt mở lớn, đứng rồi, tiếng kêu!

Tại sao, đội ngũ giao chiến lại không có tiếng kêu? Không có tiếng kêu nghĩa là bọn họ căn bản không có ý định giao chiến, nói cách khác...

Nhưng vào lúc này, Lôi Nhiên đột nhiên xuất chưởng bắt Lâm Phong lại, Bắc Thần Thiên bên cạnh Lâm Phong lại tay mất lạnh lẽo hơn, một chưởng xuất ra, trong nháy mắt hai nam nhân đã giao đấu được mười mấy chiêu. Bắc Thần Thiên gắt gao bảo vệ Lâm Phong, không cho Lôi Nhiên có cơ hội bắt nàng. Mắt thấy đã không còn cách nào đạt thành mục đích, Lôi Nhiên tức giận hừ lạnh một tiếng, phi người lên, bọn lính ủa lên chặn đóng cửa, đem trong cung nữ thái giám đang kinh hoàng, kể cả Lâm Phong toàn bộ đều nhốt ở trong!

“Bắc Thần Thiên, chính người tự vạch mặt nạ hay là đợi bốn vương lát nữa đến giúp vạch trần mặt nạ trên thi thể người?”

Lôi Nhiên đang ở trong vòng bảo vệ của hai hàng, trong mắt là vẻ cười nhạt, gương mặt càng thêm lạnh lùng, hai mắt sáng quắc nhìn phía Bắc Thần Thiên đang giả trang thị nữ, trên mặt hẳn là thần sắc dường như đã nắm chắc mọi chuyện trong tay, lộ ra nụ cười thắng lợi, Triệu Cảnh thản nhiên đi đến bên cạnh Lôi Nhiên, hơi cúi đầu, động tác này viên đã thể hiện ý nghĩa tương đối rõ ràng.

Triệu Cảnh đúng là người của Lôi Nhiên! Triệu thị bên ngoài là ngoại thích nắm trong tay cầm binh quyền, ai ngờ bên trong lại là tâm phúc của Lôi Nhiên!

Lâm Phong có chút khiếp sợ đồng thời cũng hiểu rõ, chẳng trách không hề có tiếng kêu la, thì ra bọn họ là cùng một đội! Mà nàng muốn « tọa sơn quan hổ đấu » mới đáng chê cười, đây rõ ràng là bọn hắc cố tình che mắt Bắc Thần Thiên, có chủ tâm dụ Bắc Thần Thiên đi ra, nam nhân này, cứ nhiên tính toán cả việc Bắc Thần Thiên sẽ đến Thiên Thành tìm nàng.

Nguyên lai, Lôi Nhiên biểu hiện ra ngoài cũng không phải thái độ tự nhiên, ba ngày nay chỉ sợ hắc là bố trí hết thủy trận chiến Lâm Sơn này, muốn vây chết Bắc Thần Thiên, mà nàng, lại bị đưa ra làm con mồi!

“Lôi Nhiên, muốn cướp người trong tay bốn vương, ngươi còn kém một chút, về phần thi thể ta, chỉ sợ người cũng sẽ không nhìn thấy được.” Một tiếng cười thản nhiên tùy ý khẽ vang, Bắc Thần Thiên cũng không trốn, mặt nạ da người trên mặt được lột bỏ, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt với hơn ngàn cung tên sắc bén mà thần sắc trấn định như thường, không hề sợ hãi.

Sắc mặt Lôi Nhiên có chút âm trầm, hai mắt nhìn chăm chú Lâm Phong, bỗng dừng cười: “Bắc Thần Thiên, chẳng lẽ ngươi không biết ai bán đứng ngươi? Chẳng lẽ ngươi tiếp tục tin tưởng nữ nhân này?”

71. Chương 71

“Thành thật mà nói, so với người ta hiểu rõ cá tính của nàng hơn, ta không tin.” Bắc Thần Thiên một tay nắm tay Lâm Phong, cười nói: “Bất quá, điều này có liên quan sao? Nếu người cần phải tin tưởng mới giữ nàng ở bên người, vậy người nhất định thất bại hơn ta, bởi vì, cho dù nàng có phản bội ta, ta cũng vẫn muốn nàng ở lại bên cạnh mình!”

Mây kiếm khê nương, đôi phượng nhãn của nam tử tuyệt sắc cũng như cong lên, anh khí bức người, tiêu sái khôn cùng.

“Ngu ngốc!” Lâm Phong trở mình mắng xem thường, bất quá trong lòng lại thật cao hứng, ai bảo khuôn mặt hắc khi này rất đẹp mắt, nói năng lại rất phiến tình như thế? Phụ nữ dù có lý trí thì vẫn là phụ nữ, sẽ không thể không thích loại cảm giác này.

Lúc này Lôi Nhiên đen mặt, tức giận muốn xuất chiêu: “Bắc Thần Thiên! Đầu óc của người có vấn đề rồi!”

Bắc Thần Thiên cười tủm tỉm nói: “Lôi Vương quá lời rồi, đầu óc ta có vấn đề, nhưng đầu óc của người cũng không tốt hơn ta, nếu không tại sao người không một tên bắn chết chúng ta?”

Lôi Nhiên bị hắc hỏi đến khó xử, nói không ra lời, tại sao không dùng tên bắn để bắn chết họ? Cũng không phải vì nữ nhân Lâm Phong còn ở bên kia!

“Người đừng tưởng rằng bốn vương không dám!” Lôi Nhiên mặt đỏ hồng, kêu lên.

“Người dám nói thì cứ thử xem xem!” Bắc Thần Thiên tiếp tục cười nói.

Trong lúc nổi giận Lôi Nhiên hung hăng giơ tay cao phải lên phát khởi, phía sau hắc một loạt cung thủ tiến lên mở cung kéo tên bắn, Bắc Thần Thiên đuôi mây vừa động, một tay kéo Lâm Phong vào trong lòng, dùng nửa thân thể mình hở ra, trực tiếp bảo vệ nàng.

Chứng kiến một màn này, Lôi Nhiên nhất thời giận dữ, hận người ngăn cản mũi tên giúp nàng không phải là mình: “Bắc Thần Thiên, buông tay!”

Bắc Thần Thiên nương mây, ngược lại càng thêm ôm sát vài phần, cười nói: “Ta không buông, người tính thế nào?”

“Nghĩ không ra đường đường là Bắc Thần Thiên Vương vô tình, lãnh khốc, không đem nữ nhân để vào trong mắt cũng khó trốn khỏi lưới tình, nếu người vì nữ nhân không hề có nhân tính này mà bị tên bắn chết, sau này anh hùng thiên hạ nhắc tới người, một đời kiêu hùng lại chết uất ức như thế, không biết sẽ là đánh giá gì?” Lôi Nhiên khê cắn môi, đột nhiên cũng cười, cười đến chói mắt.

Bắc Thần Thiên lạnh lùng đáp lại: “Hừ, Lôi Vương vì một nữ tử chậm chạp không muốn động thủ bắn chết địch nhân lớn nhất, điều đáng chê trách này truyền ra ngoài chỉ sợ cũng rất buồn cười.”

“Lâm Phượng vốn là nữ nhân của ta! Có cái gì buồn cười!”

“Nàng là Lâm Phong, không phải Lam Phượng, Lâm Phong là Âm Vương của ta!”

Hai nam nhân mắt to trừng mắt nhỏ, hào khí nhất thời lâm vào trạng thái cứng ngắt.

Thiên hạ hai đại vương giả cư nhiên vì một nữ nhân không lương tâm siêu cấp mà bó tay bó chân, nói ra ngoài sẽ bị anh hào khắp nơi cười chết! Ít nhất bây giờ đã làm cho đối phương cười chết rồi!

“Hừ, ta còn tưởng chuyện gì xảy ra, nguyên lai là dùng nàng làm con tin, người còn ăn nói đường hoàng được như vậy. Lâm Phong, nàng tin lời hửn chắc?” Một hồi lâu, khuôn mặt Lôi Nhiên vẫn tiếp tục âm nghiêm, cười lạnh một tiếng.

“Lôi Vương, ly gián cũng vô dụng, ta và Lâm Phong từ trước tới giờ không có nhiều tín nhiệm, nhưng lại không có hiểu lầm, càng không cần giải thích, cho nên ta vẫn nói câu nói kia.” Bắc Thần Thiên tươi cười càng sáng lạn, mắt nhìn chăm chú Lâm Phong, thần sắc phát sự gợi cảm mê người: “Muốn đoạt lấy nàng từ trên tay ta, đợi kiếp sau đi!”

Suy nghĩ đã lâu, Lâm Phong không muốn trợn mắt nữa, nàng bĩu môi hừ một tiếng, xem như chấp nhận hửn làm sâu thêm mâu thuẫn.

Không sai, bọn họ đều là người có lòng đa nghi rất lớn, muốn nói hoàn toàn tín nhiệm, đương nhiên là không có khả năng, nhưng hiểu lầm cũng tuyệt không có. Bởi vì ai cũng rất hiểu rõ đối phương, hiểu rõ đến mức không cần dùng ngôn ngữ giải thích cũng biết mỗi một động tác của đối phương có ý gì, cũng rõ ràng đối phương sẽ làm cái gì, sẽ không làm cái gì.

Tỷ như bây giờ, Lâm Phong thấy vẻ mỉm cười trên mặt Bắc Thần Thiên, nàng hoàn toàn không lo lắng vấn đề an nguy nữa.

Nụ cười này Lâm Phong rất quen thuộc, mỗi lần Bắc Thần Thiên có bố trí gì, hửn lại cười như thế, tự tin muôn phần, nhìn vẻ mặt của hửn đối với mọi chuyện tựa hồ không chút nào ngoài ý muốn, bảo rằng hửn không có kẻ sách, có đánh chết Lâm Phong cũng không tin.

Cái này có lẽ gọi là một loại tín nhiệm đi? Không phải vì tin tưởng mà tín nhiệm mù quáng, mà bởi vì hiểu rõ, hiểu rõ bản lãnh và thực lực của hửn, rồi phán đoán cho nên mới tin tưởng.

Lâm Phong mặc dù có chút tức giận Bắc Thần Thiên vì hửn lại một lần nữa không nói sự tình thực sự cho nàng, nhưng cũng rất tò mò rốt cục hửn muốn làm như nào?

“Bắc Thần Thiên, nếu người muốn ở đây cùng bốn vương kéo dài thời gian thì bốn vương cũng phụng bồi! Dù sao bốn vương có thời gian cả đời!” Lôi Nhiên thấy chia rẽ không có hiệu quả, tức giận vung tay áo: “Lâm Phong, nàng tốt nhất nên hiểu, bốn vương không muốn lấy mạng của nàng, ta vẫn có thể cho nàng những gì nàng muốn, nếu không muốn chết hãy rời Bắc Thần Thiên đi!”

“Người muốn lè mề thì bốn vương cũng không muốn a~~! Nếu không, thật sự làm cho Âm Vương của ta chạy mất, há chẳng phải là giữ tiểu mất đại sao!” Bắc Thần Thiên cười dài, bàn tay ôm ở thắt lưng Lâm Phong bỗng chặt lại, phi thân lên hướng về trong viện “Âm vương phủ”!

Không chỉ là Lôi Nhiên, ngay cả Lâm Phong cũng rất giật mình, hửn đang làm gì? Tất cả quân địch đang giương cung nhắm bắn họ đó!!!

Song mọi người ở đây càng thêm kinh ngạc, một sự kiện xảy ra trước mắt đã làm cho người ta khiếp sợ. Binh lính đã qua huấn luyện đang cầm trong tay binh khí sáng loáng bỗng tách ra một đường nhỏ, để cho Bắc Thần Thiên trực tiếp phi thân vào, sau đó như thủy triều một lần nữa xếp lại, cung tên, binh khí trong tay thoắt chốc đã chia về phía quân binh của Lôi Nhiên!

Quân binh ẩn núp tại Triệu Vương phủ, chính là đội quân thủ hạ của Triệu Cảnh, bỗng nhiên lại làm phản tập thể!

Hai đội nhân mã nhất thời xu thế như nước với lửa, Bắc Thần Thiên ôm Lâm Phong, đứng ở giữa đông đảo binh lính, đôi mày kiếm toát ra vài phần châm chọc, ý cười dày đặc.

“Triệu Cảnh! Người...” Lôi Nhiên giận dữ nhìn Triệu Cảnh.

“Này... Không thể! Không có khả năng! Đó là thân binh của ta a~~!” Sắc mặt Triệu Cảnh đại biến, rống giận từ xa: “Triệu Lượng, Triệu Như, các người càng tạo phản sao?”

Bên này Triệu Lượng một thân áo giáp thân nhiên nói: “Triệu Cảnh, không phải chúng ta làm phản, mà trước khi chúng ta thành quân lính dưới trướng của ngươi, chúng ta đã là người của Bắc Thần Thiên Vương!”

“Vương của ta anh minh cái thế, trí kế thiên hạ vô song, chỉ bằng một Lôi Nhiên, một Triệu Cảnh nho nhỏ như ngươi cũng xứng so sánh cùng Vương ta? Hừ!” Triệu Như cầm binh khí trong tay cũng lạnh lùng cười nói.

Triệu Cảnh như gặp sét đánh, khiếp sợ đầy mặt.

Trước khi bọn họ đầu quân, họ đã là người do Bắc Thần Thiên phái đến Thiên Thành nằm vùng! Mấy năm nay bọn họ dùng thủ đoạn phát triển thế lực, thay toàn bộ tư binh dưới trướng Triệu thị đổi thành quân lính của Bắc Thần Thiên, Lôi Nhiên bày ra quân phục binh Triệu thị, để Triệu Cảnh cầm đầu luyện binh nên đương nhiên không thể chú ý sát sao đến mọi mặt, người được sai đi điều tra thân cũng vô cùng bí mật, mà người của Bắc Thần Thiên vừa lúc thoát chết, sau nghĩ cách trà trộn vào làm quân lính dưới trướng Triệu Cảnh, những năm qua lập công vô số, leo lên vị trí cao, sau đó chậm rãi ‘ám độ trần thương’ đối quân trên quy mô lớn, đúng là thần không biết quỷ không hay.

Không ngờ Lôi Nhiên tự cho là một nước cờ tuyệt diệu, lại bị Bắc Thần Thiên phản lại một quân!

“Chẳng trách mấy năm nay bốn vương dù ngầm tra xét thế nào cũng không thể tìm ra cứ điểm của Bắc Thần tại Thiên Thành, thì ra người chính là...” Sắc mặt Lôi Nhiên xanh lại, gian nan phòng ngự kẻ trộm cả ngày đêm cuối cùng lại thành như vậy, ám chiêu bố trí rất khó khăn của mình lại bị người ta khám phá, phản công, cảm giác này tệ hơn cả việc ăn phải một con ruồi.

Lâm Phong ở một bên nghe vậy, thiếu chút nữa vỗ tay khen ngợi! Trong lòng rất cảm thán, Bắc Thần Thiên quả là Bắc Thần Thiên, có thể bố trí ra cục diện ảo diệu như vậy, chẳng những phá hỏng nước cờ xây dựng Triệu vương phủ của Lôi Nhiên, mà còn hành động thần không biết quỷ không hay, nói dễ vậy sao? Mỗi bước đi đều phải cẩn thận chú trọng, nếu không tuyệt đối không thể thành công, chuyện khó khăn như thế mà nam nhân này đã làm được rồi, tích lũy mấy năm hẩn làm được rồi.

“Lôi Nhiên, ngươi biết không?” Bắc Thần Thiên đứng ở trong đám người, nhìn phía xa cùng Lôi Nhiên giằng co, thân nhiên cười nói: “Bốn vương có tự tin sẽ không hiểu lầm Lâm Phong, tự tin có thực lực giữ nàng bên cạnh, bởi vì bốn vương có năng lực, nghi ngờ chính là gốc rễ mọi chuyện và nó không thể xảy ra, ta không phải tín nhiệm nàng, mà là tin tưởng chính ta!”

Tin tưởng chính mình, bởi vì hẩn và Lâm Phong giống nhau, đều là người vừa cố chấp lại tự phụ, mặc dù hẩn nói đó không phải tín nhiệm nàng, nhưng thân thể ngay thẳng, tư thế oai hùng làm Bắc Thần Thiên thêm tuần mỹ bất phạm, trong mắt Lâm Phong hẩn lại suất khí đến vậy.

“Ám Vương của ta, dĩ nhiên ta phải mang đi rồi!”

Ôm sát Lâm Phong, Bắc Thần Thiên vung tay lên, đoàn binh lính nhất tề bắn tên, quân binh phía sau phủ cũng xông ra ào ào như thủy triều lên, điên cuồng vọt lên phía trước!

Gương mặt Lôi Nhiên bị che lấp trong đám binh lính, Lâm Phong không nhìn thấy.

Bắc Thần Thiên không vội vàng tiêu diệt Lôi Nhiên mà cùng Lâm Phong, hai người chạy xuyên qua hậu viện vương phủ, mang theo binh lính vừa đánh vừa lui, đi ra đường nhỏ xuống núi. Hẩn để lại một số binh lực ở phía sau phòng ngự vạn nhất Lôi Nhiên điều động đại quân tới, đại quân vì không muốn làm Bắc Thần Thiên dễ phòng nên còn chưa xuất hiện, vì vậy lúc này bọn họ phải mau rời đi.

Bắc Thần Thiên đã có mưu đồ từ sớm, dĩ nhiên là đã chuẩn bị tốt đường lui, đi một đoạn nhận tuần mã rồi theo con đường nhỏ tẩu thoát.

“Lôi Nhiên có thể đuổi theo không?” Lâm Phong nhìn phía Lâm Sơn dần xa trong tầm mắt, còn có chút cảm giác như ảo mộng.

“Yên tâm, nàng cho rằng Doãn Tình chỉ ngồi chơi chác? Hẩn đã tạo nên cục diện hỗn loạn để Lôi Nhiên ném thủ đầu khổ rồi.” Bắc Thần Thiên đã tính trước mà nói.

“A, Doãn Tình võ công cao như vậy, gần như không ai có thể cản trở được hắn.” Lâm Phong cười nói.

“Hắn võ công cao, ta thì kém cỏi sao? Thật không có lương tâm, nàng có thể để ý đến ta nhiều hơn không?” Bắc Thần Thiên nghiêm mặt tối đen liếc mắt trừng nàng một cái.

“Được rồi, nhìn thì nhìn, Âm binh Triệu phủ bị bại lộ rồi, sau này ngươi muốn bình định Thiên Thành chỉ sợ cũng khó hơn nhiều.” Lâm Phong trừng mắt nhìn trở về, nhắc nhở hắn.

Trận này, mặc dù Bắc Thần Thiên khiến Lôi Nhiên chịu khổ, nhưng tình trạng thực tế cũng không quá lạc quan. Phục binh Bắc Thần Thiên mang tới áp sát kinh thành Thiên Thành phỏng chừng cũng đánh cuộc ở trận chiến này, nhưng lại chưa thể diệt trừ được Lôi Nhiên, nếu không vừa rồi hắn sẽ không ngừng đánh, trực tiếp rút lui.

Dĩ nhiên, binh lực Lôi Nhiên mang đến cũng không ít, thấy không có cơ hội giết chết hắn, Bắc Thần Thiên quyết đoán đưa ra quyết định rút lui.

“Nàng quan trọng hơn, có nàng, đâu chỉ là Thiên Thành, bình định thiên hạ cũng không khó khăn.” Nam nhân tuấn lãng gương mặt tràn đầy ý cười, sáng ngời trong mắt trời, tà mị mê người.

Có nàng? Kỳ thật, có thể bình định thiên hạ cũng không phải nhờ chính hắn?

Lâm Phong nhìn hắn, đột nhiên có cảm giác muốn cười, khóe môi không tự chủ dương lên, cũng giống Bắc Thần Thiên, là ý cười tiêu sái phát ra từ nội tâm.

Rất nhiều năm sau, Bắc Thần Thiên nhớ lại nụ cười tươi lúc đó, nhớ lại lúc bọn họ thúc ngựa chạy trốn tránh né truy binh của Thiên Thành, trở lại đoạn thời gian ở Bắc Thần, không nhịn được mà mỉm cười.

72. Chương 72: Sánh Vai (Kết Cục)

Năm nay tuyết rơi nhiều, đặc biệt nặng nề, giống như cảm giác trong lòng Bắc Thần Tường.

Gió lạnh thổi vào trong cửa sổ, chén rượu trong tay Bắc Thần Tường khẽ run, rượu làm ướt vạt áo trước ngực, hắn có chút sững sốt, khóe môi bất giác vẽ nên một tia cười khổ, tại sao lại nghĩ đến chuyện tình ngày đó đây?

Vài ngày trước, Bắc Thần Thiên Vương xuất binh trở về, Bắc Thần Tường lần đầu tiên nhìn thấy hắn không chút cổ kỵ đặt một người ở trước yên ngựa mình – một nam tử tuyệt sắc. Hoàng huynh cười vui vẻ, cánh tay vững vàng ôm chắc “nam tử” phía trước yên ngựa, không thèm để tâm đến vãn võ bá quan đang mang vẻ mặt trắng bệch hoảng sợ như gặp quỷ, quang minh chính đại cười lớn điều khiển ngựa tiến vào cung.

Đó gọi là gì? Rõ ràng chính là công cáo thiên hạ!

Về phần tâm tư người đang yên lặng ngồi trước ngực người đang điều khiển ngựa, mặc dù nàng mang vẻ mặt không tình nguyện, thậm chí ánh mắt xinh đẹp kia còn liếc nhìn xung quanh nhưng rốt cuộc vẫn không cự tuyệt hắn, bất quá nghe nói sau đó, tẩm cung hoàng đế cát bay đá chạy một mảnh hỗn loạn, dường như đã xảy ra cuộc đại chiến cực kỳ thảm khốc...

Ám... Ám, nàng đúng là cùng hoàng huynh rồi.

Nàng từng nói sẽ không là nữ nhân của bất luận ai, lúc ấy ta còn không cách nào giải thích nổi, tận đến giờ ta mới hiểu hàm nghĩa trong đó, có lẽ cũng chỉ như bây giờ mới là tốt nhất, cũng chỉ có hoàng huynh mới hiểu rõ nàng, cho nàng quyền lực, tự do.

“Vương gia, thời gian đã đến, đến giờ sắc phong danh vị cho Ám Vương...” Hạ nhân trong vương phủ đến nhắc nhở.

“Chuẩn bị ngựa, bốn vương tiến cung.” Bắc Thần Tường thở dài, nhẹ nhàng buông chén rượu trong tay ra, không ngờ một cơn gió lạnh cuồng đã tiến vào, cái chén rơi xuống, gió đông cứ như vậy mà đến...

Cái gì là thiên ý đây?

Bắc Thần Tường lắc đầu, mặc y trang tinh xảo, người đầy mùi rượu, giữa đôi mắt đen là một mảnh trong suốt. Có đôi khi hắn nằm mơ rằng mình có thể bên nàng mãi mãi, nhưng giấc mộng vẫn phải đến lúc hồi tỉnh, nếu người kia có được hạnh phúc của mình hắn chỉ có thể yên lặng chúc phúc cho nàng.

“Soạn tấu chương, bốn vương muốn đi đóng quân ở biên quan, bảo vệ ranh giới Bắc Thần.”

=====

Bắc Thần hoàng cung, lúc này trăm quan tụ tập phi thường náo nhiệt, là do “Bắc Thần Âm Vương” được cử hành sắc phong.

Bất quá vì Thiên Vương mấy ngày trước có những hành động hoang đường, làm khắp nơi đồn thổi, từ trên xuống dưới ai ai cũng nghị luận chuyện này.

Ở nơi tiền điện tương đối náo nhiệt nhưng ở hậu đường Bắc Thần Thiên đang yên lặng cầm một chén trà nóng, phê duyệt đồng tấu chương.

“Thiên Vương, đồng tấu chương này ngài không xử lý sao?” Cách đó không xa, Âu Dương Hiểu chỉ vào đồng tấu chương như thành núi nhỏ, vẻ mặt đau khổ hỏi, bên cạnh Nam Cung Xuy Tuyết lạnh lùng cũng bẽ bộn không ngừng mà gật đầu.

Đôi phượng nhãn hẹp dài của Bắc Thần Thiên nheo lại một chút, mạn bất kinh tâm liếc liếc mắt một cái, vung tay lên: “Đốt!”

Đồng tấu chương đó trong vòng hai ngày như cơn gió đông giá rét bay điên cuồng tới tập về đại điện. Nội dung đều là hết lời khuyên nhủ Vương “quay về chính đồ”, sắc lập hoàng hậu, nạp thêm phi tần, không được “mê luyện nam sắc”. Bắc Thần Thiên nghĩ đến lại thấy buồn cười, đám triều thần đó không có việc gì làm sao, lại đi trông nom chuyện hắn lấy mấy lão bà, hắn có lập hoàng hậu hay không bọn họ phản đối được chắc, còn nói hắn “mê luyện nam sắc”, nói đơn giản là họ muốn nhét một đồng nữ tử vào hậu cung của hắn đi, đều là mơ tưởng địa vị hoàng hậu.

Âu Dương Hiểu vội vàng nói: “Vậy, vậy ngài định sắc phong Âm Vương a~~.”

Bắc Thần Thiên tiếp tục mạn bất kinh tâm nói: “Ta hôm nay không phải là sắc phong nàng sao?”

“Aizz, ngài muốn...”

“Được rồi.” Bắc Thần Thiên nhắc đầu, hơi uy nghiêm trừng mắt nhìn Âu Dương Hiểu, lắc đầu nói: “Nàng không thích làm hoàng hậu, dù là hoàng hậu duy nhất cũng không được, ta cũng không muốn bức nàng chạy mất, chuyện này đừng vội nhắc lại.”

“Nhưng, ngài không sợ thế nhân hiểu lầm sao?” Âu Dương Hiểu cực kỳ buồn bực, mấy ngày qua hắn cùng Nam Cung Xuy Tuyết vì “hồng nhan” của hoàng thượng mà bên tai bị người khác cảm râm hồi han không thôi.

“Hiểu lầm thì sao, Bắc Thần Thiên ta chẳng lẽ sợ người khác nói gì? Dem đồng sổ sách này đốt hết, đi nói ấy lão tử kia xem ai muốn bốn vương nạp phi cứ việc đem nữ nhi bọn họ lại đây. Nói luôn cho họ biết Âm Vương thích nhất chơi trò ‘gọt nhân côn’, bốn vương cũng không trông được nàng. Nếu nữ nhi bọn hắn không muốn thiếu một cánh tay hay ít đi một cái chân thì đừng đi tìm bốn vương làm gì.” Nam tử đó mỉm cười bá đạo, thần nhiên nói với hai người, lời còn chưa dứt người đã chạy tới cửa cung, hướng về phía tẩm cung bước nhanh.

Âu Dương Hiểu hai người rùng mình một cái, nghĩ đến thủ đoạn âm độc của Lâm Phong đều run người, biết Âm Vương thích trò chơi “gọt nhân côn”, còn ai dám gây chuyện, ai có dũng khí đưa người tiến cung.

Bắc Thần Thiên dĩ nhiên lại giúp Lâm Phong giết người phóng hỏa, Âu Dương Hiểu không khỏi lắc đầu, Thiên Vương a Thiên Vương, ngài thật sự quá dung túng nàng rồi.

Trong đình viện phía sau tẩm cung, tuyết trắng tràn ngập, gió lạnh gào thét.

Một nữ tử tuyệt sắc mặc hắc y tinh xảo, đang ở trong tuyết múa kiếm ca.

Mái tóc đen tung bay, thân ảnh tiêu sái mảnh khảnh, tuyết bay đầy trời, kiếm khí sắc nhọn, tiếng ca du dương, hợp thành một bức tranh khiến lòng người rung động.

Bắc Thần Thiên đạp tuyết chậm rãi đi tới, cước bộ cực nhẹ, dừng chân trú ở phía sau một gốc cây đại thụ, sợ quấy rầy nhà hững của nàng.

Hắn nghe rõ nàng đang hát trường ca, bất tri bất giác có chút ngây dại.

« Khi vạn vật không còn trầm mặc

Ai cho ta một giấc mộng

Trong mộng có bầu trời

Nói cho ta sinh mạng, nhan sắc.

Từ nay cáo biệt tất cả đơn côi

Chờ đợi mỗi ngày vầng dương mọc lặn

Huyết tươi che dấu khung trời

Hoa Hạ tìm kiếm anh hùng chân chính

Ai cho ta một bả kiếm

Kiếm chỉ hướng lối ra

Cho ta biết mỉm cười vượt qua

Đao kiếm ước hẹn trọn đời

Hồ điệp bay quá trời cao

Chờ đợi sao băng lướt qua

Thương hải tang điền, băng lệ bên hồ

Bất đắc dĩ đao kiếm xẹt qua

Người ấy lưu lại, tưởng niệm ngàn năm

Ngay cả viễn cổ, chân trời người nào ca hát

Kỉ niệm xa rời một đời triền miên

Ngóng nhìn ánh mắt

Yêu...”

“Yêu? Có thể từ miệng nàng nghe được từ ngữ đó quả thật rất hay, có phải ý nói, cuộc sống khổ sở của ta sẽ nhanh chóng chấm dứt?” Nam tử anh tuấn dựa trên cây, trên khuôn mặt tuyết mỹ lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Lâm Phong thần nhiên thu kiếm, lờ mờ hắt một cái: “Đầu người lại có vấn đề rồi? Nằm mơ giữa ban ngày? Đây chỉ là lời ca!”

Bắc Thần Thiên mỉm cười tiến lại, đưa cái chén trong tay cho nàng, trong mắt có một tia quan tâm: “Sao vậy? Trong hoàng cung quá nhàm chán, phải múa kiếm để giết thời gian? Bằng không nàng ra ngoài một chút, đi phát triển thể lực của mình cũng tốt.”

Vừa mới nhận cái chén uống một ngụm, nghe hắn nói như vậy, thần sắc Lâm Phong chợt lóe, chân mày cau lại, thở dài: “Quả nhiên không thể gạt được ngươi.”

“Chỉ là đoán.” Bắc Thần Thiên thấy sắc mặt nàng âm u mà nhìn hắn, nhún nhún vai nói: “Ta không phải người đi điều tra nàng, ta biết nàng không thích cảm giác này. Nhưng nàng cũng biết con người ta không điều khiển được suy nghĩ của mình, không thể hỏi nàng nên ta đoán thôi, đây cũng không phải lỗi của ta.”

Lâm Phong nhấp hớp trà ấm nóng mà bị sặc, không nhin được cười, cái này gọi là gì? Người quá thông minh cũng sẽ có ưu sầu sao?

Nụ cười ảm áp khẽ mỉm, mặc dù sớm đã có chuẩn bị, nhưng hấn tấn công vừa dịu dàng lại điên cuồng như thế, nàng cũng không thể không chút động lòng, mấy ngày nay, hấn đối xử với nàng thật sự rất tốt, đường như rất cẩn thận, bất cứ điều gì sẽ khiến nàng phản cảm, hấn cũng kiên quyết giải quyết từ trong trứng nước.

Chuyện mấy vị đại thần dâng tấu muốn hấn lập hậu, bằng tâm tư và bản lĩnh Lâm Phong, nàng cũng không thể không biết gì. Bất quá nàng càng rõ Bắc Thần Thiên sẽ làm thế nào, nam nhân này vừa tự phụ lại bá đạo tới cực điểm, sao có thể chịu để người khác thao túng?

Không thể trách phòng tuyến tâm lý của nàng quá mỏng manh, tại người nào đó rất thông minh, cũng quá biết dùng thủ đoạn.

Hơi lắc đầu, Lâm Phong đặt cái chén còn chút độ ấm xuống, cùng Bắc Thần Thiên chậm rãi dẫm lên tuyết đi lên phía trước, để lại phía sau những dấu chân thật sâu, thật dài, câu được câu chăng tùy ý tán gẫu.

“Năm nay lương thực trong nước không thất thu?”

“Nhờ phúc của nàng, hoàn thành tốt đẹp, quốc khố đầy đủ.”

” Chiến sự biên cảnh cũng dừng lại rồi?”

“Doãn Tình cũng sắp xếp mọi chuyện làm Phiên Vương rồi, các tiểu quốc bốn phía toàn bộ thuộc về y, sắp tới phỏng chừng Thiên Thành cũng sẽ không có động tác gì quá lớn.”

“Kế tiếp ngươi định làm gì?”

“Chuyện gì cũng chưa tính, trước hết công phá được nàng đã.”

Lâm Phong bắt đầu dĩ nghĩ về quá khứ, đúng lúc đôi mắt phượng hẹp dài của hấn nhìn lại, trong con ngươi mắt có ánh sáng lóe ra, nóng rực.

Hoảng người, hai tròng mắt hấn như hiện ý tươi cười, tên nam tử tuấn mỹ bất phàm này, nàng thừa nhận đã từ lâu thấy hấn rất thuận mắt.

Một tuyệt sắc nữ tử mặc nam trang màu đen, nghiêng đầu thản nhiên nói: “Tình yêu hoàn mỹ kỳ thật rất ít, trong thế giới của ta, tình cảm và ích lợi không dung hợp cùng nhau. Bắc Thần Thiên, ta thừa nhận đối với ngươi có chút cảm giác đặc biệt, nhưng nếu ngươi hỏi ta, ta vẫn sẽ khẳng định cho ngươi biết ta không thương ngươi, sau này cũng sẽ không yêu ngươi.”

Lý trí và hiện thực trong mắt Lâm Phong vĩnh viễn đứng vị trí thứ nhất, không thể vứt bỏ, đây mới là nàng, là Lâm Phong tiểu nhân chỉ yêu chính mình, tính cách cũng không có khả năng thay đổi, cho nên cái loại sinh tử vì yêu, vì yêu mà mất đi không chế, nhất định không phải nàng.

Oanh oanh liệt liệt yêu đương một hồi, đối với nàng mà nói, căn bản là chuyện không có khả năng!

“Ta biết, cho nên từ trước ta đã nói rồi, ta phong nàng là ‘Ám Vương’ mà không phải hoàng hậu.” Ngưng mắt khẽ cười, Bắc Thần Thiên dường như không ngạc nhiên, ngửa đầu nhìn sắc trời một chút: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đến tiền điện đi, chỉ có trải qua đại lễ sắc phong danh hào thì từ ngày sau tất cả văn võ bá quan, con dân Bắc Thần sẽ biết đến nàng.”

Lâm Phong có chút hoảng hốt, đúng vậy, những kinh nghiệm về chuyện bọn họ ở cùng nhau cũng không ít, thật lâu trước kia hấn đã nói như vậy, hấn chỉ hy vọng nàng có thể ở lại bên người hấn...

Nói nhiều lần như vậy, sẽ làm trái tim nàng sinh ra một loại cảm giác tự nhiên, rất nhẹ, rất lạnh đạm, nhưng lại làm người sinh ra vong động nhỏ, nàng vươn tay ra...

“Lâm Phong? Nàng...” Bắc Thần Thiên cảm giác tay mình được nắm lấy, không khỏi sửng sốt quay đầu lại, trong mắt là sự mừng rỡ khôn xiết.

“Ít nói nhảm, còn không mau đi?” Lâm Phong bị hấn nhìn chăm chú, cảm giác trên mặt có chút nóng lên, không nhịn được quát nhẹ, dẫn đầu đi về phía trước, Bắc Thần Thiên không tự chủ được cũng bước về phía trước, bả vai hai người chạm vào nhau.

Bắc Thần Thiên quả nhiên ngậm miệng không nói, nhưng vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, nhìn nữ tử bên cạnh không chớp mắt, ý cười mãnh liệt.

Trên nền tuyết trắng, từng bước từng bước dấu chân còn đang kéo dài.

Trầm mặc một chút, Lâm Phong rốt cục mở miệng nói.

“Bắc Thần Thiên, ta không thương người, nhưng dường như trong thế gian này có người thì tốt hơn.”

Bởi vì người rất hiểu ta muốn gì, cho ta tất cả những gì ta cần, mà ta là một tên tiểu nhân ham lợi, tham lam tất cả ích lợi người chu cấp, kể cả tình yêu.

Cho nên, nắm tay, sánh vai, sẽ không rời người.

Hai gương mặt tuyết sắc chậm rãi sóng bước cùng nhau, nhìn nhau cười, bóng dáng cao ngất đi trước, hướng tới phía đại điện – nơi có trăm quan triều bái, sắc trời dường như sáng sủa hơn rất nhiều, bóng lưng hai người càng lúc càng xa, hòa thành một bóng ...

Đôi lời:

Bây giờ là 10h50 ngày 15/2.

Thế là GMGS đã kết thúc sau khoảng thời gian edit siêu-siêu rùa bò của bạn. Định kết thúc vào hôm qua cơ, nhưng lại chẳng được, TT__TT.

Trong thời gian edit tr này, có rất nhiều lúc táo nản chí, cực kì nản — vì nó rắc rối quá, mấy cái âm mưu quỷ kế phải ngẫm nghĩ mãi mới hiểu, hiểu rồi lại chẳng biết nên edit thế nào để m.n cùng hiểu, chỉ tại bà tác giả— táo phải rửa bà này đến n lần rồi, viết ngắn gọn gì chứ, có mà rút gọn ý??!!

Thôi, stop phần lảm nhảm, bạn lại nhiều lời rồi....

Quan trọng nhất là bạn gửi lời cảm ơn độc giả, những bạn đã đọc truyện, đã like, đã , cả những bạn lặng lẽ theo dõi nữa (táo k ý kiến việc các bạn k thích đâu, vì chính táo cũng thế mà, nhưng nếu lúc nào đấy “cảm hứng phun trào” thì cứ tự nhiên chia sẻ nhá ^_^), m.n chính là động lực để táo hoàn thành tr này.

(À, dài dòng thêm chút, những bạn đang đọc tr nhà táo: lâu lâu k thấy táo post bài thì nhớ giục nhá, bạn k kì thị đâu, tại bạn lười bấm sinh, k “đá đít” thì k chạy được).

Bạn muốn viết review cho tr này quá, phải công nhận đây là một tr hay, diễn biến nhanh và âm mưu quỷ kế hơi khó hiểu (khoe: sau n lần đọc kĩ tp, bạn hiểu hết các quỷ kế rồi nhá, ô la la). Tính cách nhân vật đặc biệt khác với những tr ngôn tình khác, ms đầu nghĩ là vô lý – khi nv hình tượng hóa quá, siêu cao thủ quá—nhưng ngẫm kĩ lại mới thấy vô cùng hợp lý và khâm phục nv – trên hết là khâm phục tác giả.

Hi vọng các bạn sẽ thích tr này, cũng mong các bạn bỏ qua một (cơ) số lỗi trong bản edit của bạn, bạn biết câu văn của mình còn nhiều trúc trắc và có chỗ khó hiểu, bạn sẽ sửa chữa để bản ebook được hoàn thiện hơn.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mong-giang-son>